

வேதாந்தம்

— श्री பகவத் श्री —

நூலின் பெயர் : வேதாந்தம்

ஆசிரியர் : ஸ்ரீ பகவத்

பதிப்பு :

வெளியீட்டாளர்

பிரவாகம் பப்ளிகேஷன்ஸ்

31, இராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை. சேலம் - 636 003.

தமிழ்நாடு, இந்தியா

Cell : 99942 05880, 97891 65555

விலை : ₹ 0/-

வடிவும் - அச்சம்

ஸ்நேகா பிரிண்டஸ்,

2/2, தீபம் காம்பளக்ஸ், மெயின் ரோடு,

சாத்தூர். Cell : 94430 12170

Pages : ■ Price : Rs. 0/-

Vethantham ■ - in Tamil

By Sri Bagavath © ■ First Edition :

■ Published by Mrs. T. Gomathi, Pravaagam Publications,

Salem - 636 003. Tamil Nadu, India.

■ Printed at Sneha Prints, Sattur.

Copyright Warning :

No part of this book shall be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying or recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from PRAVAAGAM PUBLICATIONS, SALEM.

நுழை வாயில்

வேதாந்த சித்தாந்த பண்டிதர் ஒருவர் ஒருமுறை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு நம்மிடம் பேசினார்.

“உங்களுடைய நூல்களில் நீங்கள் சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாகப் பேசுவது போன்ற ஒரு தொனி உள்ளது. உங்களது கருத்துகளும் புத்தரது கருத்துகளும் ஒரே விதமான அடிப்படையைக் கொண்டவை.

“புத்தர் சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாகப் பேசுவதாகப் பலரும் கருதுகின்றனர். உண்மையில் புத்தருடைய கருத்துகளும் சாஸ்திரங்களின் கருத்துகளோடு முரண்படவில்லை...

“அது போல் நீங்களும் சாஸ்திரங்களுக்கு முரண்படவில்லை. சாஸ்திரங்கள் கூறும் சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல் நீங்கள் வேறு சொற்களைப் பயன்படுத்துவதால், நீங்கள் புதிதாக எதையோ கூறுவதைப் போன்ற தோற்றம் உள்ளது ...

“உண்மையைக் கூறும் எவரும் சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாகக் கூறி விட முடியாது.”

- இப்படி அவர் எடுத்துக் கூறினார்.

நாம் ஓரளவு சாஸ்திரங்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும்

சாஸ்திரங்களில் நாம் பாண்டித்யம் பெற்றிருக்கவில்லை.

சாஸ்திரங்களைப் பாடமாகப் படிக்காவிட்டாலும்

சாஸ்திரங்கள் கூறும் மையக் கருத்தை

ஓரளவு புரிந்து கொண்ட நிலையில் தான்

நாம் நமது அனுபவத்தையும் ஆய்வையும் இணைத்து நமது கருத்துகளாக்கி வழங்கி வருகிறோம்.

சாஸ்திரங்களில் புலமையுள்ள பலரைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

சாஸ்திரங்கள் எதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டனவோ

அதனை அவர்கள் புரிந்துகொண்டதாகத் தோன்றவில்லை.

பலர் புலமையைக் காட்டும் சான்றோர்களாக இருக்கிறார்களே தவிர

ஞானத்தையும் விடுதலையையும் அடைந்தவர்களாகத் தெரியவில்லை.

சாஸ்திரங்களை நீங்கள் படிப்பீர்களேயானால் ஒன்றை நீங்கள் காணுவீர்கள்.

ஞானத்தையும், விடுதலையையும் சாஸ்திரங்கள் எட்டாக்கனியாக்கி விடும். சராசரி மனிதரால் அடைய முடியாத ஒன்றாக விவரித்துவிடும்.

நமது அணுகுமுறையில்

ஞானமும், விடுதலையும் எளிமையாக்கப்பட்டு விட்டன.

இதனைப் பலரும் எளிதாகப் புரிந்து கொண்டாலும்

இது மிக மிக எளிமையாக இருக்கும் காரணத்தினால்

“இவ்வளவு எளிமையாக இருக்கும் இது எப்படி மிகவும் உன்னதமான ஒன்றாக இருக்க முடியும்?”

- என்று தடுமாறி விடுகின்றனர்.

நமது புரிதலை உறுதி செய்து கொள்ளும் நோக்கத்தில் இந்த நூல் எழுதப்படுகிறது.

இதன் முதல் பகுதியில்

சாஸ்திரங்கள் கூறும் உண்மைகள் மட்டும் சாஸ்திரங்களின் வார்த்தைகளில் விளக்கப்படுகின்றன.

இரண்டாவது பகுதியில்

நாம் என்ன கூறுகிறோம் என்பது மட்டும் நமது வார்த்தைகளில் விளக்கப்படுகின்றன.

மூன்றாவது பகுதியில்

முதல் பகுதியையும், இரண்டாவது பகுதியையும் ஒப்பிட்டு,

அவற்றில் நாம் எவற்றையெல்லாம் எப்படி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை விவரிக்கிறோம்.

சாஸ்திரங்களில் ஈடுபாடு அற்றவர்கள்

இந்நூலின் முதற்பகுதியைப் படிக்கும் போது தேவையில்லாமல் குழம்பிக் கொள்ள வேண்டாம்.

புரிந்த வரைக்கும் போதுமானதாகும்.

இரண்டாம் பகுதியும் மூன்றாம் பகுதியும் மட்டுமே முக்கியத்துவமானவையாகும்.

ஆகவே அதற்குப் பயன்படும் அளவில் முதலாவது பகுதியைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டால் போதுமானதாகும்.

ஒரு உண்மையைப் போதிப்பதற்காகவே பலரும் பலவிதமான வழிமுறைகளில் பலவிதமான வார்த்தைகளில் முயல்கின்றனர்.

அனைவரும் நல்ல நோக்கத்திற்காகவே இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

மொழிகளும் உத்திகளும் வேறுபட்டுள்ளதால் வேறு எதையோ கூறுகிறார்களோ என நாம் தவறாகப் புரிந்து கொள்கின்றோம்.

நான் கல்லூரியில் படிக்கும்போது ஒரு முகாமில் கலந்து கொள்வதற்காக ஊட்டி சென்றிருந்தேன். மலைவாசஸ்தலம் சென்றது அது தான் முதல் முறை.

காலையில் மற்ற மாணவர்களுடன் நானும் கடை வீதிக்கு சாமான்களை வாங்கச் சென்றிருந்தேன். தலையில் தேய்ப்பதற்கு தேங்காய் எண்ணை வாங்குவதற்காக ஒரு பாட்டிலும் எடுத்துச் சென்றிருந்தேன். அந்தக் காலத்தில் பிளாஸ்டிக் பாக்கெட்டுகள் கிடையாது.

கடைக்காரரிடம் எண்ணை இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். அவரும் இருக்கிறது என்று பதில் கூறினார்.

எண்ணை தருமாறு கேட்டு பாட்டிலைக் கொடுத்தேன். அவர் பாட்டிலை என்னிடமே திரும்பக் கொடுத்தார்.

பாட்டிலை என்னிடமே ஏன் திரும்பக் கொடுக்கிறார் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. “ஏன், தேங்காய் எண்ணை இல்லையா?” என்று அவரிடம் மீண்டும் கேட்டேன்.

“இருக்கிறது” என்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொல்லி விட்டு அவர் வேலையிலேயே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

எண்ணையை அளந்து கொடுக்கும் நேரம் வரவில்லை போலும் என்று நினைத்து நானும் பொறுமையாக இருந்தேன்.

அந்தக் கடைகாரர் கத்தியை எடுத்து வெண்ணெய்

போன்ற எதையோ வெட்டி எடுத்து ஒரு வாழை இலைத் துண்டில் வைத்து மடித்து என்னிடம் கொடுத்தார்.

தேங்காய் எண்ணை தான் உறைந்து அப்படி கட்டியாக இருந்தது.

ஒரே செய்திதான். ஆனால் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் தகுதிக்கு ஏற்பவும் பலவிதமான விளக்கங்களைக் கொடுத்து தான் உண்மையைப் புரிய வைக்க வேண்டியுள்ளது.

அதனால் உண்மையை விளக்குபவர்களிடம் குறை காண்பது அழகன்று.

திறந்த மனதுடன், உண்மையை அறிவது ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டு அணுகுவது தான்

ஆன்ம சாதகர்களின் சரியான பண்பு.

எனது நண்பர் ஒருவர் சிவபக்தி மிகுந்த உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் ஒருவரை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

அவர் குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையாகிக் கிடந்திருக்கிறார். ஒரு முறை அவர் ஒரு சிவ ஆலயத்துக்குச் சென்ற போது அவருக்கு சிவனுடைய அருள் கிடைத்தது போன்ற ஓர் அனுபவம் கிடைத்திருக்கிறது.

அதிலிருந்து அவர் குடிப்பழக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு சிவன் மீது எப்போதும் பக்தியுடனிருக்கும் வாழ்க்கையில் ஈடுபாடு காட்டி வந்தார்.

அவர் தனது பக்தி அனுபவங்களைப் பலவாறாகக் கூறி வந்தார். சிவனுடைய கருணையையும் பெருமையையும் பேசி வந்தார்.

அவை அனைத்தும் அவரது அனுபவங்கள். அதில் கேள்வி கேட்க எதுவுமே இல்லை. அவர் கூறுவதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் மிகவும்

யதார்த்தமாக இருந்தது.

அவர் தனது அனுபவங்களை விவரிக்கும் போது இடையிடையே பக்தியின் மேலீட்டினால் அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீரும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. சிவனுடைய கருணையை எண்ணி அவர் கண்ணீர் உகுத்ததில் எனக்கு எந்த ஆச்சரியமும் ஏற்படவில்லை. அவருடைய நன்றியுணர்வு கண்ணீராக வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவருடைய இதயத்திலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் என்னை மிகவும் வசீகரித்து விட்டன.

ஆனால் அவர் தொடர்ந்து சொன்ன வார்த்தைகள் தாம் என்னை நிமிர்ந்து உட்கார வைத்தன.

“சிவனுடைய கருணையே கருணை. சிவனுடைய கால் தூசுக்குக் கூட திருமால் சமமாக மாட்டார். அவர் பன்றியாக உருவெடுத்து பூமியைத் துளைத்துச் சென்ற போதும் சிவனுடைய பாதங்களைக் காணமுடியவில்லை அவர் ஒரு கபடவேடதாரி ...”

- இப்படிப் பலவாறாக திருமாலின் சக்தியற்ற நிலையைப் பற்றிக் கூற ஆரம்பித்து விட்டார்.

இறைவனுடைய அருளைப் பெற்றதும், அதனால் வாழ்க்கையை சீராக்கிக் கொண்டதும், அவர் மீது பக்தி விசுவாசம் கொண்டதும் சரியானது தான்.

ஆனால் திருமால் ஏன் அவரிடம் வந்தார்? அவரைப் பழிக்க வேண்டிய காரணம் இவருக்கு ஏன் வந்தது?

நாம் ஆற்றைக் கடப்பதற்காக ஒரு படகுத் துறைக்கு வந்துள்ளோம். நமக்குப் பிடித்தமான படகில் ஏறி ஆற்றைக் கடப்பது தான் நமக்கு நோக்கம்.

எந்தப்படகு நல்லபடகு, எந்தப்படகு அழகாக

இருக்கிறது, எந்தப்படகு அறுவறுப்பாக இருக்கிறது என்று அவற்றின் வெளித்தோற்றத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்போமானால்

நமது பயணத்தை முடிப்பது எப்போது?

தத்துவங்களையும், சித்தாந்தங்களையும் பந்தாடி தனது படகுதான் சிறந்த படகு என்று கூறும்

பண்டிதர்களாக மாறிவிடக் கூடாது என்பதில் நாம் மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

நமக்கு ஏதோ ஒரு தத்துவக் கருத்துகள் மிகவும் பிடித்தமானவையாக இருக்கலாம்.

அந்தத் தத்துவக் கருத்துகளுக்கும் அவற்றை உருவாக்கியவர்களுக்கும் நாம் நன்றியுடையவர்களாக இருக்கலாம்.

அதற்காக நாம் நமது மனதின் நடுநிலையை இழந்துவிடக் கூடாது.

நம் மனதின் நுழைவாயிலை மூடிவிடக்கூடாது.

நாம் திறந்த மனதோடு அனைத்தையும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சாஸ்திரங்களை குருமுகமாகக் கற்க வேண்டும் என்று கூறுவது இதற்காகத்தான்.

குரு என்பவர் உண்மையை உணர்ந்தவராக இருக்கும் பட்சத்திலேயே அவர் எல்லாவிதமான தத்துவ சிந்தனைகளுக்குள்ளும் ஊடுருவியிருக்கும்

மெய் ஞானத்தை வெளிப்படுத்திக்காட்ட முடியும்.

அப்படியொரு குருநாதர் கிடைக்காத பட்சத்தில் என்ன செய்வது?

திறந்த மனதுடன் நீங்கள் அனைத்தையும்
கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பிப்பீர்களேயானால்

உங்கள் உள்ளமே உங்களுடைய அகக்குருவாக
(Inner Guru) இருந்து

மெய் ஞானத்தை உங்களுக்கு விளக்கிக்காட்டும்.

உங்களுடைய தேடுதலும், முயற்சியும்
வெற்றியடைய

எமது நல்வாழ்த்துக்கள்.

பொருளடக்கம்

முதற்பகுதி

1. சிரேயஸ் மற்றும் பிரேயஸ்	13
2. வேதங்கள் காட்டும் வாழ்க்கை முறை	23
3. வேதாந்தம்	27
4. ஜீவன்	35
5. ஈஸ்வரனும் பிரபஞ்சமும்	70
6. சாதன சதுஷ்டயம்	89
7. முக்தி	114

இரண்டாம் பகுதி

1. பிரச்சினைகள் இருப்பது எங்கே?	125
2. மனதின் செயல்பாடு	134
3. பிரச்சினைகளின் தீர்வு	148
4. ஞானமும் விடுதலையும்	171
5. அகமும் புறமும்	190
6. நான் யார்	220
7. முக்தர்களின் முக்தி	269

மூன்றாம் பகுதி

1. வேதங்கள் காட்டும் உண்மை	293
2. ஆன்மசாட்சாத்காரம்	306
3. சச்சிதானந்தம்	350
4. விவேகமும் வைராக்கியமும்	395
5. ஜீவன் முக்தி	445
6. சத்யம் வத : தர்மம் சர	468

முதற் பகுதி

1. சிரேயஸ் மற்றும் பிரேயஸ்

“அன்னையும், பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்பது முதுமொழி.

பிறந்தது முதல் நம்மை வழி நடத்துவது நமது தாய் தந்தையர் மட்டுமே.

பிறகு இந்த சமுதாயம் வழி நடத்துகிறது.

நமது தாய், தந்தையரும் நமது சமுதாயமும் எந்த கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்றுகிறார்களோ அந்தக் கலாச்சாரமே.

நமது அடிப்படைப் பின்புலமாக நமக்கு அமைந்துள்ளது.

இந்தியத் தாய் ஒருவர் வெளிநாட்டில் வசிக்கும் போது தனது குழந்தைக்கு உணவை வாயில் ஊட்டியதற்காக, அரசாங்கம் அவர் மீது நடவடிக்கை மேற்கொண்டுவிட்டது. அவர்கள் கலாச்சாரம் வேறு, நமது கலாச்சாரம் வேறு.

பிறப்பிலேயே நாம் ஒரு கலாச்சார சூழலில் வளர்ந்து வருகிறோம்.

நமது வாழ்வை நாமாகத் தீர்மானிக்கும் தகுதிக்கு வரும்போது

நாம் நமது அறிவுக்குத் துணையாக வேதங்களையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம். வேதங்கள் இரண்டு செய்திகளை நமக்குக் கூறுகின்றன.

உலகில் நாம் எப்படி வாழ வேண்டும், எவ்வாறு தர்மத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டும்.

- என நமது வாழும் முறையை விளக்குகிறது.

இது பற்றிய வேதங்களின் கூற்று

“தர்ம விஷயே” எனக் கூறப்படுகிறது.

வேதங்கள் கூறும் இரண்டாவது செய்தி முக்தி - மோட்சம்- பிரம்மத்தைப் பற்றியது.

முதலாவது பகுதி கர்ம காண்டம் எனவும்,

இரண்டாவது பகுதி ஞான காண்டம் எனவும் பிரிக்கப்படுகிறது.

தர்மத்துடன் வாழ்ந்திடுவதைப் பற்றி முதலாவது பகுதி கூறுகிறது.

மனித வாழ்வின் இலட்சியமான மோட்சம் பற்றி இரண்டாவது பகுதி கூறுகிறது.

இந்த இரண்டு பகுதிகளும் பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றன.

எந்தப் பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டாலும் செய்தி ஒன்று தான்.

முதலாவது பகுதி “தர்ம விஷயே”;

இரண்டாவது பகுதி “பிரம்ம விஷயே”.

முதலாவது பகுதி “வியவகாரிக” சத்தியத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

இரண்டாவது பகுதி “பாரமார்த்திக” சத்தியத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

முதலாவது பகுதி நாம் செய்யவேண்டிய செயலைப்பற்றி பேசுகிறது.

இரண்டாவது பகுதி நாம் உண்மையில் யார் என நம்மைப் பற்றிய இரகசியத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

இரண்டாம் பகுதி தான் வேதங்கள் கூறும் முடிவான நிலை.

முடிவை முடிவாக - அந்தமாகக் கூறுவதால் அந்தப் பகுதி வேதாந்தம் எனக் கூறப்படுகிறது.

வேதத்தின் அந்தமான - முடிவான பகுதியைப் பற்றி விளக்கமாகக் கூறுவது தான் உபநிஷத்துகள் எனக் கூறப்படுகின்றன.

உலகத்தில் நாம் எவ்வாறு வாழ்கிறோம்?

நாம் வசிப்பதற்கு வீடு தேவைப்படுகிறது. உடுப்பதற்கு துணி தேவைப்படுகிறது. உண்பதற்கு உணவு தேவைப்படுகிறது.

இவைகள் அனைத்தும் பொருட்களாகும். இந்தப் பொருட்களைச் சார்ந்து தான் நம்முடைய வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது.

இதை நமது சாஸ்திரங்கள் “அர்த்தக” என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

“அர்த்த” என்றால் பொருட்கள் என்று அர்த்தம்.

எல்லா பொருட்கள் மீதும் நாம் ஈடுபாடு காட்டுவதில்லை.

எந்தப் பொருட்களெல்லாம் நமக்கு மகிழ்ச்சியையும் சந்தோசத்தையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கின்றனவோ,

அந்தப்பொருட்களோடு தான் நாம் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளோம்.

இன்பத்தின் மீது நாம் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டை “காமம்” என்று சாஸ்திரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“காமம்” என்பது இன்பத்தின் மீது கொண்டுள்ள ஈடுபாடு என்று பொருள்.

தர்ம நெறிப்படி வாழ்ந்து பொருட்களை சம்பாதிப்பதும் அதனை அனுபவிப்பதும் சாஸ்திரங்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது.

இன்பத்தின் மீதுள்ள ஈடுபாடுதான் நம்மை இயக்கும் சக்தியாக இருக்கிறது. இன்பம் கிடைக்கும் என்ற நோக்கத்தில் தான் நாம் பொருட்களோடு தொடர்பு கொள்கிறோம்; பொருட்களை சேகரிக்கிறோம்.

குழந்தையினுடைய பிறந்த நாளுக்கென்று, குழந்தை சந்தோசப்படுமே என்று

நாம் அலுவலகத்திலிருந்து வரும்போது குழந்தைக்குப் பிடித்தமான ஐஸ்கிரீமை வாங்கி வருகிறோம்.

வந்த பிறகு தான் தெரிகிறது குழந்தைக்கு காய்ச்சல் என்று.

ஐஸ்கிரீம் இருந்தாலும் அதனை அனுபவித்து இன்பம் அடைய முடியவில்லை.

பொருள் இருந்தாலும் இன்பம் கிடைத்துவிடும் என்பது கட்டாயம் இல்லை.

நமது முயற்சியால் பொருட்களைக் கொண்டு வந்துவிடலாம்.

ஆனால் நமது முயற்சியால் இன்பத்தைக் கொண்டு வந்துவிட முடியாது.

நமது இன்பங்களுக்கெல்லாம் நமது முயற்சி தான் காரணம் என்று நம்மில் பலரும் கூறிவருகிறோம்.

கஷ்டப்பட்டு உழைத்து வெற்றி பெறுகிறோம். அதனால் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

இப்படி நாம் நமது முயற்சியையும், இன்பத்தையும் இணைத்தே புரிந்து கொள்கிறோம்.

நமது இன்பத்துக்கு காரணம் நமது முயற்சியல்ல, வேறு, என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

நமது இன்பத்துக்குக் காரணம் நமது முயற்சியாக இல்லாத பட்சத்தில் வேறு எதுதான் காரணம்?

சாஸ்திரங்கள் என்ன கூறுகின்றன

சாஸ்திரங்களின் கூற்றுப்படி

நமது இன்பத்துக்குக் காரணம் என்ன?

“நமது இன்பத்துக்குக் காரணம் நமது புண்ணியங்கள்.”

“நமது துன்பங்களுக்குக் காரணம் நமது பாவங்கள்.”

- இப்படி நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

இன்ப வாழ்வு வேண்டுமென்றால் புண்ணிய காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டும்; அறச் செயல்களில் ஈடுபடவேண்டும்.

நமது புண்ணிய கர்மாக்களின் விளைவாக நமக்கு இன்ப வாழ்வு கிடைக்கின்றது.

தர்மத்தைப் புறக்கணித்து அதர்ம காரியங்களில் ஈடுபடும்போது அவை நம்மிடம் பாவங்களைச் சேர்த்து விடுகின்றன.

நமது பாவங்களே நமது வாழ்வில் ஏற்படும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம்.

- இப்படிக் கூறுகின்றன நமது சாஸ்திரங்கள்.

“எனது முயற்சி தான் எனது இன்பங்களுக்குக் காரணம் என்று கூறிவிடலாம்.

ஆனால் எனது முயற்சி தான் துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்று எவரும் கூறுவதில்லை. துன்பம் வராமலிருக்கத்தான் அனைவரும் முயற்சி செய்வார்கள். நமது முயற்சியையும் மீறி துன்பங்கள் நம்மைத் தாக்கிவிடுகின்றன.

இன்பங்களை நோக்கமாகக் கொண்டு புண்ணியமான செயல்களில் ஈடுபடுவதும்

அதனால் கிடைக்கும் புண்ணியத்தின் பலனாக

இன்பமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதும்

நம் அனைவருக்கும் பிடித்தமான வாழ்க்கையாக உள்ளது.

இப்படி இன்ப வாழ்க்கையையே நாம் அனைவரும் விரும்பி மேற்கொள்கிறோம்.

இவ்வாறு இன்பவாழ்க்கையின் மீது அக்கறை கொண்டு புண்ணிய காரியங்களில் ஈடுபடுவதை

“பிரேயஸ்” என்று நமது சாஸ்திரங்கள் பெயரிட்டு அழைக்கின்றன.

நமது புண்ணியங்களின் பலனை நம் வாழ்வின் மகிழ்ச்சிக்காகப் பயன்படுத்துவது தான் இந்த “பிரேயஸ்” ஆகும்.

‘அர்த்த’ எனும் பொருட்களும்

‘காம’ எனும் போகமும்

- இந்த பிரேயஸ் என்பதையே குறிக்கிறது.

நல்ல மனிதனாக வாழ்ந்து நற்செயல்களோடு இருப்பவர்கள் அனைவரும் இந்த பிரேயஸ் என்னும் வாழ்க்கை முறையில் இருக்கிறார்கள்.

இது தவறான வாழ்க்கையா?

இதை சாஸ்திரங்கள் புறக்கணிக்கின்றனவா?

இல்லை, இது தவறான வாழ்க்கை அல்ல.

இது நாம் வாழ வேண்டிய சரியான வாழ்க்கையே. இந்த வாழ்க்கை முறையை சாஸ்திரங்களும் ஆதரிக்கின்றன;

- சாஸ்திரங்களும் அங்கீகரிக்கின்றன.

நமது வேதங்கள் கூறும் இரண்டு பகுதிகளில்

முதல் பகுதியோடு தொடர்புடையது தான் இந்த பிரேயஸ்.

அர்த்த, காம என்ற இரண்டு நிலைகளுக்கும் அடுத்து வருவது தான் “மோட்சக.”

மோட்சக என்பது தான் அடைய வேண்டிய கடைசிப்பகுதி.

அர்த்த, காம ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து முதல் பகுதியாகவும், மோட்சம் இரண்டாவது பகுதியாகவும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

நமது வேதங்கள் கூறும் இரண்டாவது பகுதியுடன் தொடர்புடையதாக நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுவது தான் “சிரேயஸ்.”

சிரேயஸ் என்பது நாம் நமது முக்திக்காகவும், மோட்சத்துக்காகவும், ஆன்மாவையும், பிரம்மத்தையும் அறிவதற்காகவும் செய்யப்படும் நமது முயற்சிகளைக் குறிக்கிறது.

அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபட்டு ஞானம் அடைவதையும் முக்தியை அடைவதையுமே நாம் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம். அப்படி நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள நம்மை ஆத்ம சாதகன் அல்லது முமுட்சு என்று கூறுகின்றோம்.

அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபடவும் ஞான மடையவும்,

சித்த சுத்தி மிகவும் அவசியம் என்று நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

சித்த சுத்தி என்பது மனத்தூய்மையைக் குறிக்கிறது.

மனம் தூய்மையடைந்த நிலையிலேயே ஞானம்

நமக்கு சாத்தியமாகிறது.

நம் மனம் தூய்மையடைய என்ன செய்ய வேண்டும்?

இதற்கு சாஸ்திரங்கள் கூறும் உபாயந்தான் சிரேயஸ்.

சிரேயஸ் மூலம் மனத்தூய்மை கிடைக்கிறது.

நமது புண்ணியங்களின் பலனை இன்ப வாழ்வுக்காகப் பயன்படுத்துகின்றோம். அப்படி இன்பத்துக்காகப் பயன்படுத்துவதை பிரேயஸ் என்று கூறுகிறோம்.

நமது புண்ணியத்தை இன்பங்களுக்காகப் பயன்படுத்தாமல்

நம்முடைய மனத்தூய்மைக்காக பயன்படுத்துவோமாயின்

அது தான் சிரேயஸ்.

அது போல் நமது பாவத்தினால் ஏற்படும் துன்பங்களைப் பொறுமையாக அனுபவிப்பதன் மூலமும் சிரேயஸ் ஏற்படுகிறது.

இன்பத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல்

நமது செயல்கள் அனைத்தையும் கர்ம யோகமாகச் செய்வதையே

சிரேயஸ் என்று கூறுகிறோம்.

கர்மயோகத்தின் மூலம் நம் மனது தூய்மை அடைகிறது.

வேதங்கள் அர்த்தக, காமக என்று கூறிவிட்டுக்

22 ஓல————— 1.1. சிரேயஸ் மற்றும் பிரேயஸ்
கடைசியாக மோட்சக என்று வழிகாட்டுகின்றன.

சிரேயஸ் மூலமாக நமது மனதைத் தூய்மை
செய்து

ஞானத்தின் மூலமாக மோட்சத்தையும் நாம்
அடைகிறோம் .

இப்படி நமது வாழ்க்கையை முறைப்படி
அமைத்துக் கொள்வதைத்தான்

வேதங்கள் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன.

*

2. வேதங்கள் காட்டும் வாழ்க்கை முறை

நாம் நமது வாழ்வை எவ்வாறு அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை வேதங்கள் வடிவமைத்துக் கொடுக்கின்றன.

நமது வாழ்வை நான்கு வகையாகப் பிரித்துக் கொடுக்கின்றன.

பிரம்மச்சரியம், கிரகஸ்தம், வானபிரஸ்தம், சந்நியாசம்

- என நான்கு வகையாக நமது வாழ்வியலை பிரித்துக் கூறுகின்றன.

இதன்படி நாம் முதன் முதலாக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டிய வாழ்க்கை முறை தான் பிரம்மச்சரியம்.

பிரம்மச்சரியம் என்பது மாணவப்பருவம். கல்வி, கேள்விகளில் கவனம் செலுத்துவது தான் இந்த மாணவப்பருவம் அல்லது பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கை முறை.

இந்தப் பருவத்தில் நாம் நமது வாழ்க்கைக்கு

வேண்டியவற்றையெல்லாம் கற்றுக்கொள்கிறோம். தொழிற்கல்வி, தர்மங்கள், மெய்ப்பொருளை அறிவிக்கும் வேத சாஸ்திரங்கள் ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொள்கிறோம்.

இதற்கு உறுதுணையாக நல்லொழுக்கங்களை பின்பற்றுகின்றோம்.

பிரம்மச்சரியத்துக்கு அடுத்ததாக வருவது கிரகஸ்தம். கிரகஸ்தம் என்பது இல்லறம். நாம் ஒரு குடும்பத்தை அமைத்துக் கொண்டு குடும்பத்தின் நன்மைக்காகப் பாடுபடுவது.

நமது குடும்பத்துக்கு வேண்டிய செல்வத்தைச் சேகரிப்பதும், தான தர்மங்கள் செய்வதும், குடும்பத்தாருடன் சேர்ந்து இறை வழிபாடு மற்றும் தவ முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதும் இங்கு நமது கடமையாக உள்ளது.

குடும்பத்திலிருக்கும் போது தான் நமக்குப் பல கடமைகள் உள்ளன.

நமது குடும்ப உறுப்பினர்களைக் காப்பது, அரசுக்கு உதவி செய்வது, சாதுக்களுக்கும் ஆதரவற்றவர்களுக்கும் உதவுவது, உறவினர்களுக்கும் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வது

-இப்படி அனைத்துக் கடமைகளும் இந்த நிலையில் நம் மீது சுமத்தப்படுகின்றன.

கிரகஸ்தத்தை அடுத்து வருவது தான் வானப் பிரஸ்தம்.

பிரம்மச்சரியத்தின் போது கற்றவைகளை அனுசரித்து தர்ம ரீதியான வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட நாம்

இந்த சமுதாயத்தின் அங்கமாக இருந்து வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தோம்.

தர்மப்படி வாழ்ந்து காட்டுவது தான் கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தின் நோக்கமாக இருந்து வருகிறது.

மனித வாழ்வின் நோக்கம் முக்தி. அந்த முக்திக்கான முயற்சிகளை நாம் இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே செய்வதுதான் வானப்பிரஸ்தம்.

நம்முடைய வாழ்வை இங்கு இரண்டாகப் பிரித்துக் கொள்கிறோம். அதன்படி அதன் ஒரு பகுதியாக நாம் நமது இல்லறக் கடமைகளில் இருந்து வருகிறோம். இரண்டாவது பகுதியில் நாம் முக்திக்கான தவம் முதலியவைகளில் ஈடுபடுகிறோம். இந்த நிலையில் நமது வாரிசுகளை நமது குடும்பக் கடமைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் படியாக தயார் செய்கிறோம்.

அடுத்ததாக வருவது சந்நியாசம்.

இங்கு நாம் நமது குடும்பக் கடமைகளிலிருந்து விடுபட்டுவிடுகிறோம்.

இல்லறத்தின் போது நாமே குடும்பத் தலைவராக இருந்து எல்லாவற்றையும் கவனிக்கிறோம்.

வானப்பிரஸ்தத்தின் போது நமது வாரிசுகளை நமது பிரதிநிதியாக்கி அவர்களை மட்டும் இயக்குகிறோம்.

சந்நியாசத்தின்போது நாம் குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பையும் எடுப்பதில்லை; நிர்வாகம் செய்பவர்களையும் இயக்குவதில்லை. அந்தக் குடும்பத் துக்கு வந்த ஒரு விருந்தாளியாக மாறி விடுகிறோம்.

இந்நிலையில் நமது முழு ஈடுபாடும் முக்தியை

26 ஆல ————— 1.2. வேதங்கள் காட்டும் வாழ்க்கை முறை
அடைவது மட்டுமாகவே உள்ளது.

இந்த நடைமுறைகள் அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டிய பொது நடைமுறை ஆகும்.

நாம் முக்தி அடைவதற்காக, நாம் இத்தனைக் கட்டங்களைக் கடந்து தான் ஆக வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை.

நாம் சரியான ஆர்வத்துடனும் வழிகாட்டுதலும் இருக்கும் பட்சத்தில்

நாம் பிரம்மச்சரிய தர்மத்தில் இருக்கும்போதே முக்திக்காக முயற்சி செய்து முக்தியை அடைந்து விடலாம்.

நாம் முக்தியை அடைந்துவிட்ட முக்தனாக இருந்து கூட இல்லற தர்மத்துக்கு வந்து விடலாம்.

இப்படி வேதங்கள் நமக்கு வாழ்வியல் தத்துவத்தைப் போதிக்கின்றன.

பொருளை ஈட்டவும், தர்மத்தை அனுசரித்து ஈட்டிய பொருட்களை அனுபவிக்கவும் கடைசியில் முக்தியை அடையவும்

வேதங்கள் நமக்கு வழிகாட்டுகின்றன.

3. வேதாந்தம்

வேதத்தின் அந்தம் வேதாந்தம். அந்தம் என்பது முடிவான நிலை. நாம் அடைய வேண்டிய முடிவான நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுவது தான் வேதாந்தம்.

நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று நமது வாழ்வியல் தர்மங்களைப் போதித்த வேதம்,

மனித வாழ்வின் இலட்சியத்தையும் போதிக்கிறது.

நமது வாழ்வின் இலட்சியந்தான் நமது வாழ்வைப் பொருளுடையதாக்குகின்றது.

ஆகவே நம் வாழ்வின் லட்சியம் என்ன என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது

நம் ஒவ்வொருவருடைய தலையாய கடமையாக உள்ளது.

இலட்சியமே மிகவும் முக்கியமான பகுதியாக இருப்பதால்

அந்த லட்சியம் பற்றி பலவிதமான நூல்களும், அதற்கு விளக்கங்களும் அந்த விளக்கங்களுக்கு மேலும் விளக்கங்கள் என

அவையாவும் வேதாந்தம் என மொத்தமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

உபநிஷத்துக்கள் அனைத்தும் இந்த அந்தமான வேதாந்த உண்மைகளையே பலவித கோணங்களில் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

இந்த வேதாந்தங்கள் அனைத்தும் கூறும் ஒட்டு மொத்தமான செய்தி என்ன? அவை எதைக் கூறுகின்றன? எதை இலட்சியமாகக் காட்டுகின்றன?

வேதாந்தம் நமக்குக் காட்டும் இலட்சியந்தான் முக்தி.

முக்தி அடைவது தான் மனித வாழ்வின் இலக்கு.

முக்தி என்றால் என்ன என்று விளக்கி, அதை அடைவதற்கு என்ன வழி என்பதைப் போதிப்பவை தான் வேதாந்தம்.

அதைப்போதிக்கும் நூல்களும் விளக்கும் நூல்களும் விளக்குபவர்களும்,

எண்ணினால் எண்ணிக்கைக்கு அடங்காது.

நாம் எதைத் தெரிந்து கொண்டால் வேறு எதையும் தெரிந்து கொள்ளத் தேவையில்லையோ

எதனை அடைந்து விட்டால் வேறு எதனையும் அடையத் தேவை இல்லையோ அதனை விளக்குவது தான் வேதாந்தம்.

ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் ஒவ்வொரு விதமான மகான்கள் அவதரித்துள்ளார்கள். அவர்கள் தங்களது காலத்தின் சூழ்நிலைக்கேற்ப

இந்த மையக்கருத்தையே தங்களது பாணியில்

விளக்கங்கள் கொடுத்துள்ளார்கள்.

ஆனாலும் கூட வேதாந்தக் கருத்துகளை எடுத்துக் கூறுவதில் சில பாரம்பரியங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. பாரம்பரியமான விளக்கங்களைக் கொடுக்கும் நூல்களையே வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் என்று கூறுகிறோம்.

இந்த வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் முக்தி என்றால் என்ன என்று விளக்கம் கொடுத்து,

அதை அடைவதற்கு வழி காட்டுகின்றன.

முக்தி என்றால் என்ன?

அது பற்றி வேதாந்தங்கள் என்ன கூறுகின்றன?

சம்சாரத்திலிருந்து விடுபடுவது தான் முக்தி என்று அவை முக்திக்கு விளக்கம் கொடுக்கின்றன.

முக்தி என்று ஒரு நிலையையும் சம்சாரம் என்று ஒரு நிலையையும் சாஸ்திரங்கள் காட்டுகின்றன.

நாம் தற்போது இருந்து கொண்டிருக்கும் நிலையை சம்சாரம் என்று கூறி

நாம் அதிலிருந்து விடுபடுவதே முக்தி என்று கூறுகின்றன.

இப்போது முக்தி என்றால் என்ன சம்சாரம் என்பது என்ன என்பதைப் பிரித்து அறிந்தால் தான் இது பற்றிய ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வர முடியும்.

இதை விளக்க வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் ஒரு உதாரணத்தை எடுத்துக் கூறி விளக்குகிறது.

அரைகுறை இருளில் நடந்து செல்லுகிறோம். நாம் செல்லும் பாதைக்குக் குறுக்கே கருமையான நிறமுள்ள

பெரிய பாம்பு ஒன்று படுத்துக் கிடக்கிறது.

பாம்பைக் கண்டு பயந்து நாம் கூச்சல் போடுகிறோம். உடனே அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் விளக்குகளுடன் ஓடி வருகிறார்கள்.

விளக்கு வெளிச்சத்தில் பார்த்தால் அது பாம்பல்ல வெறும் கயிறுதான் என்று தெரிகிறது.

கயிற்றைப் பாம்பென்று நினைத்துப் பயந்து விட்டோம். அது கயிறு என்பது ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தால் பயப்பட்டிருக்க மாட்டோம்.

கயிற்றைக் கயிறு என்று தெரிந்து கொள்வது தான் பயத்திலிருந்து விடுபடுவது ஆகும்.

பயம் என்பது தேவையற்ற ஒன்று. தேவையில்லாத ஒன்று ஏற்பட்டுள்ளது.

அந்தத் தேவையில்லாத பயம் தான் சம்சாரம் என்று பெயரிடப்படுகிறது.

கயிற்றை கயிறு என்று தெரியாமல் பாம்பு என்று புரிந்து கொள்ளுவதற்குக் காரணம் அறியாமை.

பந்தம் எதுவும் இல்லாத ஆன்மாவை பந்தமுள்ள ஒன்றாகப் புரிந்துகொள்வது தான் அறியாமை.

கயிற்றைப் பாம்பென்று தவறாகப் புரிந்து கொண்டதால் நமக்கு மனக்கலக்கம் ஏற்படுகிறது.

அப்படி ஆன்மாவான நம்முடைய இயற்கையான நிலையை அறியாமல்

நம்மை உடலாகவும், மனதாகவும் நினைத்து பிரச்சினைகள் உள்ள ஒருவராகக் கற்பிதம் செய்து கொள்வதால்

மனச்சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இந்த மனச்சங்கடங்கள் தாம் சம்சாரம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றன.

கயிறைக் கயிறு என்று தெரியாமல் இருப்பது அறியாமை அல்லது அஞ்ஞானம் ஆகும். உண்மையான கயிற்றின் மீது உண்மையல்லாத பாம்பை ஏற்றி வைப்பது “அத்தியாசம்” ஆகும். அப்படி ஏற்றி வைப்பதால் கயிறு மறைக்கப்படுகிறது. அப்படி மறைக்கப்படுவதற்கு “ஆவரணம்” என்று பெயர்.

இதன் காரணமாக நமக்குக் கிடைப்பது சோகம் அல்லது மனக்கலக்கம் ஆகும்.

இந்த அஞ்ஞானம், ஆவரணம், அத்தியாசம், சோகம் ஆகியவை சேர்ந்த நிலையையே சம்சாரம் என்று அழைக்கிறோம்.

இந்த சம்சாரத்திலிருந்து விடுபடுவதே முக்தி ஆகும்.

கயிறைக் கயிறுதான் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஞானம் ஏற்படுவதன் மூலம்

பாம்பு சம்பந்தமான மனக்கலக்கம் நம்மைவிட்டுப்போய் விடுகிறது.

அதுபோல்

ஜீவனுடைய இயற்கையான நிலை ஆன்மா என்ற ஞானம் ஏற்படுவதன் மூலம்

ஜீவனாக இருந்து வரும் நமக்குள்ள மனக்கலக்கங்கள் அனைத்தும் தீர்வடைகின்றன.

இது தான் முக்தி.

கயிறைப் பாம்பு என்று கருதுவது போல்

ஆன்மாவாக இருக்கும் நம்மை

ஜீவனாகக் கருதி விடுகிறோம்.

பாம்பு பொய்; கயிறு தான் உண்மை

ஜீவன் பொய்; ஆன்மா தான் உண்மை

கயிறு வேறு பாம்பு வேறு. கயிறைப் பாம்பு என்று எண்ணுவோமாயின் அதற்கு ஏதாவது காரணம் இருந்தாக வேண்டும். எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் அப்படி எண்ணமாட்டோம்.

அது போல் ஆன்மாவை ஜீவன் என்று எடுத்துக் கொண்டு விடுவதற்கும் தகுந்த காரணங்கள் இருந்தாக வேண்டும்.

ஏன் அப்படி எடுத்துக் கொள்கிறோம், அதிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது என்ற ஆய்வு இங்கு தேவைப் படுகிறது.

அவற்றை சாஸ்திரங்கள் பல படித்தரமாக விளக்குகின்றன.

ஜீவன் என்பது என்ன? ஆத்மா என்பது என்ன? இறைவன் என்பது யார்? இறைவனுக்கும் ஜீவனுக்கும் என்ன தொடர்பு? இந்த உலகம் எப்படி வந்தது? ஜீவனுக்கு அறியாமையும் பந்தமும் எப்படி வந்தது? ஜீவன் அறியாமலிருந்தும் பந்தத்திலிருந்தும் எவ்வாறு விடுபடுவது?

இப்படிப் பல அடுக்குகளாகப் பிரித்து விளக்கம் கொடுக்கின்றன வேதாந்த சாஸ்திரங்கள்.

சாஸ்திரங்கள் என்ன தான் கூறுகின்றன இவை பற்றி?

எத்தனையோ விளக்கங்கள்! எத்தனையோ நூல்கள்! அத்தனையும் படிக்க வேண்டுமென்றால் நாம் பல பிறப்புகளை எடுத்தாக வேண்டும்.

ஆனால் அவற்றின் சாராம்சத்தை மட்டும் சுருக்கமாகப் பார்க்கப்போகிறோம். விரிவாகப் படிக்க விரும்புமுள்ளவர்கள் இதற்குத் துணையாக மற்ற வேதாந்த சாஸ்திர நூல்களைப் படிப்பது தான் சிறந்தது.

வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் தங்களுக்கென்று பல சொற்களைப் பிரத்தியேகமாக விவரிக்கின்றன. அந்த சொற்களில் சிலவற்றை தான் நாம் நமது அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தி வருகிறோம். பல சொற்கள் நாம் பயன்படுத்தாத புதிய சொற்களாகும். ஆகவே அந்த சொற்களையும் நாம் கற்றுக் கொண்டால்தான் நாம் சாஸ்திரங்களை முறையாகப் படிக்க முடியும்.

அந்த சொற்களையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளப்போகிறோம். அந்தச் சொற்கள் யாவும் பரிச்சயம் இல்லாத சொற்களாக இருப்பதால்

அவை சம்பந்தப்பட்ட பகுதிகளை மட்டும் மீண்டும் ஒரு முறை படித்துக் கொள்வது நல்லது.

இந்த சாஸ்திரங்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய தகுதி நமக்கு இருக்கிறதா?

சாஸ்திரங்களைப் படிக்கக் கூடிய தகுதி என்ன என்பதைப் பற்றியும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அதுவே ஒரு தனி சாஸ்திரமாக உள்ளது.

சாஸ்திரங்களை ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்வதற்கு

முன்னால் நமது தகுதிகளையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

அதைப்பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது தான். ஆனால் ஆரம்பத்திலேயே அது பற்றி நாம் விவரிக்கப் போவதில்லை. தேவைப்படும் பகுதியில் அதையும் பார்க்கப் போகிறோம்.

இப்போது

சாஸ்திரங்களைப் படிக்கும் தகுதி நமக்கு உள்ளது என்ற நம்பிக்கையுடன் நாம் சாஸ்திரங்கள் மெய்ப்பொருளைப் பற்றி என்ன கூறுகிறது என்பதை முறையாகத் தெரிந்து கொள்வோம்.

நான் யார் என்னும் கேள்வியை சாஸ்திரங்கள் எப்படி அணுகுகின்றன என்பதை முதலில் பார்ப்போம்.

*

4. ஜீவன்

நான் யார் என்று கேட்டால் நம்மை யார் என்று கூறுவோம்?

நான் என்பது ஜீவன். நான் ஜீவன்; நாம் ஜீவர்கள். நம்மைப் படைத்தது ஈஸ்வரன்.

நமக்கு ஜீவன் என்ற பெயரையும் நம்மைப்படைத்த கடவுளுக்கு ஈஸ்வரன் என்ற பெயரையும் சாஸ்திரம் கொடுக்கின்றது.

நம்மைப்பற்றி நமக்கே தெரியும். நம்மை யார் என்று கேட்கத் தேவையில்லை.

பிறகு நம்மைப் பற்றி நான் யார் என்று விசாரிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏன் ஏற்பட்டது?

நாம் நமக்குச் சொந்தமான காரில் பயணம் செய்கிறோம். நீங்கள் யார் என்று கேட்டால் என்ன சொல்வோம்?

நான் எனக்குச் சொந்தமான காரில் பயணம் செய்கிறேன் என்று கூறுவோம்.

“நான் தான் கார்” என்று கூறமாட்டோம்.

“கார் என்னுடையது” என்று கூறுவோம்.

நண்பனைப் பார்க்க காரில் செல்லாமல் நடந்து செல்வதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

“எப்படி வந்தீர்கள்?” என்று நண்பர் கேட்கிறார்”
“காரில் வரவில்லை நடந்து தான் வந்தேன்” எனக் கூறுகின்றோம்.

“காரின் மூலம் வரவில்லை எனது உடலின் மூலம் வந்தேன்” என்று கூறுவதில்லை.

நாம் வேறு உடல் வேறு என்று பிரிப்பதில்லை. உடல் செய்வது அனைத்தையும் நாமே செய்வதாகப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நான் பார்க்கிறேன், நான் நடக்கிறேன், நான் சாப்பிடுகிறேன், நான் பேசுகிறேன் என நம் உடலால் செய்பவை அனைத்தையும் நாமே செய்வதாகக் கூறுகிறோம்.

நமது உடல் சரியில்லாமல் போய்விடுகிறது. நாம் மருத்துவரிடம் செல்கின்றோம்.

நான் பார்க்கிறேன் என்று கூறுவது போல்

மருத்துவரிடம் சென்று

நான் சரியில்லை என்று கூறுவதில்லை எனது உடல் சரியில்லை என்று கூறுகிறோம்.

நாம் பார்த்ததாகக் கூறுகிறோம். மருத்துவரிடம் சென்று எனது கண் சரியில்லை என்று கூறுகிறோம்.

இது போல் நமது அனுபவங்களைப் பற்றிக் கூறும்போதும்

நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன்; நான்

வருத்தமாக இருக்கிறேன் என்று கூறுகிறோம்.

பிறகு மனோதத்துவ நிபுணரிடம் சென்று என்னுடைய மனது சரியில்லை. என்னுடைய மனதில் கவலை எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது என்று கூறுகிறோம்.

ஒரு சமயம் உடல் செய்வதையெல்லாம் நாமே செய்வதாகக் கூறுகிறோம். இன்னொரு சமயம் நாம் வேறு உடல் வேறு என்று கூறிவிடுகிறோம்.

இது போல் நம் மனதின் செயல்கள் அனைத்தையும் நமது செயல்களாகவே கூறிவிடுகிறோம். பிறகு நாமே, நாம் வேறு நம் மனம் வேறு என்றும் கூறிவிடுகிறோம்.

நம்முடைய வீட்டைப் பொறுத்த வரையிலும் நாம் எப்போதுமே எனது வீடு என்று தான் கூறுவோம்.

நமது வீட்டை நாம் ஒரு போதும் நான் என்று கூறுவதில்லை.

ஆனால் நமது உடலைப் பொறுத்த வரையிலும், மனதைப் பொறுத்த வரையிலும் நமது அணுகுமுறை வேறு.

உடலை சில சமயம் நான் என்கிற அர்த்தத்தில் கூறுகிறோம். இன்னுமொரு சமயம் எனது உடல் என்று கூறிவிடுகிறோம்.

இவ்வாறு நம் மனதையும் நான் என்று சில சமயம் கூறுகிறோம். பிறகு எனது மனது என்று இன்னுமொரு சமயத்தில் கூறிவிடுகிறோம்.

நம் உடலுக்கும், மனதுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கும்

ஆத்மா தான் உண்மையான நான்.

ஆத்மாதான் அடிப்படையான தன்மையாக இருந்து உடல் உணர்வுக்கும் மன உணர்வுக்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

நம்மை ஒரு ஜீவனாகக் குறிப்பிடுகிறோம்.

இந்த ஜீவன் என்பது, ஆத்மாவும் ஆத்மா அல்லாதவையும் சேர்ந்த கலவையாகும்.

ஆத்மா+அனாத்மா=ஜீவன் என்று கூறப்படுகிறது.

ஆத்மா அல்லாதவை அனாத்மா என்ற பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆத்மா என்பது தான் மெய்ப்பொருள். அது தான் அடிப்படை அம்சம்.

அனாத்மா என்னால் என்ன? அனாத்மா என்று எவற்றைக் குறிப்பிடுகிறோம்?

ஆத்மா அல்லாதவை என்று எவற்றைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

நாம் பார்க்கும் மரம், செடி, கொடிகள், கடல், மலை இவற்றை அனாத்மா என்று கூறுகிறோமா?

இல்லை.

அனாத்மா என்று கூறப்படுபவை வேறு.

அனாத்மா என்றால் என்ன? வேறு எவற்றைத் தான் அனாத்மா என்று கூறுகிறோம்?

நமது உடல் மற்றும் மனதைத் தான் அனாத்மா என்று கூறுகிறோம்.

ஏனென்றால் அவற்றைத் தான் சில வேளைகளில் நம்மையறியாமல் நான் என்று எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

நாம் பார்க்கும் மலையையும் கடலையும் நான் என்று ஒருபோதும் எடுத்துக்கொள்வதில்லை.

நமது உடல் மற்றும் மனம் ஆகியவை பதினொரு அம்சங்களாகப் பிரித்து விளக்கப்படுகின்றன.

அந்தப் பதினொரு அம்சங்களும் மூன்று பிரிவுக்குள் வருகின்றன.

இந்த மூன்று பிரிவுகள் தாம் அனாத்மா என்று கூறப்படுகின்றன.

அதென்ன மூன்று பிரிவுகள்?

முதல் பிரிவுக்கு உடல் அல்லது சரீரம் என்று பெயர்.

இரண்டாவது பிரிவுக்கு கோசங்கள் என்று பெயர்.

மூன்றாவது பிரிவுக்கு அனுபவங்கள் அல்லது அவஸ்தை என்று பெயர்.

இந்த மூன்று பிரிவுகளும் சேர்ந்து தான் பதினொரு அம்சமாக விளக்கப்படுகின்றன.

முதல் பிரிவான உடல் (சரீரம்) மூன்று உடல்களாக விளக்கப்படுகின்றது.

இரண்டாவது பிரிவான கோசங்கள் ஐந்து கோசங்களாக விளக்கப்படுகின்றன.

மூன்றாவது பிரிவான அனுபவங்கள் (அவஸ்தைகள்) மூன்று அனுபவங்களாக விளக்கப்

படுகின்றன.

$3+5+3+= 11$ என்ற பதினொரு அம்சங்களாக அவை விளக்கப்படுகின்றன.

முதலாவது பகுதியான உடல்,

ஸ்தூல உடல், சூட்சும உடல், காரண உடல் என மூன்று உடல்களைக் குறிக்கிறது.

இரண்டாவது பகுதியான கோசங்கள்

அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசம் என்ற

ஐந்து கோசங்களைக் குறிக்கின்றன.

மூன்றாவது பகுதியான அனுபவங்கள் அல்லது அவஸ்தைகள் என்பவை

ஜாக்ரத் அவஸ்தை அல்லது விழித்தநிலை அனுபவம், சொப்ன அவஸ்தை என்ற கனவு அனுபவம் மற்றும் சுசுப்தி அவஸ்தை என்ற கனவற்ற தூக்கம் ஆகிய

மூன்று வகையான அனுபவங்களைக் குறிக்கின்றன.

$3+5+3= 11$ என்ற பதினொரு விதமான அம்சங்கள் அனாத்மா ஆகும். இந்த அனாத்மாவும் ஆத்மாவும் சேர்ந்த ஒன்றையே ஜீவன் என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

இந்த ஸ்தூல உடல் என்பது என்ன?

வெளிப் படையாகத் தெரியும் திடமான அம்சம் உடையது தான் இந்த ஸ்தூல உடல்.

பஞ்ச பூதங்களான நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையினால் உருவானது தான்

இந்த ஸ்தூல உடல்.

ஸ்தூல உடலின் உதவியினால் தான் ஒருவர் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்க முடியும்.

நமது கர்ம வினையின் காரணமாக ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காகக் கொடுக்கப் பட்டது தான் இந்த ஸ்தூல உடல்.

இந்த ஸ்தூல உடல் ஆறு விதமான மாறுதல்களுக்கு - தன்மைகளுக்கு உட்பட்டதாகும்.

கர்ப்பத்தில் உருவாகி இருத்தல், பிறத்தல், வளர்தல், தடித்தல் போன்ற சில மாற்றங்களை அடைதல் முதுமையினாலோ அல்லது நோயினாலோ தேய்தல், மரணத்தினால் மறைந்து விடுதல்

- இப்படி ஆறுவிதமான மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டது தான் ஸ்தூல சரீரம்.

ஸ்தூல உடல் என்பது இது தான்.

இனி சூட்சும உடல் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்க்கப் போகிறோம்.

இந்த சூட்சும உடலானது பதினேழு அம்சங்களாக இருந்து செயல்படுகிறது.

ஸ்தூல உடல் ஸ்தூலமான பஞ்ச பூதங்களினால் உருவானது போல்

இந்த சூட்சும உடல் சூட்சுமமான பஞ்ச பூதங்களினால் உருவானது.

ஸ்தூல பஞ்சபூதம் என்பவை வெளிப்படையாகத் தெரியாத பஞ்ச பூத சக்திகளாகும்.

சூட்சும பஞ்சபூதங்கள் என்பவை வெளிப்படையாகத் தெரியாத பஞ்சபூத சக்திகளாகும்.

சூட்சும பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து தான், ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்கள் உருவாகி உள்ளன.

இந்த சூட்சும பஞ்ச பூதங்களால் உருவான இந்த சூட்சும சரீரம் தான் நமது கர்ம வினைகளின் அம்சமாக உள்ளது.

இந்த சூட்சும உடலானது தனது கர்ம வினைக்கேற்ற ஸ்தூல உடலை எடுத்துக் கொண்டு

ஸ்தூல உடலின் மூலம் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றது.

இந்த சூட்சும உடலானது பதினேழு விதமான சக்தி அம்சங்களுடன் செயல்படுகின்றது.

இந்த 17 அம்சங்களும் ஐந்து பிரிவுகளுக்குள் அடக்கப் படுகின்றன.

அவையாவன :

1. ஐந்து ஞானேந்திரிய சக்தி	= 5
2. ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்தி	= 5
3. ஐந்து பிராண சக்தி	= 5
4. மனம் எனும் சக்தி	= 1
5. புத்தி எனும் சக்தி	= 1
மொத்தம்	= 17

இந்த ஐந்து ஞானேந்திரிய சக்திகள் எவை தெரியுமா?

காதுகளின் மூலமாகக் கேட்கும் அறிவு, தோலின் மூலமாகத் தொட்டு உணரும் அறிவு, கண்களின் மூலமாகக் காட்சியை இரசிக்கும் அறிவு, நாவின் மூலமாக சுவையை உணரும் அறிவு மற்றும் மூக்கின் மூலமாக வாசனையை உணரும் அறிவு.

- இந்த ஐந்து விதமான அறியும் சக்தி தான் ஐந்து வித ஞானேந்திரிய சக்திகளாகும்.

இவை எவையும், அவை செயல்படும் நமது ஸ்தூல உடலின் உறுப்புகளைக் குறிக்கவில்லை.

அந்த உறுப்புகளில் செயல்படும் அறிவு அம்சத்தையே குறிப்பிடுகின்றன.

இந்த ஐந்து ஞானேந்திரிய சக்திகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஓர் அதிதேவதை அம்சமும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கேட்கும் சக்திக்கான தேவதா அம்சம் திசைகளுக்கான தேவதையான திக் தேவதையாகும்.

தொட்டு உணரும் சக்திக்கான தேவதா அம்சமானது வாயுதேவன் ஆவார்.

பார்க்கும் சக்திக்கான தேவதா அம்சம், சூரிய தேவன் ஆவார்.

சுவையை உணரும் அறிவுக்கான தேவதா அம்சமானது வருணதேவன் ஆவார்.

வாசனையை உணரும் அறிவுக்கான தேவதா அம்சம், அஸ்வினி தேவர்கள் ஆவார்.

இவை அனைத்தும் சூட்சும உடலின் ஐந்து அம்சங்களில் முதலாவது அம்சமான ஐந்து ஞானேந்திரிய சக்திகளாகும்.

அடுத்து நாம் பார்க்கப் போவது இரண்டாவது அம்சமான ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகளாகும்.

ஞானேந்திரிய சக்திகளைப்போல், கர்மேந்திரிய சக்திகளும் ஐந்து வகையாக உள்ளன.

ஞானேந்திரிய சக்திகள் ஐந்தும் அறியும் அம்சமாக உள்ளன.

கர்மேந்திரிய சக்திகள் ஐந்தும் செயல் அம்சமாக உள்ளன.

இந்த ஐந்து வித கர்மேந்திரிய சக்திகள் என்னென்ன?

வாயின் மூலமாகப் பேசும் சக்தி;

கைகள் மூலமாக செய்யும் எடுத்தல், வைத்தல், இழுத்தல், தள்ளுதல், எழுதுதல் போன்ற அனைத்துச் செயல்களுக்குமான சக்தி;

கால்கள் மூலம் செய்யும் நடத்தல், ஓடுதல், தாங்கி நின்றல் அனைத்து செயல்களுக்குமான சக்தி;

மலவாய் மூலம் மலத்தை நீக்கும் சக்தி, சிறுநீர் தாரை மற்றும் கருவாய் மூலம் சிறுநீர் கழித்தல், இனப்பெருக்கம் செய்தல் ஆகியவற்றுக்கான சக்தி

- இந்த ஐந்து விதமான செயல்படும் சக்திகள் தாம் ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகளாகும்.

இவை அனைத்தும் சக்தி அம்சங்களையே குறிப்பிடுகின்றன. இவை நமது உடலில் செயல்படும் உடல் உறுப்புகளைக் குறிப்பிடவில்லை.

ஞானேந்திரிய சக்திகளுக்கு உள்ளது போல் இந்த ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகளுக்கும் தனித்தனியே ஐந்து வித தேவதா அம்சங்கள் உள்ளன.

பேசும் சக்திக்கு அக்னி தேவரும்,

கைகளை இயக்கும் சக்திக்கு இந்திரதேவரும்,

கால்களை இயக்கும் சக்திக்கு விஷ்ணு பகவானும்,

மலநீக்க சக்திக்கு எமதர்மரும்,

சிறுநீர் நீக்க சக்திக்கு பிரஜாபதிதேவரும்

அதிதேவதா அம்சங்களாக உள்ளனர்.

இவை அனைத்தும் சூட்சும உடலின் ஐந்து அம்சங்களில் இரண்டாவது அம்சமான

ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகளாகும்.

அடுத்ததாக நாம் பார்க்கப்போவது,

மூன்றாவது அம்சமான ஐந்து பிராணன்கள்.

பிராணன் என்றால் என்ன?

பிராணன் என்பது வாயு எனப்படும் காற்று மட்டுமே.

இந்தப் பிராணன் என்னும் காற்று, நமது உடலுக்கு வெளியே செயல்படும் போது

அது காற்று அல்லது வாயு என்று கூறப்படுகிறது.

அதுவே நமது உடலுக்குள் சக்தியாகச் செயல்படும்போது

பிராணன் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

அவை ஐந்து விதமாகச் செயல்படுகின்றன. அவை ஐந்து பிராணன்களாகும். அவற்றை மொத்தமாகக் குறிப்பிடும் போது பிராணன் என்று கூறுகிறோம். ஐந்தையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துக் கூறும்போது அவற்றுக்குத் தனித்தனிப் பெயர்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன.

அப்படித் தனித்தனியாக, ஐந்தாகப் பிரித்துக் கூறும் போதும்,

முதலாவது பிராணனுக்கு மட்டும் பிராணன் என்ற பெயரையே கொடுத்துள்ளார்கள்.

ஐந்து பிராணன்களும்

பிராணன், அபானன், வியானன், சமானன், உதானன்

என்று ஐந்தாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

இந்த ஐந்து பிராணன்களும் என்ன செய்கின்றன? அவற்றின் பணி என்னென்ன?

நாம் காற்றை சுவாசிக்கும்போது, சுவாசித்த காற்றை வெளியே விடுகிறோம்.

அப்படி வெளியே விடும் காற்றைத்தான் முதலாவதாக வரும் பிராணன் என்று கூறுகிறோம்.

சுவாசிக்கும் போது உள்ளே இழுக்கும் காற்றிற்குப் பெயர் அபானன் ஆகும்.

உள்ளே சென்ற காற்று உடலுக்கு உள்ளே இருந்து செயல்படுகிறது. இரத்த ஓட்டத்துக்கெல்லாம் இதுவே காரணம் ஆகும். இப்படி வியாபித்துச் செயல்படும் பிராணனுக்குப் பெயர் தான் வியானன் ஆகும்.

ஜீரண உறுப்புகளை இயக்கி ஜீரணிக்க உதவும் சக்தியை வழங்குவது தான் சமானன் என்னும் பிராணன் ஆகும்.

தலைக்கீழாகச் செயல்படும் சக்தி தான் உதானன் என்னும் பிராணன் ஆகும்.

அதென்ன தலைக்கீழாக செயல்படும் சக்தி?

நாம் நமது வாயினால் சாப்பிட்ட உணவு, உணவுக்குழாய் வழியாக இரைப்பையைச் சென்று அடைகிறது.

இது தான் வழக்கமான நேரடியான நடைமுறை.

இது தலைக்கீழாகச் செயல்பட்டால் என்ன ஆகும்?

வாயிலிருந்து வயிற்றுக்குள் செல்ல வேண்டிய உணவு

அப்படிச் செல்லாமல் அதற்கு மாறாக

வயிற்றிலிருந்து வாய் வழியாக வெளியே செல்வது தான் தலைக்கீழாக செயல்படுவதாகும்.

அப்படிச் செயல்படுவதற்குக் காரணமான பிராணன் தான் உதானன் ஆகும்.

ஏன் இப்படிச் செயல்பட வேண்டும்?

தேவையற்ற பொருள் வயிற்றினுள் சென்றால் வாந்தியாகவும்

சுவாசக்குழாயில் சென்றால் தும்மலாகவும் செயல்பட்டு

தேவையற்றதை அப்புறப்படுத்த உதவுவது தான் இந்த உதானன் ஆகும்.

மரண காலத்தில் ஸ்தூல உடலிலிருந்து சூட்சும உடலை பிரித்து வெளியே கொண்டு வருவதற்கும் உதானன் தான் உதவி செய்கிறது.

இவை அனைத்தும் சூட்சும உடலின் ஐந்து அம்சங்களில்

மூன்றாவது அம்சமான ஐந்து பிராணன்களாகும்.

அடுத்தாக நாம் பார்க்கப் போவது

நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது அம்சங்களான

மனம் மற்றும் புத்தி ஆகியவை ஆகும்.

இவை தான் சூட்சும உடலின் நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது அம்சங்களாகும்.

மனம் மற்றும் புத்தி ஆகிய இரண்டும் நமது எண்ணங்களால் உருவானவைகளாகும்.

சங்கல்ப விகல்பங்களே மனம் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த ஊருக்குப் போவதா அந்த ஊருக்குப் போவதா என முடிவெடுக்காமல் குழம்புவது தான் சங்கல்ப விகல்பமாகும்.

இது தான் மனதாகும்.

கோபதாபங்கள், மகிழ்ச்சி, துயரம் போன்ற

உணர்ச்சிகள் ஏற்படும் பகுதியும் மனதாகவே கருதப்படுகிறது.

இதை ஆய்வுக்கு எடுத்து என்ன செய்வது என்ற தீர்மானத்துக்கு வருவது தான் புத்தி ஆகும்.

மனம், புத்தி இரண்டுமே எண்ணங்களே ஆனாலும்

இரண்டுக்கும் ஒரு சிறிய வேறுபாடு தான் உள்ளது.

இப்படியா அப்படியா என அலைபாய்ந்து கொண்டிருப்பது மனது.

அதில் ஒரு தீர்மானமான முடிவுக்கு வருவது புத்தியாகும்.

இப்படி நமது சூட்சும உடலானது

ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள் + ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் + ஐந்து பிராணன்கள் + ஒரு மனம் + ஒரு புத்தி ஆக மொத்தம் பதினேழு அம்சமாக அமைந்துள்ளது.

நமது சூட்சும உடல் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்ற பட்டியல் படத்தையும் இதனோடு சேர்த்துப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆத்மாவும் அனாத்மாவும் சேர்ந்தது தான் ஜீவன்.

அந்த அனாத்மா பதினோரு அம்சங்களாக உள்ளது. அந்த பதினோரு அம்சங்களையும் உடல், கோசங்கள், அனுபவங்கள் என்னும் மூன்று பிரிவுக்குள் அடக்கியுள்ளோம்.

அந்த மூன்று பிரிவுகளுள் முதலாவது பிரிவான உடல் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்த்து வருகிறோம்.

உடல் என்பது ஸ்தூல உடல், சூட்சும உடல், காரண உடல் என மூன்று அம்சங்களாக உள்ளது.

அந்த மூன்று உடல்களில் ஸ்தூல உடல் மற்றும் சூட்சும உடல் ஆகிய இரண்டையும் பார்த்துள்ளோம்.

இனி நாம் பார்க்கப்போவது மூன்றாவது உடலான காரண உடல் ஆகும்.

காரண உடல் அல்லது காரண சரீரம் என்று இது அழைக்கப்படுகிறது.

காரண உடல் என்பது என்ன? அது எவ்வாறு அமைந்துள்ளது?

ஸ்தூல உடலையும் சூட்சும உடலையும் நாம் ஏதோ ஒரு வகையில் அனுபவித்துப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

காரண உடலை நாம் அவ்வாறு அனுபவித்துப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அது அதனளவில் விளக்கமில்லாமல் இருக்கிறது.

ஒரு மாமரத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். மாமரத்தில் கிளைகள், இலைகள், காய்கள் என பல அம்சங்கள் உள்ளன. அவை வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றன.

இத்தனை அம்சங்களும் எங்கிருந்து வந்தன?

மாமரத்தின் விதையான மாங்கொட்டையிலிருந்து தான் வந்துள்ளன.

அந்த மாங்கொட்டைக்குள் மாமரத்தின் கிளைகளையும் இலைகளையும் காய்களையும் தனித்தனியே

எங்கிருக்கிறது என்று பிரித்து அறிந்து கொள்ள முடியுமா?

வெளிப்பட்ட அம்சங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பது மாங்கொட்டையாக இருந்தாலும்

அந்த வெளிப்பட்ட அம்சங்களைப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத அளவில் அவையாவும் விதை வடிவாக காரண வடிவாக அந்த மாங்கொட்டையில் அமைந்துள்ளன.

இப்படி நமது ஸ்தூல உடலுக்கும் சூட்சும உடலுக்கும் விதை வடிவாக காரண வடிவாக அமைந்துள்ள உடல் தான் காரண உடலாகும்.

சரி, இருந்து விட்டுப்போகட்டும்.

அந்தக் காரண உடலானது, அதனளவில் எப்படி அமைந்துள்ளது?

கயிற்றைப் பாம்பு எனக் கருதும் போது என்ன நிகழ்ந்திருக்கின்றதோ, அதுதான் இங்கேயும் ஏற்பட்டுள்ளது.

உண்மையான கயிற்றில், பொய்யான பாம்பை ஏற்றி வைப்பது போல்

ஆன்மாவின் மீது

கற்பிதமாக ஏற்றி வைக்கப்பட்ட தத்துவம்தான் இந்த காரண சரீரம்.

இந்த காரண சரீரம் கயிறான ஆன்மாவைச் சார்ந்துள்ளதால் மட்டுமே அது ஒரு சரீரமாகக் கருதப்படுகிறது.

மற்றபடி,

ஆன்மா இல்லாத நிலையில், இந்தக் காரண சரீரம் அதனளவில்,

இல்லாத ஒன்றேயாகும்.

அதனால் இந்தக் காரண சரீரம் எங்கிருந்து தோன்றியது எப்போது தோன்றியது என்று கூற முடியாது. ஆகவே அது அநாதி என்று கூறப்படுகிறது.

அநாதி என்றால் ஆதியற்றது என்று பொருள்; ஆரம்பம் இல்லாதது என்று பொருள்.

இது ஆன்மாவைச் சார்ந்து இருந்தாலும் ஆன்மாவைப் பற்றிய அறிவு இல்லாமல் இருக்கிறது.

ஆன்மாவோடு சார்ந்து இருந்தாலும் இது அறியாமையின் அம்சமாக உள்ளது.

நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்முடைய ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது இந்த காரண சரீரத்திலேயே ஓடுங்கி இருக்கின்றோம்.

தூக்கத்தை விவரிக்க முடியுமா?

அது போல் காரண சரீரத்தில் வேறுபடுத்தி அறியக்கூடிய எந்த வெளிப்பாடும் இல்லாததால் காரண சரீரத்தைப் பற்றியும் விவரிக்க முடியாது.

இது தான் காரண சரீரம்

இது இப்படித்தான் உள்ளது.

அனாத்மாவிலுள்ள மூன்று அம்சங்களான உடல், கோசங்கள், அவஸ்தைகள் ஆகியவற்றில்

முதல் அம்சமான உடலை மட்டும் பார்த்துள்ளோம்.

இனி கோசங்கள் மற்றும் அவஸ்தைகள் பற்றிப் பார்க்க வேண்டும்.

கோசங்கள் ஐந்து வகையாக உள்ளன. அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞான மயகோசம், ஆனந்தமய கோசம் என இவை ஐந்தாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

கோசங்கள் என்றால் உறை போல் இருந்து மறைப்பது. கத்தியின் உறை கத்தியை மறைப்பது போன்று

கோசங்கள் அனைத்தும் உறையாக இருந்து ஆன்மாவை மறைக்கின்றன.

கத்தியை விட கத்தியின் உறை பெரிதாக இருப்பது போல்

இந்தக் கோசங்கள் ஆன்மாவை விடப் பெரிதாக இருந்து ஆன்மாவை மறைப்பதில்லை.

இந்த பேப்பரில் நிறைய எழுத்துக்கள் உள்ளன. இந்த எழுத்துக்களைப் படித்து நாம் அதன் செய்தியில் கவனம் செலுத்தும் போது,

அதற்கு ஆதாரமான பேப்பருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை.

இதுபோல் நமது கவனத்தை ஈர்ப்பதன் மூலம்,

இந்த கோசங்கள் யாவும் ஆன்மாவை மறைத்து விடுகின்றன.

அன்னமய கோசம் என்பது உணவினால் உருவாக்கப்பட்ட நமது ஸ்தூல உடலைக் குறிக்கிறது. அன்னம் என்பது உணவு. நாம் உடல் உணர்வுடன் செயல்படும்போது அது ஒரு கோசமாக அமைந்து விடுகிறது. நமது ஸ்தூல சரீரம் என்பதும் அன்னமய கோசம் என்பதும் ஒன்றே.

அடுத்து வருவது பிராணமய கோசம். நமது சூட்சும உடல் தான் பிராணமய கோசமாக அமைந்துள்ளது. நமது சூட்சும உடலிலுள்ள ஐந்து பிராண சக்திகளும் ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகளும் சேர்ந்து உருவானதுதான் பிராணமய கோசம். நமது பிராண சக்திகள் இந்த இந்திரியங்கள் மூலமாக ஏற்படும் அனுபவங்களாக அமைந்துள்ளது தான் பிராணமய கோசம்.

அடுத்து வருவது மனோமய கோசம். இதுவும் சூட்சும உடலினால் ஏற்படும் அனுபவத்தையே குறிப்பிடுகிறது. சூட்சும உடலிலிருக்கும் ஐந்து ஞானேந்திரிய சக்திகளும் மனமும் சேர்ந்த நிலையில் கிடைக்கும் அனுபவங்கள் யாவும்

மனோமய கோசம் என அழைக்கப்படுகின்றன.

இதை அடுத்து பார்க்கப்போவது விஞ்ஞானமய கோசமாகும்.

விஞ்ஞானமய கோசமும் நமது சூட்சும உடலின்

அனுபவ அம்சமே ஆகும்.

நமது சூட்சும சரீரத்தினால் புத்தி மற்றும் ஞானேந்திரிய சக்திகள் இணைந்த நிலையில் ஏற்படும்

அனுபவங்களே விஞ்ஞானமய கோசம்.

நமது ஞானேந்திரிய சக்தி, மனதோடு இணைந்தால் அது மனோமய கோசம்.

புத்தியோடு இணைந்தால் அது விஞ்ஞானமய கோசம்.

நாம் அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞான மய கோசம் என நான்கு கோசங்களைப் பார்த்து விட்டோம்.

அன்னமய கோசம் ஸ்தூல உடலின் அனுபவ அம்சமாகும்.

பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம் ஆகியவை நமது சூட்சும உடலின் அனுபவ அம்சமாகும்.

ஆனந்தமய கோசம் என்பது மூன்றாவது உடலான காரண சரீரத்தின் அம்சமாகும். நமக்கு ஏற்படும் தூக்கம் என்னும் அனுபவம் இந்த ஆனந்தமய கோசத்தால் ஏற்படுகின்றது.

இந்த ஆனந்தமய கோசத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக நம்முடைய மூன்று வித குண அம்சங்களைப் பற்றியும் சற்று இங்கே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

சத்வ குணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் என்று

இந்த குணங்கள் மூவகைப்படுகின்றன.

சத்வகுணம் என்பது அறிவின் அம்சமாகும். மனிதர்கள் அனைவருமே அறிவைப் பிரதானமாகக் கொண்டவர்கள். மனிதர்களுக்கு மட்டுமே அறிவு உள்ளது.

ஆகவே மனிதர்களாகிய நம் அனைவருக்குமே சத்வ குண அம்சம் பிரதானமாக உள்ளது.

மிருகங்களுக்கு அறிவு அம்சம் குறைவு. செயல்படும் அம்சமே அதிகம். அதனால் மிருகங்கள் அனைத்தும் ரஜோகுண அம்சமாக உள்ளன.

இயற்கையான மண், மரம், செடி, கொடிகள், மந்தமான செயல்பாடுகளையும் அறிவு வளர்ச்சி யடையாத தன்மையையும் கொண்டன. இது தமோ குணத்தின் அம்சமாகும்.

சத்வகுணம் என்பது அறிவு அம்சம்.

ரஜோகுணம் என்பது செயல்படும் அம்சம்.

தமோகுணம் என்பது செயல்படாத அம்சம்.

நமக்கு சத்வகுண அம்சம் பிரதானமாக இருந்தாலும் மற்ற குண அம்சங்களும் சில சமயங்களில் மேலோங்குகின்றன.

அப்படி மாறுபாடு ஏற்பட்டால் தான் நாம் எல்லாவித செயல்களிலும் ஈடுபட முடியும்.

அறிவின் மூலமாக, நாம் தெரிய வேண்டியதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு சத்வ குணம் தேவைப்படுகிறது.

தெரிந்து கொண்டதை செயல்படுத்த ரஜோகுண அம்சம் தேவைப்படுகிறது.

செயல்பட்டால் மட்டும் போதுமானது அல்ல. செயல்படாமலிருக்கும் ஓய்வும் தேவை. அதற்கு தமோ குணத்தின் வெளிப்பாடு தேவை.

நாம் தூங்க வேண்டுமானால் நமது சத்வம் மற்றும் ரஜோ குண அம்சங்கள் அடங்கிய நிலையில்

தமோகுணம் மட்டும் மேலோங்கினால் மட்டுமே சாத்தியம்.

தூக்கத்தின் போது சத்வம் என்னும் அறிவு அடங்கி விடுவதால்,

தூக்கம் என்பது அஞ்ஞான வடிவாக உள்ளது.

அது போல் நமக்கு துயரத்தைக் கொடுக்கும் ரஜோகுண அம்சமும் தூக்கத்தில் அடங்கி விடுவதால்

துயரமற்ற சாந்தி நமது தூக்கத்தின் போது கிடைக்கிறது.

அதனால் இதனை ஆனந்த அம்சமாகக் கூறுகிறோம்.

நாம் விழித்திருக்கும் போது கூட நமது அறிவும் செயல்படும் சக்தியும் சாந்தியடைந்த நிலையில் தான் ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது.

நாம் அனுபவிக்கும் ஆனந்த அனுபவங்கள் அனைத்தும் ஆனந்தமய கோசத்தைச் சார்ந்தவையே.

இது தான் ஆனந்தமய கோசம்.

நாம் நமது உடலின் தோற்ற அம்சத்தில் அதிக ஈடுபாடு காட்டுவோமானால் நாம் அன்னமய கோசத்தில் உள்ளோம்.

நாம் ருசியான உணவுகளில் பற்றுடையவர்களாக இருக்கும் போது அந்நிலையில் நாம்

பிராணமய கோசத்தின் ஆதிக்கத்தில் உள்ளோம்.

கோபதாபங்களின் ஆதிக்கத்திலும், மன உணர்ச்சிகளின் ஆதிக்கத்திலும் நாம் இருக்கும்போது,

நாம் மனோமய கோசத்தில் உள்ளோம்.

நாம் அறிவை அடைவதில் ஆர்வத்தோடு இருக்கும்போது

நாம் விஞ்ஞானமய கோசத்தில் இருக்கிறோம்.

நாம் இன்பத்தின் மீது மட்டும் பற்று உடையவர்களாக இருக்கும்போது,

நாம் ஆனந்தமய கோசத்தில் உள்ளோம்.

நாம் அனாத்மாவிலுள்ள மூன்று அம்சங்களான உடல், கோசங்கள், அவஸ்தைகள் ஆகியவற்றில்

உடல் மற்றும் கோசங்களைப் பார்த்துள்ளோம்.

மீதியாக உள்ளது அவஸ்தைகள் அல்லது அனுபவங்கள் மட்டுமே.

நமது அனுபவங்கள் மூன்று அம்சமாக உள்ளன.

ஜாக்ரத் அவஸ்தை (விழிப்பு நிலை - நனவு நிலை),

சொப்பன அவஸ்தை (கனவு நிலை),

சுகுப்தி அவஸ்தை (உறக்கம்)

- என இவை மூன்றாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

நனவு நிலை என்ற ஜாக்ரத் அவஸ்தையானது நாம் விழித்திருக்கும் போது மட்டுமே ஏற்படுகிறது.

இந்த நிலையில் நமது இந்திரியங்கள் அனைத்தும் இயங்கு கின்றன.

இந்திரியங்களின் மூலம் நாம் தொடர்பு கொண்டு அறியும் நிலையே நனவு நிலை அல்லது ஜாக்ரத் அவஸ்தை.

நாம் ஒருவரை நமது கண்களால் பார்க்கிறோம். நம்மைச் சுற்றி நிகழும் நிகழ்ச்சிகளில் நாம் பங்கேற்கிறோம். இதனால் நமக்கு இன்ப துன்ப அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இவற்றை நாம் வெளிப்படையாகத் தொடர்பு கொண்டு அனுபவிக்கிறோம். இதுதான் ஜாக்ரத் அவஸ்தை.

ஜாக்ரத் அவஸ்தையிலுள்ள ஒருவரை “விஸ்வன்” என்ற பெயரில் அழைக்கிறார்கள்.

சொப்பன அவஸ்தை என்பது நமது தூக்கத்தின் போது ஏற்படுவது.

நாம் அனுபவித்தவைகள் அனைத்தும் மனப்பதிவுகளாக வாசனைகளாக நம் மனதில் பதிவாகி உள்ளன.

அவை தூக்கத்தின் போது ஏற்படும் கனவு மூலமாக அனுபவம் ஆகின்றது. அங்கும் சில அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

அவையாவும் கனவு ஆகும்.

அங்கே சூரிய வெளிச்சம் இல்லாவிட்டாலும் நம்முடைய மனதின் ஒளியினால் கனவில் காட்சிகள் அனைத்தும்

- நம்மால் பார்த்து அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இப்படி ஒரு சுய ஒளியுடன் நம்மனது செயல்படுவதால்

இந்நிலையில் செயல்படும் ஒருவரை “தைஜசன்” என்று அழைக்கிறார்கள்.

இங்கு நாம் நமது சூட்சும சரீரத்தில் மட்டுமே தொடர்புடையவர்களாக உள்ளோம்.

நமக்கு ஏற்படும் மூன்று அவஸ்தைகளில் மூன்றாவதாக வருவதுதான் சுசுப்தி அவஸ்தை.

சுசுப்தி அவஸ்தை என்பது கனவற்ற ஆழ்ந்த உறக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

எதையும் அறியாமலிருந்து தூக்கத்தை நாம் அனுபவிக்கிறோம்.

தூக்கத்தின்போது நமக்கு ஏற்படும் விருத்தியின் பெயர் “நித்ராவிருத்தி”.

இந்த சுசுப்தியானது காரண சரீரம் மற்றும் ஆனந்தமய கோசத்தின் அம்சத்தை உடையதாக உள்ளது.

அதனால் இங்கு அறியாமையும் சாந்தி நிலையும் உள்ளது.

காரண சரீரத்தின் அம்சமாக உள்ள ஒருவனை “பிராக்ஞன்” என்று அழைக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு ஜீவனுக்குக் காரணமான அனாத்மா தத்துவங்களான உடல், கோசங்கள், அவஸ்தைகள் ஆகியவற்றை சாஸ்திரங்கள் விளக்குகின்றன.

ஆத்மாவும் அனாத்மாவும் சேர்ந்த அம்சமே ஜீவன் என்பதைப் பார்த்தோம்.

அனாத்மா என்றால் என்ன என்பதைப் பார்த்து விட்டோம்.

இனி ஆன்மா என்றால் என்ன என்பதையும் பார்த்திடுவோமானால்

ஜீவன் என்பது எவ்வாறு உள்ளது என்ற முழு அம்சமும் தெளிவாகி விடும்.

ஆன்மா என்பது என்ன?

ஆன்மாவின் ஸ்வரூபம் எது?

ஆன்மாவின் தன்மை எது?

ஆன்மாவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம் என்று கூறப்படுகிறது.

சத்+ சித்+ ஆனந்தம் = சச்சிதானந்தம்.

இவ்வாறு அது கூறப்படுகிறது.

ஆன்மா மட்டுமே உண்மைப் பொருள். அது மட்டுமே உண்மையாகவும் நிரந்தரமாகவும் உள்ளது.

- இதைக் குறிப்பிடும் வகையில் அது சத் சொரூபமாக உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

அப்படி எது நித்தியமாகவும் சத்தியமாகவும் உள்ளது?

சித் அம்சந்தான் அப்படி சத்தியமாக உள்ளது.

சித் என்பது அறிவு. அது தான் சைதன்யம், உயிர் அம்சம் என்று கூறப்படுகிறது.

எவரும் தன்னை ஒரு ஜடமாக, அறிவற்ற ஒன்றாகக் கருதுவதில்லை.

அறியும் அம்சமே நம்முடைய பிரதான அம்சமாக உள்ளது.

நாம் நமது குழந்தையை அறியும் போது

நாம் தாய் அல்லது தகப்பனாக இருந்து அறிகிறோம்.

அறியும் பொருளுக்கு ஏற்ற அறிபவனாக இருந்து அறிகிறோம்.

அறியும் பொருள் இருக்கும்போது அறிபவன் இருக்கிறான்.

அறியும் பொருள் இல்லவிட்டால் அறிபவனும் இல்லாமல் போய் விடுகிறான். ஆனால் அறிவு என்னும் அறியும் தன்மை இல்லாமல்போய் விடுவதில்லை.

அறியப்படும் பொருளுக்கும். அறிபவனுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது தான் அறிவு.

அந்த அறிவு தான் சித் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த அறிவு தான் அறியப்படும் பொருளை அறியும் நிலையில் அறிபவனாகவும் தோற்றமளிக்கிறது.

சைதன்யமாக இருக்கும்- அறிவு சொருபமாக இருக்கும் - இந்த ஆன்மா தான் அனாத்மாக்களின் மூலமாக பலவிதமான அனுபவங்களை அறிகிறது.

ஆன்மாவின் அடுத்த அம்சம் ஆனந்தம். ஆனந்தம் என்பது ஒரு முரண்பாடற்ற தன்மையைக் குறிக்கிறது.

இதை அனந்தம் என்றும் குறிப்பிடலாம்.

அனந்தம் என்றால்

எல்லைப்படுத்தி அறிய முடியாதது, அளவிட முடியாதது என்று பொருள்.

கால தேச வர்த்தமானங்களால் வரையறுக்கப் படாதது இது.

ஆகவே இதனை நிறைவானது என்றும் பூரணமானது என்றும் கூறிவிடலாம்.

இது நிறைவானதாக இருப்பதால் இதனை சுகசொரூபம் அல்லது ஆனந்த சொரூபம் என்றும் கூறலாம்.

இது தான் ஆன்மா.

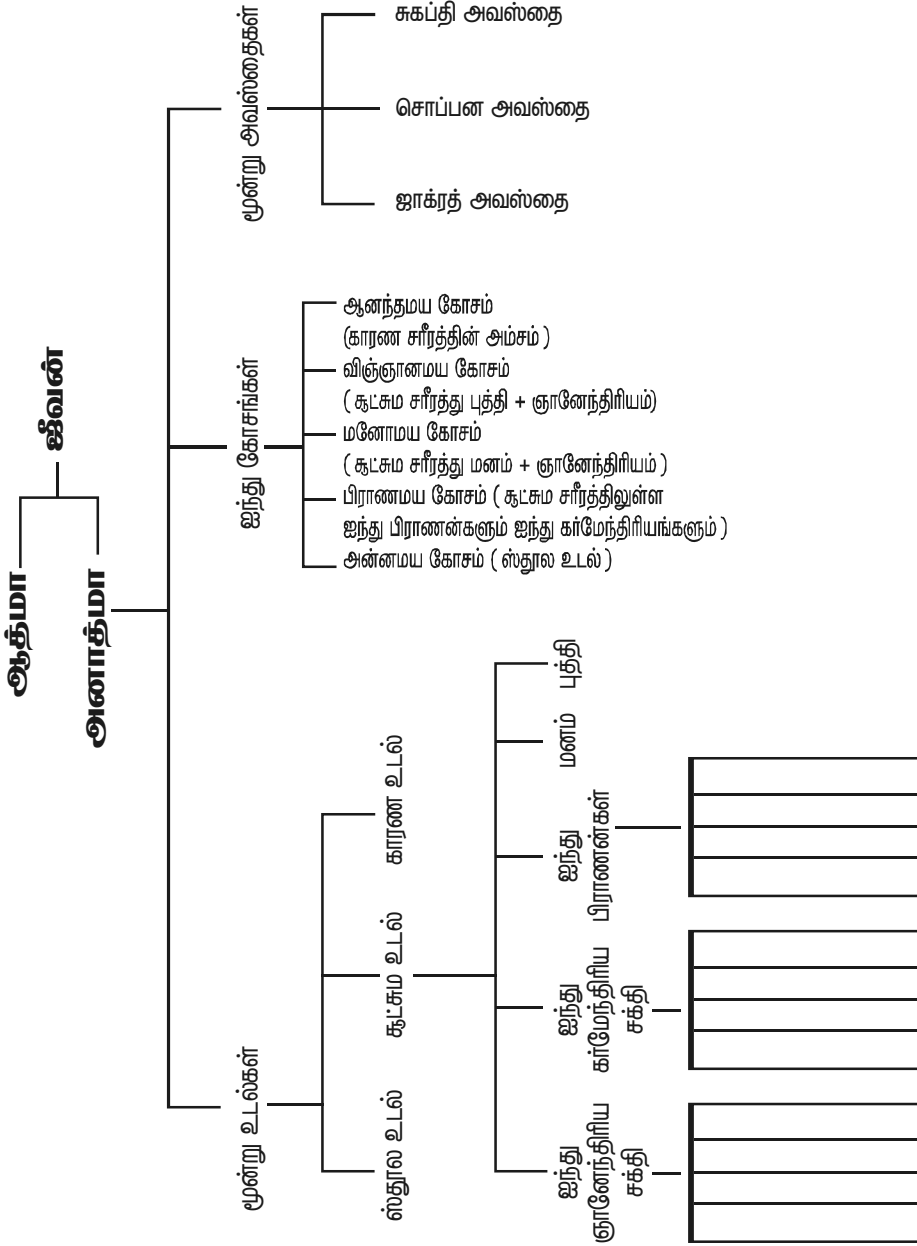
நான் என்பதின் மெய்யான அம்சம் இந்த ஆன்மாதான்.

அனாத்மா என்பது ஆத்மாவைச் சார்ந்திருக்கும் ஒன்றே ஆகும்.

இந்த ஆன்மாவை அனாத்மாவின் எந்த அம்சங்களின் மூலமாகவும் அறிய முடியாது.

ஆனால் ஆன்மாதான் அனாத்மாவின் செயல்பாடுகளுக்கான காரண அம்சமாக உள்ளது.

இது தான் ஜீவன். அதன் பட்டியல் படம் பின் வருகிறது.

- உதானன் - எதிர்மாறாக செயல்படும் சக்தி (கூம்மல் - வாந்தி)
 சமானன் - ஜீரணிக்கும் சக்தி
 வியானன் - உடலில் வியாபித்து செயல்படும் சக்தி
 அபானன் - உள்ளிழுக்கும் சுவாசம்
 பிராணன் - வெளிவிடும் சுவாசம்
- சிறுநீர் கழிக்கும் சக்தி - பிரஜாயதி
 மலத்தை நீக்கும் சக்தி - எமதர்மன்
 கால்களால் செயல்படும் சக்தி - விஷ்ணு
 கைகளால் செயல்படும் சக்தி - இந்திரன்
 வாயால் பேசும் சக்தி - அக்னி தேவன்
- வாசனை அறியும் சக்தி - அஸ்வினி தேவர்கள்
 சுவை அறியும் சக்தி - வருணதேவன்
 பார்த்தறியும் சக்தி - சூரிய தேவன்
 தொட்டு உணரும் சக்தி - வாயுதேவன்
 கேட்டறியும் சக்தி - திக்தேவதை

ஆத்மாவும் அனாத்மாவும் இணைந்த நிலையில் ஜீவன் ஏற்பட்டுள்ளது.

அனாத்மாவிலுள்ள அத்தனை தன்மைகளும் ஜீவனில் வெளிப்படுகின்றன.

அவ்வாறு வெளிப்படுவதற்கு ஆத்மா தான் சைதன்ய அம்சமாக - அறிவு அம்சமாக இருந்து உதவுகிறது.

அனாத்மா என்பது வெறும் ஜட அம்சமே. ஆத்மா மட்டுந்தான் இருப்புத் தன்மை கொண்ட உயிர் அம்சம்.

ஜீவனாகிய நாம் நம்மை அனாத்மாவுடன் சேர்த்து “நான்” என்று அறிவதால்,

நமக்கு துயரம் - சோகம் என்னும் நிலை அனுபவம் ஆகின்றது.

இப்படி சோகத்தை அனுபவிப்பதைத் தான் சாஸ்திரங்கள்

சம்சாரம் என்ற பெயரிட்டு அழைக்கின்றன.

நாம் நம்மை அனாத்மா அல்ல என்றும்,

நாம் ஆத்மாதான் என்றும்

நான் என்பது அனாத்மாவைக் குறிக்கவில்லை யென்றும்

நான் என்பது சத், சித், ஆனந்த அம்சமான ஆத்மாவையே குறிக்கிறது என்றும்

நாம் எப்போது புரிந்து கொள்கிறோமோ,

அப்போது தான் நாம் சம்சாரம் என்னும்

சோகத்திலிருந்து விடுபடுகிறோம்.

இதுவே முக்தி என்று கூறப்படுகிறது.

இதை யெல்லாம் நாம் படித்ததும் நமக்கு இது புரிந்து விட்டது.

இப்படிப் புரிந்து கொள்வது தான் புரிந்து கொள்வதா?

இதுவும் புரிந்து கொள்வது தான். ஒருவர் சொல்ல இன்னொருவர் புரிந்து கொள்வது தான் இது.

ஓர் உதாரணம். நாம் கல்லூரியில் படிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

அப்பாவிடம் பஸ்க்குப் பணம் கேட்கிறோம்.

“சட்டைப்பையில் வைத்திருக்கிறேன். எடுத்துக் கொள்” என்று அவர் கூறுகிறார்.

இது நமக்குப் புரிகிறதா?

புரிகிறது?

நமக்காகத் தெரியவில்லை. அவர் சொன்னதால் புரிகிறது.

இப்படிப் புரிந்து கொள்வதற்குப் பெயர் சிரவணம்.

உடனடியாக நாம் நமது தந்தையினுடைய சட்டைப் பையினுள் தேடுகிறோம். அவருடைய அத்தனை சட்டைப் பைகளையும் பார்த்து விட்டோம். கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் தந்தையிடம் அது பற்றிக் கேட்கிறோம்.

மற்றவர்கள் சொல்வதன் மூலமும் புத்தகங்களில் படிப்பதன் மூலமும் தெரிந்து கொள்வது சிரவணம் என்று பார்த்தோம்.

அதை விவரித்துப் புரிந்து கொள்வது “மனனம்.” விசாரித்துப் பார்க்கும்போது தான், சிரவணத்தின் மூலமாக நாம் புரிந்து கொள்வதிலுள்ள குறைபாடுகள் தெரியும்.

அப்பா சொன்னபடி அவருடைய சட்டைப் பைகளில் தேடிப் பார்த்தால் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. விசாரித்து சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்கிறோம்.

அவரைக் கேட்டதும் அவர் மேலும் தெளிவு படுத்துகிறார். “என் சட்டைப்பையில் உள்ளது என்று நான் எப்போதடா கூறினேன்? பணத்தை உன்னுடைய சட்டைப் பையில் தான் வைத்திருக்கிறேன்!” என அவர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

நாம் நமது சட்டைப் பையைத் தொட்டுப் பார்த்தால் அங்கு நமக்குரிய பணம் இருக்கிறது.

அது நம்மிடமே இருக்கிறது என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்வது தான் “நிதித்தியாசம்” என்று கூறப்படுகிறது.

ஜீவனைப் பற்றி சிரவணமாகத் தெரிந்து கொண்டதை மனனம் என்ற விசாரணையின் மூலம் சந்தேக நிவர்த்தி செய்து

ஜீவனைப் பற்றிய உண்மைகள் வேறு எவரையோ பற்றிய செய்திகளல்ல, என்னைப் பற்றிய உண்மை தான், என்று நிதித்தியாசம் மூலமாக விளங்கிக்கொள்வது தான்

நாம் உண்மையில் புரிந்து கொள்வதாகும்.

அதை எப்படி விசாரித்து, எப்படிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஒன்பது விதமான சாதனைகளாக்கி சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

அந்த ஒன்பது சாதனைகளையும் நான்கு பிரிவுக்குள் அடக்கி

அதற்கு சாதன சதுஷ்டயம் என்று பெயரிட்டுள்ளது.

அது தான் செயல்முறை வேதாந்தம்.

வேதாந்த உண்மைகளை நம்மோடு சேர்த்திடுவது தான் இந்தச் செயல்முறை வேதாந்தம்.

அதனைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால்

கடவுள் என்றால் என்ன,

உலகமும், உலகத்து உயிர்களும் எப்படி வந்தன என்பவை பற்றியும் பார்த்து முடித்து விடுவோம்.

*

5. ஈஸ்வரனும் பிரபஞ்சமும்

சாஸ்திரங்கள் கடவுளை ஈஸ்வரன் என்ற பெயரில் அழைக்கின்றன.

பூமி, வான மண்டலம், நட்சத்திரங்கள் கோள்கள் இப்படி அண்டசராசரங்களும் பிரபஞ்சம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றன.

ஈஸ்வரன் மற்றும் பிரபஞ்சம் பற்றிக் கூறப்படுவதை மொத்தம்- (Total)- சமஷ்டி என்று கூறுகிறார்கள்.

அதிலிருந்து தனித்தனியாக வெளிப்பட்ட ஜீவனைப் பற்றிக் கூறப்பட்டதை, தனிப்பட்டது Individual - வியஷ்டி என்று கூறுகிறார்கள்.

ஜீவனைப் பற்றி 4 வது அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். இது வியஷ்டி தத்துவம்.

இனி பிரபஞ்ச உண்மையான சமஷ்டி தத்துவத்தைப் பற்றிப் பார்க்கப் போகிறோம்.

நமது உடலை

ஸ்தூல உடல், சூட்சும உடல், காரண உடல் என்று பிரித்துள்ளதைப் போல்,

பிரபஞ்சமும்

ஸ்தூல பிரபஞ்சம், சூட்சுமப் பிரபஞ்சம், காரணப் பிரபஞ்சம் என மூன்றாகப் பிரிக்கப்படுகிறது.

நாம் பார்க்கக் கூடிய வெளிப்படையாகத் தெரியக் கூடிய ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்களான நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகியவை தாம்

ஸ்தூலப் பிரபஞ்சம் ஆகும்.

ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்கள் எங்கிருந்து வந்துள்ளன?

அவை யாவும் சூட்சுமமான பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து வந்துள்ளன. இந்த சூட்சும பஞ்ச பூதங்கள் யாவும்

சூட்சும பிரபஞ்சம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றன.

இந்த சூட்சுமப் பிரபஞ்சம் எங்கிருந்து வந்துள்ளது?

காரண உடலிலிருந்து சூட்சும உடல் வந்தது போல்

காரண பிரபஞ்சத்திலிருந்து சூட்சுமப் பிரபஞ்சம் வந்துள்ளது.

சூட்சும உடல் காரண உடலில் ஒடுங்குவது போல்

ஸ்தூல மற்றும் சூட்சுமப் பிரபஞ்சங்கள் இந்த காரணப் பிரபஞ்சத்தில் ஒடுங்குகின்றன.

ஜீவனுடைய தனிப்பட்ட (Individual) சூட்சும உடல் காரண உடலில் ஒடுங்குவது லயம் என்று கூறப்படுகிறது.

லயம் என்பது தனிப்பட்ட ஜீவனின் ஒடுக்கம்.

பிரபஞ்சத்தின் மொத்தமான ஒடுக்கம் - total - மொத்தமான லயம் அல்லது பிரளயம் என்று கூறப்படுகிறது.

“பிர” என்பது மொத்தம் அல்லது total என்பதைக் குறிக்கிறது.

ஜீவனுக்குக் காரணமான காரண உடல் “அவித்யா” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமான காரண பிரபஞ்சம் மாயா அல்லது மாயை என்று அழைக்கப்படுகிறது.

காரண உடல், ஆத்மாவைச் சார்ந்துள்ளது.

அது போல் மாயை பிரம்மத்தைச் சார்ந்துள்ளது.

காரண உடலும் மாயையும் அவற்றின் அளவில் தன்னிறைவற்றவை. அவை ஜடத் தன்மை உடையவை.

ஆத்மா அல்லது பிரம்மத்தின் சேர்க்கையி னாலேயே அவை இருப்புத் தன்மையை அடைகின்றன. அறிவையும் அடைகின்றன.

காரண உடலானது ஆத்மாவைச் சார்ந்திருக்கும் போது அது ஜீவன் என்று பெயர் பெறுகிறது.

இது போல் காரணப் பிரபஞ்சமான மாயை பிரம்மத்தைச் சார்ந்திருக்கும் போது ஈஸ்வரன் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது.

ஆத்மா + காரண உடல் = ஜீவன்

பிரம்மம் + மாயை அல்லது காரண பிரபஞ்சம் = ஈஸ்வரன்.

களிமண்ணை பானையின் வடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறோம். பானை தான் வந்துவிட்டதே, இனி களிமண் எதற்கு என்று பானையிலிருந்து களிமண்ணை நீக்க முடியுமா?

களிமண் இல்லாத நிலையில் பானை என்று ஏதாவது உள்ளதா?

பானை என்று தனித்து எதுவும் கிடையாது. பானை இல்லாமல் களிமண் உண்டு, களிமண் இல்லாமல் பானை இல்லை.

பானை என்ற அம்சம் களிமண்ணை சேர்ந்த நிலையில் மட்டுமே இருக்க முடியும்.

பானை என்பது தான் மாயை. அது பிரம்மத்தைச் சார்ந்து தான் இருப்புத் தன்மையை அடைகிறது.

களிமண்ணைப் பானையாக்க ஒரு நபரும் அதை வடிவமைக்கும் அறிவும் தேவைப்படுகிறது.

ஆனால் மாயையே பிரபஞ்சமாக வடிவெடுக்கிறது. ஈஸ்வரனே பிரபஞ்சமாக உருவாகிறார்.

ஒரு சிலந்திப் பூச்சியானது, எப்படித் தன்னிடமிருந்தே வலையை உற்பத்தி செய்கிறதோ

அப்படி ஈஸ்வரனும் தன்னிடமிருந்தே பிரபஞ்சத்தை உற்பத்தி செய்கின்றார்.

சிலந்திப் பூச்சி தனது அறிவின் துணை கொண்டு வலையை உருவாக்குவதைப்போல்,

மாயையான சைதன்யத்தின் பிரம்மத்தின் அறிவுத்தன்மையின் மூலம் பிரபஞ்சத்தை உருவாக்குகிறார்.

ஜீவனுடைய அறிவில் அஞ்ஞானம் உள்ளது.

ஆனால் ஈஸ்வரனுடைய அறிவில் அஞ்ஞானம் கிடையாது.

அஞ்ஞானமற்ற அறிவை உடையவனே ஈஸ்வரனாவார். ஈஸ்வரன் தன்னுடைய இயற்கையான சொரூபம் பிரம்மமே என்ற அறிவை உடையவர்.

ஆனால் ஜீவனுக்கு அத்தகைய ஞானம் பிறப்பில் கிடையாது. அது தன்னை அனாத்மா என்று எடுத்துக் கொண்டு

ஆத்மாவைப் பற்றிய அஞ்ஞானத்துடன் இருக்கிறது.

ஆத்மாவைப்போல் பிரம்மத்தின் சொரூபம் சத் + சித் + ஆனந்தமே.

சத்அம்சமும் சித்அம்சமும் ஆனந்த அம்சமுமாக பிரம்மம் உள்ளது.

பிரம்மத்துக்குக் குணங்கள் உண்டா?

பிரம்மத்துக்குக் குணங்கள் கிடையாது.

அதனால் அதனை குணமற்ற பிரம்மம் அல்லது நிர்குண பிரம்மம் என்று அழைக்கிறோம்.

ஆனால் மாயைக்கு குணங்கள் உண்டு.

சத்வ குணம், ரஜோ குணம், தமோ குணம் என்ற மூன்று வகை குணங்களும் மாயைக்கு உண்டு.

பிரம்மம் எப்படி ஆரம்பம் இல்லாததோ அப்படியே

மாயை என்பதும் ஆரம்பம் இல்லாதது.

ஆகவே பிரம்மமும் மாயையும் அநாதி என்று கூறப்படுகின்றன.

மாயை தான் காரணப் பிரபஞ்சம்.

மாயையுடன் உள்ள குணங்களின் மூலம் சூட்சும பிரபஞ்சமும், ஸ்தூலமான பிரபஞ்சமும் தோன்றுகின்றன.

மாயையிலிருக்கும் சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களுடன் “சப்தம்” என்னும் அம்சம் சேர்ந்திடும் போது

ஆகாயம் என்னும் சூட்சுமமான பூதம் வெளிப்படுகிறது.

அந்த ஆகாயத்தில் சத்வம் + ரஜஸ் + தமஸ் + சப்தம் என்னும் நான்கு குணங்கள் உள்ளன.

இந்த ஆகாயத்துடன் ஸ்பரிசம் அல்லது தொடு உணர்ச்சி என்னும் அம்சம் சேர்ந்திடும் போது

வாயு என்னும் சூட்சுமமான பூதம் உருவாகி வெளிப்படுகின்றது.

அப்படி வெளிப்பட்ட வாயுவில் ஐந்து குணங்கள்

இருக்கின்றன.

மாயையிலிருக்கும் சத்வம் + ரஜஸ் + தமஸ் ஆகிய மூன்று

அத்துடன் சேர்ந்து ஆகாயத்திலுள்ள சப்தம் ஆக நான்கு.

இந்த நான்குடன் வாயுவைச் சேர்ந்த ஸ்பரிசம் ஆக ஐந்து குணங்களாக இந்த வாயு என்னும் சூட்சும பூதம் உள்ளது.

ஆகாயத்திலிருந்து வாயு வந்த பிறகு

வாயுவிலிருந்து அக்கினி உருவாகிறது.

வாயுவுடன் ரூபம் என்னும் குணம் சேர்ந்திடும் போது

அக்கினி என்ற இந்த சூட்சுமமான பூதம் உருவாகின்றது.

இந்த அக்கினியில் எத்தனை குணம் இருக்கக் கூடும்?

வாயுவில் இருப்பதாகப் பார்த்த $3+1+1=5$ குணங்களுடன் ரூபம் என்ற குணமும் சேர்ந்து மொத்தம் ஆறு குணங்கள் உள்ளன.

அக்கினியுடன் ரசம் அல்லது ருசி என்னும் குணம் சேர்ந்திடுவதன் மூலம்

நீர் எனும் சூட்சும பூதம் உருவாகின்றது.

இந்த பூதத்துக்கு ஏற்கெனவே பார்த்த அக்கினியின் ஆறு குணங்களுடன் ருசி என்னும் குணமும் சேர்ந்து

ஏழு குணங்கள் உள்ளன.

நீரிடமிருந்து பிருத்வி அல்லது பூமி என்னும் சூட்சும பூதம் தோன்றுகின்றது.

நீருடன் “கந்தம்” அல்லது வாசனை எனும் அம்சம் சேர்ந்திடும் போது பிருத்வி தோன்றுகின்றது.

பிருத்வி எனும் இந்த சூட்சும பூதத்திடம் 3+1+1+1+1+ வாசனை என்னும் எட்டு குண அம்சங்கள் உள்ளன.

இப்படி ஐந்து விதமான சூட்சும பஞ்ச பூதங்களான ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, நீர், நிலம் ஆகியவை தோன்றுகின்றன.

இவை அனைத்தும் சூட்சும வடிவில் இருக்கும் பஞ்ச பூத சக்திகள்.

இவை அனைத்தும் ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்களாக வெளிப்பட்ட நிலையில் மட்டுமே நாம் இவற்றை உணர முடியும்.

இந்த சூட்சும பஞ்ச பூதங்களிடமிருந்து சூட்சும சரீரமும், ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்களும் உருவாகின்றன.

அவை எப்படி உருவாகின்றன என்பதை அடுத்ததாகப் பார்ப்போம்.

முதலில் சூட்சும சரீரம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்று பார்ப்போம்

சூட்சும பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து பத்தொன்பது அம்சமுள்ள சூட்சும சரீரம் தோன்றுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்த சூட்சும சரீரத்தில் பதினேழு அம்சங்கள் உள்ளனவாகப் பார்த்தோம்.

இங்கு சித்தம் மற்றும் அகங்காரம் என்னும் இரண்டு அம்சங்களைச் சேர்த்து பத்தொன்பது அம்சம் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

அதையும் தான் பார்ப்போமே.

ஆகாயம் என்னும் சூட்சும பூதத்திடம் 4 குணங்கள் இருப்பதையும், வாயு, அக்கினி, நீர், பிருத்வி என்னும் சூட்சும பூதங்களிடம் முறையே 5, 6, 7, 8 ஆகிய குணங்கள் இருப்பதைப் பார்த்தோம்.

இனி அப்படி எடுத்துக் கொள்ளாமல் ஒவ்வொரு சூட்சும பூதத்துக்கும்

சத்துவ குணம், ரஜோ குணம் மற்றும் தமோ குணம் ஆகிய மூன்று குணங்கள் மட்டும் இருப்பதாக மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த சத்துவ குணத்தினாலும், ரஜோ குணத்தினாலும்

இந்த சூட்சும பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து 19 அம்சமுள்ள சூட்சும சரீரம் வெளிப்படுகிறது.

சத்வ குணத்தின் மூலமாக ஐந்து ஞானேந்திரிய சக்திகளும்

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற நான்கு அம்சமுள்ள அந்தக் கரணமும் தோன்றுகின்றன.

ரஜோ குணத்தின் மூலமாக ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகளும், ஐந்து பிராண சக்திகளும் தோன்றுகின்றன.

இப்படி 19 அம்சமுள்ள சூட்சும சரீரம் உருவாகின்றது.

அதைப் பார்ப்போம்.

ஆகாயத்திலிருக்கும் சத்வ குணம் கேட்கும் சக்தியுடைய ஞானேந்திரிய சக்தியை ஏற்படுத்துகின்றது.

வாயுவிலிருக்கும் சத்வ குணம் தொட்டு உணரும் ஞானேந்திரிய சக்தியை உருவாக்குகின்றது.

அக்னியிலிருக்கும் சத்வ குணமானது பார்க்கும் ஞானேந்திரிய சக்தியை உருவாக்குகின்றது.

நீரிலிருக்கும் சத்வ குணமானது சுவையறியும் ஞானேந்திரிய சக்தியை உருவாக்குகின்றது.

இப்படி ஒவ்வொரு பூதத்திலுள்ள சத்வ குணமும், ஒவ்வொரு ஞானேந்திரிய சக்தியை ஏற்படுத்துகின்றது.

இந்த ஐந்து பூதங்களிலுமுள்ள மொத்த சத்வ குணமும் மொத்தமாகச் சேர்ந்து நமது அந்தக்கரணத்தை உருவாக்குகின்றது.

இந்த அந்தக் கரணத்தை மொத்தமாக மனம் என்ற பெயரிலும் அழைக்கிறோம்.

இந்த அந்தக் கரணம் நான்காகப் பிரிக்கப் படுகிறது. அப்படி நான்காகப் பிரிக்கப்படும்போது

அதன் முதல் அம்சத்துக்கும் மனம் என்ற பெயரையே கொடுத்துள்ளோம்.

அந்தக் கரணமானது

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்று

80 ஓல ————— 1.5. ஈஸ்வரனும் பிரபஞ்சமும்
நான்காகப் பிரிக்கப்படுகின்றது.

மனம் என்பது

எதையாவது எண்ணுவதாகவும், இப்படியா
அப்படியா என்று குழம்புவதாகவும், கோபதாபங்கள்,
மகிழ்ச்சி, துக்கம் போன்ற பல்வேறு உணர்ச்சிகளைக்
காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது.

புத்தி என்பது

எதையாவது தீர்மானித்து முடிவெடுக்கும்
அம்சமாக அமைந்துள்ளது.

அகங்காரம் என்பது

அனாத்மாவை நான் என்று எண்ணும்
அம்சமுடையது.

சித்தம் என்பது

நமது சிந்தனைகளுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும்
காரணமான மனப்பதிவுகள் உள்ள இடம். இதுவே நமது
சிந்தனைக்குக் காரணமாக இருப்பது.

இந்த அந்தக்கரண அம்சங்களுக்கும்
அதிதேவதைகள் கூறப்படுகின்றன.

மனதின் தேவதை: சந்திரன்

புத்தியின் தேவதை: பிரம்மா

அகங்காரத்தின் தேவதை : ருத்திரன்

சித்தத்தின் தேவதை : வாசுதேவன்- விஷ்ணு.

சூட்சும பஞ்ச பூதங்களிலிருக்கும் சத்வ
குணத்திலிருந்து

சூட்சும சரீரத்திலிருக்கும்

ஐந்து ஞானேந்திரிய சக்திகளும்

நான்கு அம்சமுள்ள அந்தக்கரணமும் இவ்வாறு
தோன்றியுள்ளன.

இதைப் போன்று ரஜோ குணத்தின் மூலமாக

சூட்சும சரீரத்தின் ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகளும்

ஐந்து பிராண சக்திகளும் தோன்றுகின்றன.

சூட்சும ஆகாயத்தின் ரஜோ குணத்திலிருந்து
வாயால் பேசும் கர்மேந்திரிய சக்தி உருவாகிறது.

வாயுவின் ரஜோ குணத்திலிருந்து கைகளால்
தூக்கும் கர்மேந்திரிய சக்தி உருவாகின்றது.

அக்கினியின் ரஜோ குணத்திலிருந்து கால்களை
உபயோகிக்கும் கர்மேந்திரிய சக்தி உருவாகின்றது.

நீரிலிருக்கும் ரஜோ குணத்திலிருந்து மலத்தை
அப்புறப்படுத்தும் கர்மேந்திரிய சக்தி உருவாகிறது.

நிலத்திலிருக்கும் ரஜோ குணத்திலிருந்து சிறுநீர்
கழிக்கும் கர்மேந்திரிய சக்தி உருவாகின்றது.

இப்படி ஐந்து கர்மேந்திரிய சக்திகள்
தோன்றுகின்றன.

இந்த ஞானேந்திரிய சக்திகளும் கர்மேந்திரிய
சக்திகளும் வெளிப்படையாகத் தெரியாத சூட்சுமமான
சக்திகளே.

இவைகளின் மூலமாகத்தான் ஞானேந்தி
ரியங்களும், கர்மேந்திரியங்களும் செயல்படுகின்றன.

ஐந்து பூதங்களிலுமுள்ள மொத்த சத்வ குண அம்சங்களும்

மொத்தமாகச் சேர்ந்து அந்தக்கரணம் என்னும் மனதை உருவாக்கியது போல்

ஐந்து பூதங்களிலுள்ள ரஜோ குண அம்சம் அனைத்தும் மொத்தமாகச் சேர்ந்து

ஐந்து பிராணன்களின் சக்தி அம்சம் தோன்றுகின்றன.

இப்படி சூட்சும பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து சத்வ மற்றும் ரஜோ குணத்தின் காரணமாக 19 அம்சமுள்ள சூட்சும சரீரம் ஏற்பட்டுள்ளது.

சூட்சும பஞ்ச பூதத்திலிருந்து ஸ்தூல பஞ்சபூதம் வருவது மட்டுமே பாக்கியாக உள்ளது.

அது எப்படி வருகிறது?

மூன்று குணங்களில் சத்வம் மற்றும் ரஜோ குணங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு விட்டன.

மூன்றாவது குணமான தமோ குணம் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறது.

இந்தத் தமோ குணத்தின் மூலமாக ஸ்தூலமான - நாம் பார்க்கக்கூடிய ஸ்தூல பஞ்ச பூதங்கள் உருவாகின்றன.

அவை எப்படி உருவாகின்றன?

அவை உருவாகும் அமைப்புக்கு பஞ்சீகரணம் என்று பெயர் சூட்டப்படுகிறது.

அதென்ன பஞ்சீகரணம்?

ஐந்து மாணவர்கள் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு விதமான கலருள்ள பெயின்ட் இருக்கிறது.

பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள், நீலம், வெள்ளை என ஐந்து வர்ணங்களுள்ள பெயின்டை வைத்துள்ளார்கள்.

ஒவ்வொருவருக்கும் அடுத்தவர் வைத்திருக்கும் பெயின்ட் மீது ஆர்வம் ஏற்படுகிறது.

ஒவ்வொருவரும் பெயின்ட்களை ஒரு விகிதத்தில் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

அதன் மூலம் எல்லோருடைய வர்ணங்களும் எல்லோருக்கும் சென்று சேர்ந்து விடுகின்றது.

அதென்ன விகிதம்.

ஒவ்வொருவரும் தங்களிடமிருக்கும் பெயின்டில் பாதியை தங்களிடம் வைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

மீதிப் பாதியை நான்காக பிரித்து மீதி நால்வருக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டு விடுகிறார்கள்.

இப்படி ஆகாயம் தன்னிடமுள்ள தமோ குணத்தில் பாதியை மட்டும் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு

மீதிப் பாதியை நான்காகப் பிரித்து நான்கு பூதங்களுக்கும் வழங்கி விடுகின்றது.

அதற்குப் பதிலாக இதுபோல் அந்தப் பூதங்களும்

பிரித்துக் கொடுக்கும்.

தமோ குண அம்சங்களும் இந்த ஆகாயத்தை வந்தடைகிறது.

இந்த முறைதான் பஞ்சீகரணம் என்று கூறப்படுகின்றது.

இதன் மூலம் எல்லா பூதங்களிலுள்ள தமோ குண அம்சங்களும் எல்லா பூதங்களிலும் சேர்ந்துவிடுகின்றன.

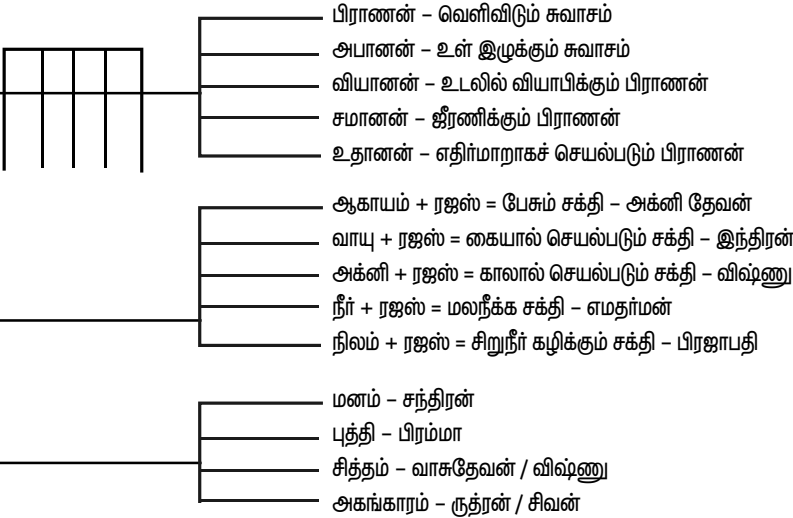
இப்படிச் சேர்ந்த நிலையில் தான் ஸ்தூல நிலையிலுள்ள ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, நீர், நிலம் என்னும் பஞ்ச பூதங்கள் தோன்றுகின்றன.

இவை தான் ஸ்தூலப் பிரபஞ்சம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த ஸ்தூலமான பஞ்ச பூதத்திலிருந்து தான்,
நமது ஸ்தூல உடல் உருவாகியுள்ளது.

இப்படித்தான் ஈஸ்வரன் உருவாகிய விபரமும் பிரபஞ்சம் உருவாகிய விபரமும் சாஸ்திரங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய பட்டியல் படங்களை நாம் எப்படிப் பயன்படுத்தவேண்டும்?

ஆகாயம் + சத்வம் = கேடடறியும் சக்தி - திக் தேவதை
 வாயு + சத்வம் = தொடு உணர்வு சக்தி - வாயு தேவன்
 அக்னி + சத்வம் = பார்த்தறியும் சக்தி - சூரியன்
 நீர் + சத்வம் = சுவையறியும் சக்தி - வருணன்
 நிலம் + சத்வம் = வாசனை அறியும் சக்தி - அஸ்வினி தேவர்கள்

படிப்பதற்காகவும், புரிந்து கொள்வதற்காகவும் பயன்படுத்தினால் இது சரிவர உதவாது.

நாம் படித்துப் புரிந்து கொண்டதை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதற்காக மட்டுமே இதை உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

*

6. சாதன சதுஷ்டயம்

ஜீவனாக இருக்கும் நாம் அனைவரும்
உண்மையில் ஆத்மாவே;

சத்சித் ஆனந்த சொரூபமான ஆத்மாவே.

ஆத்மாவும் அனாத்மாவும் சேர்ந்த கலவையான
ஜீவனாக நாம் இருக்கிறோம்.

ஆத்மா என்பது நமது சொரூபம்.

அனாத்மா என்பது நமது வெளிப்பாடு.
உடலாகவும் மனமாகவும் நாம் வெளிப்பட்டு
செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நான் எனது தாய் தந்தையருக்கு மகனாகவோ
அல்லது மகளாகவோ இருக்கிறேன். எனது
குழந்தைகளுக்கு தாயாகவோ அல்லது தந்தையாகவோ
இருக்கிறேன்.

உலகத்தைப் பொறுத்த அளவில் வியவகாரிக
அம்சம் என்று கூறுகிறோம்.

வியவகாரிக சத்தியத்தின் படி

நாம் மகனாகவோ தந்தையாகவோ இருந்து செயல்படுகிறோம்.

நாம் ஆன்மா என்பது வியவகாரிக சத்தியம் அன்று. அது பரமார்த்திக சத்தியம்.

நாம் நம்மைப் பொறுத்த வரையில் ஆத்மாவாக இருக்கிறோம்.

நம்மை ஆத்மா என்று கூறி இரயிலிலோ விமானத்திலோ பதிவுச் சீட்டைப் பதிவு செய்யமுடியாது.

நடைமுறையில் நாம் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் நமது பெயரைக் குறிப்பிட்டே பயணச்சீட்டைப் பதிவு செய்ய முடியும்.

நம்முடைய நடைமுறை அன்றாட வாழ்வு நமக்கு நன்றாகப் பழகிப்போய் விட்டது. அதனால் அங்கு நாம் குழப்பிக் கொள்வதில்லை.

அகத்தளவில் நமக்கு நாம் யார் என்று நம்மை நாமே புரிந்து கொள்வதில்தான்

நமக்குக் குழப்பம் உள்ளது.

நமது நிஜ சொரூபம் ஆத்மா என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஜீவனைப் பற்றியும் பிரபஞ்ச சிருஷ்டி பற்றியும் சாஸ்திரங்கள் என்ன கூறுகின்றன என்பதைப் பார்த்து விட்டோம்.

இதனால் நாம் ஆத்மா தான் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம்.

நாம் அனாத்மா அல்ல என்பதை ஐயமறப் புரிந்து கொண்டோமா?

நாம் ஆத்மா என்பதைப் புரிந்து
கொள்வதைத்தான்

முக்தி என்று கூறுகிறோம்.

நாம் முக்தி அடைந்து விட்டோமா?

நாம் நம்மை ஆத்மா என்று புரிந்து கொள்வதும்,

நாம் முக்தி அடைவதும் வேறு வேறு அன்று.

இரண்டும் ஒன்றே.

நம்மை ஆன்மாதான் என்பதை சாஸ்திரங்கள்
மூலமாகத் தெரிந்துகொள்வதை சிரவணம் என்று
கூறுகிறோம்.

அப்படித் தெரிந்துகொண்டது சம்பந்தமான
சந்தேகங்களையெல்லாம், குருவின் மூலம் மற்றும்
விசாரணையின் மூலம் நிவர்த்தி செய்வதே மனனம்
ஆகும்.

அப்படி சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாமல் புரிந்து
கொண்டு

நம்முடைய தெளிவில் நமக்கு நாமே உறுதி
பெறுவது தான்

நிதித்தியாசம் என்று கூறப்படுகிறது.

சிரவணத்தில் ஆரம்பித்து நிதித்தியாசத்தில்
முடிப்பதற்கு தான்

சாதனைகள் பல கூறப்படுகின்றன.

ஒன்பது விதமான சாதனைகளை நமது
சாஸ்திரங்கள் வகுத்துக் கொடுத்துள்ளன.

அந்த ஒன்பது சாதனைகளையும் நான்கு

பிரிவுகளாக்கி

சாதன சதுஷ்டயம் என்ற பெயருடன் அதனை அழைக்கிறார்கள்.

சதுஷ்டயம் என்றால் நான்கு என்று பொருள்.

நான் ஆத்மா என்பது சாஸ்திரங்கள் கூறும் வேதாந்தம். “அப்படியா?” என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியது தான்.

ஆனால் சாதனை சதுஷ்டயம் என்பது அப்படி ஒன்றன்று.

இது தான் நடைமுறை வேதாந்தம். இது தான் நம்மோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டது.

ஓர் உதாரணம்.

மாலையில் இருள் கவியும் நேரம். நாம் ரோட்டில் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். இரண்டு வெளி நாட்டவர் நம்மை நோக்கி “ஸ்நேக், ஸ்நேக்” என்று ஏதோ கூறுகிறார்கள்.

அவர்கள் கூறிய உச்சரிப்பு நமக்குச் சரிவர விளங்காமல்

அவர்கள் “லேக், லேக்” என்று கூறுவது போல் நமக்குத் தோன்றுகிறது.

அந்தப் பக்கத்தில் பெரிய ஏரி ஒன்று உண்டு. அதற்குத்தான் பாதை கேட்கிறார்களோ என்று நினைத்து,

அவர்களிடம் “வலது பக்கம் போனால் லேக்கிற்குப் போகலாம்” என்று கூறிவிட்டு நாம் சாவகாசமாக நடந்து போகிறோம்.

அவர்கள் மீண்டும் எதையோ சுட்டிக்காட்டி கத்துகிறார்கள்.

அப்போது தான் நாம் பார்க்கிறோம் நாம் நடந்து செல்லும் பாதையில் படுத்திருக்கும் பயங்கரமான பாம்பு ஒன்றை.

அப்போது தான் அவர்கள் கூறியது லேக் அல்ல ஸ்னேக் என்று புரிகிறது.

அந்த நிலையில் நாம் அலறி அடித்துக்கொண்டு பாம்பு இல்லாத வேறு திசைக்கு ஓடி விடுகிறோம்.

இப்படி நாம் ஆத்மா என்பதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளும் போது தான் அது நமக்குள் செயலாக மாறுகிறது.

அதை நமக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒன்றாக எடுத்துக் கொள்ளும் வரையிலும் அது நமக்கு வேலை செய்யாது.

அதை எப்படிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ அப்படிப் புரிந்து கொண்டால் மட்டுமே அது வேலை செய்யும்.

அதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வது எவ்வாறு?

அதற்காக அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டது தான் சாதன சதுஷ்டயம் ஆகும்.

இந்தச் சாதனைகளைப் புரிந்து அவற்றை நம்முடைய வாழ்க்கையோடு இணைத்துக் கடைப் பிடிக்கும் நிலையில் தான்

நாம் ஆத்மா தான் என்பது நமக்கு தெளிவாகப் புரியும்.

அந்த சாதன சதுஷ்டயம் என்ன கூறுகிறது என்பதைத் தான் இப்போது பார்க்கப் போகிறோம்.

சாதன சதுஷ்டயத்தில் முதலாக வருவதன் பெயர் விவேகம்.

விவேகம் என்றால் என்ன?

பிரித்துப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்வதுதான் விவேகம். பகுத்தறிவு என்பதே பகுத்துப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்வது தான்.

எப்படிப் பிரித்துப் பார்ப்பது? எதைப் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும்?

ஆத்மா எது, அனாத்மா எது?

நித்தியம் எது, அநித்தியம் எது?

இப்படிப் பிரித்துப் பார்த்து அறிந்து கொள்வதே விவேகம்.

இப்படிப் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு ஆறு வித பிரமாணங்கள் - வழிமுறைகள் கூறப்படுகின்றன.

அவற்றையும் இந்த விவேகத்துடன் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது தான்

விவேகத்தை எவ்வாறு மேற்கொள்வது என்ற அணுகுமுறை நமக்குத் தெரிய வரும்.

ஆறு விதப் பிரமாணங்களில் முதலாவதாகக் கூறப்படும் பிரமாணம்,

பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் என்று கூறப்படுகிறது.

அட்சம் என்றால் இந்திரியங்கள்.

பிரத்தியட்சம் என்றால் நாம் நமது இந்திரியங்கள் மூலம் நேரடியாக உணர்ந்து அறிவதைக் குறிக்கிறது.

ஒருவர் நமக்கு ஒரு மலையைக் காட்டுகிறார்.

அவர் கூறுவதை நாம் நம்ப வேண்டிய தேவை இல்லை. நாமே நேரடியாக நமது கண்களின் மூலமாகப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

நம்முடைய இந்திரியங்களே நமக்குப் பிரமாணமாக அமைகின்றன.

பிரமாணம் என்பது ப்ரமா கரணம். ப்ரமா என்பது ஞானம் அல்லது அறிவு. கரணம் என்பது கருவி.

பிரமாணம் என்பது அறிவைக் கொடுக்கும் கருவி அல்லது உபாயம் ஆகும்.

ஆனால் நமது இந்திரியங்களுக்கு ஓர் எல்லை உண்டு. சில கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. அந்த எல்லையைக் கடந்திருக்கும் ஒன்றை எப்படி அறிவது?

உதாரணமாக நாம் ஒரு மலைப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறோம். தூரத்தில் நெருப்பு எரிகிறது. ஆனால் அந்த நெருப்பு நமது கண்களுக்கு தெரியாத வகையில், மரங்களும் பாறைகளும் மறைத்து விட்டன. நெருப்பிலிருந்து ஏற்படும் புகையை மட்டுமே நம்மால் தூரத்திலிருந்தே பார்க்க முடிகிறது.

அப்படிப் பார்க்கும் புகையைக் கொண்டு அதற்குக் காரணமான நெருப்பை நாம் அனுமானித்துக் கொள்கிறோம்.

இதற்குப் பெயர் அனுமானப் பிரமாணம்.

சிலவற்றை அறிவதற்கு இந்தப் பிரமாணமும்

உதவி செய்கிறது.

ஒருவர் நம்மிடம் “புலி என்பது எப்படி இருக்கும்?” என்று கேட்கிறார்.

நாம் புலியைப் பார்த்திருக்கிறோம். அவர் பார்த்ததில்லை. புலி இருக்கும் இடத்திற்கு அவரைக் கூட்டிச் சென்று காட்டமுடியாது.

புலியைப் போன்றிருக்கும் ஒரு பூனையை அவருக்குக் காட்டி “இதுபோலவே புலியும் இருக்கும். ஆனால் அது இதைவிடப் பலமடங்கு பெரிதாக இருக்கும்” என்று கூறுகிறோம்.

இப்படி உவமானப்படுத்திக் கூறுவது உபமானப் பிரமாணம் ஆகும். இதன் மூலமும் சிலவற்றைப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

நம் அலுவலகத்தில் நம்மோடு பணி புரியும் ஒருவர் முகத்தில் முடி எதுவும் இல்லாமல் பளபளப்பாக இருக்கிறார். அவர் முகச்சவரம் செய்ததை நாம் நேரடியாகப் பார்த்ததில்லை. அதை நாம் நேரில் பார்த்திருக்கா விட்டாலும், அவர் அலுவலகத்துக்கு வருவதற்கு முன்னால் வீட்டில் வைத்தே முகச் சவரம் செய்திருக்க வேண்டும் என்பதை அனுமானிக்கிறோம்.

இந்த முறையில் அனுமானிக்கும் பிரமாணத்துக்குப் பெயர்

அருத்தாபத்திப் பிரமாணம்.

“எனது செல்போன் மேஜையில் இருக்கிறதா?” என்று நண்பர் கேட்கிறார்.

நாம் மேஜையைப் பார்க்கிறோம். அங்கு செல்போன் காணப்படவில்லை.

“மேஜையில் உனது செல்போன் இல்லை” என்று கூறுகிறோம்.

எப்படி இவ்வாறு கூறுகிறோம்?

செல்போன் அங்கு இல்லாததை நாம் நமது கண்கள் மூலமாகப் பார்த்து உறுதி செய்து கொண்ட பிறகே இப்படிக்கூறுகிறோம்.

இப்படி இல்லாததைக் காணுவதற்குப் பெயர் அனுலப்திப் பிரமாணம்.

இந்திரியங்களை நேரடியாக உபயோகித்து அறிவதை பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் என்று பார்த்தோம்.

அனுமானம், உபமானம், அருத்தாபத்தி, அனுலப்தி என்ற பிரமாணங்களிலும் நாம் நம் இந்திரியங்களை ஏதோ ஒரு வகையில் பயன்படுத்தி

சில முடிவுகளுக்கு வருகிறோம்.

இங்கு நமது இந்திரியங்களின் செயல்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு தான் நாம் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறோம்.

நமது இந்திரியங்களின் செயல்பாட்டை எப்போதும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா?

நாம் ரோட்டில் போகும் போது நமது கண்களின் மூலம் காணல் நீரைப் பார்க்கிறோம். அருகில் சென்று பார்த்தால் அந்த நீர் காணாமல் போய் விடுகிறது.

தூரத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது வானமும், கடலும் நீல நிறமாகத் தெரிகிறது. அருகில் சென்றிட அந்த நிறம் மறைந்து விடுகிறது.

நமது இந்திரியங்களின் செயல்பாட்டிலும்

நம்பிக்கைக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாத அம்சங்கள் உள்ளதை

இதன் மூலம் புரிந்துகொள்கிறோம்.

கானல் நீரையும் கடல் நீரையும் அருகில் சென்று உறுதி செய்து கொள்கிறோம்.

ஆனால் எல்லாவற்றையும் நாமாகவே நேரில் சென்று அறிந்து கொள்ள முடியாது. சிலவற்றை நேரடியாகவும் அறிய முடியாது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து வெளிநாடு செல்ல நாம் விமானத்துக்கு டிக்கட் எடுத்துள்ளோம்.

நமது பயணத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. நாம் அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை யெல்லாம் செய்து வருகிறோம்.

நாம் பயணம் செய்யும் நாளில் புயல் வரப்போவதாக வானிலை வல்லுநர்கள் கூறியதன் பேரில் விமான சேவைகள் ரத்து செய்யப்படுகின்றன.

நாம் தெரிந்து கொள்ள கூடிய வகையில் வானிலையில் எந்த மாற்றமும் தென்படவில்லை. ஆனால் அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில் அந்த வல்லுநர்கள் கூறியதுபோல் புயல் ஏற்பட்டுப் பலவிதமான அழிவுகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. விமான சேவை ரத்துச் செய்யப்படாமலிருந்திருந்தால் நாமும் அதனால் பாதிக்கப்பட நேர்ந்திருக்கும்.

நமக்குத் தெரியாத சில விபரங்களை நாம் வல்லுநர்களின் மூலம் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

இப்படித் தெரிந்து கொள்ளும் அறிவை ஆப்த

வாக்கியப் பிரமாணம் அல்லது சப்தப் பிரமாணம் என்று கூறுகிறோம்.

ஞானிகள் உபநிஷத்துகளில் கூறியுள்ள வற்றையும் வேதங்கள் நமக்குக் கூறும் மஹா வாக்கியங்களையும் சப்தப் பிரமாணமாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

இப்படி அனைத்துப் பிரமாணங்களின் உதவியோடு

நித்தியம் எது, அநித்தியம் எது,

ஆத்மா எது, அனாத்மா எது,

என்று புரிந்து கொள்வது தான் விவேகம் ஆகும்.

யதார்த்த ஞானமே விவேகம் என்று கூறப்படுகிறது.

யதா+ அர்த்த= யதார்த்த.

யதா என்பது இருப்பதைப்போல் என்று பொருள்.

அர்த்தம் என்றால் பொருள் என்று அர்த்தம்.

யதார்த்தம் என்றால்

என்ன பொருள் இருக்கிறதோ, அந்தப் பொருளை மட்டும்

அந்தப் பொருளாக மட்டுமே பார்ப்பது யதார்த்தம் ஆகும்.

கயிறை, கயிறாக மட்டுமே பார்ப்பது யதார்த்த ஞானம் ஆகும்.

கயிறை பாம்பாகப் பார்ப்பது தவறாகப் பார்ப்பதாகும்.

அது அயதார்த்த ஞானமாகும்.
அ+ யதார்த்தம் = அயதார்த்தம்.

ஆத்மாவாகிய நம்மை ஆத்மாவாக அறிவதே யதார்த்த ஞானம்.

நம்மை அனாத்மாவாகவும் அநித்திய வஸ்துவாகவும் அறிவது அயதார்த்த ஞானம்.

நம்மிடம் சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்கள் உள்ளன.

ரஜோ குணம் விருப்பு வெறுப்புகளுக்குக் காரணமானது.

தமோ குணம் மயக்கத்துக்குக் காரணமாகும்.

சத்துவ குணம் மட்டுமே அறிவின் அம்சமானது. நமது சத்வ குணம் மேம்பாடு அடைந்தால் அது நமது விவேகத்தின் சரியான செயல்பாட்டுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

நமது உணவு, உறக்கம் போன்றவற்றில் ஒழுங்கு பாட்டை ஏற்படுத்துவது

இந்த சத்துவ குணத்துக்கு உதவியாக இருக்கும்.

நாம் செய்யும் செயல்களையெல்லாம் கர்ம யோகமாகச் செய்வதன் மூலமாகவும் நமக்கு சத்வ குணம் மேம்பாடு அடையும்.

இது நமது விவேகத்தின் செயல்பாட்டுக்கு உதவி செய்யும்.

நமது சாதனைகளில் விவேகந்தான் முதற்படி.

விவேகத்தின் உதவியோடுதான்

நமது சாதனைகளின் இரண்டாவது அம்சமான வைராக்கியத்துக்குள் பிரவேசிக்க முடியும்.

விவேகம் இல்லாத பட்சத்தில் வைராக்கியம் என்னும் சாதனை நமக்கு சாத்தியப்படாது. விவேகம் ஏற்படும் பட்சத்தில் வைராக்கியம் மிகவும் எளிதாக ஏற்பட்டுவிடும்.

அடுத்ததாக நாம் பார்க்கப்போவது தான் வைராக்கியம்.

வைராக்கியம் என்றால் என்ன?

நாம் நமது அன்றாட வாழ்க்கையிலும் வைராக்கியம் என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தி வருகிறோம்.

ஒருவன் தனது கருத்துக்களிலும், முடிவுகளிலும் பிடிவாதமாக இருப்பதை

வைராக்கியம் என்று குறிப்பிட்டு வருகிறோம்.

ஆனால் சாஸ்திரங்கள் அதற்குக் கொடுக்கும் பொருள் வேறு.

“இக அமுத்ர போகே விராகக வைராக்கிய”

இக = இவ்வுலக

அமுத்ர = பரலோக

போகே = சுகங்களின் மீது

விராகக = விருப்பத்தின் மூலம் கட்டுப்படாமல் விலகி இருப்பது.

இவ்வுலகத்து இன்பங்களின் மீதும், பர உலகத்து இன்பங்களின் மீதும் பற்றில்லாமல் விலகி இருப்பது தான்

வைராக்கியம்.

வைராக்கியம் என்பது இன்பங்களை வெறுப்பதைக் கூறவில்லை. இன்பங்களை வெறுத்து இன்பங்கள் அனைத்தையும் புறக்கணிப்பது வைராக்கியமல்ல.

இன்பங்களினால் கட்டுப்பட்டு இன்பங்களுக்கு அடிமையாகாமல் இருப்பதையே வைராக்கியம் என்று கூறுகிறோம்.

அனைவரும் இன்பங்களை விரும்புவதும், துன்பங்களை வெறுப்பதும் இயல்பு.

இகலோகம் என்பது இந்த உலகம். இவ்வுலகத்தில் மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை என்று எத்தனையோ விதமான ஆசைகள் உள்ளன.

இது தான் இந்த உலகத்து போகங்களாகும்.

இதுபோல் சொர்க்கம் முதலானவற்றில் இருப்பதாகக் கூறப்படும் போகங்களின் மீது ஆசை கொள்வதும் வைராக்கியத்துக்கு விரோதமானதாகும்.

இகலோக, பரலோக இன்பங்கள் அனைத்தும் எவ்வாறு அனுபவிக்கப்படுகின்றன?

அவை அனைத்தும் நமது ஸ்தூல உடலாலும், சூட்சும உடலாலுந்தான் அனுபவிக்கப்படுகின்றன.

இதனால் நமது அனாத்மாவின் மீதுள்ள ஈடுபாடுதான் அதிகமாகின்றது. அநித்திய வஸ்துக்களின் மீதுள்ள ஈடுபாடுதான் அதிகமாகின்றது.

விவேகத்தின் மூலமாகத்தான் நாம் வைராக்கியத்துக்கு வந்தாக வேண்டும் .

அநித்திய வஸ்துக்களின் மீதுள்ள மோகத்திலிருந்து நாம் விடுபட்டால் தான்

நாம் நித்திய வஸ்துவைச் சார்ந்திருக்க முடியும் .

அநித்திய வஸ்துக்களில் இருக்கும் இன்பங்கள யாவும் துன்பங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன.

அவை இன்பம் என்று மயங்கி,

நாம் துன்பங்களின் பின்னால் சென்று விடுகிறோம்.

நம் வாழ்க்கையே சோகமாகி விடுகின்றது. சோகம் என்பது தான் சம்சாரம் என்று கூறப்படுகிறது.

சம்சாரத்திலிருந்து விடுபடுவது என்பது சோகத்திலிருந்து விடுபடுவதேயாகும்.

இது தான் முக்தி என்று கூறப்படுகிறது.

நம்முடைய பிரச்சினைகளுக் கெல்லாம் காரணம்

“சோபனா அத்தியாசம்” என்று கூறப்படுகிறது.

அதென்ன சோபனா அத்தியாசம்?

சோபனா என்பது “இன்பம்” என்று பொருள். அத்தியாசம் என்பது “ஏற்றிவைத்தல்” என்று பொருள்.

எதை எப்படி ஏற்றி வைக்கிறோம்?

நாம் ஒரு சுவையான சாக்லெட் டைப் பார்ப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

அதை எப்படிப் பார்க்கிறோம் ?

அந்த சாக்லெட்டைச் சாப்பிட்டால் இன்பமான சுவை ஏற்படும் என்ற எண்ணத்துடன் பார்க்கிறோம்.

அந்த சாக்லெட்டின் மீது

“இன்பம்” என்னும் அம்சத்தை ஏற்றி வைத்து விடுகிறோம்.

அப்படி ஏற்றி வைத்தது கூட குற்றம் கிடையாது.

அப்படி ஏற்றி வைத்த இன்பத்தைப் பற்றி மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பது தான் குற்றமாகி விடுகிறது.

இன்பத்தைப் பற்றி மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பதால் அதுவே

சங்கல்பமாகவும், ஆசையாகவும் மாறி விடுகிறது.

அந்த ஆசையானது அந்த சாக்லெட்டை சுவைப்பதன் மூலமே சாந்தியடைகின்றது.

இப்படி நாம் பலவிதமான ஆசைகளுக்குள் மாட்டிக்கொள்கிறோம்.

இதிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு?

அவை நம்மை இழுத்துச் சென்று அவை நம்மைக் கட்டுப்படுத்தாமல் பார்த்துக்கொள்வது எவ்வாறு?

சாக்லெட் மிகவும் சுவையாக இருக்கிறது என்று அதையே அதிகமாகச் சாப்பிட்டால் என்ன ஆகும்?

அதனால் ஏற்படும் பலவிதமான தீய விளைவுகளையும் நாம் சந்திக்க நேர்ந்திடும்.

அதையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இதைத் தான் “தோஷ தரிசனம்” என்று கூறுகிறார்கள்.

ஒரு பொருளின் மீது எப்படி இன்பத்தை ஏற்றி பார்த்தோமோ,

அதேபோல் அந்தப் பொருளிலிருக்கும் குற்றங்களையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிப் பார்ப்பதன் மூலம் பொருட்களின் மீதுள்ள பற்று என்னும் பிடி தளர்வடைந்து,

வைராக்கியம் மேலோங்க வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

வைராக்கியத்துடன் இருக்கும் போது இன்பங்கள் நமது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றன.

வைராக்கியம் இல்லாத போது நாம் இன்பங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் சென்று விடுகிறோம்.

பற்றுள்ள பொருளை அனுபவிப்பதன் மூலமாகக் கிடைக்கும் சுகத்தை விட

அந்தப் பொருள்மீது வைராக்கியம் இருக்கும் நிலையில் நூறு மடங்கு அதிக சுகம் கிடைக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது.

இன்பத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் நாம் இருக்கும் போது நாம் நமது சுய புத்தியை இழந்துவிடுகிறோம்.

வைராக்கியத்துடன் இருக்கும்போது தான் நாம் சுயபுத்தியோடு இருக்கிறோம்.

அடிமை வாழ்வைவிட. சுதந்திர வாழ்வு நூறுபங்கென்ன , ஆயிரம் மடங்கு உயர்ந்தது.

வைராக்கியமே நமக்கு சுதந்திரம் வழங்குகிறது.

முத்தியடைய விவேகம் மற்றும் வைராக்கியம் இரண்டுமே போதும். இவை இரண்டும் சரிவர அமைந்திடும் பட்சத்தில் நாம் முக்தி அடைவது மிகவும் சுலபமாகிவிடும்.

சிலவற்றை எப்படிச் சரியான முறையில் அமைப்பது?

இவை இரண்டையும் பிரதானமான சாதனைகளாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் இவற்றைப் பயன்படுத்தலாமே தவிர இவற்றைப் பயிற்சி செய்யமுடியாது.

இவற்றை அடுத்து வரும் சாதனைகளையே பயிற்சி செய்ய முடியும். அவற்றைப் பயிற்சி செய்வது இந்த விவேகத்துக்கும் வைராக்கியத்துக்கும் உதவி செய்கின்றது.

மூன்றாவது சாதனை “சமம்” ஆகும். மூன்றாவது சாதனையான சமம் முதல் எட்டாவது சாதனையான சமாதானம் வரையுள்ள ஆறு சாதனைகளையும்,

“சமாதி ஷட்சம்பத்” என்று ஒரே ஒரு சாதனையாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. அப்படிப் பார்த்தால் இந்த ஆறு வகையான சாதனைகளும் சேர்ந்து தான் சாதன சதுஷ்டயத்தின் மூன்றாவது சாதனையாகும்.

சாதனை என்று கூறப்படும் சமம் என்றால் என்ன? சமம் என்பது மனக்கட்டுப்பாடு.

மனம் ஒரு குரங்கு என்று கூறுவதுண்டு. ஏனென்றால் அது ஓர் இடத்தில் இருக்காது. அங்கும் இங்கும் தாவிக் கொண்டே இருக்கும்.

மனதை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர வேண்டியது அவசியம். அதற்காகக் கொடுக்கப்படும் அத்தனை பயிற்சி முயற்சிகளும் சமம் என்ற சாதனைக்குள் அடங்கும்.

அதற்கு நாம் என்னென்ன பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆலய வழிபாடு, நல்ல பழக்க வழக்கங்கள், நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளுதல், தீய பண்புகளிலிருந்து விலகியிருத்தல், ஜபம் செய்தல், தியானம் செய்தல், சச்சங்கத்திலிருத்தல்

- இப்படி அனைத்தின் வாயிலாகவும் சமம் என்று கூறப்படும் மனக்கட்டுப்பாட்டை அடைய வேண்டும்.

அடுத்ததாக வரக்கூடிய சாதனையின் பெயர் “தமம்”.

சமம் என்பது மனதைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பது.

தமம் என்பது

நமது புலன்களை கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பது.

புலன் இன்பங்களில் அதிக ஈடுபாட்டைக் காட்டாமல் அவற்றைக் கட்டுப்பாடாக வைத்திருப்பது அவசியம்.

புலன் இன்பங்களில் காட்டும் அதிக ஈடுபாடானது உடல் ஆரோக்கியத்தையே அழித்துவிடும்.

ஆகவே நமது ஞானேந்திரியங்களையும், கர்மேந்திரியங்களையும் கட்டுப்பாடாக வைத்திருக்க வேண்டும்.

நல்ல பழக்கங்கள் மற்றும் விரதங்களை மேற்கொள்வதன் மூலமும் நல்லவர்களுடைய சேர்க்கை மூலமாகவும் நமது இந்திரியங்களைக் கட்டுப்பாடாக வைத்திருக்க முடியும்.

நம்முடைய மனக்கட்டுப்பாடும் இந்திரியக்

கட்டுப்பாடும் ஒன்றுக்கொன்று பரஸ்பரம் உதவியாக அமைந்திடும்.

தமத்தை சரிவர பயிற்சி செய்திடுவது நமக்குப் பல வகையிலும் உதவியாக இருக்கும்.

இதன் மூலம் உடல் ஆரோக்கியமும், மன ஆரோக்கியமும் மேம்படும்.

சம, தமவை அடுத்து வரும் சாதனை “உபரம” ஆகும்.

உபரம என்பது “விலகுதல்” என்ற பொருளுடையது.

எதிலிருந்து விலக வேண்டும்?

சம, தம என்னும் சாதனைகளுக்கு எவையெல்லாம் உடன்பாடாக இல்லையோ அவற்றிலிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும்.

சம, தம என்ற கட்டுப்பாடு நம்முடைய மன இயக்கத்தையும் புலன்களின் இயக்கத்தையும் நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பது.

உபரம என்பது வெளிச் சூழ்நிலையைக் கட்டுப்பாடாக வைத்திருப்பதைக் குறிக்கிறது.

புகை பிடிக்கும் பழக்கத்திலிருந்து விலகி இருப்பது தம என்னும் சாதனையாகும்.

புகை பிடிக்கும் நண்பர்கள் கூடி இருக்கும் இடத்திலிருந்து விலகி இருப்பது உபரம ஆகும்.

இதன் மூலம் சம, தம என்ற சாதனைகள் பாதுகாக்கப்பட்டு,

அவை விவேகத்துக்கும் வைராக்கியத்துக்கும் உதவியாக அமைந்திடும்.

இப்படி நமக்கு ஒத்துவராத சூழ்நிலைகளிலிருந்து எப்போதும் விலகி விட முடியுமா?

புகைபிடிக்கும் நண்பர்களிடமிருந்து விலகி இருக்கலாம். ஆனால் அப்படி புகை பிடிப்பவர் நமது வீட்டிலுள்ள ஒருவராக இருக்கும் பட்சத்தில் என்ன செய்வது?

அதற்காகச் கொடுக்கப்பட்ட சாதனை தான் அடுத்து வருவது. “திதிக்கா” என்பது இந்த சாதனையின் பெயர். திதிக்கா என்றால் “சகித்துக் கொள்வது” என்று பொருள்.

இதையும் பயிற்சியாக எடுத்து முயற்சி செய்யலாம். இன்ப துன்பங்கள், குளிர், வெப்பம், மான அவமானம், புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சி ஆகியவைகளை சகித்துப் பழகுவதும் ஒரு சாதனையே.

இத்தகைய சாதனைகளின் மூலம் நமக்கு நல்ல மனப்பக்குவம் ஏற்படும்.

இதனுடைய நன்மையைப் புரிந்து கொண்டு

இதனையும் ஒரு தவமாகச் செய்து பழக வேண்டும்.

இப்படி இந்த சாதனைகளின் மூலம் நம்மை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்ட பிறகு,

நாம் நமது அடுத்த கட்ட முயற்சி அல்லது சாதனைக்குச் செல்ல வேண்டும்.

ஏழாவதாக வரக்கூடிய அடுத்த சாதனையின்

பெயர் “ஸ்ரத்தா” அல்லது சிரத்தை.

சிரத்தை என்பது அக்கறையைக் குறிப்பிடவில்லை. அது அக்கறையோடு தொடர்புடையதாக இருந்தாலும் அக்கறையைக் குறிப்பிடவில்லை.

விசுவாசத்தையே அது குறிப்பிடுகிறது.

சாஸ்திரங்களின் மீதும் குரு உபதேசத்தின் மீதும் கொள்ள வேண்டிய விசுவாசத்தையே இது குறிக்கின்றது.

பக்தர் ஒருவர் தனது மகளுக்குத் திருமண ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

சாது ஒருவரிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்க திருமணப் பத்திரிக்கையுடன் வந்திருந்தார்.

திருமணப் பத்திரிக்கைகளை சாதுவின் முன்னால் வைத்து சாதுவிடம் சொன்னார்.

“மிகுந்த பணக்கஷ்டத்தில் இருக்கிறேன் சுவாமி! எப்படித்தான் திருமணத்தை நடத்தப்போகிறேனோ தெரியவில்லை. சுவாமிகள் தான் நல்ல வார்த்தை சொல்லி ஆசீர்வாதம் செய்ய வேண்டும்.”

இப்படி அவர் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

அந்த சாதுவும் தன் பக்கத்தில் வைத்திருந்த அட்சதைகளை இரண்டு கைகள் நிறைய அள்ளி, பக்தர் வைத்திருந்த தட்டில் உள்ள பத்திரிக்கைகளின் மீது தூவினார்.

“போதுமா?” என்றபடி மீண்டும் அட்சதைகளை அள்ளினார் சிரித்துக் கொண்டே.

“போதும் சுவாமி!” என்று பக்தர் சொன்னதும் சாது அட்சதைகளை அள்ளுவதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

பக்தர் தட்டுடனும் அட்சதையுடனும் வீட்டுக்கு வந்தார்.

வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தால் அட்சதை அரிசிகள் அனைத்தும் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட அரிசிகள் என்பது தெரிகிறது.

பக்தர் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அதனால் தான் அந்த சாது மீண்டும் அட்சதை அரிசியை எடுக்கும் போது, போதும் என்று கூறிவிட்டார்.

மெய்யறிவை நாமே பெற்றிடுவதற்கு முன்னால் குருவின் உபதேசத்தின் மீதுள்ள விசுவாசம் மிகவும் தேவைப்படுகிறது.

அந்த விசுவாசத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத பட்சத்தில்

குருவின் உபதேசம் சீடனை எட்டுவது சிரமமாகிவிடும்.

விசுவாசம் இருந்தால் மட்டுமே அதை நம்பி அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுவது சாத்தியம்.

ஸ்ரத்தையை அடுத்து வரும் சாதனை தான் சமாதானம்.

சமாதானம் என்பது சண்டை போடாமல் சமாதானமாக இருப்பதைக் குறிப்பதல்ல.

சமாதானம் என்பது ஏகாக்கிரக சித்தம் என்னும் மன ஒருமைப் பாட்டைக் குறிக்கிறது.

மனதை ஒரு முகப்படுத்தி செயல்படும்போது தான் மனதுக்கு நல்ல சக்தி கிடைக்கிறது.

அந்நிலையில் தான் விவேகத்தின் செயல்பாடு

வெற்றிகரமாக முடியும்.

மன ஒருமைப் பாட்டிற்கு

ஸ்ரத்தா என்னும் சாதனை உதவியாக அமையும்.

சமாதானம் என்னும் சாதனை தான் எட்டாவது சாதனையாகும்.

அடுத்து வரும் சாதனை தான் முமுட்சத்துவம். முமுட்சத்துவம் என்றால் என்ன?

மோட்சத்தின் மீது விருப்பம் என்பது இதன் பொருள்.

இந்த சாதனையை ஒன்பதாவது சாதனை என்றும் கூறலாம். சாதன சதுஷ்டயம் என்ற நான்கு சாதனைகளின் கடைசி, நான்காவது சாதனை என்றும் கூறலாம்.

மோட்சத்தின் மீது விருப்பம் என்பது எதைக் குறிக்கிறது?

நாம் வெளியூருக்குச் சென்றுள்ளோம். மதிய வேளை நமக்கு நல்ல பசி. பசி வந்தால் நாம் என்ன செய்வோம்?

பசி வந்ததும் சாப்பிட முடியுமா?

உணவு எங்கே கிடைக்கும் என்று தெரிந்தால் தான் அங்கே சென்று சாப்பிடமுடியும்.

நமக்கு ஏற்படும் பசி தான் முமுட்சத்துவம். மோட்சத்தின் மீது விருப்பம் அல்லது ஆர்வத்தோடு இருப்பது தான் முமுட்சத்துவம்.

முமுட்சவாக இருப்பவன் அது சம்பந்தமான அறிவை சேகரித்து அதற்கான முயற்சிகளில்

இறங்குகிறான்.

முமுட்சுவத்தைப் பயன்படுத்துபவன் ஜிக்நாசு என்று அழைக்கப்படுகின்றான்.

முக்தியின் மீது ஆர்வம் இல்லாதபட்சத்தில்,

அவன் அது சம்பந்தமாகச் செயல்படவேண்டிய அவசியமே இல்லாது போய்விடும்.

சாதனைகள் அனைத்துமே ஒவ்வொன்றாகச் செய்யவேண்டிய ஒன்றல்ல.

இந்த சாதனை சதுஷ்டயத்திலுள்ள ஒன்பது விதமான சாதனைகளும் தகுதிகளும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புள்ளவை.

ஆகவே அனைத்தையும் பயன்படுத்துவதன் மூலம்

நாம் அடைய வேண்டிய முக்தி நிலையை அடைந்து விடுகிறோம்.

*

7. முக்தி

முக்தி என்றால் என்ன என்பதை ஓர் உத்தேசமாகப் பார்த்திருக்கிறோம்.

அந்த முக்திக்காகத்தான் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி மற்றும் சாதனைகள் அனைத்தும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

சம்சாரத்திலிருந்து விடுபடுவது முக்தி என்று கூறப்படுகிறது.

சம்சாரம் என்பது மன நிறைவின்மை. மனநிறைவின்மையிலிருந்து விடுபடுவது முக்தி என்று கூறப்படுகிறது.

நமக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டால்

நமது மனது, நிறைவின்மைக்குப் போய்விடுகிறது.

இன்பம் வேண்டும் என்று கோருகிறோம். துன்பம் போய்விட வேண்டும் என்று கோருகிறோம்.

அப்போதெல்லாம் நமக்கு எதுவோ தேவைப்படுகிறது. நமது தேவைகள் அனைத்தும் நமது நிறைவின்மையை உறுதி செய்கின்றன.

இந்த மனநிறைவின்மையிலிருந்து விடுபடுவது தான் முக்தி என்று கூறப்படுகிறது.

நாம் நம்மை அனாத்மா என்று எடுத்துக் கொள்வதால் இத்தகைய பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது.

நம்மை ஆத்மா என்று புரிந்து கொள்வதன் மூலம் நமது பிரச்சினைகளின் காரணங்களிலிருந்து விடுபட்டு விடுகிறோம்.

நாம் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு சாதன சதுஷ்டயமாகச் கூறப்படும் ஒன்பது விதமான சாதனைகளும் உதவிபுரிகின்றன.

இந்த முக்தியானது,

ஜீவன் முக்தி, விதேக முக்தி என இரு வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

ஜீவன் முக்தி என்பது நாம் நமது உடலோடு இருக்கும்போதே முக்தி அடைவது தான் ஜீவன் முக்தி என்று கூறப்படுகிறது.

விதேக முக்தி என்பது நாம் நமது உடலை விட்டுப் பிரிந்த பிறகு மீண்டும் பிறப்பு எடுக்காமல்

நமது பிறப்பை முடித்துக் கொள்வதைக் குறிக்கிறது.

நம்முடைய வாழ்க்கை நம்முடைய கர்ம வினைகளால் நிர்வாகம் செய்யப்படுகின்றது.

நம்முடைய கர்மாக்கள் யாவும், சஞ்சித கர்மா, பிராரப்த கர்மா, ஆகாமிய கர்மா என்று மூன்று வகையாக பிரிக்கப் படுகின்றன.

பல ஜென்மங்களாக நாம் சேர்த்து வைத்திருக்கும்

நமது பாப புண்ணியங்களின் மொத்தச் சேமிப்பு தான் சஞ்சித கர்மா என்று கூறப்படுகிறது.

அந்த சஞ்சித கர்மாவிலிருந்து நாம் இந்தப் பிறப்பில் அனுபவம் செய்வதற்காக எடுத்துக் கொண்டு வந்த கர்மாக்கள் மட்டும் பிராரப்த கர்மா என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆனால் அப்படி எடுத்துக் கொண்டு வந்த கர்மாக்கள் அனைத்தும் விதையாக இருந்து செயல்பட்டு

புதிய கர்மாக்கள் பாப புண்ணிய வடிவில் புதிதாகத் தோன்றுவதற்கும்

காரணமாகி விடுகின்றன.

அப்படிப் புதிதாக உருவாகும் கர்மாவின் பெயர் தான் ஆகாமிய கர்மா.

இப்படி நமது கர்மாக்கள் புதிது புதிதாகச் சேர்ந்து கொண்டே போகின்றன.

தன்னை ஆத்மா அல்லது பிரம்மம் என்று உணரும் முக்தன்,

இந்த கர்ம வினைகளின் கட்டுக்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

கர்ம வினைகளைத் தாங்கியிருக்கும் பாத்திரமாக ஜீவன் இருக்கும் வரை தான்

கர்மா உள்ளது.

ஜீவன் ஆத்மாவாகத் தன்னை உணர்ந்த நிலையில்

ஜீவன் என எதுவும் இல்லாமல் போய்விடுகின்றது.

ஜீவன் என்ற பாத்திரம் இல்லாத நிலையில்

அவனுடைய கர்மாக்கள் அனைத்தும் தங்குமிடம் இல்லாமல் மறைந்து விடுகின்றன.

இதில் எது முக்கியமாகக் கூறப்படுகிறது என்றால், நம்மை ஆத்மாவாகக் காண வேண்டும்.

நம்மை ஜீவன் அல்லது சிதாபாசன் எனக் கருதுவது தான் தவறானது.

ஜீவனுக்கு சிதாபாசன் என்று ஒரு காரணப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

சிதாபாசன் என்பது

பிரதிபலித்த ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது.

ஆத்மாவானது நமது சூட்சும சரீரத்தில் பிரதிபலிக்கும் போது

அந்தப் பிரதிபலிப்பை சிதாபாசன் என்று கூறுகிறோம்.

பிரம்மம் மாயையில் பிரதிபலிப்பதையும் சிதாபாசன் என்று கூறுகிறோம்.

அது சமஷ்டியான பிரபஞ்சத்தில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பு. அது சமஷ்டி சிதாபாசன்.

சமஷ்டி சிதாபாசனை ஈஸ்வரன் என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

வியஷ்டியாக இயங்கும் தனிப்பட்ட சூட்சும சரீரத்தில் பிரதிபலிக்கும் சிதாபாசனை ஜீவன் என்று கூறுகிறோம்.

பிரதிபலித்த நிலையில் தான் ஈஸ்வரனுக்கும், ஜீவனுக்கும் வேறுபாடு அமைந்துள்ளது.

பிரதிபலிப்புக்குக் காரணமான பிரம்மமும் ஆத்மாவும்,

அடிப்படையில் சத்+ சித்+ ஆனந்த சொரூபமாகவே உள்ளன.

அடிப்படை நிலையில் ஆத்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்றாகவே உள்ளன.

இதனால் தத் - த்வம் அஸி, அகம் பிரம்மாஸ்மி என்று மஹா வாக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

இந்த ஆத்மாவை, பிரம்மத்தை அறிவதைத் தான் உண்மையை அறிவதாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்த பிரம்மம் - இந்த ஆத்மா நித்திய சாட்சி என்று விவரிக்கப்படுகிறது.

நாம் மூன்று அவஸ்தைகள் என்ற அனுபவத்தில் இருப்பதைப் பார்த்தோம்.

ஜாக்ரத் என்னும் நனவு நிலை அனுபவம்,

கனவு என்னும் சொப்பன நிலை அனுபவம்,

கனவற்ற உறக்கம் என்னும் சுசுப்தி அனுபவம்

என நமது அனுபவங்கள் உள்ளன.

ஜாக்ரத் இருக்கும் நிலையில் மற்ற இரண்டு அனுபவங்களும் இருப்பதில்லை.

இப்படி ஏதாவது ஓர் அவஸ்தையில் நாம் இருக்கும்போது

மற்ற அவஸ்தைகள் இருப்பதில்லை.

இந்த மூன்று அவஸ்தைகளுமே வந்து செல்லக் கூடிய அனுபவம் மட்டுமே.

இந்த மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் ஆதாரமாக
ஏதோ ஒன்று தான் இந்த மூன்றிலும்
இருந்திருக்கிறது.

அந்த ஏதோ ஒன்று தான் மூன்றுக்கும் சாட்சியாக
மூன்றையும் அறிந்திருக்கிறது.

அந்த நித்திய சாட்சிதான் ஆன்மா - பிரம்மம்
என்ற

மெய்ப் பொருளாக உள்ளது.

நம்மை அந்த மெய்பொருளாக உணர்வதே முக்தி
நிலையாகும்.

இதை நாம் இந்த உடலில் இருக்கும் போதே
அடைவது தான் ஜீவன் முக்தி நிலையாகும்.

பிரதிபலிக்கும் தன்மை பற்றி சாஸ்திரங்கள் வேறு
ஒருவிதமாகவும் விளக்குகின்றன.

சூட்சும சரீரத்திலும் மாயையிலும் ஆத்மா
அல்லது பிரம்மம் பிரதிபலிப்பதை சிதாபாசன் என்று
சாஸ்திரங்கள் விளக்கின.

இன்னுமொரு விதமாகவும் சாஸ்திரங்கள்
விளக்குகின்றன.

ஸ்படிகக் கல்லுக்கு நிறம் கிடையாது. ஸ்படிகக்
கல்லின் அருகில் சிவப்பு நிறமுள்ள மலர்களை
வைப்போமானால்

நிறமற்ற ஸ்படிகக் கல்லும் சிவப்பு
நிறமுடையதாக மாறிவிடும்.

உண்மையில் அது சிவப்பு நிறத்தைப்

பெறவில்லை.

ஸ்படிகக் கல்லின் மீது சிவப்பு நிற பெயின்டைத்
தடவினோமென்றால்

ஸ்படிகக் கல்லில் அந்த நிறம் ஒட்டிக் கொள்ளும்.

ஆனால் மலர் அங்கு பிரதிபலிப்பதென்பது
மாற்றமல்ல. அது ஒரு பிரதிபலிப்புத் தோற்றமே.

ஆத்மா சூட்சும சரீரத்தில் பிரதிபலிப்பதை
சிதாபாசன் என்று கூறினோம்.

இங்கு அனாத்மா ஆத்மாவில் பிரதிபலிப்பதை
உபாதி என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

அவித்யா என்ற உபாதியுடன் உள்ள ஆத்மாவை
ஜீவன் என்று கூறுகிறோம்.

மாயை என்ற உபாதியுடன் உள்ள ஆத்மாவை
ஈஸ்வரன் என்று கூறுகிறோம்.

தத்துவம் அஸி என்ற மகா வாக்கியத்தை
விசாரித்துப் பார்க்குமாறு சாஸ்திரங்கள் நமக்குக் கற்றுக்
கொடுக்கின்றன.

தத் என்பது அது.

அது என்பது ஆத்மா அல்லது பிரம்மம்

அதைப் பற்றி விசாரிப்பதை தத்பத விசாரம் என்று
கூறுகிறது.

துவம் என்பது நீ

நீ என்பது ஜீவனைக் குறிக்கிறது

துவம் அல்லது நீ என்பதைப் பற்றி விசாரிப்பதை
துவம்பத விசாரம் என்று கூறுகிறது

இதுபற்றி சாஸ்திரங்கள் இன்னும் இரண்டு வார்த்தைகளை உபயோகிக்கின்றன.

ஒன்று வாச்சியார்த்தம்.

இன்னொன்று லட்சியார்த்தம்

இரண்டுக்கும் என்ன பொருள்?

இந்தியா இலங்கையை இருபது ரன் வித்தியாசத்தில் வென்றது.

இந்தியா என்பதும் இலங்கை என்பதும் இரண்டு நாடுகள். அவை ஓடுமா? ரன் எடுக்குமா?

அவை இருந்த இடத்தில் அசையாமல் தான் இருக்கும். ஓடவும் செய்யாது, ரன் எடுக்கவும் செய்யாது.

மேம்போக்கான அர்த்தம் இது தான்

ஆனால் அங்கு பொதிந்து கிடக்கும் அர்த்தம் வேறு.

இந்திய ஆட்டக்காரர்களும் இலங்கை ஆட்டக்காரர்களும் விளையாடியதில் இந்திய ஆட்டக்காரர்கள் வெற்றியடைந்துள்ளனர் என்பதைக் கூறுவதற்காகவே

அவ்வாறு கூறப்பட்டிருந்தது.

மேம்போக்கான அர்த்தம் என்பது வாச்சியார்த்தம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

உள்ளார்ந்த அர்த்தத்துக்குப் பெயர் தான் லட்சியார்த்தம்.

ஜீவன், ஈஸ்வரன் என்று நாம் கூறுபவை அனைத்தும் வாச்சியார்த்தம் மட்டுமே.

அந்தப் பெயர்களின் மூலம் நாம் உண்மையில்
குறிப்பிடுவது

ஆத்மாவை மட்டுமே.

அது தான் லட்சியார்த்தம்.

ஜீவனை ஜீவனாகப் பார்த்தால் வாச்சியார்த்த
மாகப் பார்க்கிறோம் என்று பொருள்.

ஜீவனை ஆத்மாவாகப் பார்க்கும் போது தான்
ஜீவனை லட்சியார்த்தமாகப் பார்க்கிறோம் என்று
பொருள்.

நம்முடைய பார்வையைச் சீரமைக்கத்தான்

இத்தனை முயற்சிகளும்

இத்தனை சாதனைகளும்.

இந்த ஜீவன் என்பது யாரோ அல்ல.

அது தான் நான்.

என்னுடைய சுயமான தன்மை பிரம்மமே.

என்னுடைய சுய நிலையை நான் புரிந்து
கொண்டு

என்னை பிரம்மம் என்ற லட்சியார்த்தமாகக்
கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

நானே பிரம்மம் என்று கூற வேண்டும்.

அகம் பிரம்மாஸ்மி என்று கூற வேண்டும்.

இப்படித்தான் மஹா வாக்கியங்கள் நமக்குக்
கற்றுத் தருகின்றன.

நம் அனைவரையும் முக்தர்களாக்க முயலும்
சாஸ்திரங்களையும் மகான்களையும் நமஸ்கரித்து

இந்த முதற்பகுதியை நிறைவு செய்வோமாக.

இரண்டாம் பகுதி

1. பிரச்சினைகள் இருப்பது எங்கே?

நாம் தனிப்பட்ட தத்துவம் எதையாவது உருவாக்கியுள்ளோமா?

நமக்கென்று தனிப்பட்ட கோட்பாடுகள், செயல்முறைகள் எவையேனும் உள்ளனவா?

நாம் ஏதாவது ஒரு பாரம்பரியக் கருத்துக் களையோ வழி முறையையோ பின்பற்றுகிறோமா?

நாம் எந்தப் பாரம்பரியத்தையும் சேர்ந்தவரல்ல.

ஒரு வழிப்போக்கன், தான் போகும் வழியை தேவைப்படும் போதெல்லாம்

வழியில் எதிர்ப்படுவோரிடம் கேட்டு உறுதி செய்வது போல்

நாம் நமது பயணத்தில் பலரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்திருக்கின்றோம்.

பலவிதமான நூல்கள் உதவி செய்திருக்கின்றன. பலவிதமான மகான்கள் உதவி இருக்கிறார்கள். பலவிதமான பண்டிதர்கள் உதவியிருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் உதவி இல்லாதிருக்கும் பட்சத்தில் நமது பயணம் வெற்றியடைந்திருக்கும் சாத்தியமில்லை.

நாம் எவர்களோடெல்லாம் தொடர்பு கொண்டிருந்திருக்கின்றோமோ

அவர்கள் மற்றும் அவர்களின் மொழி நம்மிடம் இன்றளவும் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

அவர்கள் மொழியை முழுவதுமாகப் புறக்கணித்து விட்டு

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் உருவாக்கியது போல் நாமும் நமக்கென ஒரு மொழியை உருவாக்கலாம்.

ஆனால் அப்படியொரு தனிப்பட்ட தத்துவக் கோட்டையை உருவாக்க நாம் விரும்பவில்லை. அப்படி ஒரு கோட்டையை அமைத்து அதற்குள் குடியிருப்போரை வரவழைத்து அவர்களையும் கோட்டையையும் பராமரிக்கும் நோக்கம் எதுவும் கிடையாது.

எந்த உண்மையும் நமக்கு மட்டும் சொந்தமானது அல்ல.

அந்த உண்மையை விவரிக்க ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சொற்கள் தாம் வேறுபட்டிருக்கின்றனவே தவிர

அவர்கள் சுட்டிக் காட்ட விழையும் மெய்யான செய்தி

ஒன்றாகவே உள்ளது.

அனைவருடைய அணுகுமுறைகளையும் உதவியாக எடுத்துக் கொண்டு

நாம் எப்படி அந்த செய்தியைப் புரிந்து கொண்டோமோ

அப்படியே நீங்களும் அந்தச் செய்தியைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்.

எமக்கென ஒரு மொழியை இதனால் நாம் உருவாக்கவில்லை.

பிறகு நாம் புரிந்ததை எப்படித்தான் மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவது?

நமக்கென ஒரு மொழி வேண்டாமா? மற்ற மகான்களும், பண்டிதர்களும், சாஸ்திரங்களும், விஞ்ஞானிகளும் பயன்படுத்தும் மொழிகளுள்

சிலவற்றை மட்டுமே நாம் எடுத்துக் கையாண்டுள்ளோம்.

ஆனாலும் கூட சில வார்த்தைகள் பாரம் பரியமான பொருளைக் குறிப்பிடாமல் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்திக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.

அந்நிலையில் நாம் உபயோகிக்கும் சில வார்த்தைகளை

நடைமுறை அம்சத்தோடு மட்டுமே பொருத்திப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுவது அவசியமாகும்.

இதன் மூலம்

சாஸ்திரங்களின் கூற்றையும்

பிற ஞானிகளின் கூற்றையும்

நடைமுறை உண்மையுடன் சேர்த்து புரிந்து

128— 2. 1. பிரச்சினைகள் இருப்பது எங்கே?
கொள்வது சாத்தியமாக இருக்கும்.

நம்மை ஒரு மரமாகப் பாவித்துக் கொள்வோம்.

நமது கிளைகளை மற்ற மரங்களில் படரவிடுவது
நமக்கு உதவியாக இருக்குமா?

அல்லது நமது வேர்களை பலதிசைகளிலும்
படரவிடுவது நமக்கு உதவியாக இருக்குமா?

நாம் எதையும் சார்ந்திராமல்,

எல்லாவற்றில் உள்ள நல்ல அம்சங்களை நமது
வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வது தான்
ஆரோக்கியமானதாகும்.

நமக்கு இரண்டு கண்கள் இருக்கின்றன.

நாம் நமது இடது கண்ணை மட்டும் மூடிக்
கொண்டு

நமது வலதுகண்ணால் நமக்கு முன்னாலிருக்கும்
ஒரு பொருளைப் பார்ப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

அந்தப் பொருள் நமக்குத் தெளிவாகத் தான்
தெரியும்.

இப்போது வலது கண்ணை மட்டுமே மூடிக்
கொண்டு இடது கண்ணால் மட்டும் அந்தப் பொருளைப்
பார்க்கிறோம்.

வலது கண்ணால் பார்க்கும் போது அந்தப்
பொருள் எப்படித் தெரிந்ததோ அப்படித்தான் இடது
கண்ணால் பார்க்கும் போதும் தெரியும்.

இப்போது அதே பொருளை இரண்டு
கண்களாலும் ஒரே நேரத்தில் பார்க்கிறோம்.

இப்போது என்ன தெரியும்?

அதே பொருள் தான் தெரியும். ஆனால் இன்னும் சற்றுத் தெளிவாகத் தெரியும்.

இப்படி அனைத்துக் கருத்துக்களையும் தத்துவங்களையும்

நடைமுறை உண்மையோடு இணைத்துப் பார்க்கும் போது

அவை நம் வாழ்வோடு இணைந்த வாழ்வியல் உண்மைகளாகி விடும்.

நாம் புறப்பட்ட இடம் ஆன்மாவாக இருக்கலாம் அல்லது பிரம்மமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் நாம் இப்போது இருப்பது நமது உடலோடும் மனதோடும் மட்டுமே தான்.

நாம் பல விதமான பிரச்சினைகளையும் இன்ப துன்பங்களையும் அனுபவிக்கிறோமென்றால்

அவற்றை நாம் எங்கே இருந்து கொண்டு வந்தோம்?

ஆன்மாவிலிருந்து கொண்டு வந்தோமா?

அல்லது பிரம்மத்திலிருந்து கொண்டு வந்தோமா?

அங்கிருந்து நாம் எந்தப் பிரச்சினைகளையும் கொண்டு வரவில்லை.

பிறகு நம்முடைய பிரச்சினைகள் எங்கிருந்து தான் தோன்றியுள்ளன?

நாம் அனுபவிக்கும் துயரங்கள் பொய்யானதல்ல.

அவை அனைத்தும் நிதர்சனமானவை.

அந்தப் பிரச்சினைகள் எங்கிருந்து
தோன்றியுள்ளன என்பதை அறிந்தால் தான்

அவற்றை எப்படி அணுகி எப்படித் தீர்வு செய்வது
என்பதையும் கண்டு பிடிக்கலாம்.

நமது பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் ஆன்மாவையோ
பிரம்மத்தையோ குற்றஞ்சாட்ட முடியாது.

பிறகு நமது பிரச்சினைகள் எப்படித் தான் வந்தன?
அவை எங்கு தான் தங்கியிருக்கின்றன?

ஒருவரை நாம் நமது நண்பராகப் பார்க்கிறோம்.
அவரைப் பார்க்கும் போது நமக்கு மகிழ்ச்சி உணர்வு
ஏற்படுகிறது.

இன்னுமொருவரை நமக்கு வேண்டாதவராகப்
பார்க்கிறோம்.

அந்நிலையில் நமக்கு வெறுப்புணர்வு ஏற்படுகிறது.

இவற்றுக்கெல்லாம் என்ன காரணம்?

இந்தப் பிரச்சினைகளெல்லாம் எங்கே நடைபெறு
கின்றன?

இவையெல்லாம் நம்முடைய மனதில் தாம்
ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது நம்
மனதைப் பற்றியேயாகும்.

நாம் தீர்வு காண வேண்டிய இடமும்
மனமேயாகும்.

இதற்கு உதவி புரிய நமது சாஸ்திரங்களைப்
பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். மெய் ஞானிகளை

பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்; விஞ்ஞானிகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

அனைவரது பங்களிப்பும் இங்கு தேவைப் படுகிறது.

அவன் ஒரு சிறந்த பக்தன். இறைவன் மீது மாறா பக்தி கொண்டிருந்தான். அவன் தனியாக ஒரு குடிசையில் வசித்து வந்தான்.

அவன் ஒரு நாள் பூஜை செய்து கொண்டிருக்கும் போது

காட்டாற்று வெள்ளம் ஒன்று அவனுடைய குடிசையைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

அந்த பக்தன் அந்த வீட்டின் கூரையில் ஏறி நின்று கொண்டான்.

“ஆண்டவா! என்னை இந்த வெள்ளத்திலிருந்து காப்பாற்று” என இறைவனை பிரார்த்தித்தான்.

அவன் வீட்டுக்கு அருகே அந்த வெள்ளத்தில் படகு ஒன்று வந்தது.

அந்தப் படகிலிருந்தவன் பக்தனைக் கூப்பிட்டு படகில் ஏறும்படிக் கேட்டுக் கொண்டான்.

பக்தன் மறுத்துவிட்டான்.

“என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை நீ எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.

அதனை நான் இறைவனிடம் கொடுத்து விட்டேன். அவன் என்னைக் காப்பாற்றுவான்.” இப்படிச் கூறிய பக்தன் கூரையிலிருந்து இறங்க மறுத்துவிட்டான்.

படகும் அங்கிருந்து போய்விட்டது. வெள்ளம் அதிகமாகி பக்தனையும் மூழ்கடித்து விட்டது.

இறந்து போன பக்தன் இறைவனிடம் சென்று முறையிட்டான்.

“ஏன் நீ என்னைக் காப்பாற்ற வரவில்லை?”

இறைவன் அமைதியாக அவனிடம் கேட்டார். “உன்னுடைய பிரார்த்தனையைக் கேட்டு தான் உன்னைக் காப்பாற்ற படகொன்றை அனுப்பி வைத்தேன். நீ ஏன் அதில் ஏறவில்லை?”

இப்படித்தான் சிலர் தங்களுக்குப் பிடித்தமான கருத்துகளுக்குள் மாட்டிக் கொள்கிறார்கள்.

அதனால் தங்களை விடுவிக்க வரும் சில உண்மைகளைக் கூட புறந் தள்ளி விடுகிறார்கள்.

வேதாந்த பண்டிதர் ஒருவரின் சொற்பொழிவை ஒருமுறை கேட்க நேர்ந்தது.

அவர் புத்தர் மீது மிகுந்த மரியாதை வைத்திருந்தார். புத்தருடைய ஞானத்தை அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனாலும் அவர் புத்தருடைய உபதேசங்களில் தேவையில்லாமல் குறை கண்டுபிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒவ்வொரு ஞானியும் தாங்கள் கண்டுபிடித்த உண்மையை தங்களுக்குத் தெரிந்த மொழியில் பகிர்ந்து கொள்வது தான் இயற்கை.

புத்தருடைய உபதேசங்களைப் பின்பற்றி ஞானியானவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு தத்துவமும் ஏதோ ஒரு வகையில்
உண்மையோடு தொடர்பு கொண்டே
இருக்கின்றது.

ஆகையால் உண்மையை அறிய விழையும்
ஒவ்வொருவரும்

நமக்கு ஓர் குண்டுசி உதவி செய்வதாக இருந்தால்
கூட அதையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நமது பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் காரணமான நம்
மனதைப் பற்றி இனி பார்ப்போம்.

*

2. மனதின் செயல்பாடு

நம்முடைய மனதை மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்று பிரித்து விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள்.

நாம் நம்முடைய கருத்துக்களை விளக்கும் வசதிக்காக, நம்முடைய மனதை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டுள்ளோம்.

அடிமனது மற்றும் வெளிமனது என

நாம் இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டுள்ளோம்.

அடிமனது என்பது நம்முடைய இயல்பு. பிறக்கும் போதே நாம் சில இயல்புகளோடு பிறந்துள்ளோம்.

நம்முடைய வாழ்வில் நாம் எத்தனையோ விதமான அனுபவங்களை அடைகிறோம். அவற்றின் மூலமும் நமது இயல்பில் சில மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன.

அப்படி நமது இயல்புகள் அனைத்தும் தங்கியிருக்கும் பகுதியைத்தான் நாம் நம்முடைய அடிமனது என்று கூறுகிறோம்.

நாம் பலவற்றைத் தெரிந்து வைத்துள்ளோம். அவையெல்லாம் நினைவுக் குறிப்புகளாக நாம் சேகரித்து வைத்துள்ளோம்.

நாம் கற்றுக் கொண்ட எவ்வளவோ செய்திகள் உள்ளன. நாம் தெரிந்து கொண்ட எத்தனையோ நண்பர்கள், உறவினர்கள் உள்ளனர்.

இவையெல்லாம் நினைவுக் குறிப்புக்களாக நம்மிடம் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை நாம் நம்முடைய Memory அல்லது நினைவுத் தொகுப்பு என்று கூறுகிறோம்.

இவற்றையும் நம்முடைய Memory அல்லது நினைவுத்தொகுப்பு என்று கூறுகிறோம்.

இவற்றையும் நம்முடைய அடிமனம் என்று கூறிவிடலாமா?

இவை அனைத்தும் இடம் பெறும் இடம் நம்முடைய அடிமனம் என்று கூறிவிடலாமா?

நாம் அப்படிச் கூறவில்லை.

நம்முடைய இயல்புகள் வேறு. நாம் சேகரித்து வைத்திருக்கும் செய்திகள் வேறு.

நம்முடைய நினைவுத் தொகுப்புகளுக்கும் நமது அடிமனதுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது.

அடிமனது என்பது நம்முடைய இயல்புகள், குண அமைப்புகள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஒரு பகுதி.

வெளி மனது என்பது நாம் இப்போது நேரடியாக அனுபவிக்கும் மனது; நாம் பயன்படுத்தும் மனது.

நமக்கு ஏற்படும் அத்தனை சிந்தனைகளும், அத்தனை உணர்ச்சிகளும் இடம் பெறும் இடம் இந்த வெளிமனதே.

அடிமனது என்பது நம்மால் எட்டி பிடிக்க

முடியாத ஒன்று.

ஆனால் நம்முடைய அனுபவங்களுக்கெல்லாம் நமது அடிமனது தான் - நம்முடைய இயல்புதான் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

உண்மையில் நமக்குத் தெரிந்தது நம்முடைய வெளிமனது மட்டுமே.

நாம் உணர்வதும், செயல்படுவதும் இந்த வெளிமனதாலேயே.

நம் வெளிமனதைக் கொண்டு எவற்றை எல்லாம் அறிய முடியுமோ,

அவை மட்டுமே நமக்குத் தெரிந்தவையாகும்.

இந்த வெளிமனதின் எல்லைக்குள் நமது அடிமனது வருவதில்லை.

ஆகவே நம்முடைய அடிமனதைப் பற்றி நேரடியாக நமக்கு எதுவும் தெரியாது.

அந்த அடிமனதின் செயல்பாடுகளை மட்டும் நாம் ஓரளவு ஊகித்து அறிந்து கொள்கிறோம்.

கண்ணுக்குத் தெரியும் புகையைக் கொண்டு , கண்ணுக்குத் தெரியாத நெருப்பை எவ்வாறு ஊகித்துக் கொள்கிறோமோ,

அப்படி நம்முடைய அடிமனதின் தன்மையின் காரணமாக

நம்முடைய வெளிமனதில் ஏற்படும் அனுபவங்களைக் கொண்டு

நம்முடைய அடிமனதின் தன்மையை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொள்கிறோம்.

நமக்கு கோபமோ, பயமோ வெளிப்படுகிறது என்றால்

கோபப்படும் இயல்பும் பயப்படும் இயல்பும் நம்முடைய அடிமனதில் இருப்பதை நாம் ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

கோபமாக வெளிப்படும் உணர்ச்சிகளை நாம் நம்முடைய வெளிமனது என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

கோபத்துக்குக் காரணமான நமது இயல்பை நமது அடிமனது என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

இப்படி நமது மனதானது

அடிமனது வெளிமனது என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு

அதனை நாம் விளங்கிக் கொள்கிறோம்.

நமக்குத் தெரிவது நாம் நேரடியாக பங்கு பெறுவது

நமது வெளிமனது மட்டுமே.

இந்த வெளிமனதையும் கூட

நாம் புரிந்து கொள்ளும் வசதிக்காக இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டுள்ளோம்.

அதனை

உணர்வுப் பகுதி, (Conscious part)

அறிவுப் பகுதி (Intellect part)

என இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டுள்ளோம்.

உணர்வுப் பகுதி என்றால் என்ன? அறிவுப் பகுதி என்றால் என்ன?

நமக்கு எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன.

மகிழ்ச்சி, வருத்தம், அன்பு, வெறுப்பு, பயம், கோபம் இப்படி எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன.

இவை அனைத்தும் உணர்வுப் பகுதியைச் சார்ந்தவை.

இந்த உணர்ச்சிகளெல்லாம் எப்படி ஏற்படுகின்றன? இவற்றை நாமாக ஏற்படுத்தினோமா?

இவைகளெல்லாம் தாமாக ஏற்படுபவை. ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில்

அந்த சூழ்நிலைக்கேற்ற உணர்ச்சிகள் தாமாக ஏற்படுகின்றன.

ஒருவர் நமக்கு ஒரு பரிசு வழங்குகின்றார் என வைத்துக் கொள்வோம்.

பரிசு கிடைத்தால் நாம் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும் என முடிவு செய்து நாம் மகிழ்ச்சி அடைவதில்லை.

அது போல் நமக்குச் சொந்தமான ஒரு விலை உயர்ந்த பொருளை ஒருவன் அபகரித்துச் சென்று விட்டான் என வைத்துக் கொள்வோம். இந்நிலையில் நாம் வருத்தப்பட வேண்டும் என முயன்று வருத்தப்படுவதில்லை.

நாம் எதிர் கொள்ளும் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப

மகிழ்ச்சியும், வருத்தமும் தாமாகவே ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

அந்த உணர்ச்சிகளை நாமமாகக் கொண்டு வர முடியுமா? அப்படிக் கொண்டு வந்தால் அது எப்படி இருக்கும்?

ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்.

நாம் சினிமாவில் நடிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

டைரக்டர் நம்மை நடிக்கச் சொல்லுகிறார். பயப்படும் படியாகவோ, வருத்தப்படும் படியாகவோ நடிக்கச் சொல்கிறார்.

நாம் நமது முகத்தில் அந்த உணர்ச்சிகளைக் காட்டுகிறோம். பயத்தையோ வருத்தத்தையோ காட்டுகிறோம்.

ஆனால் அவை உண்மையான உணர்ச்சிகளாக இருக்குமா?

உண்மையான உணர்ச்சிகளாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவை நமது நரம்பு மண்டலங்களையும் ரத்த ஓட்டத்தையும் இருதயத் துடிப்பு மற்றும் சுவாசத்தையும் பாதிக்கும்.

நடிப்புக்காக நாம் உருவாக்கிய உணர்ச்சிகள் இத்தகைய பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தாது. முகத்தோற்றத்தில் மட்டுமே சில மாற்றங்களைக் காட்டும்.

அவை உண்மையான உணர்ச்சிகளே அல்ல. அவை வெறும் தோற்றங்கள் மட்டுமே.

உண்மையான உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் இயற்கையாக ஏற்படுபவை. அவை நமது நரம்பு மண்டலங்களில் செயல்படக் கூடியவை.

ஒருமுறை ஒரு விலங்கியல் மருத்துவர் ஒருவர் தனக்கேற்பட்ட அனுபவம் ஒன்றை விவரித்தார். அவர் மலைக்காட்டினுள் யானை ஒன்றிடம் மாட்டிக் கொண்டார். அவர் யானையிடமிருந்து தப்பி விட்டாலும், மரண பயத்தில் அவரது உடைகளெல்லாம் நனையும் அளவுக்கு வியர்வை ஏற்பட்டுவிட்டது.

இப்படியொரு பயத்தை நாமாக முயன்று கொண்டு வர முடியுமா?

அது இயற்கையாக வந்தால் தான் ஆயிற்று.

இப்படி நம்மையறியாமல் நமக்கு ஏற்படும் இந்தப் பகுதியை உணர்வுப்பகுதி அல்லது conscious part என்று கூறுகிறோம்.

நம் மனதின் அடுத்த பகுதிதான் அறிவுப் பகுதி.

அறிவுப் பகுதி என்பது தாமாக ஏற்படும் பகுதி அல்ல.

இது நாமாகச் சிந்தித்து செயல்படும் பகுதி.

நாம் ஒரு கணிதத்தைப் போடுகிறோம் என வைத்துக் கொள்வோம்.

அது நம்மையறியாமல் நடக்காது. நாமாகச் சிந்தித்து தான் அந்தக் கணக்கை நம்மால் போட முடியும்.

ஒரு மாணவன் அறிவியல் பாடத்தையோ, பொறியியல் பாடத்தையோ எடுத்துப் படிக்கிறான். அவனுடைய முயற்சியின் மூலமாகவே அதில் அவன் பாண்டித்தியம் பெற முடியும்.

அவை எதுவும் தாமாக நடக்காது.

நாம் ஒரு தொழில் நடத்துகிறோம். அல்லது அதிகாரியாக இருந்து ஓர் அலுவலகத்தை நடத்துகிறோம்.

நம்முடைய அறிவின் துணை இல்லாமல் நாம் எந்தப் பணியையும் செய்திட முடியாது.

நாம் இந்த நூலைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் அது நமது அறிவின் துணையுடன் தான் சாத்தியமாகிறது.

நாம் ஓர் ஊருக்கு அல்லது வெளிநாட்டுக்குச் செல்ல விரும்பினோமென்றால்

நாம் நம் அறிவை பயன்படுத்தியே நமது பயணத்தைத் திட்டமிடுகிறோம். பிறகு நம் அறிவை பயன்படுத்தியே அந்தத் திட்டத்தை செயல்படுத்துகின்றோம்.

நமது அறிவு தான் நமது செயலுக்கு

நம்மை வழிநடத்திச் செல்கிறது.

நம்முடைய உணர்ச்சிகள் என்பவை அவையாகச் செயல்படுபவை.

ஆனால் நம் அறிவு என்பது நாமாகச் செயல்படுத்துவது.

இப்படி நமது வெளிமனது

தாமாகச் செயல்படும் அம்சமுள்ள ஒரு பகுதியாகவும்

நாமாகச் செயல்படுத்தும் அம்சமுள்ள ஒரு பகுதியாகவும்

ஆக இரண்டு பகுதியாக உள்ளது.

நம் மனதிலுள்ள உணர்வுப் பகுதியை நம்முடைய மனோ அனுபவம் என்று கூறுகிறோம்.

ஒவ்வொரு கணந்தோறும் நம் மனதில் ஏதாவது ஓர் அனுபவம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

இப்படி நம் மனதில் ஏற்படும் அனுபவங்கள் அனைத்தும் நம் மனதின் உணர்வுப் பகுதியாகும்.

நம் மனது சரியாகச் செயல்படுகிறது என்ற திருப்தி நமக்கு உள்ளதா?

நாம் திருப்தியடையும் வகையில் நம் மனது செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதா?

மகிழ்ச்சியையும் அமைதியையும் நாம் அனைவரும் விரும்புகின்றோம்.

நாம் விரும்பும் உணர்வுகள் தாம் நமக்கு ஏற்படுகின்றனவா?

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் யாவும் அவை போக்கில் தான் ஏற்படுகின்றன.

வருத்தமே நமக்கு ஏற்படக்கூடாது என்று நாம் விரும்புவோம். ஆனால் நம்மையும் மீறி வருத்தம் ஏற்பட்டுவிடும்.

பயப்படக் கூடாது, கோபப்படக் கூடாது என எண்ணுவோம். ஆனால் நமது விருப்பத்தையும் மீறி பயமும் கோபமும் ஏற்பட்டுவிடும்.

இப்படித்தான் நம்முடைய மன இயக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது.

நமது விருப்பத்துக்கு ஏற்ற வகையில் நம்முடைய மனதை வடிவமைக்கவும் நாம் போராடி விடுகிறோம்.

இதனால் நம் மனம் ஒரு போராட்டக் களமாகவே இருந்து வருகிறது.

மனதில் ஒரு மாற்றம் தேவைப்படுகிறது; ஒரு சீரமைப்பு தேவைப்படுகிறது.

நம் மனதினுள் ஓர் ஒழுங்குப்பாடு தேவைப்படுகிறது.

இதனை நாம் மனோவிடுதலை என்ற பெயரில் அழைக்கின்றோம்.

நம்முடைய மனதானது அது அடைய வேண்டிய இலக்கு தான் இந்த விடுதலை.

இவை அனைத்தும் நம்முடைய மனதின் ஒரு பகுதியான உணர்வு சம்பந்தப்பட்டவை.

நம்முடைய புற வாழ்க்கை எப்படி அமைந்துள்ளது? நாம் எதிர் கொள்ளும் சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் சரியாகவும் மாற்றம் தேவை இல்லாமலும் இருக்கிறதா?

புற வாழ்விலும் ஓர் ஒழுங்குப்பாடு தேவைப்படுகிறது.

புற வாழ்க்கை என்பது நாம் அனைவருமாகச் சேர்ந்து திட்டமிட்டு அமைத்துக் கொண்ட சமுதாயத்தின் செயல்பாடுகளாக அமைந்துள்ளது.

அனைவரும் சமுதாய உணர்வோடு செயல்பட்டால் எளிதான தீர்வு கிடைத்துவிடும்.

ஆனால் ஒவ்வொரு வரும் தங்கள் நலனையே பிரதானப்படுத்தி செயல்படும் போது தேவையில்லாத முரண்பாடுகளே ஏற்படுகின்றன.

எனக்கு என்ன தேவை என்பது எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும்.

அது போல் உங்களுக்கு என்ன தேவை என்பது உங்களுக்கு மட்டும் தான் தெரியும்.

ஒரு பொருளுக்கு பலர் போட்டியிடும் சூழ்நிலை ஏற்படும் வாய்ப்பு உள்ளது.

இந்நிலையில் அதனை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டியது அவசியமாகிறது.

நீங்கள் உங்களது காரில் பயணம் செய்கிறீர்கள். நீங்கள் வடக்கே இருந்து தெற்கு நோக்கி பயணம் செய்கிறீர்கள்.

நானும் காரில் பயணம் செய்கிறேன். எனக்கு தெற்கே இருந்து வடக்கு நோக்கி பயணம் செய்ய வேண்டியதுள்ளது.

நாம் இருவரும் ஒரே ரோட்டைத்தான் பயன்படுத்த வேண்டியதுள்ளது.

நாம் இருவருமே நமது விருப்பப்படியெல்லாம் ரோட்டைப் பயன்படுத்தினால் என்ன ஆகும்?

நாம் இருவருமே ரோட்டின் இடது பக்கமாக மட்டும் ஓட்டிச் செல்வோமானால் நாம் இருவரும் ஒருவர் பயணத்தில் இன்னொருவர் குறுக்கிட மாட்டோம்.

இப்படி

நமது புற வாழ்க்கையிலும் ஓர் ஒழுங்கு முறை தேவைப்படுகிறது.

ஆக, நம் அகத்திலும் ஓர் ஒழுங்கு தேவைப்

படுகிறது. புறத்திலும் ஓர் ஒழுங்கு தேவைப்படுகிறது.

அகத்தையும் நாம் ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். புறத்தையும் நாம் ஒழுங்குப்படுத்த வேண்டும். எப்படிச் சீரமைப்பது? எப்படி ஒழுங்கு படுத்துவது?

மனோவியல் நிபுணர் ஒருவர் கூட்டம் ஒன்றை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். சுமார் ஆயிரம் பேர் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்த மனோவியல் நிபுணர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு காற்றடைத்த பலூனை வழங்கினார். எல்லா பலூன்களும் ஒரே நிறத்திலேயே இருந்தன.

ஒவ்வொருவரையும் அந்த பலூனில் தங்கள் பெயரை எழுதும்படி கூறினார். அனைவரும் தங்களுக்குக் கிடைத்த பலூனில் தங்கள் பெயரை எழுதினர்.

அந்த பலூன்களையெல்லாம் கூட்டம் நடந்த அரங்கத்தின் ஒரு மூலையில் குவிக்குப்படி அவர் கூறினார். எல்லா பலூன்களும் ஓரிடத்தில் குவிக்கப் பட்டன.

இப்போது அந்த நிபுணர் கூறினார். “இனி நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அவர்கள் பெயர் எழுதிய பலூனைக் கண்டுபிடித்து எடுக்க வேண்டும். அரைமணி நேரத்துக்குள் எடுத்துவிட வேண்டும்”.

அனைவரும் முயற்சித்தனர். அரைமணி நேரம் கடந்த நிலையிலும் இரண்டு மூன்று நபர்கள் மட்டுமே தங்கள் பெயர் எழுதப்பட்ட பலூன்களைக் கண்டுபிடித்து எடுத்தனர்.

இப்போது நிபுணர் அறிவித்தார்.

“இனி நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கள் கையில் கிடைக்கும் ஒரு பலூனை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பெயருக்குச் சொந்தமானவரிடம் அந்த பலூனைக் கொடுங்கள்.”

அனைவரும் ஆளுக்கொரு பலூனை எடுத்து பெயருக்குச் சொந்தமானவரிடம் பலூனைச் சேர்த்து விட்டனர்.

பத்து நிமிடங்களுக்குள் ஆயிரம் நபர்களுக்கும் அவரவர் பலூன் கிடைத்து விட்டது.

இப்படி நம் அறிவைப் பயன்படுத்தி சமுதாய அமைப்புகளிலும் நாம் ஒரு சமன்பாட்டைக் கொண்டு முடியும்.

நமது புறச்செயல்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காகத் தான் பலவிதமான சட்ட திட்டங்கள், தர்ம நியாயங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அவற்றை முறையாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் புற வாழ்வில் ஓர் அறிவுப் பூர்வமான ஒழுங்குப் பாட்டைக் கொண்டு வர முடியும்.

அறிவின் துணைகொண்டு நாம் நமது புறச் செயல்களை ஒழுங்குபடுத்தும் வாய்ப்பு நமக்கு உள்ளது.

நம்முடைய அகத்தைச் சீரமைப்பது எவ்வாறு?

புற வாழ்வு என்பது நமது கைகளில் மட்டும் கிடையாது. அது பலரோடு தொடர்பு உள்ளது. நாம் மட்டும் முயற்சி செய்து புற வாழ்வைச் சீரமைத்து விட முடியாது.

ஆனால் அக வாழ்வு என்பது முழுமையாக நமது கைகளில் மட்டுமே உள்ளது.

அதனைச் சீரமைக்க எவர் உதவியும்
தேவையில்லை.

நமது அக உணர்வுகளை நமக்கு நாமே எவ்வாறு
தீர்வு செய்து கொள்வது?

*

3. பிரச்சினைகளின் தீர்வு

நம்முடைய பிரச்சினைகள் எங்கே இருக்கின்றன?

பிரச்சினைகள் நமக்கு வெளியே உள்ளனவா?
அல்லது நமக்கு உள்ளே உள்ளனவா?

நமக்குத் தெரிந்த ஒருவர் பொது இடத்தில் வைத்து அருவருப்பான வார்த்தைகளால் நம்மைத் திட்டுகிறார்.

நமக்கு மனவேதனையும், அவர் மீது கோபமும் ஏற்படுகிறது.

அப்படித் திட்டியவர் ஒரு பைத்தியம் என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

இப்பொழுது, அவர் திட்டுவது நமக்கு முதல் உதாரணத்தைப்போல்

மன வேதனையையும், கோபத்தையும் ஏற்படுத்துமா?

அவரை நாம் சராசரி மனிதராக எடுத்துக் கொண்டால்

அவர் திட்டியது நமக்கு வேதனையைக் கொடுக்கிறது

- அவரைப் பைத்தியமாகக் கருதும் போது அவரது செயல் நமக்கு வேதனையைக் கொடுக்கவில்லை.

ஒரே செயல்தான். ஆனால் எடுத்துக் கொள்ளும் தன்மையினால் விளைவுகள் வேறுபடுகின்றன.

ஒரு செயல் நாம் எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறோமோ அதற்கேற்ற வகையில்

அது நம் மனதில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

நமக்குள் நம் மனதின் பங்களிப்புக்கு ஏற்றவாறு நமக்குள் - நம் மனதினுள் பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது.

நமக்கு ஏற்படும் மன அனுபவங்களுக்கு புறச் சூழ்நிலைகள் ஒரு முக்கியமான காரணமாக அமைந்திருந்தாலும்

அந்தச் சூழ்நிலையை நம் மனது எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறதோ

அது தான் நமது இன்ப துன்ப அனுபவங்களுக்கான உண்மையான காரணமாக அமைந்துள்ளது.

ஆக நம் மனதின் பிரச்சினைகளுக்கான காரணம், நம் மனதின் செயல்பாடே ஆகும்.

நம் மனது எப்படித் தான் செயல்படுகிறது?

ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்.

நம்மிடம் விலை உயர்ந்த பொருள் ஒன்று உள்ளது. அந்தப் பொருளை நாம் மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வருகிறோம்.

ஆனால் நம்முடைய பாதுகாப்பையும் மீறி

150— 2. 3. பிரச்சினைகளின் தீர்வு
அந்தப்பொருள் அழிந்துபோய் விடுகிறது.

அந்தப் பொருள் அழிந்து போனது நமக்கு
மனவேதனையைக் கொடுக்கிறது.

பாதிக்கப்பட்டது அந்தப் பொருள்தான்.
அழிந்துபோனது அந்தப் பொருள்தான்.

அந்தப் பொருளின் அழிவு நமக்கு ஏன்
வேதனையைக் கொடுக்க வேண்டும்?

கடைவீதியில் கடைக்கு வந்த பலர் தங்கள்
கார்களை வரிசையாக நிறுத்தி வைத்துள்ளனர். அப்படி
நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட கார்களில் ஒன்று தீப் பிடித்து
எரிவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது நாம் என்ன
செய்வோம்?

கார் தீ பிடித்து எரியும் காட்சியை, சினிமாவிலும்
டிவியிலும் தான் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இங்கு
நேரடியாகவே பார்க்கும் வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது.

தீயில் எரியும் கார் யாரோ ஒருவருடையதாக
இருக்கும் பட்சத்தில் நாம் அதனை வேடிக்கை
பார்ப்போம். ஆனால் தீயில் எரியும் கார், நம்முடைய
சொந்தக் காராக இருக்கும் பட்சத்தில் நாம் அப்படி
வேடிக்கை பார்க்க மாட்டோம்.

காரில் பற்றிய தீ, நம் மீதே பற்றிய தீயாக
எடுத்துக் கொள்வோம்.

இது ஏன்?

நம்முடைய விலை உயர்ந்த பொருள் அழிந்து
போனதையும், நம்முடைய கார் தீயில் எரிந்து
கொண்டிருப்பதையும்

நம் மனதின் உதவியோடுதான் புரிந்து கொள்கிறோம்.

மனது வேலை செய்யாவிட்டால் என்ன நடக்கிறது என்பதே நமக்குப் புரியாது.

எது நடக்கிறதோ அது நமக்குப் புரியாது. எது நடக்கிறதோ அதை மட்டும் நம் மனது காட்டினால் பரவாயில்லை. ஆனால் அது அதோடு நில்லாமல் தேவையற்ற சில எதிர்பார்ப்புகளையும் இணைத்துச் கொண்டு விடுகிறது.

பொருள் அழிந்து விட்டதைக் காட்டும் அதே மனதானது

அந்தப் பொருள் அழிந்திருக்கக் கூடாது என்பதையும் கூறுகிறது.

இப்படி,

நம் மனதே இரண்டு வித நிலைப்பாட்டை எடுத்துக் கொள்கிறது.

நமக்கு இருப்பது இரண்டு மனங்கள் அல்ல. இருப்பது ஒரே மனது தான்.

அதில் ஒரு பகுதி, பொருள் அழிந்து விட்டதைக் காட்டுகிறது. இன்னுமொரு பகுதி, அந்தப் பொருள் அழிந்திருக்கக் கூடாது என்று கூறுகிறது.

இப்படி இந்த இரண்டு பகுதிகளும் ஒன்றோடு ஒன்று முரண்பட்டுக் கொள்கின்றன.

நடந்த ஒன்றை நடந்திருக்கக் கூடாது என்றால் அதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வது?

ஆனால் அந்த இரண்டாவது பகுதி தான் பலம்

வாய்ந்ததாக உள்ளது.

அது எவ்வளவுதான் பலம் வாய்ந்ததாக இருந்தாலும்

நடந்து முடிந்த யதார்த்தத்தை

நடக்காத ஒன்றாக மாற்ற முடியுமா?

அழிந்து போன பொருளை அழியாத பொருளாக மாற்ற முடியுமா?

ஆனால் அப்படி ஒரு மாற்றத்தை நம் மனது கோருகிறது; நாம் கோருகிறோம்.

மனதின் இரண்டு பகுதிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்டு உராய்வையும், மன அழுத்தத்தையும் வேதனையையும் உண்டு பண்ணுகின்றன.

இதனைத் தான் மன வேதனை என்று கூறுகிறோம். நடந்த ஒன்று நடந்திருக்கக் கூடாது என

நடந்து முடிந்த ஒன்றோடு முரண்படுவதைத் தான் மன வேதனை என்று கூறுகிறோம்.

அடுத்ததாக நாம் என்ன செய்கிறோம் ?

மன வேதனையும் நமக்கு பிடிக்கவில்லை என்று கூறி மனவேதனைக்கு எதிராகவும் முரண்படுகின்றோம்.

முதலில் நாம் விரும்பிய பொருள் அழிந்து விட்டது.

அது அப்படி அழிந்திருக்கக் கூடாது என நாம் அதற்கு எதிராக முரண்பட்டோம்.

அந்த முரண்பாடு தான் நமக்கு மனவேதனையைக் கொண்டு வந்தது.

இப்போது மனவேதனையும் நமக்குப் பிடிக்க வில்லையென்று மன வேதனைக்கு எதிராகவும் முரண்படுகின்றோம்.

இதனால் நமது மனவேதனை மேலும் பலம் பெறுகிறது.

முரண்பாடு இருக்குமிடத்திலெல்லாம் மோதலும், உராய்வும், வேதனையும் இருந்து தான் தீரும்.

அப்படியானால்?

நமது வேதனைகள் அனைத்துக்கும் காரணம் நம்முடைய மனமுரண்பாடுகளே ஆகும்.

முரண்பாடுகள் இருந்தால் வேதனை இருக்கும். முரண்பாடுகள் மறைந்தால் வேதனையும் மறைந்து விடும்.

அப்படியானால் மனவேதனைகளிலிருந்து விடுபடுவது என்பது

முரண்பாட்டிலிருந்து விடுபடுவதேயாகும்.

நமது முரண்படும் தன்மை தான் நமது அனைத்துப் பிரச்சினைகளுக்கும் ஆணிவேராக இருந்து வருகின்றது.

இத்தனைப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமான இந்த முரண்படும் தன்மையிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு?

முரண்படும் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு விட்டோம் என்றால்

எல்லா பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விட்டோம் என்று தான் பொருள்.

எவ்வாறு விடுபடுவது?

முரண்படும் தன்மையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எதைக் காட்டுகிறது?

முரண்படும் தன்மையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பது

முரண்படும் தன்மைக்கு எதிரான முரண்பாடாகத் தானே அமைந்துள்ளது?

அழிந்து போன பொருள் அழிந்திருக்கக் கூடாது என்று

முதலில் முரண்பட்டோம்.

அழிந்து போனதற்கு எதிராக முரண்பட்டோம்.

இதனால் மனவேதனை தான் ஏற்பட்டது.

அந்த மன வேதனையையும் நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

ஆகவே அடுத்ததாக இந்த மனவேதனைக்கு எதிராகவும் முரண்பட்டோம்.

முரண்பாடு தான் வேதனைகளுக்கெல்லாம் காரணம் எனக் கண்டு பிடித்த பிறகு

மூன்றாவதாக இந்த முரண்படும் தன்மைக்கு எதிராகவும் முரண் படுகின்றோம்.

இப்படி நம்முடைய அணுகுமுறையின் ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் முரண்படும் தன்மையையே புதுப்பித்துக் கொண்டு விடுகிறோம்.

இந்த முரண்படும் தன்மை என்பதே ஒரு மாய வலையாக இருந்து

நம்மை முடக்கிப்போட்டு விடுகிறது.

இந்த முரண்படும் தன்மை என்றால் என்ன என்பதையும்

நாம் இன்னும் கொஞ்சம் விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்த முரண்படும் தன்மை என்பது என்ன? அது எவ்வாறு செயல்படுகிறது?

முரண்பாடு என்பது ஒரு விதமான எதிர்க்கும் தன்மையாகும்.

நாம் எதை எதிர்க்கிறோம்?

மகிழ்ச்சியையோ, இன்பத்தையோ நாம் எதிர்ப்பதில்லை.

மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் நாம் விரும்பக் கூடிய அம்சங்களாக உள்ளன. ஆகையால் அவற்றை நாம் எதிர்ப்பதில்லை.

துக்கம், பயம் போன்ற உணர்வுகளை நாம் வெறுக்கிறோம். ஆகவே அவற்றை நாம் எதிர்க்கிறோம். அவற்றுக்கு எதிராக முரண்படுகின்றோம்.

ஏன் இப்படி முரண்படுகின்றோம்?

நம்முடைய மனதின் செயல்பாட்டில்

இன்பத்தை நாடும் போக்கு தான் உள்ளது.

இன்பத்தை நாடும் போக்கு தான் துன்பமான அம்சங்களுக்கு எதிராக முரண்படுகின்றது; போராடுகின்றது.

இப்போது நாம் நமது முரண்படும் தன்மைக்கான காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டு விட்டோம்.

இன்பத்தை நாடும் போக்கு தான் முரண்படும் தன்மையைச் செயல்படுத்துகின்றது.

இன்பத்தை நாடும் போக்கு இருக்கும் வரை முரண்படும் தன்மையும் செயல்படத்தான் செய்யும்.

இப்போது நாம் தீர்வு காண வேண்டிய அம்சம் முரண்படும் தன்மை அல்ல. நாம் தீர்வு காண வேண்டிய அம்சம் “இன்பத்தை நாடும் போக்கு” மட்டுமே.

இன்பத்தை நாடும் போக்கிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு?

- இது தான் நமது அடுத்த கேள்வி.

இந்தக் கேள்வியின் உட்பொருள் என்ன?

இன்பத்தை நாடும் போக்குதான் நமது அனைத்து பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாக உள்ளது. இன்பத்தை நாடும் போக்கிலிருந்து நாம் விடுபட்டு விட்டோம் என்றால் எல்லா பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விடலாம்.

பிரச்சினைகளிலிருந்து ஏன் விடுபட விரும்புகிறோமென்றால்

பிரச்சினைகள் இல்லாமலிருப்பதையும் நாம் ஒருவித இன்பமாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

அதனால் தான் அதனை நாம் விரும்புகின்றோம்.

ஆக, இன்ப நாட்டத்திலிருந்து விடுபட நினைப்பதும் கூட

இன்னும் ஒருவிதமான இன்ப நாட்டமே.

இப்படி

நாம் எதைச் செய்தாலும் அது நமக்கு எதிராகவே திரும்பி விடுகின்றது.

முரண்பாடு வேண்டாம் என்பது முரண்பாட்டுக்கு எதிரான முரண்பாடாகி விடுகின்றது.

இன்பத்தை நாடும் போக்கிலிருந்து விடுபட நினைப்பதுங் கூட

இன்பத்தை நாடும் போக்காகவே அமைந்து விடுகின்றது.

இந்நிலையில் நமது பிரச்சினைகளுக்கு எவ்வாறு தான் தீர்வு காண்பது?

நாம் எடுக்கும் அத்தனை முயற்சிகளும் பிரச்சினைகளை மேன்மேலும் சிக்கலாக்குகிறதே தவிர பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதாக இல்லை.

எந்த வழியில் தான் தீர்வு காண்பது?

எந்த வழியும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. எந்த வழியில் முயன்றாலும் அதுவே நம்மைச் சிறைப்படுத்தி விடுகின்றது.

எல்லா வழிகளுமே அடைபட்டது போன்று தான் தோன்றுகின்றன.

இனி நாம் என்ன செய்வது?

நமது பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் என்ன தான் தீர்வு?

புத்தருடைய வாழ்விலும் இப்படித் தான் நிகழ்ந்தது. அவரும் இதே பிரச்சினையைத் தான்

158 ————— 2. 3. பிரச்சினைகளின் தீர்வு
சந்தித்தார்.

உலகமே துக்கமாக இருப்பதாகவும் உலக மக்கள்
அனைவரும் துயரங்களிலிருந்து விடுபட முடியாமல்
தத்தளிப்பதாகவும் கண்டார்.

உலகத்தவரின் பிரதிநிதியாக இருந்து அவரே தனது
துயரங்களிலிருந்து விடுபடும் வழியைத் தேடினார்.

துயரங்களிலிருந்து விடுபட என்ன செய்வது?

ஐப, தப முயற்சிகள் தாம் அவருக்குக்
கொடுக்கப்பட்டன. இரண்டு ஆச்சாரியர்கள் அவருக்கு
தியானங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி தியானங்களில்
ஈடுபட்டார்.

தியானத்தின் போது பலவிதமான
அனுபவங்களும், பரவச நிலைகளும் ஏற்பட்டன.

அவரது துயரங்களெல்லாம் மறைந்து அவரது
மனம் ஆனந்த அனுபவங்களில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தது.

அவரது ஆனந்த அனுபவங்கள் தற்காலிகமான
தீர்வையே வழங்கின. நிரந்தரத் தீர்வு கிடைப்பதாக
இல்லை.

தியான முயற்சிகளை மேலும் தீவிரப்
படுத்தினார்; விரதங்களை மேற்கொண்டார்.

அவருடைய உடல் ஆரோக்கியம் கெட்டுப்
போனது தான் மிச்சம். அவர் தேடி வந்த தீர்வு அவருக்குக்
கிடைக்கவில்லை.

அவர் மனமுடைந்து போனார். அவர்

மேற்கொண்ட தியானங்களில் அவர் எதிர்பார்த்த தீர்வு அவருக்கு கிடைக்குமென்று அவருக்குத் தோன்றவில்லை.

ஏனென்றால் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பயிற்சி களையெல்லாம் முறையாகச் செய்து முடித்து விட்டார். அதில் பாக்கி எதனையும் வைத்திருக்கவில்லை.

அவற்றால் அதற்கு மேல் அவரைக் கூட்டிச் செல்ல முடியவில்லை.

அடுத்து என்ன செய்வது ?

அடுத்ததாக செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லை. ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்த தீர்வும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

முயற்சிகள் அனைத்திலும் தோல்வி அடைந்ததாக முடிவெடுத்து

அதற்கு மேலும் எதுவும் செய்யமுடியாத நிலையில்

ஒரு மரத்தினடியில் முயற்சியற்று உட்கார்ந்து விட்டார்.

ஏனெனில் அவர் தட்ட வேண்டிய கதவுகளையெல்லாம் தட்டிப் பார்த்துவிட்டார். இனி தட்டுவதற்கு வேறு எந்தக் கதவும் பாக்கி இல்லை.

எந்த வழியும் புலப்படாமல்

எந்த முயற்சியும் இல்லாத நிலையில்

அமைதியாக ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்து விட்டார்.

அந்த நிலையில்

என்ன தீர்வுக்காக இத்தனைக் காலம் ஏங்கித் தவித்தாரோ

அந்தத் தீர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டது.

அவரே எதிர்பார்க்காத நிலையில் அந்தத் தீர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டது.

என்ன நேர்ந்தது என்றே அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

என்ன தான் நேர்ந்தது என அவர் அவருக்குள்ளேயே உற்றுக் கவனித்தார்.

இது வரை எதையோ தேடி முயன்று வந்த அவரது மனம்

இப்போது முயற்சி எதுவும் இல்லாமல் இயங்கி வந்ததைக் கவனித்தார்.

இதுவரை இயங்கி வந்த பரிமாணத்தை விட்டுவிட்டு இப்போது அது வேறு ஒரு பரிமாணத்தில் இயங்கி வந்தது.

முதலில் இயங்கிய மனதில் தேடுதல் இருந்தது. இப்போது இயங்கிய மனதில் தேடுதல் இல்லை.

புதிய பரிமாணத்தில் இயங்கும் அந்த மனதுக்கு நிர்வாண நிலை என்று பெயர் கொடுத்தார்.

அது என்ன நிலை?

அவர் என்ன கண்டுபிடித்தார்?

அவர் தனது கண்டுபிடிப்பை விளக்கிக் கூறினார். ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்று விளக்கம் கொடுத்தார். ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டால் துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபடலாம் என உபதேசித்தார்.

ஆசையே துன்பத்துக்குக் காரணம் என்பது ஒரு மேம்போக்கான விளக்கமே.

அவர் கண்டு பிடித்தது வேறு . அவர் கண்டு பிடித்தது வித்தியாசமான மன இயக்கத்தையே.

அந்த மன இயக்கத்தில்

நம்மை முடக்கிப்போடும் ஆசைகளோ துன்பங்களோ இல்லை.

அது என்ன நிலை? அது என்ன இயக்கம்?

ஓர் அரசவைக்கு, முனிவர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவரிடம் மன்னன் தனது பிரச்சினைகளைக் கூறி தீர்வு கேட்டான்.

“சுவாமி! நான் பல பொறுப்புகளைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். அதனால் என் மனம் எப்போதும் ஏதாவது சஞ்சலத்தில் கொந்தளித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. ஏதாவது ஒரு கவலை வந்து என்னை வாட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது? அவைகளிடமிருந்து நான் எப்படி விடுபடுவது? நீங்கள் தாம் வழிகாட்டவேண்டும்”

இப்படி அந்த அரசன் கேட்டு முடித்தான்.

முனிவர் சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். “உனது கவலைகளுக்காக இனி நீ கவலைப்பட வேண்டாம்! உனது கவலைகள் அனைத்தையும் என்னிடம் ஒப்படைத்து விடு!”

அரசன் குழம்பினான்.

“கவலைகளை எப்படி சுவாமி உங்களிடம் ஒப்படைக்க முடியும்? அது என்னுடைய மனதில்லவா

இருக்கிறது. எனது பொறுப்புக்களை வேண்டுமானால் உங்களிடம் ஒப்படைத்து விடலாம்.”

விளக்கம் கேட்டான் மன்னன்.

“உன்னுடைய பொறுப்புகளையெல்லாம் நீயே வைத்துக்கொள். உன்னுடைய மனக்கவலைகளை மட்டும் என்னிடம் ஒப்படைத்து விடு!”

“அவை எனது மனதில்லவா உள்ளன சுவாமி. அவற்றை எப்படி உங்களிடம் ஒப்படைக்க முடியும்?”

“அவை உன்னுடைய மனதினுள்ளே தான் இருக்கிறது என்பதாவது உனக்குத் தெரிகிறதா?”

“ஆமாம் சுவாமி! அவை உன்னுடைய மனதினுள்ளே தான் உள்ளன என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.”

“சரி பாதகமில்லை! இப்போது உன்னுடைய மனதை உனது கவலைகளோடு சேர்ந்து என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடு! உனது கவலைகளையெல்லாம் சரிசெய்து விட்டு கவலை இல்லாத நிலையில் உன்னுடைய மனதை என்னிடமே திரும்பத்தந்து விடுகிறேன்.”

“மனதை எப்படி சுவாமி உங்களிடம் ஒப்படைக்க முடியும்? அது எனக்குள்ளே அல்லவா இருக்கிறது.”

“உன்னுடைய மனதும் உன்னுடைய கவலைகளும் உனக்குள்ளேதான் இருக்கிறது என்பதாவது உனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறதா?”

“ஆமாம் சுவாமி உறுதியாகத் தெரிகிறது.”

“சரி அதை என்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டாம்.

உன்னிடமே வைத்துக் கொள். ஆனால் எனக்காக ஒரே ஒரு காரியம் மட்டும் செய்”.

“என்ன செய்ய வேண்டும் சுவாமி?”

“உனக்குப் பிரச்சினையாக இருக்கும் உனது கவலைகள் உனது மனதின் எந்தப் பகுதியில் உள்ளன என்பதையாவது கண்டுபிடி. அப்படிக்க கண்டுபிடித்தவுடன் என்னைக் கூப்பிடு. நான் அங்கு வந்தே அந்தக் கவலைகளையெல்லாம் அப்புறப் படுத்துகிறேன்.”

அந்த முனிவர் கூறியபடி அரசன் தனக்குள்ளேயே ஆழ்ந்து நோக்கினான். பிறகு முனிவரிடம் கூறினான்.

“உள்ளே எட்டிப் பார்த்தால் எதுவும் காணப் படவில்லையே சுவாமி!”

“நீ தானே அவை இருப்பதாகக் கூறினாய் அவசரமில்லாமல் பொறுமையாகத் தேடிப் பார்!”

“நன்றாகப் பார்த்து விட்டேன் சுவாமி. அவை எவையும் அங்கு இல்லை!”

மன்னனின் பிரச்சினை என்ன? ஏன் அவனால் அவனுடைய கவலைகள் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை?

ஒரு முறை நமது கூட்டமொன்றில் கேள்வி பதில் நிகழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. அன்பர் ஒருவர் கேள்வி கேட்டார்.

“எனக்கு வெகு சுலபமாகக் கோபம் வந்து விடுகிறது. ஆனால் அதைக் கட்டுப்படுத்துவது சிரமமாக இருக்கின்றது. கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

அவருடன் சற்று வேடிக்கையாகவே உரையாட நேர்ந்தது.

“உங்களிடம் இரண்டு கருத்துகள் உள்ளன. கோபப்படுவது சுலபம். இது உங்களுடைய முதலாவது கருத்து. அதைக் கட்டுப்படுத்துவது கடினம். இது உங்களுடைய இரண்டாவது கருத்து ...

“கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது கடினம் என்று கூறி அதனை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்கு என்னிடம் ஆலோசனை கேட்கின்றீர்கள் ...

“கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது கடினமான காரியமில்லை. அதை மிகவும் எளிமையாகக் கட்டுப்படுத்தி விடலாம் என்று நான் உங்களிடம் கூறுவேனானால் அதற்கான வழிமுறைகளை உங்களிடம் கூற நான் கடமைப்பட்டவனாவேன் ...

“ஆனால் நான் உங்களுடைய இரண்டாவது கருத்தை என்னுடைய கருத்தாகவே ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டேன். கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது சிரமமான வேலை என்பது உங்களது கருத்து. அது சிரமமானது தான் என்பதை நானும் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அதனால் அதனைக் கட்டுப்படுத்துவது எவ்வாறு என்பதற்கு ஆலோசனை கூறும் தகுதி எனக்குக் கிடையாது ...

“உங்களுடைய இரண்டாவது கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொண்டாலுங் கூட உங்களுடைய முதலாவது கருத்தை மட்டும் என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

கோபப்படுவது சுலபம் என்பது உங்களது

முதலாவது கருத்து. அதை மட்டும் நீங்கள் எனக்கு நிரூபித்துக் காட்ட வேண்டும். சலபம் என்று நீங்கள் கூறிவிட்டதால் அதை உங்களால் செய்து காட்ட முடியும் என்று தான் அர்த்தம். கடினம் என்று நீங்கள் கூறுவீர்களானால் அதை செய்யச் சொல்லி உங்களை கட்டாயப்படுத்தப் போவதில்லை. கோபப்படுவது சலபம் என்பது உண்மையாக இருக்கும் பட்சத்தில் காலையிலிருந்து மாலை வரை கோபத்துடன் இருந்து காட்டுங்கள்.”

இப்படி அவரிடம் அது பற்றி கேட்க நேர்ந்தது.

காலையிலிருந்து மாலை வரை கோபத்துடன் இருந்து காட்ட முடியுமா?

உணர்ச்சிகளை நாம் விரும்பினால் கொண்டு வந்துவிட முடியுமா?

வந்த உணர்ச்சிகளை நாம் விரும்பினால் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள முடியுமா?

நமது உடையில் ஏதோ ஒரு அழுக்கு படிந்து விட்டது என வைத்துக் கொள்வோம்.

அந்த அழுக்கு தானாக நீங்குமா?

அது தானாக நீங்காது. சோப்பு எதையாவது உபயோகித்து துணியை சலவை செய்தால் தான் துணியில் படிந்த அழுக்கு நீங்கும்.

இப்படி நமக்கு ஏற்படும் கவலை, பயம், கோபம் போன்ற உணர்ச்சிகளை

நாம் ஏதாவது செய்து தான் அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று அவசியம் கிடையாது.

அவை யாவும் அவையாகவே நம்மை விட்டுப் போய் விடுகின்றன.

அவற்றை அப்புறப்படுத்த நாம் எதையாவது செய்வதனால் தான் அவை ஏதோ ஒரு வகையில் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

வாண வெடியை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அது ஒளியுடனும் ஓசையுடனும் வெடித்துச் சிதறுகிறது. அத்துடன் அந்த வாணம் முடிந்து போய் விடுகிறது. அதன் பிறகு வாணம் என்று எதுவும் அங்கு எஞ்சியிருப்பதில்லை.

இவ்வாறு நம்முடைய உணர்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு வெடிப்பாகவே தோன்றுகின்றன. அத்துடன் அது மறைந்து போய் விடுகின்றது.

அதைச் சீரமைக்க வேண்டிய அவசியம் எதுவும் நமக்குக் கிடையாது.

மழை காலத்தில் ஏற்படும் இடி மின்னல்களை நாம் பார்த்திருப்போம்.

ப்ளாஷ் லைட்டைப்போல் பளிரென்று மின்னல் ஒளி ஏற்படும். அந்த மின்னல் வெட்டி மறைந்து போன சில விநாடிகளுக்குப் பிறகே இடி ஓசை கேட்கும்.

மின்னல் வெளிச்சத்துக்கு எவரும் பயப்படுவ தில்லை. இடி ஓசை கேட்கும் போது தான் பயப்படுவோம். அது நமது தலையில் விழுந்து விடுமோ என்று காதைப் பொத்திக் கொள்வோம்.

உண்மையில் எந்த இடி ஓசையை நாம் கேட்கிறோமோ அந்த இடி நம் தலையில் விழுவதற்கு சாத்தியமே இல்லை.

இடி என்பது அந்த மின்னல் ஒளியோடு முடிந்து விட்டது. ஒளியின் வேகம் அதிகம் என்பதால் நம்மை அது சீக்கிரமாக வந்து அடைந்து விடுகிறது. ஒளியின் வேகம் குறைவு. ஆகவே அது நம்மை அடைவதற்குத் தாமதமாகி விடுகிறது.

இடி ஓசையை நாம் உணர்ந்திடும் போது இடியென்று எதுவும் அங்கு கிடையாது.

இப்படித்தான் நமக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சிகளும் உள்ளன. அவை வெடித்துச் சிதறி மறையும் போது தான் அவை வந்ததையே நாம் உணர்கிறோம்.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் மனோமயமாக இருந்தாலும்

அவை வந்து செல்லும் போது நமது உடலிலுள்ள நரம்பு மண்டலத்தில் ஓர் அதிர்வை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. அதனால் உடலில் சில இரசாயன மாறுதல்களும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

மனதில் ஏற்பட்ட உணர்வுகள் அனைத்தும் விநாடிக்குக் குறைவான நேரத்தில் மறைந்து போனாலும்

நம் உடலில் ஏற்படும் இரசாயன மாற்றம் சமன்பட சில விநாடிகள் தேவைப்படுகின்றன.

அதனால் நமக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகள் நீடித்திருப்பது போன்ற தோற்றத்தை இவை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

விளைவாக, நமது உணர்ச்சிகளிலிருந்து விடுபட நாம் எதையோ செய்ய வேண்டும் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்டு விடுகிறோம்.

ஒரு அகன்ற பாத்திரத்தில் நீர் நிரம்பி இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

அந்த நீரின் மேற்பரப்பில் விரலால் தொடுகிறோம். அசைவற்ற நீரில் நமது விரல் படுவதால் வட்டமான சிறிய அலை ஒன்று உருவாகிறது.

அந்த அலையை அப்புறப்படுத்த நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

தண்ணீரில் தோன்றிய அலையை நமது கைகளால் அழித்து சமன்படுத்த வேண்டுமா?

அப்படி நமது கைகளால் அழித்தோமானால் அந்த அலைகள் புதிது புதிதாகத் தான் ஏற்பட்டு விடும். நாம் எதுவுமே செய்யாமல் விட்டு விட்டோமென்றால்

நீரில் ஏற்பட்ட அலை தாமாகவே சமன்பட்டு விடும். அது சம்பந்தமாக நாம் எதுவுமே செய்யத் தேவை இல்லை.

வாஷ்பேசினை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். கை கழுவுவதற்காக பல விதமான பைப்புகள் உள்ளன. சில பைப்புகளில் திருகினால் தண்ணீர் வரும். சில பைப்புகளில் அதன் ஒரு பகுதியில் விரலால் அழுத்தினால் தண்ணீர் வரும்.

அப்படி விரலால் அழுத்துவதை நிறுத்திக் கொண்டால் தண்ணீர் விழுவது நின்றுவிடும்.

தற்சமயம் ஒரு முறை மலேசியா சென்றிருந்தபோது அங்குள்ள வாஷ்பேசினில் கைகழுவ நேர்ந்தது. விரலால் அழுத்துவதனால் தண்ணீர் வருவது போன்ற பைப்புதான் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதனை விரலால் அழுத்தவும் தண்ணீர் வந்தது.

ஆனால் அழுத்துவதை விட்டவுடன் தண்ணீர் வருவது நிற்கவில்லை. நான் அழுத்தியதில் ஏதாவது தவறு இருக்குமோ என்று எண்ணி மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தி நிறுத்திப் பார்த்தேன். அப்படியும் தண்ணீர் வருவது நின்றபாடில்லை.

தண்ணீரை நிறுத்த என்ன செய்வதென அருகில் சென்றவரைக் கேட்டேன்.

நீங்கள் வந்து விடுங்கள் என்று கூறிவிட்டு அவர் பாட்டுக்குப் போய்விட்டார். இவரென்ன இப்படி பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்கிறார் என்று எண்ணியவாறே அந்த டேப்பில் வரும் தண்ணீரை நிறுத்த மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்தேன்.

ஆனால் தண்ணீர் விழுவது தான் நின்றபாடில்லை.

அந்த நபர் கூறியது போல் நாமும் விட்டுவிட்டுப் போய் விடுவதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை.

அதை விட்டுவிட்டு நான் நகர்ந்ததும், தண்ணீர் விழுவது தானாகவே நின்று விட்டது.

அந்த டேப் அவ்வாறு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் விசையை ஒரு முறை விரலால் அழுத்தினால் போதும், தேவையான அளவு தண்ணீர் வந்து விட்டு தானாகவே தண்ணீர் விழுவதை நிறுத்திவிடும்.

அதை நாம் மீண்டும் மீண்டும் அழுத்துவதால் தண்ணீர் நிற்பது சாத்தியமில்லாமல் போய் விடுகிறது.

நமது மன உணர்ச்சிகள் யாவும் இப்படி தன்னைத்தானே சமன் செய்து கொள்கிறது.

நம்முடைய பிரச்சினைகள் யாவும் உண்மையில்

170— 2. 3. பிரச்சினைகளின் தீர்வு
அகப் பிரச்சினைகளே.

அவை தாமாகவே தீர்வடைந்து விடுகின்றன.

புறத்திலிருக்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்வு செய்ய
பலருடைய ஒத்துழைப்பு தேவை.

ஆனால் அகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்வு செய்ய
எவருடைய ஒத்துழைப்பும் உதவியும் தேவையில்லை.

அகப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண நம்முடைய
முயற்சி கூடத் தேவையில்லை.

நம்முடைய முயற்சி நம்முடைய பிரச்சினைக்கு
மேலும் உயிருட்டுகிறதே தவிர அது நம்முடைய
பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில்லை.

நம்முடைய அகப் பிரச்சினைகள் யாவும்
எவருடைய உதவியும் இல்லாமல் தாமாகவே
தீர்வடைகின்றன.

*

4. ஞானமும் விடுதலையும்

ஞானமடைவது தான் ஆன்மிகத்தின் உயர்ந்த நிலை என்று பலரும் கூறுவதுண்டு.

அது ஒரு வகையில் சரி, இன்னுமொரு வகையில் சரியன்று.

ஆன்மிகத்தில் உயர்ந்த நிலை என்பது விடுதலை அல்லது முக்தி அல்லது மோட்சம்.

ஞானம் என்பது ஒரு பாதை தான். ஆனால் நாம் சேர வேண்டிய இடம் முக்தி அல்லது விடுதலை.

சிலர் ஞானத்தையும் முக்தியையும் இணைத்துப் பேசி விடுகின்றனர். இதனால் தேவையற்ற குழப்பம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

ஞானம் என்று ஒரு நிலையே கிடையாது. முக்தி என்று ஒரு நிலை இருக்கிறது.

நாம் சென்னைக்குப் போவதற்காக காரில் பயணம் செய்கிறோம். வழியில் ஓரிடத்தில் நாம் செல்லும் ரோடு இரண்டாகப் பிரிகிறது. ஒரு ரோடு வடக்கு நோக்கிச் செல்கிறது. இன்னுமொரு ரோடு தெற்கு நோக்கிச் செல்கிறது.

சென்னைக்குச் செல்ல நாம் வடக்காகச் செல்லும் ரோட்டைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமா அல்லது தெற்காகச் செல்லும் ரோட்டைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமா என்று நமக்குப் புரியவில்லை.

அங்கு நின்று கொண்டிருக்கும் ஒருவரை விசாரிக்கிறோம். அவர் வடக்காகச் செல்லும் ரோட்டைத் தேர்ந்தெடுக்குமாறு கூறுகிறார்.

இது ஒரு தகவல் மட்டுமே. அந்தத் தகவலைப் பயன்படுத்தி சென்னையை அடைகிறோம்.

தகவல் என்பது நாம் அடைய வேண்டிய முடிவிடம் அல்ல. அதை பயன்படுத்துவதன் மூலம் நாம் அடையவேண்டிய முடிவிடத்தை அடைகிறோம்.

ஞானம் என்பது இத்தகைய தகவல் போன்றதே. அது அறிவு பூர்வமான ஒரு தகவல் மட்டுமே. அந்தத் தகவலை பயன்படுத்துவதன் மூலம் நாம் அடைய வேண்டிய முக்தி நிலையை அடைகிறோம்.

முக்தி என்று ஒரு நிலை உள்ளது. ஆனால் ஞானம் என்று ஒரு நிலையே கிடையாது, ஞானம் என்பது ஒரு தகவல் மட்டுமே.

சென்னையை ஓர் ஊர் என்று கூறலாம். “ஆனால் வடக்காகச் செல்லும் ரோட்டில் போனால் சென்னையை அடைந்து விடலாம்.” என்ற தகவல் ஒரு ஊர் என்று குறிப்பிட முடியுமா?

அந்தத் தகவலை சென்னை என்று குறிப்பிட முடியுமா?

அதனை ஒரு செய்தி என்று வேண்டுமானால் குறிப்பிடலாம்.

தகவல் என்பது அறிவு பூர்வமான ஒரு செய்தி மட்டுமே. அது ஓர் அனுபவம் அல்ல.

நாம் சென்னையை அடைந்தோமானால் சென்னையைப் பார்க்கலாம். சென்னையை அனுபவித்து உணரலாம்.

சென்னைக்கு எப்படிப் போக வேண்டும் என்ற தகவல் மூலம் சென்னையை உணர முடியாது.

முக்தி என்பது ஓர் உண்மையான நிலை. அது ஓர் உயிரோட்டமான நிலை.

ஆனால் ஞானம் என்பது ஒரு நிலையல்ல. அது ஒரு தகவல் மட்டுமே.

முக்தியை அடைய நாம் என்ன செய்ய வேண்டும், என்ன செய்யக் கூடாது என்ற ஒரு தகவல் மட்டுமே.

ஒரு செய்தி மட்டுமே.

சிலர் முக்தி நிலைக்கு ஞானம் என்ற பெயரைக் கொடுத்து விடுகின்றனர்.

அதனால் ஞானத்தை ஓர் அனுபவ நிலையாக எடுத்துக் கொள்கின்றனர். ஞானம் வேறு, முக்தி வேறு என்ற உண்மையையும் புரியமுடியாமலிருந்து விடுகின்றனர்.

ஞானம் வேறு முக்தி வேறு என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டாலொழிய

ஞானத்தையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. முக்தியையும் அடைந்திட முடியாது.

ஞானத்தையும் முக்தியையும் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரியாமல், ஒன்றாகவே எடுத்துக் குழம்பிக்

கொள்ளுவதற்கும்

ஒரு நியாயமான காரணம் உள்ளது.

வடக்காகப் போகும் ரோட்டில் போனால் சென்னைக்குப் போகலாம். தெற்காகப் போகும் ரோட்டில் போகக் கூடாது

- என்ற தகவல் தான் ஞானம் என்று பார்த்தோம்.

இந்தத் தகவலைப் பயன்படுத்தி வடக்காகப் பயணம் செய்து சென்னையை அடைகிறோம்.

இப்படி தான் ஞானம் என்ற தகவலும் உள்ளதா?

அந்தத் தகவலைப் பயன்படுத்தி முக்தியை அடைய வேண்டுமா?

நாம் பயணம் செய்து சென்னையை அடைவது வேறு, முக்தியை அடைவது வேறு.

நமக்குத் தெரிந்த செய்திகளும், உதாரணங்களும் சென்னைக்குப் பயணம் செய்து சென்னையை அடைவதாகவே உள்ளன.

ஆனால் நடைமுறை உண்மை வேறுவிதமாக உள்ளது.

முக்தியை அடைய நாம் பயணம் செய்யத் தேவையில்லை. முயற்சி செய்யத் தேவையில்லை.

முக்தி என்பது மிக உயர்ந்த ஒன்று தான். அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. மனித வாழ்வின் இலக்கும் முக்தி தான். அதிலும் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.

ஆனால் முக்தி என்பது அடையவேண்டிய ஒன்றல்ல. நாம் இருக்கும் நிலையே முக்தி நிலைதான். நமது இயற்கை நிலையே முக்தி நிலை தான்.

முக்தி நிலை என்பது என்ன?

நம் மனதின் கள்ளங்கபடமில்லாத குழந்தைத் தன்மைதான் - Innocent State தான் முக்தி நிலை.

குழந்தையின் செயல்பாடு எப்படி உள்ளது என்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

அது எவ்வாறு உள்ளது?

இரண்டரை அல்லது மூன்று வயதுள்ள ஒரு குழந்தை செயல்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

அந்தக் குழந்தை தனது உணர்ச்சிகளை சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தும்.

அது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும், பயத்தை வெளிப்படுத்தும். கோபத்தை வெளிப்படுத்தும்.

ஆனால், அப்படி, தான் வெளிப்படுத்திய உணர்ச்சியை அது எப்போதாவது குற்றமாக எடுத்துக் கொள்ளுமா? குற்ற உணர்ச்சியாக எடுத்துக் கொள்ளுமா? Guilty ஆக அது எப்போதாவது எடுத்துக் கொள்ளுமா?

எந்த உணர்ச்சியையும் அது தவறாக எடுத்துக்கொள்ளாது. எந்த உணர்ச்சியையும் அது உயர்வாக எடுத்துக் கொள்ளாது.

அந்தக் குழந்தைக்கு அறிவு உள்ளதா?

அறிவு இல்லாததால் அதற்கு குற்ற உணர்ச்சி இல்லையா?

அந்தக் குழந்தைக்கும் அறிவு உள்ளது. அந்த அறிவை பயன்படுத்தித் தான் அது தன்னுடைய தாயையும் தந்தையையும் அடையாளம் தெரிந்து கொள்கிறது. தனக்கு வேண்டியதை தாய் தந்தையிடமே

கேட்கிறது. தாய் தந்தையரல்லாத பழக்கமில்லாத அன்னியரிடமிருந்து ஒதுங்கி விடுகிறது.

குழந்தை கூட தனது செயலுக்கு அறிவை பயன்படுத்துகிறது. தனது உணர்ச்சிகளை எப்படி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தனக்கு எதிராகப் போராடுவதில்லை.

ஆனால் அறிவு வளர வளர நாம் நமது உணர்ச்சிகளுக்கு எதிராகவும் போராட ஆரம்பித்து விடுகின்றோம்.

அறிவின் தலையீடு இல்லாமல் நம் மனது செயல்படுமேயானால்

நம் மன உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் தாமாக வந்து, தாமாக மறைந்து விடுகின்றன.

நமது உணர்ச்சிகள் அனைத்தும்

நம் அறிவினுடைய குறுக்கீடு இல்லாமல் விடுதலை பெற்று

பிரவாகமாக - ஓர் ஆற்றைப்போல இயங்குவதைத் தான் விடுதலை அல்லது முக்தி என்று கூறுகிறோம்.

நம் மனதின் இயற்கையான நிலையே இந்தப் பிரவாக நிலைதான்.

இந்த இயற்கையான நிலையைத் தான் முக்திநிலை என்று கூறுகிறோம்.

இது தான் நம் மனதின் ஆரோக்கியமான நிலை. நம் மனது ஆரோக்கியமாகச் செயல்படுகிறது என்றால்

அது முக்தி நிலையில் செயல்படுகிறது என்பது பொருள்.

நம்முடைய நாக்கைப் பற்றி நமக்குத் தெரியும். நம் நாக்கின் மூலம் ஆறுவிதமான சுவைகளை சுவைத்து அறிகிறோம்.

நாம் சாப்பிடும் உணவு நமது நாக்கில் ஏற்படுத்தும் விளைவைத்தான் சுவை என்று கூறுகிறோம்.

இனிப்பானதொரு பலகாரத்தைச் சாப்பிடுகிறோம். அந்தப் பலகாரத்தின் தன்மை நமது நாக்கில் ஒரு விளைவை Reaction ஐ ஏற்படுத்துகிறது.

அந்த Reaction ஐத்தான் சுவை என்று கூறுகிறோம்; இனிப்பு என்று கூறுகிறோம்.

நாம் சாப்பிட்ட பலகாரம் நாக்கைக் கடந்து வயிற்றுக்குள் போனதும்

நாக்கில் ஏற்பட்ட சுவையும் மறைந்து விடுகிறது.

நாம் இனிப்பான ஒரு பதார்த்தத்தைச் சாப்பிடுகிறோம். நாக்கில் இனிப்பான சுவையை உணர்கிறோம்.

சாப்பிட்டு முடித்த பிறகும் அந்த இனிப்புச் சுவை நமது நாக்கை விட்டுப் போகாமல் நாக்கிலேயே தங்கி விட்டதென்றால்

அதன் பொருள் என்ன?

நாக்கு பழுதாகிவிட்டது என்று தான் அர்த்தம். நாக்கானது தனது ஆரோக்கியத்தை இழந்துவிட்டது என்று தான் அர்த்தம்.

இப்படி நம் உடலில் ஐந்து விதமான பொறிபுலன்கள் இருக்கின்றன.

காதால் கேட்கிறோம்; கண்ணால் பார்க்கிறோம்.

நாசியால் சுவாசிக்கிறோம். உடலால் தொட்டு உணர்கிறோம்.

நமது புலன்கள் எவற்றோடு தொடர்பு கொள்கின்றனவோ அவற்றை நமது புலன் உணர்வாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன.

ஓர் ஓசையை நாம் கேட்போமானால் அது ஒரு கண நேரம் மட்டும் நமது காதுகளில் சப்தமாக பிரதிபலிக்கிறது. அத்துடன் அது முடிந்து போய் விடுகிறது.

ஒரு மின்னல் வெளிச்சம் ஏற்படும் போது அந்தக் கணத்தில் மட்டும் அந்த மின்னலின் தோற்றம்

நமது கண்களில் மின்னலின் காட்சியாகத் தோன்றி மறைந்துவிடுகிறது.

இப்படி நமது புலன்கள் அனைத்தும் ஒரு பிரதிபலிப்பை ஒரு கண நேரம் மட்டும் ஏற்படுத்திவிட்டு

பிறகு அந்தப் பிரதிபலிப்பிலிருந்தும் விடுபட்டு விடுகின்றன.

ஒரு நிலைக்கண்ணாடியானது தன் முன்னால் எதிர்ப்படும் காட்சியை மட்டுமே காட்டுகிறது.

கண்ணாடி முன்னால் புதிது புதிதாக நபர்களோ காட்சிகளோ வரும் போது

கண்ணாடியும் புதிய புதிய காட்சியையே காட்டும் தன்மையில் உள்ளது.

அது எந்தக் காட்சியையும் பிடித்து வைத்துக் கொள்வதில்லை.

இப்படிதான் நம்முடைய அத்தனை புலன்களும்

இயங்குகின்றன.

நமது புலன்களில் பிரதிபலிக்கும் அனுபவங்களும் கணந்தோறும் வந்து மறைந்து விடுகின்றன.

நாவில் எந்த சுவையும் கண நேரத்துக்கு மேல் நீடித்திருப்பதில்லை.

கண்களில் எந்தக் காட்சியும் கணநேரத்துக்கு மேல் நீடித்திருப்பதில்லை.

காதுகளில் எந்த சப்தமும் கணநேரத்துக்கு மேல் நீடித்திருப்பதில்லை.

அவை அப்படி நீடித்திருக்கும் பட்சத்தில்

அந்தப் புலன்கள் ஆரோக்கியத்தை இழந்து பழுதடைந்து விட்டன என்பதே ஆகும்.

நமது புலன்கள் அனைத்தும் ஒரு நிலைக் கண்ணாடியைப் போல் செயல்படுவது தான்

புலன்களின் ஆரோக்கியமான செயல்பாடு ஆகும்.

-ஆரோக்கியமான நிலை ஆகும்.

நிலைக்கண்ணாடிக்கு அப்படிதான் செயல்படத் தெரியும். அது தான் அதன் இயற்கை.

நமது புலன்கள் அனைத்துக்கும் அப்படித்தான் செயல்படத்தெரியும். அது தான் புலன்களின் இயற்கை.

நம்மிடம் இயங்கும் ஐந்து புலன்களுக்கு அடுத்ததாக ஆறாவது புலன்தான் உள்ளது

அந்த ஆறாவது புலன்தான் நம்முடைய மனம்.

நமது ஐந்து புலன்களும் ஞானேந்திரிய அம்சமாக செயல்படுகின்றன. அவை கர்மேந்திரியங்களாகச்

செயல்படுவதில்லை.

ஞானேந்திரிய அம்சம், கர்மேந்திரிய அம்சம் என்றால் என்ன?

கேட்டுணர்தல், பார்த்துணர்தல், சுவையுணர்தல், வாசனை உணர்தல், குளிர், வெப்பம் போன்றவற்றை தொட்டுணர்தல்

- இப்படி உணர்ச்சிகளின் அம்சமாக இருப்பது தான். அறிவின் அம்சமாக இருப்பது தான் ஞானேந்திரிய அம்சம்.

கர்மேந்திரிய அம்சம் என்பது வேறு.

வாயினால் சுவையை அறிகிறோம். இது ஞானேந்திரிய அம்சம்.

வாயினால் பேசுகிறோம் இது உணர்வல்ல. இது செயல்; இது கர்மம். இது தான் கர்மேந்திரிய அம்சம்.

(வாயால் பேசுதல், கைகளால் செயல்படுதல், கால்களால் செயல்படுதல், மலம்கழித்தல், சிறுநீர் கழித்தல் இவை கர்மேந்திரிய அம்சம்)

நமது ஐந்து புலன்களும் ஞானேந்திரிய அம்சமாகவே செயல்படுகின்றன.

நம்முடைய மனம் மட்டும் ஞானேந்திரிய அம்சமாகவும் கர்மேந்திரிய அம்சமாகவும் இரண்டு விதமாகச் செயல்படுகிறது.

நாம் எதிர்கொள்ளும் சூழ்நிலைக்கேற்ப மகிழ்ச்சி, துக்கம், விருப்பு, வெறுப்பு, பயம், கோபம் போன்ற உணர்ச்சிகள் நம் மனதில் தாமாகத் தோன்றுகின்றன; ஒரு விளைவாகத் தோன்றுகின்றன. ஒரு Reaction ஆகத்

தோன்றுகின்றன.

இப்படி நம்மையறியாமல் நம் மனதில் தாமாகத் தோன்றும் உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் ஞானேந்திரிய அம்சமாகும்.

இவை அனைத்தும் தாமாகத் தோன்றி தாமாக மறைந்து விடும் இயல்புடையவை.

நமது புலன்களில் எப்படி உணர்வுகள் பிரதிபலித்து மறைகின்றனவோ

அப்படி நம் மனதில் உணர்ச்சிகள் யாவும் பிரதிபலித்து மறைகின்றன.

இது தான் நம் மனதின் ஞானேந்திரிய அம்சமாகும்.

நம் மனது ஞானேந்திரிய அம்சத்துடன் செயல்படும்போது

அதனையும் நமது புலன்களில் ஒன்றாகக் கருத வேண்டும்.

ஞானேந்திரிய அம்சத்துடன் செயல்படும் நம் மனதானது எப்போது கர்மேந்திரிய அம்சத்துடன் செயல்படுகிறது?

நம் மனது தான் அறிவாகவும் இருந்து செயலை நிர்வாகம் செய்கிறது.

சாப்பாடு வேண்டுமானால் சாப்பிடும் அறையை நோக்கி நமது கால்களை இயங்க வைக்கிறது. கைகளையும் வாயையும் இயக்கி உணவை சாப்பிட வைக்கிறது.

நாம் ஒரு காரை ஓட்டுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அங்கு என்ன நடக்கிறது?

நமது கண்கள் நமக்கு முன்னால் தெரியும் காட்சியை காட்டுகின்றன. ஞானேந்திரியமாகச் செயல்பட்டு காட்சிகளைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன. சாலையில் ஏற்படும் சப்தங்களையெல்லாம் நமது காதுகளின் மூலம் அறிகிறோம். காதுகள் ஞானேந்திரிய அம்சமாகச் செயல்பட்டு சப்தங்களை யெல்லாம் பிரதிபலித்து அறிகின்றன.

நம் மனது இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு

சாலையில் நாம் எவ்வாறு பயணிக்க வேண்டும் என முடிவு செய்து

நமது கைகளையும் காலைகளையும் இயக்குகின்றது.

நம் மனது சிந்தித்து முடிவு செய்து நம் உடலுறுப்புகளை இயக்கும் போது

நம் மனதானது கர்மேந்திரிய அம்சமாக செயல்படுகிறது.

சிந்தித்து செயல்படும் மனதானது கர்மேந்திரிய அம்சமாக அமைந்துள்ளது.

இப்படி கர்மேந்திரிய அம்சமாக செயல்படும் மனதானது,

கர்மேந்திரியங்களான வாய் (பேசுதல்) கை,கால் போன்ற கருவிகளை செயல்படுத்துகின்றனது.

நம் கர்மேந்திரியங்கள் அனைத்தும் நம் மனதின் கட்டளையைப் பின்பற்றியே செயல்படுகின்றன.

நமது இருதயம் இயங்குகிறது. நுரையீரல் இயங்குகிறது. பலவிதமான உள்ளுறுப்புகள்

இயங்குகின்றன. அவற்றை கர்மேந்திரியங்கள் என்று கூறுவதில்லை.

நம் மனதினுடைய கட்டளையை ஏற்று எவையெல்லாம் செயல்படுகின்றனவோ அவற்றைத் தான் கர்மேந்திரியங்கள் என்று கூறுகின்றோம்.

மனதின் உதவியில்லாமல் வாய் எதனையும் பேசாது; கை, கால்கள் எவற்றையும் செய்யாது.

ஞானேந்திரிய அம்சங்களான கேட்டுணர்தல், பார்த்து அறிதல், சுவைத்து உணர்தல், வாசனை அறிதல், தொட்டுணர்தல்

ஆகியவற்றுக்கு மனதின் துணை தேவையா?

மனதின் துணையில்லாமலேயே, நமது ஞானேந்திரியங்கள் யாவும்

தாம் எதிர்கொள்வதை பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன.

நமது ஞானேந்திரியங்களான புலன்களின் செயல்பாடுகளில் நம் மனமும் தொடர்பு கொண்டால் என்ன ஆகும்?

நமது புலன்கள் அனைத்தும் ஞானேந்திரிய அம்சம் என்று பார்த்தோம்.

நாவில் ஓர் உணவை சுவைக்கிறோம்.

நமது நாக்கு ஞானேந்திரியமாக செயல்பட்டு நாம் சாப்பிடும் உணவின் சுவையை பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

இந்தச் செயலில் நம் மனது தொடர்பு கொண்டால் என்ன ஆகும்?

நம் மனது நம் நாக்கு பிரதிபலித்துக் காட்டும்
சுவையுணர்வோடு தொடர்பு கொள்ளும் போது

நாம் எதைச் சாப்பிடுகிறோம் என்பதை அறிவுப்
பூர்வமாகப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நாம் உணரும் சுவையானது பழத்தினுடைய
சுவை அல்லது பாலினுடைய சுவை என்று

அதனை அறிவுப் பூர்வமாகப் புரிந்து
கொள்கிறோம்.

நாம் சுவைக்கும் சுவையை அது என்ன சுவை என்று
புரிந்து கொள்வது

நம் மனதினுடைய செயலாகும்.

நம் மனது இரண்டு அம்சமாக செயல்படுவதாகப்
பார்த்தோம். நம் மனது ஞானேந்திரிய அம்சமாகவும்,
கர்மேந்திரிய அம்சமாகவும் ஆக

இரண்டு விதமாக செயல்படுவதைப் பார்த்தோம்.

ஒரு சுவையை அது என்ன சுவை என்று அறிவு
பூர்வமாகப்புரிந்து கொள்வது

நம் மனதின் எந்த வகையான செயல்பாடாக
எடுத்துக் கொள்வது?

ஞானேந்திரிய அம்சமாக செயல் பட்டுள்ளதா?

அல்லது கர்மேந்திரிய அம்சமாக செயல்
பட்டுள்ளதா?

அறிவு பூர்வமாகப்புரிந்து கொள்வது என்பது நம்
மனதினுடைய ஞானேந்திரிய அம்சமே.

அறிவது, உணர்வது அனைத்தும் ஞானேந்திரிய

அம்சமே.

புலன்களாக இருக்கும் ஞானேந்திரியத்தின் மீது, மனதாக இருக்கும் ஞானேந்திரியம் செயல்படுவது இது தான்.

புலன்களாக இருக்கும் ஞானேந்திரிய அம்சத்தின் மீது

நம் மனதினுடைய கர்மேந்திரிய அம்சம் செயல்பட முடியுமா?

மனதினுடைய கர்மேந்திரிய அம்சம் செயல்படுவது என்றால் என்ன என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்துள்ளோம்.

காரை ஓட்டும்போது கைகளை உபயோகித்து எப்படி ஸ்டீயரிங்கைத் திருப்ப வேண்டும்? கியரை எப்படி மாற்ற வேண்டும்?

கால்களை உபயோகித்து ஆக்ஸிலேட்டர் மற்றும் கிளட்சுகளை எவ்வாறு கையாள வேண்டும்

- என்பதை நம் மனதின் கர்மேந்திரிய அம்சந்தான் நிர்வாகம் செய்கிறது.

இது

நம் மனதின் கர்மேந்திரிய அம்சம்,

நம் உடலின் கர்மேந்திரியங்களை செயல்படுத்துவதாகும்.

இதுபோல் நம் மனதின் கர்மேந்திரிய அம்சம்

நம் புலன்களின் ஞானேந்திரிய அம்சத்தோடு தொடர்பு கொண்டு

அவற்றையும் இயக்கினால் என்ன ஆகும்?

நமது புலன்கள் அனைத்தும் ஒரு நிலைக் கண்ணடியைப் போன்றவை;

கள்ளங்கபட மற்றவை.

ஒரு கண்ணாடி தன் முன்னால் எதிர்ப்படும் அத்தனை காட்சிகளையும்

எந்த விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாமல் அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டுவது போல்

நமது புலன்களும், தாம் தொடர்பு கொள்ளும் அனைத்தையும் உணர்ந்து காட்டும்;

எந்த விருப்பு வெறுப்பும் இல்லாமல் அப்படியே உணர்ந்து காட்டும்.

நாம் இனிப்பான ஓர் உணவைச் சாப்பிடுகிறோம். நம் நாக்கு இனிப்பு உணர்வை பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. அந்த இனிப்பு நாவிற்கு இன்பம் தருவதாக உள்ளது.

நாம் கசப்பான ஒரு மருந்தைச் சாப்பிடுகிறோம். நம் நாக்கு கசப்பு உணர்வை அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. அந்தக் கசப்பு நாவிற்கு துன்பம் தருவதாக உள்ளது.

இந்த செய்திகள் யாவும் நம் மனதில் நினைவுக் குறிப்புகளாகப் பதிந்து விடுகின்றன.

மீண்டும் நாம் இனிப்பைச் சாப்பிட நேர்ந்திடும் போது

நம் மனதில் பதிந்து கிடக்கும் செய்திகள், விருப்பு வெறுப்பு அம்சங்கள் யாவும்

நாக்கு சுவையைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மையில் குறுக்கிடுகின்றன.

இனிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவும் , கசப்பைப் புறக்கணிக்கவும் நாக்கு தயாராகி விடுகிறது.

கபடமில்லாமல் செயல்பட்டு வந்த நாக்கு கபடத்தோடு செயல்படும் தன்மைக்குப் போய்விடுகிறது.

எதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எதைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்ற செய்தியை புலன்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதுதான் மனதிலுள்ள கர்மேந்திரிய அம்சமாகும்.

குழந்தைக்கு ஊசிபோடும் போது குழந்தை வலியால் அழுவது இயற்கை .

ஆனால் ஊசியைப் பார்த்ததுமே ஊசி போட்டது போல் அழுவதற்குக் காரணம்

மனதிலுள்ள கர்மேந்திரிய அம்சம் குறுக்கிடுவது தான்.

நமது புலன்களில் எப்படி விரும்பத் தகுந்த உணர்வுகள், விருப்பமில்லாத உணர்வுகள் ஏற்படுகின்றனவோ

அப்படி நம் மனதிலும் விரும்புவதற்கேற்ற உணர்வுகளும்

வெறுக்கும்படியான உணர்வுகளும் ஏற்படுகின்றன.

மனதில் மகிழ்ச்சி ஏற்படும் போது அதை விரும்புகிறோம். துக்கம், பயம் போன்ற உணர்வுகள் ஏற்படும் போது அவற்றை வெறுக்கிறோம்.

அவற்றின் இயல்பே அப்படி தான்.

இனிப்பு இன்பமாகவும், கசப்பு துன்பமாகவும் இருப்பது போல்

மகிழ்ச்சி இன்பமாகவும், பயம் துன்பமாகவும் உள்ளன.

இனிப்பு தான் இன்பமாக உள்ளது என இனிப்பை மட்டுமே காட்டுவேன்; கசப்பையே காட்டமாட்டேன் என

நம் நாக்கு செயல்படுமேயானால் நம் நாக்கு பழுதடைந்து விட்டது என்றே பொருளாகும்.

அது புலன் என்பதற்குரிய தகுதியை இழந்து விட்டதாகும்.

அது ஞானேந்திரிய அம்சமாகச் செயல்படும் தகுதியை இழந்து விட்டதே ஆகும்.

நமது புலன்களாயினும் சரி, நமது மனதாயினும் சரி,

அவை ஞானேந்திரிய அம்சமாக இயங்குவது தான் அதன் ஆரோக்கியமான அம்சமாகும்.

நமது மனதில் எழும் மகிழ்ச்சி, துக்கம் போன்ற உணர்ச்சிகளும் ஞானேந்திரிய அம்சமாக செயல்பட்டு

அவை கணந்தோறும் புதிது புதிதாக வந்து மறைவதாக இருந்தால் தான்

நம் மனம் ஆரோக்கியமாக செயல்படுவதாக அர்த்தம்.

நம் மனதின் கர்மேந்திரிய அம்சம் நம் மன உணர்ச்சிகளை நிர்வாகம் செய்யும் பொறுப்பை எடுக்கா

திருக்கும் பட்சத்தில்

நம் மனம் இயற்கையாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் செயல்படுகிறது.

சராசரி மனிதர்களைப் பொறுத்த வரையில்

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் மனதை எதிர்த்துப் போராடுவதையே நடைமுறை வாழ்க்கையாகக் கொண்டுள்ளதால்

இந்த இயற்கையான நிலைக்கு முக்தி நிலை, நிர்வாண நிலை என்று

பெரிய பெரிய பெயர்களைக் கொடுத்து

அதனை மிகப் பெரிய பீடத்தில் தூக்கி வைத்து வணங்க ஆரம்பித்து விட்டோம்.

உண்மையில் அதனை நமது காலணியாக அணிந்து

அதன் மீது ஏறி நடந்து செல்ல வேண்டியது தான் நடைமுறை யதார்த்தமாக உள்ளது.

நம் மனதின் கர்மேந்திரிய அம்சம் கர்மேந்திரியங்களை மட்டும் நிர்வாகம் செய்து கொண்டு

ஞானேந்திரிய அம்சங்களில் தலையிடாமல்

அவற்றை சுதந்திரமாகச் செயல்பட அனுமதிப்பதே

நம் மனதின் ஆரோக்கியமான செயல்பாடாகும்.

அப்படிச் செயல்படும் நிலையே முக்தி நிலையாகும்,

விடுதலையாகும்.

5. அகமும் புறமும்

அகம் என்பது என்ன? புறம் என்பது என்ன?

நம்முடைய மனந்தான் அகம். நம்முடைய மனதில் எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிகள் வந்து போகின்றன. மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது; பயம், வருத்தம், கோபம், ஆசை போன்ற எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிகள் வருகின்றன.

இவையெல்லாம் அக உணர்ச்சிகளே. இவற்றை அகம் என்று கூறுகிறோம்.

அறிவுப் பூர்வமான எத்தனையோ விதமான சிந்தனைகளில் நாம் ஈடுபடுகிறோம். அறிவை பயன்படுத்தியே நாம் நமது செயல்களையும், தொழில் களையும், பணிகளையும் நிர்வாகம் செய்கிறோம்.

நம்முடைய அறிவு என்பதும் அகம் என்ற பிரிவுக்குள்ளேயே அடங்குகிறது.

நம்முடைய மனம் என்பது உணர்வு மற்றும் அறிவு அம்சமாக அமைந்துள்ளது. இந்த மனதை நாம் நம்முடைய அகம் என்று கூறுகிறோம்.

புறம் என்பது என்ன?

நாம் ஓர் ஆசிரியராக இருக்கிறோம்; நாம் ஒரு மருத்துவராக இருக்கிறோம்; நாம் ஓர் அதிகாரியாக இருக்கிறோம்.

நாம் என்ன பொறுப்பில் இருக்கிறோமோ அதற்குரிய கடமைகளை நாம் செயல்படுத்தி ஆகவேண்டும்.

நாம் ஏற்றுச் செயல்படும் பொறுப்பும் கடமைகளும் புறம் ஆகும். நாம் எதிர் கொள்ளும் சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் புறம் ஆகும்.

அகம் என்பது ஒன்று; புறம் என்பது பிரிதொன்று

என இரண்டையும் நாம் பிரித்துக் கொண்டாலும்

இரண்டும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்ட நிலையிலேயே உள்ளன.

ஒருவர் நம்மிடம் தவறாக நடந்து கொள்வதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

நாம் எந்த தவறையும் செய்யவில்லை. ஆனால் நாம் தவறு செய்து விட்டதாக அவர் அபாண்டமாகக் குற்றம் சுமத்துகிறார்.

இது புறச் செயல். இதன் மூலம் நம் மனதில் வேதனை ஏற்படுகிறது; அல்லது அவர் மீது கோபம் ஏற்படுகிறது.

நம் மனதில் ஏற்படும் வேதனை மற்றும் கோபம் ஆகியவை அகம் ஆகும்.

இந்த அக உணர்ச்சிகளுக்குக் காரணம் புறச் செயல்களே ஆகும்; புறச் சூழ்நிலையே ஆகும்.

நமக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தின் காரணமாக நாம்

அந்த நபருடன் சண்டையிட்டு விடுகிறோம்.

நாம் அந்த நபருடன் சண்டையிடுவது புறச் செயல் ஆகும். இது புறம்.

நமக்கு ஏற்பட்ட கோபம் அகம் ஆகும்.

அகத்துக்குக் காரணம் புறம் ஆகவும்

புறத்துக்குக் காரணம் அகமாகவும் உள்ளது.

ஆனாலும் அகம் வேறு, புறம் வேறு.

இவை வேறு வேறாக இருந்தாலும் ஒன்றோடு ஒன்றாகப் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட ஒன்றை ஏன் நாம் இரண்டாகப் பிரித்துப் பார்க்கவேண்டும்?

அகம் வேறு, புறம் வேறு என்று ஏன் அவற்றை பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும்?

அப்படிப் பிரித்துப் பார்த்தால் மட்டுமே

எங்கு நாம் செயல்பட வேண்டும், எங்கு நாம் செயல்படத் தேவையில்லை

என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

நம் மனதில் எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிகள் ஏற்படும். மகிழ்ச்சி ஏற்படலாம்; துயரம் ஏற்படலாம்; பயம் ஏற்படலாம்.

மகிழ்ச்சி ஏற்படும் போது அதை நாம் நிர்வாகம் செய்ய முயல மாட்டோம். ஆனால் நாம் விரும்பாத உணர்ச்சிகள் ஏற்படும் போது அவற்றை அப்புறப்படுத்தப் போராடி விடுவோம்.

மகிழ்ச்சி ஏற்படும்போது அங்கே நமக்கு எந்த வேலையும் இல்லை.

ஆனால் பயமோ, வருத்தமோ ஏற்படும் போது அவற்றை அப்புறப்படுத்தும் வேலை நமக்கு இருப்பதாக உணர்கிறோம்.

அப்படி ஒரு வேலையை நாம் கையில் எடுத்துக் கொள்வதன் மூலம்

நமது உணர்ச்சிகளை நம்மால் தீர்வு செய்ய முடியாது.

எந்த ஒரு வேலையை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி.

“இந்த வேலை எதற்காக?”

- என்று நாம் ஒரு கேள்வி கேட்போமாயின், நமது பதில் என்னவாக இருக்கும்?

ஒன்று அக உணர்ச்சிகளைச் சீரமைப்பதாக இருக்கும்.

அல்லது புறச் சூழ்நிலைகளை சீரமைப்பதாக இருக்கும்.

இதை வேறு வகையில் கூறுவோமேயானால்

ஒன்று அகத்தைச் சீரமைப்பதாக இருக்கும்

அல்லது புறத்தைச் சீரமைப்பதாக இருக்கும்.

இப்படி நமது வேலை

அகம், புறம் என்று இரண்டாகப் பிரிந்து விடுகிறது.

உண்மையில் நம் உணர்ச்சிகளைச் சீரமைக்கும் வேலை நமக்குக் கிடையாது.

ஆகவே அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நமக்கு எந்த வேலையும் கிடையாது.

அகம் எது என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் போதும். அது சம்பந்தமான முயற்சிகளிலிருந்தும், போராட்டங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு விடலாம்.

ஏதோ ஒரு போராட்டம் நம்மிடம் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

“எதை நோக்கி இந்தப் போராட்டம்?”

என்று நாம் நம்மிடம் கேட்போமாயின்

நம்மிடமிருந்து என்ன பதில் ஏற்படும்?

அகத்தைச் சீரமைக்கும் போராட்டம் என்பது நமது பதிலாக இருக்கும் பட்சத்தில்

நமது போராட்டம் தேவையற்ற போராட்டம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

புறச் சூழ்நிலையைச் சரி செய்வதற்கான போராட்டம் என்பது நமது பதிலாக இருக்கும் பட்சத்தில்

நமது போராட்டத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டுவதே நமது கடமை. நமது முயற்சிகளை வெற்றிகரமாகத் திட்டமிட்டு அதை நிறைவேற்றுவதே நமது கடமை.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் நாம் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டியது ஒன்றே ஒன்று தான்.

நமது முயற்சியும், போராட்டமும் நியாய தர்மங்களை அனுசரித்து அமைந்துள்ளனவா அல்லது அமைய வில்லையா?

இது தான் நாம் கவனிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தர்ம நியாயங்கள் எவையும் இயற்கையான தல்ல.

அவை அனைத்தும் செயற்கையானவை; நம் வசதிக்காக நாமே வகுத்துக் கொண்டவை.

தர்ம நியாயங்கள் அனைத்தும் ஒழுங்குமுறைகளே; கட்டுப்பாடுகளே; தடுப்பு வேலிகளே.

அந்தத் தடுப்பு எல்லையைத் தாண்டாமல் நாம் நமது முயற்சிகளை வெற்றிகரமாகச் செய்வதுதான்

தர்மப்படி வாழ்வதாகும்.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் தர்மத்தோடு வாழ வேண்டும்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நமக்கு எந்த வேலையும், தர்மமும் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் ஞானம் அல்லது சரணாகதி தான் நம் வாழ்வு முறை.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நம் இயலாமையைப் புரிந்து கொள்வது தான் ஞானம். அக நிகழ்விலிருந்து நம்மைப் பிரிக்காமல், அகநிகழ்வுகளைச் சீரமைக்க முயலாமல்

அகநிகழ்வுகளுக்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுப்பது தான் சரணாகதி.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நல்லது கெட்டது கிடையாது; உயர்ந்தது தாழ்ந்தது கிடையாது.

அனைத்தும் நிழல்களே; இல்லாத ஒன்றே;

இருப்பதைப் போன்ற மாயத் தோற்றமே.

அவை சம்பந்தமாக நமக்கு எந்த வேலையும் கிடையாது.

கோவையில் ஓர் அம்மா இருக்கிறார்கள். அவர் அவரது முற்பிறவியில் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் நேரடிச் சீடராக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

அவருக்கு அபூர்வமான ஆன்மிக அனுபவங்கள் ஏற்படுவதுண்டு. பரவச நிலைகளும், சமாதி நிலைகளும் அடிக்கடி ஏற்படுவதுண்டு.

அவர் அத்தகைய அனுபவங்களுக்காக எந்த முயற்சிகளையும் செய்வதில்லை. எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் இயற்கையாகவே அத்தகைய அனுபவங்கள் ஏற்பட்டு வந்தன.

அவரைப் பராமரிப்பதற்கென சில அடியார்களும் உருவாகி வந்தார்கள்.

ஒரு முறை அவர் என்னோடு தொடர்பு கொண்டு பேசும்போது கேட்டார்.

“எனக்குச் சில வேளைகளில் பரவசமான அனுபவம் ஏற்படுகிறது. அந்த அனுபவத்தின் போது நானே கடவுளாக இருப்பதாக உணர்கிறேன். எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களிலேயே இது தான் உயர்வானது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதைப்பற்றி நீங்கள் என்ன எண்ணுகிறீர்கள்?”

அவருக்கு வழங்கிய பதிலின் சாரம்.

“அம்மா உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் மிக உயர்வானது தான். அதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. இத்தகைய அனுபவங்கள் எல்லோருக்கும் ஏற்படு

வதில்லை. இது ஓர் அசாதாரண அனுபவந்தான்.

“ஒரு சராசரி மனிதன் இத்தகைய அனுபவத்தை அடைய முயல்வானென்றால் அவன் இதற்காகப் பல தவமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டாக வேண்டும். அத்தகைய முயற்சிகளின் விளைவாகவே அவனுக்கு இத்தகைய அனுபவங்கள் ஏற்படக் கூடும். எத்தகைய முயற்சிகளிலும், சாதனைகளிலும் ஈடுபடாமல் தாமாகவே, இயற்கையாகவே உங்களுக்கு இந்த அனுபவங்கள் கிடைப்பதென்றால், பிறவியிலேயே நீங்கள் சில தகுதிகளுடன் பிறந்திருக்கிறீர்கள் ...

“அதே நேரம் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டிய இன்னுமொரு அம்சம் உள்ளது. உங்களுக்கு ஏற்பட்ட இந்தப் பரவச உணர்வுக்குப் பதிலாக உங்களுக்கு யார் மீதோ கோபமோ, வெறுப்போ, பொறாமையோ அல்லது கவலையோ, பயமோ ஏற்பட்டது என்றால் இத்தகைய மோசமான உணர்வுகளுக்கும், அந்தப் பரவச உணர்வுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. அடிப் படையில் இரண்டு விதமான உணர்வுகளும் ஒரே தன்மையில் உள்ளவையே...

“அக உணர்வுகளைப் பொறுத்த அளவில் அது எந்த உணர்வாக இருந்தாலும் சரி, அவை தாமாக வந்து விட்டுத் தாமாகப் போய்விட வேண்டும். நன்றாக இருக்கிறது என்று ஏதாவது ஓர் உணர்வைப் பற்றிப் பிடிப்பதும், மோசமாக இருக்கிறது என்று ஏதாவது சில உணர்வுகளை விரட்டித் துரத்துவதும் சரியல்ல. அக உணர்வுகளைப் பொறுத்த அளவில் உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என்று எதுவும் கிடையாது. அனைத்து உணர்வுகளும் நிழல் உணர்வுகளே”.

ஆகவே அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நாம் செயல்படுவதற்கு எதுவுமே இல்லை.

ஞானிகளின் பலவிதமான கூற்றுகளும் அகத்தைக் குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளன.

“சும்மா இரு” என்பது ஒரு ஞான மொழி.

இது எதையும் செய்யாமல் முடங்கிக் கிடப்பதைக் கூறவில்லை.

அகத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் எந்த வேலையும் இல்லாமலிருப்பதையே இது குறிப்பிடுகிறது.

சூரியன் ஒரு நாள் சந்திரனாக மாறி குளிர்ந்த கிரணங்களை வீசினாலும், சந்திரன் ஒரு நாள் சூரியனாக மாறி சுட்டு எரித்தாலும் ஞானி ஆச்சரியமடைய மாட்டான் - என்பது அஷ்ட வக்ர கீதையில் அஷ்ட வக்ர முனிவர் கூற்று.

இந்த அணுகுமுறையை நாம் புற அம்சங்களுக்கு எடுத்துக் கொண்டால் குளறுபடியாக ஆகிவிடும்.

இதுவும் அகத்துக்கு தான் பொருந்தும்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நம் மனது இப்படித்தான் இயங்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புகளும் தவறாவையே.

அதை அதன் இயல்புப்படி இயங்குவதற்கு சுதந்திரமளிப்பதே சரியானதாகும்.

அகத்தினுடைய ஆட்சி மொழி சுதந்திரம் மட்டுமே..

புறத்தின் அம்சம் முற்றிலும் வேறுபட்டது.

அங்கு நல்லது - கெட்டது, சரியானது தவறானது,
செய்ய வேண்டியது - செய்யக் கூடாதது

என அனைத்து அம்சங்களும் உண்டு.

ஆகவே புறத்தைப் பொறுத்த அளவில்

திட்டமிடுதலும், கட்டுப்பாடும் நிச்சயமாகத்
தேவை.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் ஒழுக்கம்,
கட்டுப்பாடு, நியாயம், தர்மம் அனைத்துமே
தவறுகளாகும். அங்கு நல்லதும் கிடையாது. கெட்டதும்
கிடையாது. அங்கு ஏற்படும் அனைத்தும் நிழல்களே
-பிரதிபலிப்புக் காட்சிகளே.

நிழல்களில் நல்ல நிழல் மோசமான நிழல் என்று
எவையும் கிடையாது. அவற்றுள் நல்லது, கெட்டது,
வேண்டியது, வேண்டாதது என பிரித்துப் பார்ப்பது தான்
தவறானது.

அக உணர்ச்சிகளைப் பொறுத்த அளவில் நம்
அறிவுக்கு எந்த வேலையும் கிடையாது.

அறிவின் செயல்பாடு புறச் செயல்களுக்கு
மட்டுமே தேவை. அறிவை சரியான முறையில்
பயன்படுத்தாவிடில் நமது புறச் செயல் எதுவும் வெற்றி
பெறாது.

புறச் செயலைப் பொறுத்த அளவில் நம்முடைய
செயல்கள் அனைத்தும்

நல்லொழுக்கம் மிகுந்த ஓர் அறிஞனுடைய
செயலைப் போல் அமைந்திருக்க வேண்டும்.

நம் மனதில் ஏற்படும் எண்ணங்களும்

உணர்ச்சிகளும்

தாமாக ஏற்படுகின்றன.

ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் நம்மையறி யாமலேயே மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது; வருத்தம் ஏற்படுகிறது ; பயம் ஏற்படுகிறது; கோபம் ஏற்படுகிறது.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சிகள் அனைத்தும்

நம்மையறியாமல் செயலாக மாறுவதில்லை.

உணர்ச்சிகள் நம்மையறியாமல் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் செயல்கள் அனைத்தும் நம்முடைய அங்கீகரிப்புக்குப் பிறகே ஏற்படுகின்றன.

விலை உயர்ந்த கண்ணாடி ஜாடி ஒன்றை நம் வரவேற்பு அறையில் வைத்திருக்கிறோம்.

பத்துக்குக் குறைந்த வயதுள்ள நம் வீட்டுக் குழந்தை அதைக் கீழே தள்ளி உடைந்து விடுகிறது. அதைப் பார்த்ததும் நம்மையறியாமல் கோபம் வந்து விடுகிறது.

நமது குழந்தையை கோபத்தில் கண்டபடி திட்டி விடுகிறோம் அல்லது அடித்து விடுகிறோம்.

நம்மையறியாமல் ஏற்பட்ட கோபத்தை நாம் செயல்படுத்தி விடுகிறோம்.

கோபம் எப்படி நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டதோ அப்படிதான் இந்தச் செயலும் நம்மையறியாமலேயே ஏற்பட்டு விட்டதா?

இதே உதாரணத்தை இன்னும் ஒரு முறையில் அணுகுவோம்.

நம் வீட்டுக்கு நமது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் தனது குழந்தையுடன் வந்திருக்கிறார்.

அந்தக் குழந்தை அந்த ஜாடியைத் தள்ளி உடைத்து விட்டது என வைத்துக் கொள்வோம்.

நம் குழந்தை மீது ஏற்பட்டது போல் அந்தகுழந்தை மீதும் நமக்குக் கோபம் ஏற்படுகிறது. நம்மையறியாமலேயே கோபம் ஏற்படுகிறது.

ஆனால் நமது குழந்தையை அடித்தது போல் அந்தக் குழந்தையை நாம் அடித்து விடுவோமா?

நிச்சயமாக அடிக்க மாட்டோம். ஏன் அப்படி?

கோபம் நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டதைப் போல் செயல்கள் நம்மையறியாமல் ஏற்படுவதில்லை.

நமது குழந்தையை கட்டுப்பாடாக வைத்திருக்க வேண்டிய கடமை நமக்கு இருப்பதால்

நமக்கு வந்த கோபத்தை அங்கீகரித்து நமது குழந்தை மீது அந்தக் கோபத்தைக் காட்டுகிறோம்.

ஆனால் நம் வீட்டு விருந்தாளியாக வந்த குழந்தையைக் கட்டாயப் படுத்தித் திருத்தும் கடமை எதுவும் நமக்குக் கிடையாது.

ஆகவே அந்தக் குழந்தை மீது ஏற்பட்ட கோபத்தை நாம் அங்கீகரிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம்.

நம்முடைய அக உணர்ச்சிகளை நாம் நிர்வகிக்கத் தேவை இல்லை. தேவையற்ற உணர்ச்சிகள் என்று எந்த உணர்ச்சிகளையும் அப்புறப்படுத்தத் தேவையில்லை.

ஆனால் புற நிகழ்வுகள் அனைத்துக்கும் நாம் கடமைப்பட்டவர்கள்.

அவற்றை நிர்வாகம் செய்யும் கடமை நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு.

தர்ம நியாயங்களுக்கு உட்பட்டு நாம் அவற்றை நிர்வாகம் செய்வது தான் சரியானதாகும்.

அதற்கு நமது அறிவை நல்லமுறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தேவையானால் நமது உணர்ச்சிகளைக்கூட நம் அறிவுக்கு உதவியாக பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

அன்பர் ஒருவருக்கு ஒரு பிரச்சினை. அவர் தனது பிரச்சினையை விவரித்தார்.

“உங்கள் அணுகுமுறை எனக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. அதனை ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலம் என் மனம் மிகவும் அமைதியாகி விட்டது. என்னுடைய எல்லா பிரச்சினைகளும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது என்றே நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இன்று எனக்கு ஒரு பிரச்சினை.

“எனது தொழில் சம்பந்தமான முக்கியமானதொரு கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து விட்டேன். 30 கிலோ மீட்டர் பயணம் செய்துதான் அந்தக் கூட்டம் நடக்கும் இடத்தை அடைய முடியும். இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் நான் அங்கு இருந்தாக வேண்டும்...

“ஆனால் நான் ஒன்றரை மணி நேரமாக பஸ்க்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வழக்கமாக வரும் எந்த பஸ்சும் வரவில்லை. கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விடுமோ என்று எனக்கு ஒரே டென்சனாக இருக்கிறது. எனக்கு ஏன் இந்த டென்சன் ஏற்பட்டது? உங்களுடைய அணுகு முறையையும்

கருத்துகளையும் நான் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள வில்லையா? அமைதியாக இருந்த என்னுடைய மனதில் இப்படி டென்சன் ஏற்படலாமா?”

என்னிடம் தொடர்பு கொண்டு அவர் இவ்வாறு கேட்டார்.

“நீங்கள் ஒரு முக்கியமான பணியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்கள் பயணம் தடைப்படுகிறது. இதனால் உங்களுக்கு மனதில் டென்சன் ஏற்படுகிறது...”

“உங்கள் நிலையில் யார் இருந்தாலும் இப்படிதான் ஏற்படும். அப்படி ஏற்படுவது தான் சரியானது. அது தான் உங்களது செயலை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவதற்காக வந்த தூண்டுதலாகும். அப்படி ஒரு தூண்டுதல் ஏற்படும் போது தான், நீங்கள் உங்கள் பயணத்தை வெற்றிகரமாக முடிக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படும். நீங்கள் மாற்று ஏற்பாடாக வேறு ஏதாவது ஒரு வாகனத்தை பயன்படுத்திக்கூட அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளமுடியும். உங்களுக்கு டென்சனே ஏற்படாத பட்சத்தில் உங்கள் வேலையை வெற்றிகரமாக முடிக்க முடியாமல் போய்விடும். பஸ் சரியாக வரவில்லை என்று உங்களுக்கு டென்சன் ஏற்பட்டதில் தவறில்லை. ஆனால் டென்சன் வருகிறதே என்று நீங்கள் உங்களது டென்சனுக்கு எதிராக டென்சனாவது தான் தவறு”

இப்படி அவருக்கு பதில் கொடுக்கப்பட்டது.

நமக்கு ஏற்படும் அக உணர்ச்சிகள் யாவற்றையும்

நம்முடைய புறச் செயல்களை நிர்வாகம் செய்வதற்காக பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

அக உலகத்தை பொய்யான நிழல் உலகம் என்று

கூறுவதுபோல்

புற உலகத்தைப் பொய் என்று கூறிவிட முடியாது.

நாம் உலகத்தைப் பொய் என்று கூறி விட முடியாது.

நாம் காண்பதும், அனுபவிப்பதும் உண்மையான உலகத்தையே ஆகும். அங்கு நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்கள் அனைத்தையும் முறைப்படி செய்யவேண்டும்.

நாம் செய்ய வேண்டியது, அடைய வேண்டியது அனைத்தும் புற உலகத்தில் உள்ளன.

ஆனால் தர்ம நியாயங்களுக்கு உட்பட்ட நிலையில் புற உலகுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில் எந்தத் தவறும் கிடையாது.

மனம் அமைதியாக இருக்க வேண்டும்; மனம் ஆனந்தமாக இருக்கவேண்டும்

என்று மன உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது தான் தவறு.

கூட்டத்துக்குச் செல்வதற்காக வெகுநேரம் பஸ்சுக்காகக் காத்து நிற்கும் அவருடைய பிரச்சினை என்ன?

அவர் என்ன தீர்வை எதிர்பார்க்கிறார்?

நான் போக வேண்டிய கூட்டத்துக்கு எப்படிப் போவது

என்று அவர் கேட்பாரேயானால்

அவருடைய பிரச்சினை யெல்லாம் புறப் பிரச்சினையே.

கூட்டத்துக்கு எப்படிப் போவது என்பது சம்பந்தமான ஆலோசனைகளை வழங்கலாம். ஆனால் அவர் அதற்கான ஆலோசனை எதனையும் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவர் எதிர்பார்ப்பு அகம் சார்ந்தது.

எனக்கு ஏன் இப்படி டென்சன் வந்தது? அமைதியாக இருக்க வேண்டிய என்னுடைய மனதில் டென்சன் எப்படி வரலாம்?

இப்படி அவர் கேட்கும்போது அவரது எதிர்பார்ப்பு என்பது

அகத்தைச் சீரமைப்பதேயாகும்.

அக உணர்ச்சிகளை மாற்றியமைப்பதேயாகும்.

அவர் தனது அறிவை, செயல்களை நோக்கித் திருப்பாமல்

உணர்வுகளை நோக்கித் திருப்பியுள்ளார்.

செயல்களை எவ்வாறு வெற்றிகரமாக நிர்வாகம் செய்வது என்பதை விட்டுவிட்டு

உணர்ச்சிகளை எப்படி வெற்றிகரமாக நிர்வாகம் செய்வது என்ற பொறுப்பை நம் அறிவு எடுத்துக் கொள்கிறது.

இந்த அறிவை நாம் எப்படி எடுத்துக் கொள்வது?

நம் அறிவானது எப்போது புறச்செயல்களை நிர்வாகம் செய்வதை விட்டுவிட்டு

அக உணர்ச்சிகளை நிர்வாகம் செய்ய முயல்கின்றதோ

அந்நிலையில் நம் அறிவை அறிவாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

புறச்செயல்களில் ஈடுபடும் வரைதான் அது அறிவு. அதனுடைய எல்லை புறச்செயலோடு முடிந்து விட்டது.

அது தன்னுடைய எல்லையை மீறி அகத்தினுள் அடி எடுத்து வைத்து விட்ட நிலையில்

அது அறிவு என்ற தகுதியையும் இழந்துவிடுகிறது.

அது அறிவு என்ற தகுதியை இழந்துவிட்ட நிலையில்

அதனை என்ன பெயரிட்டு தான் அழைப்பது?

நம் அறிவானது உணர்ச்சிகளைச் சீரமைக்கும் பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்ளாமேயானால்

நம் அறிவையும் ஓர் உணர்ச்சியாகவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உணர்ச்சிகளை மனம் என்றும்,

அறிவை புத்தியென்றும் கூறுவதுண்டு.

மனதைச் சீரமைக்கும் பொறுப்பு எதுவும் புத்திக்குக் கிடையாது.

புத்தியின் வேலை புறச் செயல்களுக்கு மட்டுமே.

நம் புத்தியானது நம் மனதைச் சீரமைக்கும் பொறுப்பை - யும் எடுத்துக் கொள்ளாமேயானால்

அந்தப் புத்தியை புத்தி என்று கூற முடியாது.

அதனையும் மனம் என்றே கூற வேண்டும்.

புத்தியை மனம் என்று எடுத்துக் கொள்ளும்போது

அங்கு புத்தி என்று எதுவும் கிடையாது.

அங்கு மனம் மட்டுமே இருக்கிறது.

அறிவையும் ஓர் உணர்ச்சி என்றே எடுத்துக் கொள்ளும் போது

அங்கு உணர்ச்சி மட்டுமே உள்ளது.

அறிவு என்று எதுவுமே இருப்பதில்லை.

அறிவுக்கு தான் பொறுப்பு உண்டு; உணர்ச்சிகளுக்கு எந்தப் பொறுப்பும் கிடையாது. புத்திக்கு தான் பொறுப்புகள் உண்டே தவிர, மனதுக்கு எந்தப் பொறுப்பும் கிடையாது.

அக உலகம் என்பது மனதுக்கு மட்டுமே சொந்தமானதாகும். அக உலகம் என்பது உணர்ச்சிகளுக்கு மட்டுமே சொந்தமானதாகும்.

அதனால் அக உலகம் என்பது எந்தப் பொறுப்புகளும் இல்லாமல் தான் இருக்கவேண்டும்.

அக உலகம் என்பது சுதந்திரத்துடன் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்.

அக உலகம் என்பது கட்டுப்பாடுகள் எவையுமே இல்லாமல் தான் இருக்க வேண்டும்.

அக உலகம் என்பது இலட்சியங்கள் எவையுமே இல்லாமல் தான் இருக்க வேண்டும்.

அக உலகத்தில் கட்டுப்பாடுகளோ, பொறுப்புகளோ இல்லாதிருக்க வேண்டுமானால்

அக உலகத்தில் சுதந்திரம் மட்டுமே இருக்க வேண்டுமானால்

ஒன்று அங்கு அறிவு அல்லது புத்தி இருக்கக் கூடாது

அல்லது அங்கு அறிவோ - புத்தியோ இருக்கும் பட்சத்தில்

அது எந்த இலக்கையும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

அறிவுக்கோ, புத்தி்க்கோ அடைவிடம் எதுவும் இருக்கக்கூடாது.

மனதின் - உணர்ச்சிகளின் செயல்களில் அளவீடுகள் எவையுமே இருக்கக்கூடாது.

காரண காரிய ஒழுங்கு எவையும் இருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருக்கக்கூடாது.

திடீரென மழை பெய்யலாம்; திடீரென சூரைக் காற்று ஏற்படலாம்.

அவற்றை ஏன் எதற்கு என்று கேள்வி கேட்க முடியாது.

அப்படி நம் அக உலகமும் இயற்கையானதாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

புராணத்தில் ஒரு சம்பவம் விவரிக்கப்படுகிறது

காகபுஜண்டர் என்ற முனிவர்

அவர் என்றென்றும் அழியாமல் இருக்கிறார்.

அவருடைய மூதாதையர்கள் அழிந்து விட்டார்கள். அவருடைய சந்ததியினர் கூட அழிந்து விட்டனர்.

பிரபஞ்சங்கூட எத்தனையோ பிரளயத்தைச்

சந்தித்திருக்கிறது? மும்மூர்த்திகள் கூட மறைந்து புதிது புதிதாகத் தோன்றியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் காகபுஜண்டர் என்னும் முனிவர் மட்டும் மாற்றமடையாமல் அப்படியே இருக்கிறார்.

அவர் எதனால் அப்படி இருக்கிறார் என்று அனைவருக்குமே வியப்பு.

நாரதமுனிவர் அந்த முனிவரிடம் சென்று விளக்கம் கேட்கிறார்.

அனைத்தும் தோன்றி மறைகின்றன. தோன்றியவை அனைத்தும் மறைந்து தான் ஆக வேண்டும். நீங்களும் ஒரு தாய் தகப்பனுக்கு தோன்றியவர் தான். அனைத்தும் மறைந்து விட்ட நிலையில் நீங்கள் மட்டும் எதனால் மறையாத நிலையில் அப்படியே இருக்கிறீர்கள்?

நாரதருடைய கேள்விக்கு காகபுஜண்டர் புன் முறுவலுடன் பதில் கூறுகிறார்.

“அது அப்படித்தான் இருக்கிறது.”

இயற்கையை எப்படி விவரிப்பது? அதை அப்படியே தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

அகத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளையெல்லாம்

அவை ஏன் வந்தது என்ற கேள்வி எதுவும் இல்லாமல்

அது அப்படி தான் இருக்கிறது என

அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளும் போது தான்

மனமும் புத்தியும் இணைந்து கொள்கிறது;

அறிவும் உணர்ச்சியும் இணைந்து கொள்கிறது.

ஒரு மாணவனை நல்ல மாணவன் என்று எப்போது கூறுவோம்?

தன்னுடைய பாடங்களை நன்றாகப் புரிந்து படித்து, அதை நல்ல முறையில் தேர்வில் வெளிப்படுத்து பவனை

மாணவர்களுக்கெல்லாம் உதாரணமாக

இவன் தான் நல்ல மாணவன் என்று கூறுவோம்.

ஓர் ஆசிரியரை நல்ல ஆசிரியர் என்று எப்போது கூறுவோம் ?

அவர், தான் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடங்கள் அனைத்தையும்

எந்த சந்தேகமும் இல்லாமல் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு

அதனை மாணவர்கள் புரியுமளவுக்கு எளிமையாக்கிக் கொடுத்தால் தான்

அவரை ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் உதாரணமான நல்ல ஆசிரியர் என்று கூறுவோம்.

ஒருவரை நல்ல மனிதர் என்று எப்போது கூறுவோம்?

ஒருவர் எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் மனிதப் பண்புடன் நடந்து கொண்டு

மனிதரென்றால் இப்படித் தான் இருக்கவேண்டும் என்று கூறுமளவுக்கு

ஒருவர் நடந்து கொள்வாரேயானால் அவரையே

நல்ல மனிதர் என்று குறிப்பிடுவோம்.

இப்படி நாம் ஒவ்வொன்றுக்கும் சில இலட்சணங்களை, தகுதிகளைக் கூறுகிறோம்.

இதுபோல் ஒரு பைத்தியத்தை இது தான் நல்ல பைத்தியம் என்று

பைத்தியத்தின் இலட்சணத்தை எவ்வாறு வரையறை செய்து கூறுவது ?

பைத்தியத்துக்கு நெறிமுறை, ஒழுங்கு எதுவுமே கிடையாது.

அது எப்படி வேண்டுமானாலும் செயல்பட்டுக் கொள்ளலாம்.

அது அறிவோடும் செயல்படலாம். அறிவில்லாமலும் செயல்படலாம்.

மாவட்டத்திலுள்ள அனைத்து மனநோயாளிகள் விடுதிகளையும் ஆய்வு செய்து அறிக்கை கொடுக்க வேண்டும் என அரசு உத்திரவிட்டதன் மூலம் மாவட்ட கலெக்டர் ஒருவர் மனநோயாளிகள் விடுதியொன்றை ஆய்வு செய்தார்.

இளைஞன் ஒருவன் கலெக்டரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தான். அவனை விசாரித்தார். அவன் கூறினான்.

“நானும் எனது பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணும் காதலர்கள். எங்கள் பெற்றோர் எங்கள் காதலை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அடுத்த வாரம் எனது காதலிக்கு இன்னுமொருவனை கட்டாயப்படுத்தி திருமணம் செய்து வைக்கிறார்கள். நான் வெளியே இருந்தால் தகராறு ஏதாவது செய்து விடுவேன் எனப் பயந்து என்

வீட்டினரும் எனது காதலி வீட்டினருமாகச் சேர்ந்து எனக்கு பைத்தியம் என்று கூறி என்னை இங்கே அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள்.”

அவன் கூறியவை அனைத்தும் உண்மையாகவே தோன்றியது.

மருத்துவரைக் கூப்பிடச் சொன்னார்.

மருத்துவர் அந்நேரம் மருத்துவமனையில் இல்லை.

மருத்துவர் வந்ததும், தன்னை அலுவலகத்தில் வந்து உடனடியாகப் பார்க்குமாறு உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டு அவர் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானார்.

அவர் செய்த உதவிக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்காக அந்த இளைஞன் கலெக்டரை அருகில் அழைத்தான்.

“ஐயா உங்கள் உதவிக்கு மிகுந்த நன்றி. என்னை மறந்து விடாதீர்கள்” என்று கூறிய இளைஞன்

அருகில் வந்த கலெக்டரின் முகத்தில் ஓங்கி குத்தினான்.

“தவறாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். நீங்கள் என்னை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இவ்வாறு குத்தினேன். வேறு காரணம் எதுவும் இல்லை”

என்று அதற்கு விளக்கமும் கொடுத்தான்.

ஒரு பைத்தியம் எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என வரையறை செய்ய முடியுமா?

அவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் செயல்பட்டுக்

கொள்ளலாம்.

அகத்தைப் பொறுத்த வரையில்,

மனதைப் பொறுத்த வரையில்,

உணர்ச்சிகளைப் பொறுத்த வரையில் அது எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம்.

அது இப்படித் தான் செயல்பட வேண்டும் என்று

எந்த வரையறையை ஏற்படுத்தினாலும்,

எந்த ஒழுங்கை ஏற்படுத்தினாலும்,

அவை அனைத்துமே தவறு தான்.

அப்படி ஒரு தவறைச் செய்வோமானால்

அந்தத் தவறைச் செய்வது யார்?

நமக்குள் எந்த ஒரு பகுதி அந்தத் தவறைச் செய்கிறது ?

அப்படி ஒரு தவறை நாம் செய்வோமானால்

நம்முடைய அறிவுதான் அந்தத் தவறைச் செய்கிறது.

நம்முடைய அறிவு அத்தகைய தவறைச் செய்யலாமா?

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நாம் நம் அறிவையும்

உணர்ச்சியாகவும், மனதாகவுமே எடுத்துக் கொண்டுள்ளோம்.

ஆகவே

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில்

தப்பாகச் செயல்படும் உரிமை அறிவுக்கும் உண்டு.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நாம் செய்யும்

அத்தனைத் தவறுகளும் இயற்கையானதே என
எடுத்துக் கொண்டால் போதும்.

அகத்தை இயற்கையானது என எடுத்துக்கொண்டு

அக உலகத்தை முழுமையாகப் புறக்கணிப்பதே,

அக உலகத்துக்கு முழுச் சுதந்திரம் வழங்குவதே,

அகத்தை சரியான முறையில் எடுத்துக்
கொள்வதாகும்;

அகத்தை சரியாக முறையில் புரிந்து
கொள்வதாகும்.

அகத்தை முழுமையாகப் புறக்கணிப்பதன்
மூலமாகத் தான்,

நாம் செய்ய வேண்டிய புறச்செயல்களில்
பொறுப்பேற்றுச் செயல்பட முடியும்.

ஓர் உதாரணம்.

வெளியூரிலிருந்து இரண்டு நாட்கள் பயணம்
செய்து பயணக் களைப்போடு நீங்கள் எனது வீட்டுக்கு
வருகிறீர்கள்.

நீங்கள் எனது வீட்டுக்கு - ஊருக்கு வெளியே
தன்னந்தனிமையாக இருக்கும் எனது வீட்டுக்கு
கஷ்டப்பட்டு வருகிறீர்கள்.

நீங்கள் எனது வீட்டை அடையும் போது நான்

வெளியே செல்வதற்காக எனது வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உங்களை வீட்டில் தங்கும்படி கூறிவிட்டு நான் வெளியே புறப்படுகிறேன்.

வெளியே சென்று நான் திரும்பி வர சற்றுத் தாமதமாகலாம். ஆனால் நீங்கள் பயணக் களைப்பில் வந்திருக்கிறீர்கள். இப்போது ஓய்வு தான் உங்களுக்குத் தேவை.

வீட்டை உட்புறமாகப் பூட்டிச் சென்றால் நான் வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது நீங்கள் தாம் எழுந்து வந்து எனக்காகக் கதவைத் திறக்க வேண்டியது இருக்கும்.

ஆகவே நான் கதவை வெளிப்புறமாகப் பூட்டிவிட்டு சாவியுடன் நான் விடைபெறுகிறேன்.

இனி நீங்கள் நிம்மதியாகப் படுத்து ஓய்வெடுக்கலாம். நான் தாமதமாகத் திரும்பினாலும் கூட, கதவைத் திறந்து விடும் பொறுப்பு எதுவும் உங்களுக்குக் கிடையாது. கதவை வெளியிலிருந்து திறக்கும் வகையில் பூட்டை வெளியில் வைத்து தான் பூட்டியுள்ளேன்.

என்னை அனுப்பி விட்டு நீங்கள் படுக்கை அறையினுள் நுழைகிறீர்கள்.

படுக்கை அறையில் மிகப் பெரிய கருநாகப் பாம்பு ஒன்று படமெடுத்து ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது.

இப்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

வீட்டின் கதவு மட்டும் வெளிப்பக்கமாகப் பூட்டப்படாமல் இருக்குமேயானால்

உங்களுடைய முதல் வேலை வீட்டுக்கு வெளியே

தப்பி ஓடுவது தான்.

இங்கு அது சாத்தியமில்லை.

அது தன்னந்தனியான வீடு. எவரையும் உதவிக்குக் கூப்பிட முடியாது.

நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

பாம்பை அடிக்கக் கூடிய அளவில் உங்களுக்கு தைரியமும் கிடையாது. படங்களிலும், சினிமா விலுந்தான் பாம்பைப் பார்த்திருக்கிறீர்களே தவிர அன்று தான் பாம்பை நேரடியாகப் பார்க்கிறீர்கள்.

இப்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

பாம்பை உங்களால் எதிர்க்க முடியாது. அதே நேரம் பாம்பிடமிருந்து உங்களையும் நீங்கள் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

நீங்கள் இப்போது என்ன செய்வீர்கள்?

நீங்கள் பாம்பை எதிர்கொண்டு தான் ஆக வேண்டும்.

பாம்பிடமிருந்து தப்பியோடும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் பட்சத்தில்

பாம்பை எதிர்கொள்ளும் வேலை எதையும் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டோம்.

தப்பி யோடும் வாய்ப்பே இல்லை என்ற நிலையில் தான்

பாம்பை எப்படி எதிர்கொள்வது என்ற சிந்தனை மேலோங்கும்.

நாம் சற்று நிதானத்துக்கு வந்த பிறகு தான் தெரியும்

நாம் பாம்பைக் கண்டு எப்படி பயந்து கொண்டிருக்கிறோமோ

அப்படித் தான் பாம்பும் நம்மைக் கண்டு பயந்து கொண்டிருக்கிறதென்று.

நாம் நிதானத்துக்கு வரவர

பாம்பும் நிதானத்துக்கு வருகிறது.

இப்போது பாம்புக்கும் நமக்குமிடையில் ஒரு உடன்பாடு ஏற்பட்டு விடுகிறது.

பாம்பு அதுவாக வந்து நம்மை எதுவும் செய்யாது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். அதுபோல் நாமும் பாம்பை எதுவும் செய்து விடமாட்டோம் என்பதை பாம்பும் புரிந்து கொள்கிறது.

வீட்டை விட்டு வெளியேறுவது நமக்குக் கடினமாக இருக்கலாம். கதவை திறந்தால் மட்டுமே நம்மால் வெளியே வர முடியும்.

ஆனால் பாம்புக்கு அது வெகு சுலபம். திறந்திருக்கும் ஜன்னல் வழியே அது சுலபமாக வெளியேறிச் சென்று விடுகிறது.

அகத்தை முழுவதுமாகப் புறக்கணிக்கும் போது தான்

புறச் செயலை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் தகுதியும் நமக்குக் கிடைக்கிறது.

மன உணர்ச்சிகளைச் சீரமைக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கும் வரை

நம் சக்தி தான் சிதறுண்டு போகிறது.

அகத்தில் போராடாது புறச் செயல்களில் ஈடுபாடு
காட்டும் போது

நமது முழுத் திறனும் புறச்செயல்களை
நிர்வகிப்பதில் செயல் படுத்தப்படுகிறது.

இதனால்

அகமும் சீராகிறது; புறமும் சீராகிறது.

செயலற்றுச் சும்மாயிருப்பதன் மூலம் அகம்
செம்மையாகிறது.

செயல் திறனுடன் சிந்தித்துச் செயல்படுவதன்
மூலம்

புறச் செயல்கள் அனைத்தும் செம்மைப் படுத்தப்
படுகின்றன.

புற உலகம் என்பது பொய்யான ஒன்றல்ல.

புற உலகம் உண்மையானது. பூமியும் வானமும்
உண்மையானது. மனிதர்களும் நமது வாழ்க்கையும்
உண்மையே. நாம் பங்கு பெறும் வாழ்க்கை
உண்மையானது.

நம் வாழ்வை நாம் அறிவுப் பூர்வமாக
வாழ்ந்திடுவதே சிறப்பு.

நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அறிவின்
பங்கு இருக்க வேண்டும்.

அறிவின் துணை கொண்டு நல்ல வாழ்க்கையை,
நல்ல சூழ்நிலையை, நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க
வேண்டுவது நம் அனைவரது கடமை.

மனதின் தலைமையில் அகவாழ்க்கை அமைய வேண்டும். அறிவின் தலைமையில் புற வாழ்க்கை அமைய வேண்டும்.

6. நான் யார்?

“நான் யார்?” என்ற கேள்வி ஆன்மீக உலகத்துக்கு மட்டுமே சொந்தமானது.

நம் வீட்டுக்குப் புதிதாக ஒருவர் வருகிறார் என்றால் அவரைப் பார்த்து, “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்போமாயின்

அந்தக் கேள்வி அர்த்தமுள்ள கேள்வியாக இருக்கும். அப்படிக் கேட்கும் போது தான் அவர் தன்னைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவிப்பார்.

அப்படி நீங்கள் யார்? என்று அவரிடம் கேட்பதற்குப் பதிலாக நாமே அவரிடம், “நான் யார்?” என்று கேட்போமாயின் என்ன ஆகும்?

“ஏன் உங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று?” என்று நம்மை மேலும் கீழுமாகப் பார்க்க ஆரம்பித்து விடுவார்.

நான் யார்? என்ற கேள்வி நமக்கு நாமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய கேள்வி.

எதற்காக இப்படி ஒரு கேள்வியை நாம் நம்மிடமே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்?

அப்படி கேட்பதனால் என்ன இலாபம்?

கேட்டுக் கொள்ளாவிடில் என்ன இழப்பு?

இரமண மகரிஷியிடம் அன்பர்கள் பலரும் கேள்விகள் கேட்கிறார்கள். தங்களுடைய பிரச்சினைகளைக் கூறி தீர்வு கேட்கிறார்கள்.

இரமணர் அவர்களுக் கெல்லாம் ஒரே ஒரு பதிலைத் தீர்வாகக் கொடுக்கிறார்.

“நான் யார்? என்று உனக்கு நீயே கேள்வி கேட்டு உன்னை நீயே புரிந்து கொள். அது தான் தீர்வு. உன்னை நீ ஆன்மா என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீ ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் அடைய வேண்டும். அது தான் உண்மையான தீர்வு.

உன்னை நீ ஸ்தூலமான உடல் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னை நீ இப்படி உடலாகக் கருதும் வரை உனது உடலுக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் எல்லாம் உனக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினையாகவே தோன்றும்.

அல்லது உன்னை நீ உனது மனது என்று கருதிக் கொள்கிறாய். அப்படி உன்னை நீ, உன் மனது எனக் கருதும் வரை, உன் மனதில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளெல்லாம், உனக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளாகவே தோன்றும்.

ஆனால் உனது நிஜ சொரூபம், உடலோ, மனமோ அல்ல. உனது நிஜ சொரூபம், ஆன்ம சொரூபம் ஆகும். ஆன்மாவுக்குப் பிறப்பும் கிடையாது, இறப்பும் கிடையாது. ஆன்மாவுக்கு இன்பமும் கிடையாது, துன்பமும் கிடையாது. நீ ஆன்மா தான் என்று அறிய

வேண்டும். நீ ஆன்மா சாட்சாத்தாரம் அடைய வேண்டும். உன்னை நீ ஆன்மா என்று அறிந்து கொள்வது தான் உனது துன்பங்களிலிருந்து நீ விடுபடுவதாகும்.”

இப்படி இரமணர் கூறிவிடுகிறார்.

இப்போது ஆன்மாவை அறிவது ஒன்று தான் வழி.

ஆனால் ஆன்மாவை எவ்வாறு அறிவது?

நமக்கு உடல் இருப்பது நமக்குத் தெரிகிறது. மனம் இயங்குவது நமக்குத் தெரிகிறது.

ஆனால் ஆன்மா என ஒன்று இருப்பது நமக்குத் தெரிகிறதா?

ஆன்மாவை எப்படித்தான் தெரிந்து கொள்வது? நான் ஒரு மரத்தைப் பார்க்கிறேன். கண்களின் மூலம் இதனை அறிகிறேன். ஒரு பறவை எழுப்பும் இசை போன்ற ஒலியைக் கேட்கிறேன். காதுகளின் மூலம் இதனை அறிகிறேன்.

இப்படி பொறி புலன்கள் மூலமாக நாம் பிறவற்றோடு தொடர்பு கொண்டு நாம் அறிகிறோம்.

இப்படி பொறி புலன்களின் மூலமாக ஆன்மாவை அறிய முடியுமா?

பொறி புலன்கள் மூலமாக ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்று

ஆன்மாவை அறிமுகம் செய்து வைக்கும் சாஸ்திரங்களும் ஞானியரும் கூறி விடுகின்றனர்.

நம் மனதில் எத்தனையோ அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது; பயம் ஏற்படுகிறது; வருத்தம் ஏற்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம்

நம் மனதின் மூலமாகவே அறிகின்றோம்.

இப்படி நம் மனதின் மூலமாக ஆன்மாவை உணர்ந்து அறிய முடியுமா?

மனதின் மூலமாகவும் ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்று கூறி விடுகிறார்கள்.

நாம் எதையாவது அறிவதானால் நமது பொறி புலன்கள் மூலமாக அறிகிறோம். அல்லது நமது மனம் அல்லது அறிவின் மூலம் அறிகிறோம்.

இவற்றைத் தவிர நாம் அறிவதற்கு வேறு ஏதாவது கருவியாவது, உபாயமாவது உள்ளதா?

இவற்றைத்தவிர வேறு எவையுமே நம்மிடம் கிடையாது.

நாம் எதையாவது அறிய வேண்டுமானால் இவற்றின் மூலமாக மட்டுமே அறியமுடியும்.

இவற்றின் மூலமாகவும் நாம் ஆன்மாவை அறிய முடியாத பட்சத்தில்

பிறகு ஆன்மாவை எப்படி தான் அறிவது?

ஆன்மாவை நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த சாஸ்திரங்களிடமே இது பற்றிக் கேட்டால் அவை என்ன கூறும்?

எனக்குத் தெரியாது என்று கூறிவிடுமா?

ஆன்மாவை எப்படித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், ஆன்மாவை எப்படி அறிந்திடவேண்டும் என்பதற்கும் சாஸ்திரங்கள்

வழிமுறையைக் கூறுகின்றன.

அப்படி என்ன கூறுகின்றன?

எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் சாஸ்திரங்கள் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன.

“ஆன்மாவைக் கொண்டு ஆன்மாவை அறிந்து கொள்!”

இப்படி தான் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

“ஆன்மாவினால் தான் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியும்.”

இப்படிக் கூறி விடுகின்றன.

ஆன்மா என ஒன்று இருப்பதே தெரியாமல் தான் ஆன்மாவை எப்படி அறிவது என்று நாம் கேட்கிறோம்.

அது கூட நாமாகக் கேட்கவில்லை. நமது துக்கங்களிலிருந்தும், பிரச்சினைகளிலிருந்தும் எப்படி விடுபடுவது என்று கேட்கும் போது தான்,

அவர்களாக முன் வந்து, சாஸ்திரங்களாக முன் வந்து,

நீ உன்னுடைய நிஜ சொரூபம் ஆன்மா என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால் உன்னுடைய பிரச்சினை களெல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்று கூற நேர்ந்தது.

சரி, ஆன்மாவை எப்படித் தான் அறிவது என்று அவர்களையே கேட்கும் போது

அவர்கள் இப்படிக் கூறினால்

அது சரியாகுமா?

ஆன்மா என ஒன்று இருப்பதே தெரியாமல் தான் ஆன்மாவை எப்படி அறிவது என்று அவர்களைக்

கேட்கிறோம்.

அவர்கள் இப்படிச் கூறிவிடுகிறார்கள்.

இப்போது நாம் என்ன செய்வது?

ஆன்மாவைக் கொண்டு ஆன்மாவை அறிவது எவ்வாறு?

நம் வீட்டிலுள்ள ஒருவர் வெளியே சென்றவர் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. நாம் நமக்குத் தெரிந்த இடங்களிலெல்லாம் தேடுகிறோம். கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

கடைசியாக காவல் நிலையம் சென்று புகார் செய்கிறோம்.

புகாரை வாங்கிக் கொண்ட காவல் அதிகாரி நம்மிடம் கேட்கிறார்.

“காணாமல் போனவர் கடைசியாக எந்த ஊருக்குப் போனாரென்று எவருக்காவது தெரியுமா?”

ஒரே ஒருவருக்கு மட்டும் தெரியும் என்று நாம் பதில் கொடுக்கிறோம்.

அதிகாரியும் ஆர்வமுடன் “யார் அவர்?” என்று கேட்கிறார்.

“அவர் தான் காணாமற்போனவர்!” என்று நாம் கூறுகிறோம்.

சாஸ்திரங்களின் கூற்றையும் நாம் இப்படித் தான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா?

சாஸ்திரங்கள் இப்படி விளையாட்டாக எதனையும் கூறுவதில்லை. சாஸ்திரங்களின் கூற்று

அனைத்தும் பிரமாணங்களே.

சாஸ்திரங்கள் என்ன தான் கூற முற்படுகின்றன?

இரமண மகரிஷியிடம் அன்பர் ஒருவர் விளக்கம் கேட்கிறார்.

நீங்கள் எல்லா பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வாகவும் ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் அடைவதையே கூறுகிறீர்கள். ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் என்றால் என்ன? சாட்சாத்தகாரமாக ஆன்மாவை அறிவது என்றால் என்ன? பிரத்தியட்ச பாவமாக ஆன்மாவை அறிய வேண்டுமா? பிரத்தியட்ச பாவமாக ஆன்மாவை அறிய முடியுமா?

இப்படி அவர் விளக்கம் கேட்கிறார்.

அட்சம் என்பது இந்திரியங்களை - புலன்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

பிரத்தியட்சமாக அறிவது என்பது நமது இந்திரியங்கள் மூலமாக புலன்களின் மூலமாக நேரடியாக அறிவதைக் குறிக்கிறது.

“அப்படி பிரத்தியட்ச பாவமாக ஆன்மாவை அறிய முடியுமா?”

என ஒருவர் கேட்கும் போது அவரது கேள்வி இரமணரை சிந்திக்க வைக்கிறது.

“பிரத்தியட்ச பாவமாக ஆன்மாவை அறிய முடியாது. இந்திரியங்களாலும், புலன்களாலும் ஆன்மாவை அறிய முடியாது. ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் என்று உண்மையில் எதுவுமே கிடையாது. ஆன்ம சாட்சாத்தகாரம் ஆன்ம தரிசனம் என்பதெல்லாம் ஒரு வார்த்தைக்காக சொல்லப்பட்டவை தாம். உண்மையில் நாம் அடைய வேண்டியது ஆன்ம சாட்சாத்தகாரத்தை

அல்ல. நாம் அடைய வேண்டுவது அஞ்ஞான நாசமே. அஞ்ஞான நாசந்தான் ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம், ஆன்ம தரிசனம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது.”

இப்படி அவர் கூறிவிடுகிறார்.

இப்போது நான் யார் என்ற கேள்வியை எப்படி அணுகுவது?

நான் யார் என்பதை உணர்ந்து அறிய வேண்டுமா? அல்லது வேண்டாமா?

ஆன்மா என ஒன்று இருக்கிறதா?

அல்லது இல்லையா?

இப்படி ஒரு கதை கூறப்படுவதுண்டு.

அக்காலத்தில் நடந்தது போல் விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஒரு பயணி வெளி நாட்டுக்குச் செல்கிறார். அங்கு ஒரு சத்திரத்தில் தங்குகிறார். அந்த சத்திரத்தில் அவரைப் போல் பலர் தங்கி இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்தப் பயணி மட்டும் தூங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவரைக் கவனித்த சத்திரத்தின் மேலாளர் இவரிடம் வந்து அக்கறையுடன், “ஏன் தூங்க வில்லையா?” என விசாரிக்கிறார்.

அதற்கு அந்தப் பயணி வினோதமான ஒரு காரணத்தைக் கூறுகிறார்.

“நான் சிறிய வயதாயிருந்த போது எனது பெற்றோருடன் ஒரு திருவிழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். திருவிழா கூட்டத்தினுள் நான் தொலைந்து போய் விட்டேன். எனது பெற்றோரைக் கண்டு பிடிக்க மிகவும்

சிரமப்பட்டு விட்டேன். எனது பெற்றோரும் என்னைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டு விட்டார்கள். அதிலிருந்து கூட்டத்தைக் கண்டாலே எனக்கு ஒரு வித பயம் ஏற்பட்டு விடும். இங்கும் பயணிகள் பலர் கூட்டமாகப் படுத்திருக்கிறார்கள். நானும் இந்தக் கூட்டத்தோடு படுத்து என்னை மறந்து தூங்கி விட்டால் நான் மீண்டும் இந்தக் கூட்டத்தோடு கூட்டமாகத் தொலைந்து போய் விட மாட்டேனா? அது தான் தூங்காமல் இவ்வாறு விழித்திருக்கிறேன்.”

இப்படி அந்தப் பயணி தனது நிலையை விளக்குகிறார்.

அந்தப் பயணி கூட்டத்தோடு கூட்டமாகத் தொலைந்து போகாமலிருக்க உதவி செய்வதாகக் கூறி

சத்திரத்தின் மேலாளர் சிவப்பு வண்ணமுள்ள ரிப்பன் ஒன்றை அந்த பயணியின் காலில் கட்டுகிறார்.

“இப்போது நீங்கள் தொலைந்து போகும் வாய்ப்பே கிடையாது. எந்தக் கூட்டத்தினுள் நீங்கள் தொலைந்து போனாலும் சரி, இந்த ரிப்பனை வைத்து உங்களை நீங்களே அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம். அதனால் எந்தக் கூட்டத்தோடும் சேர்ந்து தைரியமாக நீங்கள் தூங்கலாம்,”

என்று கூறி அவர் அந்தப் பயணிக்கு தைரிய மூட்டுகிறார்.

அந்தப் பயணிக்கும் அது சரியாகவே பட்டது.

அதனால் அவரும் தைரியமடைந்தவராக அந்தக் கூட்டத்தினரோடு படுத்து நிம்மதியாகத் தூங்கினார்.

அவர் நன்றாகத் தூங்கியதை உறுதிப்படுத்திக்

கொண்ட சத்திர மேலாளர் அந்தப் பயணியின் காலில் கட்டியிருந்த ரிப்பனை அவிழ்த்து எடுத்து

பக்கத்தில் படுத்திருந்த இன்னுமொரு பயணியின் காலில் கட்டி விட்டார்.

அதிகாலையிலேயே விழித்து எழுந்து கொண்ட பயணி தனது காலைப் பார்த்தார். காலில் ரிப்பன் இல்லை. அது பக்கத்தில் படுத்திருந்த இன்னுமொரு பயணியின் காலில் கட்டப்பட்டிருந்தது. யோசனையில் ஈடுபட்டவாறு படுக்கையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார்.

அவர் யோசித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த சத்திர மேலாளர் அவரிடம் வந்தார்.

“என்ன யோசனையில் ஆழ்ந்து விட்டீர்கள்? நீங்கள் மீண்டும் தொலைந்து போய் விட்டீர்களா?” மேலாளர் கேட்டார்.

பயணி அமைதியுடன் பதில் கொடுத்தார்.

“நான் தொலைந்து போகவில்லை. நான் பத்திரமாகவே இருக்கிறேன். தொலைந்து போய் விடுவேனோ என்று பயந்து தான் தூங்குவதற்குப் பயந்து கொண்டிருந்தேன். நல்லவேளை நீங்கள் உதவிக்கு வந்தீர்கள். நீங்கள் வந்து சாமர்த்தியமாக காலில் ரிப்பனையும் கட்டி விட்டீர்கள். ரிப்பனை வைத்து எந்தக் கூட்டத்திலும் என்னை அடையாளம் கண்டுவிட முடியும் ...

“ரிப்பனைக் காலில் கட்டியவாறு இதோ பக்கத்தில் படுத்துக் கிடப்பது தான் நான் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. யார் காலில் ரிப்பன் உள்ளதோ அவர் தான் நான். அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. நான் தான் அது.

உங்கள் உதவியால் தான் நான் கூட்டத்தினுள் தொலைந்து போகாமல் பார்த்துக் கொண்டேன். ஆனால் இன்னும் ஒரே ஒரு குழப்பம் மட்டும் உள்ளது.”

“என்ன குழப்பம்?” என மேலாளர் வினவினார்.

பயணி தனது குழப்பத்தை விளக்கினார்.

“ரிப்பனோடு படுத்துக்கிடபது தான் நான் என்பது எனக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. அதில் எந்தக் குழப்பமும் இல்லை. ஆனால் ரிப்பன் எதுவும் இல்லாமல் நான் ஒருவன் இப்போது உங்களிடம் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறேன் அல்லவா? அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் நான் யார்?”

- இப்படி தான் நாமும் ஓர் இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நம்முடைய நிஜசொருபம் எது என்று கேட்டால் நம்முடைய நிஜசொருபம் ஆன்மா என்று கூறி விடுகிறார்கள்.

ஆனால் அதனை நம்மால் அறிய முடியாது. ஆன்மாவால் தான் அறிய முடியும் என்றும் கூறி விடுகிறார்கள்.

நம்மை எப்போதும் நாம் அறிந்து கொண்டு தான் இருக்கிறோம்.

அப்படியானால் நம்மை நாமே அறிந்து கொண்டிருக்கும் நாம் யார்?

நாம் இருப்ப நமக்கு பிரத்தியட்சமாகவே தெரிகிறது.

ஆனால் ஆன்மாவை இப்படி பிரத்தியட்ச

பாவமாக அறிய முடியாது என்று கூறி விடுகிறார்கள்.

அப்படியானால் பிரத்தியட்ச பாவமாக அறியப்படும் நாம் யார்? நான் யார்?

“நான் இருக்கிறேன்” என்ற உணர்வு நமக்கு எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு நம்மிடம் இல்லாத நேரம் ஏதாவது இருக்கிறதா?

நாம் விழித்திருக்கும் போதெல்லாம் நான் என்னும் உணர்வு நமக்கு இருந்து கொண்டே தான் இருக்கிறது.

நாம் தூங்கும் போது நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு நமக்கு இருக்கிறதா?

தூங்கும் போது நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு நமக்கு இருப்பதில்லை.

நாம் தூங்கும் போது நமக்கு கனவு வந்தால்?

“நான் இருக்கிறேன்” என்ற உணர்வு

நம்முடைய கனவின் போது உள்ளதா?

“நான் இருக்கிறேன்” என்ற உணர்வு நாம் கனவு காணும் போதும் இருக்கிறது.

கனவற்ற தூக்கத்தின் போது நாம் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் “நான் இருக்கிறேன்” என்ற உணர்வு நமக்கு இருப்பதில்லை.

நாம் எந்த நினைவுகளும் இல்லாமல் தியானத்தில், சமாதியில் ஆழ்ந்திருக்கும் போதும்

நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு நமக்கு

இருப்பதில்லை.

எப்போதெல்லாம் நினைவுகள் Thought நம்மிடம் செயல்படுகிறதோ

அப்போதெல்லாம் நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு நம்மிடம் உள்ளது.

நாம் விழித்திருக்கும் நிலையில் நமக்கு சிந்தனை என்னும் இயக்கம் இருக்கிறது. நாம் கனவு காணும்போது நினைவு சிந்தனை என்னும் இயக்கம் இருக்கிறது.

நாம் தூங்கும் போது நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனைக்குப் பெயர் தான் கனவு.

நாம் தூங்கினாலும் சரி, விழித்திருந்தாலும் சரி,

அங்கு நினைவு - சிந்தனை இருக்க வேண்டும்.

அப்படி சிந்தனை இருக்கும் பட்சத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு இருக்கும்.

சிந்தனை எதுவும் இல்லாத பட்சத்தில், நாம் விழித்திருந்தாலும் சரி, தூங்கினாலும் சரி.

அங்கு நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு இருக்காது.

சிந்தனை இருக்கும் போதெல்லாம் நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு இருக்கும்.

நினைவுகள் எவையும் இல்லாதபோது நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்வும் இல்லாமல் போய்விடும்.

நமது நினைவு தான் நான் இருக்கிறேன் என்ற உணர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருக்கிறது.

நமது நினைவே நான் எனும் உணர்வு ஆகும்.

நான் என்பது ஒரு நினைவே.

நமது நினைவு - சிந்தனை Thought - என்பது என்ன? அது எப்படி இயங்குகிறது?

நம்முடைய அனுபவங்கள் அனைத்தும் நினைவுக் குறிப்புகளாக Memory - ஆக நம் மனதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அந்த நினைவிலிருந்து ஏற்படும் விருத்திகளை நினைவு அல்லது சிந்தனை என்று கூறுகிறோம்.

நம்முடைய நினைவின் மூலமாகத் தான் நாம் ஒவ்வொன்றையும் புரிந்து கொள்கிறோம் - விளங்கிக் கொள்கிறோம்.

நாம் சாலையில் நடந்து செல்லும் போது ஒரு சப்தம் கேட்கிறது.

நமது நினைவுகளின் உதவியுடன் நாம் கேட்ட சப்தம், ஒரு வாகனத்தினுடையது என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

நமது நினைவு தான் நமது அறிவாகச் செயல்பட்டு ஒவ்வொன்றையும் விளக்கிக் காட்டுகிறது.

ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பெயரையும் தன்மையையும் கொடுத்து விளக்கிக் காட்டுகிறது.

மனிதரை மனிதர் என்றும், மரத்தை மரம் என்றும், மிருகத்தை மிருகமென்றும் பிரித்து வகைப்படுத்தி விளக்கிக் காட்டுகிறது.

ஒரு கரும்பலகை இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அதில் கருப்பு மையினால் ஏதாவது எழுதினால் அது தெரியுமா?

கரும்பலகையும் கருப்பு; எழுத்தும் கருப்பு. இப்படி இருந்தால் எழுத்துக்களைப் படித்து புரிந்து கொள்ள முடியாது.

அந்தக் கரும்பலகையில் வெள்ளை சாக்பீசினால் எழுதுகிறோம்.

இது தெளிவாகத் தெரியுமா?

நிச்சயம் தெளிவாகத் தெரியும்.

கரும்பலகையிலிருந்து எழுத்தை வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடிந்தால் தான் எழுத்துக்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனியாகப் பிரித்து அடையாளப்படுத்துவதன் மூலமே

ஒவ்வொன்றையும் தனிப்படப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மரத்தை மரம் என்றும், மலரை மலர் என்றும் புரிந்து கொள்வதைப் போல்

நம்மை நான் என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

மரத்தைப் பார்த்து மரத்தை மட்டுமே புரிந்து கொள்கிறோம். அதை மலரோடு சேர்த்துப் புரிந்து கொள்வதில்லை. மலரைத் தனியாகவும் மரத்தைத் தனியாகவும், தனித்தனியே புரிந்து கொள்கிறோம்.

ஆனால் இந்த நான் மட்டும் எல்லாப் பொருளோடும் இணைந்து கிடக்கின்றது.

அதென்ன இணைப்பு?

நாம் நமது தாயைப் பார்க்கிறோம். நாம் நமது

தாயைப் பார்த்து, தாய் என்று புரிந்து கொண்ட அந்த சமயத்தில்

நாம் அந்தத் தாயினுடைய மகன் அல்லது மகளாகத் தொடர்புபடுத்தி நம்மையும் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நம்முடைய குழந்தையைப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளும் அதே வேளையில் நாம் நம்மை அந்தக் குழந்தையின் தாய் அல்லது தந்தையாக

தொடர்புபடுத்தி இணைத்துப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நாம் பார்க்கும் அல்லது தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொரு பொருளையும் காணப்படும் பொருளாகப் பார்க்கிறோம்.

அப்படி அவற்றை காணப்படும் பொருளாகப் பார்க்கும் போதெல்லாம்

நம்மை அந்தப் பொருளைக் காண்பவனாக விளங்கிக் கொள்கிறோம்.

நமக்கு ஏற்படும் நினைவு - Thought என்னும் அம்சத்தின் எந்த ஒரு பகுதியை எடுத்துப் பார்த்தாலும்

அதில் காண்பவனாகிய நாம் இருப்போம். காணப்படும் பொருளாகிய பொருளும் இருக்கும்.

நாம் ஒரு மரத்தை பார்க்கும்போது காணப்படும் பொருளாகிய மரமும் இருக்கும்.

காண்பவனாகிய மரத்தைப் பார்ப்பவன் என்ற நான் என்னும் அம்சமும் இருக்கும்.

காணப்படும் பொருள் வெளிப்படையாகத் தெரியும்.

காண்பவனாகிய நான் இருக்கும். ஆனால் காணப்படும் பொருளின் அளவுக்கு காண்பவனாகிய நான் பிரதானமாகத் தெரியாது.

பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்களுக்கு அவர்களுடைய பாடங்களுக்கு தேர்வு வைக்கப்பட்டு அவற்றுக்கு மதிப்பெண்கள் கொடுக்கப்படுவதுண்டு.

கணிதப் பாடத்தில் மதிப்பெண் 90;

அறிவியல் பாடத்தில் மதிப்பெண் 80;

சரித்திரம் பாடத்தில் மதிப்பெண் 70 ;

-இப்படி மதிப்பெண் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

90,80,70 மதிப்பெண் என்பது அவற்றை மட்டும் குறிப்பதில்லை.

90 என்பது 100க்கு 90

80 என்பது 100க்கு 80

70 என்பது 100 க்கு 70

- என 100 என்னும் ஒரு அடிப்படை எண்ணையும் குறிக்கிறது.

இப்படி தான் நாம் எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும்

அந்தப்பொருளைப் பார்ப்பவன் எனும் ஓர் அடிப்படை உணர்வையும் ஏற்படுத்துகிறது.

அந்த அடிப்படை உணர்வு தான் காண்பவனாகிய நான்.

காணப்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் காண்பவன் என்னும் அடிப்படை உணர்வுடன் சேர்ந்தே தோற்றமளிக்கின்றன.

காண்பவன் இல்லாத காணப்படும் பொருள் இல்லை.

காணப்படும் பொருள் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது; காண்பவன் அடிப்படை உணர்வாகத் தெரிகிறோம்.

இப்படிப் பிரித்துப் பார்த்தால் தான் நாம் செயல்படவே முடியும்.

உணவு மேஜையில் உணவு பரிமாறப்பட்டுள்ளது.

நாம் வேறு, உணவு வேறு என உணவை நாம் பிரித்துப் பார்த்தால் தான்

நாம் உணவோடு தொடர்பு கொண்டு உணவை உண்ண முடியும்.

நம்மையும் உணவையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாவிட்டால் நாம் உணவோடு தொடர்பு கொண்டு உணவை உண்ண முடியாது.

நம்மையும் நாம் தொடர்பு கொள்ளும் பொருட்களையும் பிரித்துப் பார்த்தால் தான், நாம் பொருட்களோடு தொடர்பு கொண்டு

நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களை முறையாகச் செய்ய முடியும்.

ஒருவரை நீங்கள் உங்களது நண்பராக பார்க்கிறீர்கள்.

அவரை நான் எனக்கு வேண்டாதவராகப் பார்க்கிறேன்.

உங்களுக்கு அவர் நண்பர்;

எனக்கு அவர் விரோதி.

நீங்கள் அவரை நண்பராகப் பார்க்கும் அதே வேளையில்

உங்களை நீங்கள் நட்புடன் கூடிய ஒருவராக எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள்.

அதே நேரம் அவரை விரோதியாகப் பார்க்கும் நான்

என்னை விரோதத்துடன் கூடிய ஒருவராக எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

நாம் உலகத்து செயல்களில் ஈடுபடுவதற்கு இவ்வாறு பிரித்துப் பார்ப்பது அவசியமாகின்றது.

ஒருவர் என்னை ஏமாற்றி என்னிடமிருந்து பணத்தைப் பெற்றுச் சென்று விட்டார்.

அவரை நான் மீண்டும் பார்க்கும் போதெல்லாம்

என்னை ஏமாற்றிய ஒருவராகத் தான் அவரைப் பார்க்கிறேன்.

என்னை ஏமாற்றியவராக அவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்

அவரிடம் ஏமாற்றப்பட்டவராக என்னை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

இப்படிப் பார்க்கலாமா?

இப்படி தான் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

அவரையும் நம்மையும் வேறுபடுத்திப் பார்ப்பதன் மூலமே

அவரிடம் நாம் எந்த வகையான உறவை வைத்துக் கொள்வது

என்று முடிவு செய்ய முடியும்.

அதன் மூலம் மீண்டும் அவரிடம் நாம் ஏமாறாமல் நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும். அவரிடம் எச்சரிக்கையாக நடந்துகொள்ள முடியும்.

இப்படி, நம்மையும் நாம் தொடர்பு கொள்ளும் நபர்களையும் பிரித்துப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்வதன் மூலமே

நாம் நமது அன்றாடச் செயல்களில் ஈடுபட முடியும்.

நமது நினைவு என்பது Still photo - போல் - அசையா சித்திரம் போல் நிலை கொண்டிருப்பதில்லை. அது அடுக்கடுக்காக வந்து கொண்டே இருக்கிறது.

அது கணந்தோறும் புதிது புதிதாக வந்து கொண்டே இருக்கிறது.

ஓர் ஊதுவத்தியில் வெளி வரும் புகையானது கணந்தோறும் புதிது புதிதாக வந்து கொண்டிருப்பதைப் போல்

நமக்கு ஏற்படும் நினைவுகளும் கணந்தோறும் புதிது புதிதாக வந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் நினைவு ஒவ்வொன்றிலும்

காணப்படும் பொருள்

மற்றும் காண்பவன்

- என இரண்டு பகுதிகள் இருப்பதைப் பார்த்தோம்.

காண்பவனாகிய நாம் ஒரு பகுதியாக அதில் இடம் பெற்றுள்ளோம். நாம் எதைப் பார்க்கிறோமோ அந்தப் பொருளும் அதில் ஒரு பகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளது.

இந்த இரண்டு பகுதிகளும் சேர்ந்தது தான் ஒரு சிந்தனை அல்லது Thought.

நான் ஒரு மரத்தைப் பார்க்கிறேன் என்றால்,

மரத்தைப் பார்க்கும் நான் ஒரு பகுதி;

என்னால் பார்க்கப்படும் மரம் இன்னொரு பகுதி.

இந்த இரண்டு பகுதிகளில்

எது முதலாவதாக வந்த பகுதி?

எது இரண்டாவதாக வந்த பகுதி?

எனது நினைவில் நான் என்னும் அனுபவம் முதலில் ஏற்படுகிறதா?

அல்லது மரத்தைப் பார்க்கிறோம் என்ற அனுபவம் முதலில் ஏற்படுகிறதா?

உண்மையில் நான் என்ற எந்த தனி அனுபவமும் கிடையாது;

மரத்தைப் பார்த்தல் என்ற தனி அனுபவமும் கிடையாது.

“மரத்தைப் பார்க்கிறேன்”

- என இரண்டும் சேர்ந்த ஒரே ஒரு அனுபவந்தான் ஏற்படுகிறது.

ஆனால் எப்படி எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றால்

“நான்” என ஓர் உணர்வு நிரந்தரமாக இருப்பது போலவும்,

அது மரம், மனிதன், மிருகம் என ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துப் புரிந்து கொண்டிருப்பது போலவும்

- நாம் எண்ணிக் கொள்கிறோம்.

உண்மையில் நான் என தனித்து எதுவும் கிடையாது.

அது ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தோடு சேர்ந்த அனுபவிப்பவனாக மட்டுமே உள்ளது.

நான் என தனிப்பட்ட நிலையில் ஏதோ ஓர் அனுபவம் இருப்பது போல் நமக்குத் தோன்றினாலும், அது வெறும் தோற்றமே.

அப்படி ஒன்று இல்லவே இல்லை.

அனுபவிப்பவன் என்ற அனுபவம் மட்டுமே உள்ளது.

ஒவ்வொரு கணமும் ஏதாவது ஓர் அனுபவம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதனால் அனுபவிப்பவன் என்ற உணர்வும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

அனுபவிப்பவனைச் சார்ந்து பொருள் இருக்கிறதா

அல்லது பொருளைச் சார்ந்து அனுபவிப்பவன் இருக்கிறானா?

அனுபவிப்பவனைச் சார்ந்து பொருள்

இருப்பதானால் அனுபவிப்பவன் எப்போதும்
மாறுதல் எதுவும் இல்லாமல்

ஒரே தன்மையிலேயே இருப்பான்.

ஆனால் அவன் எப்போதும் மாறிக் கொண்டே
இருக்கிறான்.

மலரைப் பார்க்கும் ஒருவன்

அடுத்த கணத்தில் மரத்தைப் பார்க்கும்
ஒருவனாக மாறி விடுகிறான்.

பார்க்கப்படும் பொருளுக்குத் தகுந்த
பார்ப்பவனாக மாறி விடுகிறான்.

காணப்படும் பொருளுக்கு ஏற்ற காண்பவனாக
மாறி விடுகிறான்.

அனுபவிக்கும் பொருளுக்கு ஏற்ற
அனுபவிப்பவனாக மாறி விடுகிறான்.

அனுபவிக்கப்படும் பொருளையும்,
அனுபவிப்பவனையும் பிரித்துப் பார்த்தோமாயின்

பொருளின் அம்சமாகத் தான்
பொருட்படுத்துபவன் பிரதிபலிக்கிறான்.

அனுபவத்தின் அம்சமாகத்தான் அனுபவிப்
-பவன் பிரதிபலிக்கின்றான்.

இலக்கண மரபுப்படி

தன்மை - Subject- 1st Person - நான்,

அதன் பிறகு

முன்னிலை Object 2nd Person - நீ

அதற்கும் பிறகு

படர்க்கை Object -3rd Person, அது, அவை
ஆகியவை ஏற்படும்.

ஆனால் நடைமுறை அனுபவப்படி
முன்னிலையும் படர்க்கையுமான Object தான்,
பொருள்தான்

முதல் நிலை அனுபவமாக உள்ளது.

அதை அனுபவிப்பதாகத் தோன்றும்
அனுபவிப்பவன் இரண்டாம் நிலை அனுபவமாக
உள்ளது.

பொருள் தான் பொருள்படுத்துபவனுக்குக்
காரணமாக உள்ளது.

அனுபவந்தான் அனுபவிப்பவனுக்குக் காரணமாக
உள்ளது.

Object தான் Subject ஐ ஏற்படுத்துகிறது.

பொருள் தான் பொருள்படுத்துபவனை
உருவாக்குகிறது.

ஒரு மரத்தையோ மலரையோ நாம் அறிந்து
கொண்டிருக்கும் போது

மரத்தை அறிபவனாகவோ, மலரை
அறிபவனாகவோ

நம்முடைய அனுபவம் உள்ளது.

நாம் அப்படி மரத்தையோ அல்லது மலரையோ
அறியாமல்

நம்மை மட்டுமே,

நம்மை நாமே அறிந்து கொண்டிருப்பதாக
வைத்துக் கொள்வோம்.

இப்போது

அறியப்படும் பொருள் எது?

அறிபவன் யார்?

நம்மை நாமே அறிந்தாலும் சரி, எதை
அறிந்தாலும் சரி

நாம் அறிவது அனைத்தும் அனுபவமே.
அனுபவத்தை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும்.

நாம் ஒரு மரத்தை அறிந்தாலும் சரி அல்லது
நம்மை அறிந்தாலும் சரி

நாம் எதை அறிந்தாலும் அது அனுபவமே.

அனுபவத்தால் ஏற்படுபவன் அனுபவிப்பவன்.

நான் என நம்மை அறிந்தாலும்

அதுவும் அனுபவிப்பவனே.

அனுபவிப்பவனின் அம்சமாகவே நான் எனும்
உணர்வும் வெளிப்படுகிறது.

இவை அனைத்தும் நம் நினைவின் இயக்கமே;

நமது Thought ன் இயக்கமே.

நாம் சாலையில் நடந்து செல்கிறோம்.

சாலையைக் குறுக்கு வசத்தில் கடந்து செல்ல
வேண்டிய அவசியம் நமக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால்
சாலையில் வாகனங்கள் பல ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

நம்மையும் வாகனங்களையும் நாம் பிரித்துப் பார்த்தால் மட்டுமே நம்மால் சாலையைக் கடந்து செல்ல முடியும்.

இதே அணுகுமுறையை நாம் நமக்கு எதிராகவும் திருப்பி விடுவதால் தான் நமக்கு மனோரீதியான பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

நமக்கு எதிராக என்றால் அது என்ன செயல்பாடு?

நம் மனதில் எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிகள், அனுபவம் ஆகின்றன.

மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது; வருத்தம் ஏற்படுகிறது. பயம் ஏற்படுகிறது, கோபம் ஏற்படுகிறது.

இப்படி எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிகள் நமக்கு ஏற்படுகின்றன.

இந்த அனுபவங்களும் ஓர் அனுபவிப்பவனை உள்ளடக்கியே அமைந்திருக்கிறது.

மகிழ்ச்சியடைபவன், வருத்தப்படுபவன், பயப்படுபவன், கோபப்படுபவன்

- என்ற அனுபவிப்பவனும் அங்கே அமைந்திருக்கின்றான்.

சாலையில் நடக்கும் நாம்

எதிரே வரும் வாகனத்துக்காக விலக வேண்டுவது அவசியம்.

இங்கே நாம் வேறு வாகனம் வேறு என பிரித்துப் பார்த்து செயல்படுவது தான் சரியானது.

இது போல் நான் எனது பயத்திலிருந்தும், துக்கத்திலிருந்தும் விலகி விட வேண்டும் என

முயல்வோமாயின்

அது சரியா?

நான் ஒரு வாகனத்தைப் பார்த்து வாகனம் எனப்
புரிந்து கொள்வதும்

அதற்கு நாம் விலகி வழிவிட வேண்டும் எனப்
புரிந்து கொள்வதும்

நம் மனதினுள்ளே தான் ஏற்படுகின்றது;

நமது நினைவுகளின் மூலமாகத் தான்
ஏற்படுகின்றது.

இவ்வாறு புரிந்து கொள்வது நம் மனதினுள்ளே
நிகழ்ந்த போதிலும்

நாம் உடலால் வாகனத்துக்கு ஒதுங்கி வழி
விடுகிறோம்.

வாகனத்துக்கு ஒதுங்குவதாக மனதளவில்
கற்பனை செய்தால் மட்டும் போதாது. உடலாலும்
ஒதுங்க வேண்டும்; செயலால் ஒதுங்க வேண்டும்;
செயலால் சரி செய்ய வேண்டும்.

நாம் மிகவும் விரும்பிய பொருள் அழிந்து போய்
விட்டது. அதைத் திரும்பப் பெற முடியாது. அது
சம்பந்தமாக நமக்கு எந்தச் செயலும் கிடையாது. ஆனால்
நம் மனதில் மட்டும் அது சம்பந்தமான ஒரு துயரம்
மட்டும் இருந்து கொண்டே உள்ளது.

இந்த துயரம் நமது மன அனுபவமாக உள்ளது.
இந்தத் துயரத்திலிருந்து நாம் விடுபட எண்ணுகிறோம்.

துயரமும் மனதில் தான் உள்ளது. துயரத்திலிருந்து
விடுபட வேண்டும் எனும் எண்ணமும் மனதில் தான்

உள்ளது.

வாகனத்தையும் மனது தான் காட்டியது. வாகனத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் எனும் எண்ணமும் மனதில் தான் உள்ளது.

அந்த எண்ணத்தைப் பயன்படுத்தி மனது காட்டிய வாகனத்துக்கு நமது உடலால் வழிவிட்டு விலகினோம்.

இங்கு துயரத்தையும் மனது தான் காட்டுகிறது. துயரத்திலிருந்து விலக வேண்டும் என்ற எண்ணமும் மனதில் தான் உள்ளது.

துயரத்திலிருந்து விலக வேண்டும் எனும் எண்ணத்தைப் பயன்படுத்தி நாம் என்ன செய்வது?

வாகனத்திலிருந்து நாம் விலக வேண்டும் என்பது நம் மனதால் விலகி இருப்பது அன்று.

அது உடலால் விலகி இருப்பது. ஆனால் துயரத்திலிருந்து நாம் விலக வேண்டும் என்பது உடலால் விலகி இருப்பது அன்று.

மனதே மனதிலிருந்து விலக வேண்டும் என்பதையே இது குறிக்கின்றது.

மனதே துக்கத்திலிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும் என்பதையே இது குறிக்கின்றது.

துக்கம் என்பது துக்கப்படுபவன் என்ற அனுபவமாகவே உணரப்படுகிறது.

பயம் என்பது பயப்படுபவன் என்ற அனுபவமாகவே உணரப்படுகிறது.

உண்மையில் துக்கம் வேறு, துக்கப்படுபவன் வேறு கிடையாது.

பயம் வேறு, பயப்படுபவன் வேறு கிடையாது.

இரண்டும் ஒன்றே.

ஆனால் நாம் இரண்டையும் வேறு வேறாகக் கருதி விடுகிறோம்.

எனக்கு துக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது;

எனக்கு பயம் ஏற்பட்டுள்ளது;

- என அதை இரண்டாகப் பிரித்துப் பொருள் படுத்தி விடுகிறோம்.

விளைவு?

துக்கத்திலிருந்து விடுபடவும், பயத்திலிருந்து விடுபடவும் போராடி விடுகிறோம்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில்

அனுபவம் - அனுபவிப்பவன் என்ற பிரிவே கிடையாது.

அனுபவத்திலிருந்து அனுபவிப்பவன் விடுபட நினைக்கும் போது தான்

பிரிவும், போராட்டமும் இருப்பது போன்ற தோற்றமும் ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

சாலையில் நாம் ஒரு வாகனத்தை ஓட்டிச் செல்கிறோம். எதிரே ஒரு வாகனம் வருகிறது. நாம் அந்த வாகனத்துக்கு வழி விட வேண்டும். அந்த வாகனம் நம் வாகனத்துக்கு வழி விட வேண்டும்.

நாம் ஒருவருக்கொருவர் வழி விட்டு விலகாவிட்டால் என்ன ஆகும்?

இரண்டு வாகனங்களும் ஒன்றையொன்று மறித்துக் கொண்டு நின்று விடும். செயல்கள் தடுக்கப்பட்டு முடங்கிப் போய் விடும்.

போக்குவரத்தே ஸ்தம்பித்துப் போய் விடும். இதனால் நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் துன்பம்.

இது போல்

துக்கப்படுபவன் துக்கத்திலிருந்து விலகாமல் இருந்து விட்டால் என்ன ஆகும்?

பயப்படுபவன் பயத்திலிருந்து விலகி - விடுபடாமல் இருந்து விட்டால் என்ன ஆகும்?

மனம் முடங்கிப் போய்விடுமா?

புறத்திலிருக்கும் பொருள் வேறு;

மனதிலிருக்கும் உருவம் வேறு.

புறத்திலிருப்பவை அனைத்தும் நிஜம்;

அகத்திலுள்ளவை அனைத்தும் நிழல்.

நிஜத்துக்கு நிஜம் ஒதுங்கி வழி விட வேண்டும்.

நிழலுக்கு நிழல் ஒதுங்கி வழி விடத்தேவை இல்லை.

நிழல்கள் அனைத்தும் இருப்பற்றவை; தோன்றி மறையக் கூடியவை.

நினைவுகளும், நினைவுகளால் உருவாக்கப் பட்ட உணர்ச்சிகளும்

வெறும் நிழல்களே.

மேஜையில் ஒரு பொருளை வைத்தோமானால்

அது அங்கேயே தான் இருக்கும்.

அது போல் நமக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளும்
நினைவுகளும்

அப்படியே இருந்து விடுமா?

அவை அனைத்தும் தாமாக மறைந்து விடும்.

அவை எப்படித் தோன்றினவோ, அப்படியே
மறைந்தும் போய் விடும்.

நம்மிடம் தோன்றும் நினைவுகளும்,
உணர்ச்சிகளும் மறைவதற்கு

எவ்வளவு காலம் தேவைப்படும்?

நம்மிடம் ஏற்படும் நினைவுகளும், உணர்ச்சிகளும்
மறைந்திட

சில நாட்கள் தேவைப்படுமா?

சில மணி நேரங்கள் தேவைப்படுமா?

அல்லது நில நிமிடங்களே போதுமா?

அல்லது சில விநாடிகளிலேயே மறைந்து விடுமா?

நமது நினைவு - நமது உணர்ச்சி,

இவற்றின் ஆயுள் எவ்வளவு காலம்?

நாட்களா, மணியா, நிமிடங்களா அல்லது
விநாடிகளா?

இதனை ஆய்வு செய்த விஞ்ஞானிகள் என்ன
கூறுகிறார்கள் தெரியுமா?

ஒரு விநாடிக்கு 60 நினைவு ஏற்படுவதாகக்
கூறுகிறார்கள். ஒரு விநாடிக்கு 60 உணர்ச்சிகள்

ஏற்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள்.

அவை அடுக்கடுக்காக வருவதால் ஒரே நினைவு தொடர்ந்து இருப்பது போன்றும், ஒரே உணர்ச்சி தொடர்ந்து நீடித்திருப்பது போன்றும் தோற்றமளிக்கின்றன.

மன உணர்ச்சிகள் யாவும் தாமாக தம்மை விடுவித்துக் கொள்கின்றன.

நான் எனது துயரத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும்,
நான் எனது பயத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும்

என்ற நிலையே அங்கு கிடையாது.

எந்த நினைவும் - எந்த உணர்ச்சியும்

கண நேரத்துக்கு மேல் நீடித்திருப்பதில்லை.

அவற்றைச் சீரமைக்க நாம் எதையோ செய்து விடுவதால் மட்டுமே

அவை புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

அனுபவம் - அனுபவிப்பவன் என்ற அம்சங்கள் யாவும்

கண நேரத் தோற்றங்களேயாகும்.

ஆனால் நாம் அவற்றை நமது நினைவுக் குறிப்புகளோடு - நமது memoryயோடு இணைத்துப் பார்ப்பதன் மூலமாகவே

அனுபவிப்பவன் எனும் நான் தொடர்ந்து நீடித்திருப்பது போன்றும்

அந்த அனுபவிப்பவனுக்கு

இன்பம், துன்பம் போன்ற பல அனுபவங்கள்
வந்து செல்வது போன்றும்

ஒரு மயக்க உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது.

உண்மையில்

தற்காலிகமாக வந்து செல்லும் நினைவுகளால்
உருவாக்கப்பட்ட

நான் எனும் அம்சமும் தற்காலிகமானதே.

நமது நினைவுகள் எப்படி கணந்தோறும் புதிது
புதிதாக ஏற்படுகின்றனவோ, அப்படியே,

நமது நான் என்னும் உணர்வும் கணந்தோறும்
புதிது புதிதாக வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

ஒரு மெழுகுவர்த்தியின் சுடர்

தொடர்ந்து ஒரே சுடராக இருப்பது போல்
தோன்றுகிறது.

ஆனால் அந்தச் சுடரானது கணந்தோறும்
புதிதானது.

ஒரு மின் விளக்கின் ஒளி அசைவற்றுப்
பிரகாசிப்பது போல் தோன்றுகிறது.

ஆனால் விநாடி ஒன்றுக்கு நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட
Flickering மாற்றம் அதில் இருப்பதாக ஆய்வு
செய்துள்ளார்கள்.

அகத்தைப் பொறுத்த வரையில் “நான்” என ஓர்
அம்சம் நிரந்தரமாக எதுவுமே கிடையாது.

அனுபவங்கள் எப்படி தற்காலிகமானதோ

அப்படி அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட

அனுபவிப்பவனும் தற்காலிகமானவனே.

அனுபவிப்பவன் என்பவன் ஒரு நபரல்ல. அது ஓர் அனுபவமே. அனுபவமே அனுபவிப்பவன் போலத் தோன்றுகின்றது.

அனுபவம் மட்டுமே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அனுபவிப்பவன் என்று எவரும் கிடையாது.

இப்படி தற்காலிகமாகத் தோன்றி மறைந்து செல்லும் அனுபவங்களுக்கு ஆதாரமான உணர்வு நிலை - ஆன்மா எனக் கூறப்படும் ஆதாரமான அம்சம்.

அப்படி ஓர் ஆதார உணர்வு உள்ளதா?

அப்படி ஓர் உணர்வு நிலை உள்ளதா?

அதைத் தான் ஆன்மா என்று கூறுகிறார்களா?

அதைத் தான் உண்மையான நான் என்று கூறுகிறார்களா?

நாம் எத்தனையோ நபர்களோடு தொடர்பு கொள்கிறோம். எத்தனையோ பொருட்களோடு தொடர்பு கொள்கிறோம்.

அப்படி நாம் தொடர்பு கொள்ளும் அனைத்திலும் எது உண்மையானது?

“மற்ற எல்லாவற்றிலும், இது தான் மிகவும் உண்மையானது” என்று கூறத் தகுந்த வகையில் எது உண்மையாக உள்ளது?

யானையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். சினிமாவிலும் பார்த்துள்ளோம். ஆனால் நேரில் பார்க்கவில்லை. ஒரு நாள் யானையை நேரில் பார்க்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது.

யானையை நேரில் பார்க்கும் போது தான் அது நிதர்சனமான உண்மையாக இருக்கிறது.

யானையைப் பார்த்து விட்டு நாம் வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறோம். இப்போது யானை இல்லாமல் போய் விடுகிறது. நம் கண்களுக்கு யானை தெரிவதில்லை.

ஒரு சுவையான பழத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். அந்தப் பழத்தை நாமே நேரடியாக சுவைக்கும் போது தான் அந்தப் பழம் உண்மையாகிறது. அதன் சுவை உண்மையாகிறது. ஆனால் சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு அந்த சுவையும் மறைந்து விடுகிறது.

நமது புலன்களின் மூலம் உணர்ந்து அறியப்படுபவை மட்டுமே, நமக்கு நிதர்சனமான உண்மையாகத் தெரிகின்றன.

நாம் புலன்களால் அனுபவித்து அறியும் போது தான் உண்மையாக அறிகிறோம் என்ற உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது.

நாம் நமது கைகளால் நெருப்பைத் தொடுகிறோம். கையில் உஷ்ணம் தாக்குகிறது. வெப்பத்தை உணர்கிறோம்.

நாம் கைகளால் ஐஸ் கட்டியைத் தொடுகிறோம். குளிர் நம் கையைத் தாக்குகிறது. நாம் குளிரை உணர்கிறோம்.

வெப்ப உணர்வு நெருப்பில் உள்ளதா அல்லது நம் கைகளில் உள்ளதா?

குளிர் உணர்வு ஐஸ் கட்டியில் உள்ளதா அல்லது நம் கைகளில் உள்ளதா?

நெருப்புக்கு வெப்பத்தைக் கொடுக்கத் தான் தெரியுமே தவிர அதை உணரத் தெரியாது.

ஐஸ்கட்டிக்கு குளிரைக் கொடுக்கத்தான் தெரியுமே தவிர குளிரை உணரத் தெரியாது.

வெப்பத்தையும் குளிரையும் உணர்வது நமது கைகள் மட்டுமே.

நம் கைகள் வெப்பத்தையும் காட்டுகிறது, குளிரையும் காட்டுகிறது.

நமது கைகளின் தன்மை வெப்பமா அல்லது குளிரா?

அதை வெப்பம் என்றும் கூறி விட முடியாது? குளிர் என்றும் கூறி விட முடியாது.

ஆனால் குளிரும் வெப்பமும் நமது கைகளில் தான் வெளிப்படுகின்றன.

- கைகளில் தான் உணரப்படுகின்றன

நம் கைகளில் இயற்கையான நிலை

ஓர் அறியும் தன்மையாக உள்ளது.

ஓர் உணரும் தன்மையாக உள்ளது.

அந்த உணரும் தன்மை தான் அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது.

அந்த உணருந் தன்மை தான் நாம் அறிந்து கொண்டிருக்கும் அனைத்திலும் - எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் உண்மையான ஒன்றாக உள்ளது.

அனைத்து உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

அந்த உணருந் தன்மையை

பிரக்ஞை என்று கூறுகிறார்கள்.

அந்த உணரும் தன்மை எப்படி இருக்கிறது?

அதன் இயல்பு என்ன?

நமக்கு உடல் இருப்பது அனைவருக்கும் தெரியும்.

இந்த உடல் உணர்வோடு உள்ளதா அல்லது உணர்வற்று உள்ளதா?

இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டால் அதற்கு என்ன பதில் சொல்வோம்?

நமக்கு ஒரு நாள் திடீரென காய்ச்சல் - Fever - ஏற்படுவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

உடலெங்கும் அனலாகக் கொதிக்கிறது. காய்ச்சலின் வேகத்தால் உடலெங்கும் வலியும் தெரிகிறது.

இப்போது நாம் நமது மொத்த உடலையும்,

வெப்பமாகவும் வலியாகவும் உணர்கிறோம்.

நாம் ஏதோ மருந்து எடுத்துக் கொள்கிறோம். நமது காய்ச்சல் மறைந்து விடுகிறது. உடலிலுள்ள அனலான வெப்பமும், வலியும் மறைந்து விடுகின்றன.

இப்போது நம் உடல் இருப்பது நமக்குத் தெரியுமா? நம் உடல், உணர்வோடு தான் உள்ளதா?

நம் உடல் இருப்பது தான் தெரிகிறதே. நம் உடல் உணர்வோடு இருப்பது தான் தெரிகிறதே

என்று கூட நாம் கூறலாம்.

நமக்கு எத்தனையோ உள்ளுறுப்புகள்

இருக்கின்றன. அவை இயங்கிக் கொண்டும் இருக்கின்றன.

அவை இருப்பதையும், இயங்குவதையும் நம்மால் உணர முடிகிறதா?

சரி உள்ளூறுப்புக்களைக் கூட விட்டு விடுவோம். வெளிப்படையாகத் தெரியும் கை, கால்களை எடுத்துக் கொள்வோம்.

நமது கைகளில் பத்து விரல்கள் உள்ளன. கால்களில் பத்து விரல்கள் உள்ளன.

அவை அனைத்தும் உணர்வோடு தான் உள்ளன.

இந்த விரல்கள் அனைத்தையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரிசையாக நம்மால் உணர முடியுமா?

முயன்று பாருங்கள்.

எவராலுமே உணர முடியாது.

ஏன்?

நம் உடல் உணர்வோடு தான் இருக்கிறது. ஆனால் இருப்பது தெரியாமல் இருக்கிறது.

நம் பிரக்ஞையின் இயல்பு அது தான். உணர்வின் இயல்பு அது தான்.

அது ஏதாவது ஓர் உணர்ச்சியாக வெளிப்படும் போது தான்

அதனை நாம் அறிய முடியும்.

நம் உடலில் ஏதாவது ஒரு பகுதியை இலேசாக நாம் தட்டினோமென்றால்

அப்படி தட்டியதால் ஏற்பட்ட வெளிப்பாட்டை மட்டுமே அறிய முடியும்.

வெளிப்பட்ட உணர்ச்சியை மட்டுந்தான் அறிய முடியும். வெளிப்பாட்டுக்குக் காரணமான உணர்வு நிலையை அறிய முடியாது.

நாம் நமது விரல் நுனியை அறிய நினைத்தாலும் கூட

அதில் நம் மனதைக் குவித்து ஏதாவது ஒரு சலனத்தை ஏற்படுத்தினால் மட்டுமே நமது விரல் நுனியையே அறிய முடியும்.

நமது உணர்வு நிலை தான் - Awareness தான் - பிரக்ஞை தான்

உணர்ச்சியாக வெளிப்படுகின்றது.

உணர்வை Awareness ஐ நாம் உணர முடியாது.

ஆனால் அதனால் வெளிப்பட்ட உணர்ச்சியை Consciousness- ஐ நம்மால் உணர முடியும்.

வெளிப்பாட்டை மட்டுந்தான் உணர முடியுமே தவிர வெளிப்பாடுகளுக்குக் காரணமான உணர்வு நிலையை

எவராலுமே உணர முடியாது.

இந்த உணர்வு நிலை தான்

நம் உடலின் மூலம் உடல் உணர்ச்சியாகவும்

மனதின் மூலம் மன உணர்ச்சியாகவும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது.

வெளிப்பட்ட உணர்ச்சிகளை மட்டுமே நம்மால்

அறிய முடியும்.

அதற்கு ஆதாரமான உணர்வு நிலையை அறிய முடியுமா?

உணர்வு நிலைக்கு தன்னை அறிய வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது?

நம்முடைய ஆதாரமான நிலை உணர்வு நிலையாக இருந்த போதிலும்

நம் செயல்பாடுகள் அனைத்தும்

வெளிப்பட்ட உணர்ச்சிகளின் வடிவிலேயே அமைந்துள்ளன.

நான் என்று நம்மை நாமே கூறிக்கொண்டாலும் சரி,

அல்லது உணர்ந்து கொண்டாலும் சரி

அதுவும் இந்த வெளிப்பட்ட உணர்ச்சிகளின் வரிசையில் தான் வருகிறதே தவிர,

அது எல்லா வெளிப்பாடுகளுக்கும் காரணமான உணர்வு நிலை அன்று.

அந்த ஆதாரமான உணர்வு

தனக்கென பிரத்தியேமாக எந்த ஒன்றையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதில்லை.

நான் என்று கூட அது தன்னைத் தான் விவரித்துக் கொள்வதில்லை.

நமது ஞானமுகாமில் கலந்து கொண்ட அன்பர் ஒருவர் ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளும் போது மனம் மிகவும் ரம்மியமாகி விடுகிறது. மிகவும் இலேசாகி விடுகிறது. ஆனால் வீட்டுக்குத் திரும்பினாலோ மனம் பழையபடி சிக்கலாகி விடுகிறது. வேண்டாத உணர்ச்சிகளெல்லாம் வெளியாகி விடுகிறது. மனம் மிகவும் பாரமாகி விடுகிறது; கொதிப்படைந்து விடுகிறது. ஏன் இப்படி இருக்கிறது? அந்த ரம்மியமான உணர்வு தொடர்ந்து இருக்க வேண்டாமா? அந்த ரம்மியமான உணர்ச்சியைப் பெறும் வகையில் எப்போதும் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தங்கியிருப்பதும் சாத்தியம் இல்லை. இங்கு நான் இந்தப் பிரச்சினையை எப்படி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்?

அவர் இப்படி தனது நிலையை தனது அனுபவங்களோடு இணைத்து விளக்கினார்.

நாம் இங்கு என்ன செய்ய வேண்டும் ?

நல்ல உணர்ச்சிகளையே வெளிப்படுத்தும் நல்ல சூழ்நிலையிலேயே நாம் தொடர்ந்து தங்கி இருக்க வேண்டுமா?

நம் வீட்டு வரவேற்பு அறையில் ஒரு பெரிய நிலைக் கண்ணாடி உள்ளது.

வரவேற்பு அறையில் யார் நுழைந்தாலும் அவரது உருவத்தை அந்தக் கண்ணாடி அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டும்.

“இவர் இந்த வீட்டிற்கு உரிமையாளர். அதனால் அவர் உருவத்தை மட்டும் அழகாகவும் தெளிவாகவும் காட்டுவேன். இவரைத் தவிர எவர் வந்தாலும் அவர்களது உருவத்தை இவ்வாறு காட்ட மாட்டேன்”

என்று அந்த நிலைக் கண்ணாடி கூறுவதில்லை.

நிலைக் கண்ணாடியானது தன் முன்னால் எதிர்ப்படும் அத்தனை உருவங்களையும் அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டிவிடும். அது தான் அந்தக் கண்ணாடியின் இயல்பு. அப்படி பிரதிபலித்துக் காட்டாவிட்டால் அது சரியான கண்ணாடி அன்று.

இது போல் தான் நம் மனதும்.

நாம் என்ன சூழ்நிலையில் இருக்கிறோமோ

அந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற உணர்வு ஏற்படுவது தான் சரியானதாகும்.

ஒருவர் நம் மீது கோபங்கொண்டு நம்மைத் திட்டிக் கொண்டிருக்கிறார் என வைத்துக் கொள்வோம்.

அந்நிலையில் நமக்கும் என்ன விதமான உணர்ச்சிகள் வெளிப்படும்?

அந்நிலையில் நமக்கும் அவர் மீது வெறுப்போ வருத்தமோ அல்லது கோபமோ தான் வெளிப்படும்.

ஒருவர் நாம் அவருக்குச் செய்த உதவிக்காக நம்மைப் போற்றி நன்றி பாராட்டுகிறார்.

அந்நிலையில் நமக்கு என்ன உணர்ச்சி வெளிப்படும்?

நமக்கு அவர் மீது அன்போ அல்லது மகிழ்ச்சியோ தான் வெளிப்படும்.

நல்ல விதமான சூழ்நிலையில் நல்ல விதமான உணர்ச்சிகளும்,

நமக்குப் பிடிக்காத சூழ்நிலையில் நமக்குப் பிடிக்காத உணர்ச்சிகளும்

ஏற்படுவது தான் இயற்கையானது.

அதில் விதிவிலக்கு கோருவது இயற்கைக்கு முரணானது.

துன்பம் ஏற்படும் போதெல்லாம் நான் மகிழ்ச்சியோடு சிரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்

என்று கோருவது இயற்கைக்கு விரோதமானது.

ஒருவர் தன்னுடைய கஷ்டத்தை நம்மிடம் கூறி கண்ணீர் விட்டு அழுது கொண்டிருந்தால் நாம் என்ன செய்வோம்?

நாம் அவரிடம் நமது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவோமா?

எல்லா உணர்வுகளும் இயற்கையானதே.

ஒரு கண்ணாடி எப்படி தனக்கு முன்னால் தோன்றும் காட்சிகளை அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றதோ

அப்படியே நம் மனதும் அது எதிர் கொள்ளும் இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளையும்

இன்ப துன்பமாகவே பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது.

இது தான் மனதின் இயற்கை.

அசுத்தமான காட்சியைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதால் கண்ணாடி அசுத்தமடைந்து விடுமா?

துக்ககரமான காட்சிகளைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதால் மனதும் மாசடைந்து விடுவதில்லை.

பிறகு எங்கு தான் பிரச்சினைக்கான அம்சம் உள்ளது?

பிரதிபலிப்பில் குற்றமில்லையென்றால்
கண்ணாடியில் குற்றமில்லை.

இருப்பதை அப்படியே காட்டுகிறது.

இதில் குற்றமில்லையென்றால் - கண்ணாடியில்
குற்றமில்லையென்றால்

பின் எங்கு தான் குற்றமுள்ளது?

பிரதிபலிப்பதை நாம் பிரச்சினையாகக்
கருதுவதில்லை.

பிரதிபலித்த உணர்ச்சிகள் தாம் நமக்கு
பிரச்சினையாகத் தெரிகின்றன.

சில உணர்ச்சிகள் நமக்குப் பிடித்தமாக
இருக்கின்றன. சில உணர்ச்சிகள் நமக்குப்
பிடித்தமில்லாமல் இருக்கின்றன.

சில உணர்ச்சிகள் நீடித்திருந்தால் நல்லது என
நினைக்கிறோம்.

சில உணர்ச்சிகள் நம்மை விட்டு உடனடியாகப்
போய்விட வேண்டும் என எண்ணுகிறோம்.

இப்படி நாம் விரும்புவது

கண்ணாடியின் பிரதிபலிக்கும் தன்மை
சம்பந்தப்பட்டதா

அல்லது பிரதிபலித்துள்ள காட்சிகள்
சம்பந்தப்பட்டதா?

மோசமான காட்சிகளை பிரதிபலிக்கவே கூடாது
என்று கண்ணாடியின் பிரதி பலிப்புத் தன்மையை நாம்
சீரமைக்க விரும்பவில்லை.

நம்முடைய உணர்ச்சிகளை நிர்வாகம் செய்வது சம்பந்தமான விருப்பங்களெல்லாம்

பிரதிபலிக்கும் நிழற்காட்சி சம்பந்தப்பட்டது.

பிரச்சினை பிரதிபலிப்பில் இல்லை. பிரச்சினை பிரதிபலிக்கும் காட்சிகளில் தாம் உள்ளது.

பிரதிபலிக்கும் காட்சிகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும்?

ஒரு கண்ணாடியின் முன்பு நீங்கள் நிற்கிறீர்கள். உங்களது உருவம் கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கிறது.

நீங்கள் அங்கிருந்து போனதும் உங்கள் நண்பர் கண்ணாடியின் முன்னால் வருகிறார்.

இப்போது அவரது உருவம் கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கிறது.

முதலில் பிரதிபலித்த உங்களது உருவம் என்ன ஆயிற்று?

கண்ணாடியானது புதிது புதிதாகப் பிரதிபலிப்பதற்கு அதில் பிரதிபலிக்கும் உருவங்களும் ஒத்துழைக்கின்றன.

எந்த பிரதிபலிப்பு உருவங்களும் நான் இங்கிருந்து போக மாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பதில்லை.

கண்ணாடியின் முன்னால் நாம் நிற்கும் போது தெரியும் நம் உருவமானது,

நாம் அங்கிருந்து நகர்ந்து செல்லவும்

அதுவும் அங்கிருந்து நகர்ந்து விட வேண்டும்.

அது தான் சரியானது. அது தான் இயற்கையானது.

நாம் சில உணர்ச்சிகளை தக்க வைப்பதற்கும், சில உணர்ச்சிகளை அப்புறப்படுத்தவும் போராடும் போது

நம் உணர்ச்சிகளின் எல்லைக்குள் தேவையற்ற பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

கண்ணாடியில் தெரியும் எனது உருவத்தை அப்புறப்படுத்த முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கின்ற கண்ணாடியின் முன்னேயே

நான் நின்று விடுவேனானால்

எனது உருவமும் கண்ணாடிக் குள்ளேயே தங்கிவிடும்.

கண்ணாடியிலிருந்து நகர்ந்து செல்லும் நாம் நம்முடைய உருவத்தையும் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.

உருவத்தை அப்புறப்படுத்தும் வேலை எதுவும் கிடையாது.

“இல்லை உருவத்தை அப்புறப்படுத்தும் வேலை எனக்கு இருக்கிறது. உருவம் நகரும் வரை நான் இங்கிருந்து நகரமாட்டேன்”

- என்று நாம் நமக்கொரு வேலையை கற்பித்துக் கொண்டோமானால்

அது உருவத்தை அப்புறப்படுத்துவது ஆகாது.

அது உருவம் அங்கே நீடித்திருப்பதற்கு உதவி செய்வதே ஆகும்.

நம் உணர்ச்சிகளை சீரமைக்கும் பொறுப்புகள் எவற்றையும்

சுமக்காதிருக்கும் பட்சத்தில்

அனைத்து உணர்வுகளும் தாமாகவே மறைந்து விடுகின்றன.

கண்ணாடியில் எந்த உருவங்களும் தங்கியிருக்காமல் மறைவது போல்

நம் மனதில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளும் தங்கியிருக்காமல் மறைந்து சென்றிடுவது தான்

சரியானது;

இயற்கையானது.

இதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

நாம் எதுவுமே செய்யத்தேவையில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வது மட்டும் போதும்.

நாம் நிலைக் கண்ணாடியின் முன்னால் நின்று தலைவாரிக் கொள்கிறோம். நமது உருவம் நிலைக் கண்ணாடியில் அப்படியே பிரதிபலிக்கிறது.

கண்ணாடிக்கு வெளியே நாம் இருக்கிறோம். கண்ணாடிக்கு உள்ளே நம்முடைய உருவம் உள்ளது.

இதில் நான் யார்?

இதில் நீங்கள் யார்?

நான் என்பது ஒரு நிழலா?

அல்லது அது வெளியே நிற்கும் நிஜமா?

இவற்றுள் நான் என்பது எது?

கண்ணாடிக்குள் தெரியும் நிழல் உருவந்தான் நம் கண்களுக்குத் தெரிகிறதே தவிர

கண்ணாடிக்கு வெளியே இருக்கும் நம்முடைய நிஜம் நம் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை.

“நான் இருப்பதை நான் அறிகிறேன்” என்றால் நம்மை அறியப்படும் பொருளாக அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று தான் பொருள்.

அறியப்படும் நான் என்பது ஒரு நிழல் உருவமே . நினைவுகளால் உருவாக்கப்பட்ட நிழலே.

கண்ணாடிக்குள் தெரிவது தான் நான்.

நான் என்பது கண்ணாடிக்குள் தெரியும் நிழல் உருவம் மட்டுமே. அதற்குக் காரணமான அம்சம் கண்ணாடிக்கு வெளியே இருக்கலாம்.

ஆனால் கண்ணாடிக்குள் தெரிவதை மட்டுமே நாம் அறிந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

கண்ணாடிக்குள் தெரியும் நான் என்னும் நிழல் உருவத்தை

கண்ணாடிக்குள்ளிருந்து மீட்டு எடுக்க வேண்டுமா?

அந்த “நான்” என்பது தான் முக்தி அடைய வேண்டுமா?

உண்மையில் நிழல்கள் அனைத்தும் விடுதலையோடு தான் இருக்கின்றன.

பொருளைப் பிடித்து வைக்கலாம். நிழலைப் பிடித்து வைக்க முடியுமா?

நான் என்பது ஒரு நிழல் அம்சம் எனப் புரிந்து கொள்வது மட்டும் போதும்.

அந்நிலையில் அது சம்பந்தமாக நம்முடைய முயற்சிகள் எவையும் தேவையில்லை என்பதும் புரிந்து விடும்.

ஒரு வீட்டை நாம் விலை கொடுத்து வாங்குவோம்.
வீட்டுக்கான விலையைக் கொடுத்து வீட்டின்
புகைப்படத்தை வாங்குவோமா?

நான் என்பதை ஒரு நிழல் என்று புரிந்து
கொள்வதே

நம்மைப் புரிந்து கொள்வதாகும்.

நம்முடைய உணர்ச்சிகள் எனும் நிழல்

கணந்தோறும் புத்தம் புதிதாக இருக்கின்றன;

- பிரவாகமாக இருக்கின்றன.

விடுதலை யோடு இருக்கின்றன.

7. முக்தர்களின் முக்தி

புத்தருக்கு ஏற்பட்ட முக்தியைப் பற்றி ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.

எத்தனையோ தவ முயற்சிகளைச் செய்து இந்த விடுதலையை அடைய எண்ணினார்.

தவ முயற்சிகளினால் எத்தனையோ அருமையான அனுபவங்கள் கிடைத்தன.

ஆனால் அவையெல்லாம் அவரை ஏமாற்றி விட்டுப் போய் விட்டன.

அவர் தேடிவந்த தீர்வை அவைகள் கொடுக்கவில்லை.

எல்லா முயற்சிகளிலும் தோற்று விட்டதாக முடிவு செய்த அவர்

மேற்கொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில்

மனமுடைந்து போய் ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்து விட்டார்.

உடைந்து போன மனதால் என்ன செய்ய முடியும்?

அறுந்து போன கயிற்றால் கட்ட முடியுமா?

மனதை அதன் போக்கில் விட்டுவிட்டார். அது அதன் போக்கில் இயங்க ஆரம்பித்து விட்டது.

மனதின் ஒரு பகுதி தான், தன்னைச் சீரமைக்கப் போராடி வந்திருந்தது. அந்தப் பகுதி தனது இயலாமையை உணர்ந்து கொண்ட நிலையில் தனது முயற்சியைக் கைவிட்டு விட்டது.

அது தனது முயற்சியைக் கைவிட்ட நிலையில்

அது ஆற்றின் நீரோட்டத்தை எதிர்த்து நீச்சலடிக்கும் முயற்சியைக் கைவிட்ட ஒன்றாக மாறி விட்டது.

ஆற்றை எதிர்த்து நாம் நீந்தாமலிருந்தால் என்ன ஆவோம்?

ஆற்றோட்டமும் அப்படியே நின்று போய்விடுமா?

நாம் நீந்தினாலும் நீந்தாவிட்டாலும் ஆறு ஓடிக்கொண்டே தான் இருக்கும்.

நாம் எதிர் நீச்சலை நிறுத்திய நிலையில் அந்த ஆறு

தனது ஓட்டத்தில் நம்மையும் இணைத்துக் கொள்ளும்.

மன ஓட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடிய நாம் மனதின் ஓட்டத்தோடு இணைந்து கொள்கிறோம்.

மனதைக் கட்டுப்படுத்தி, அதனை நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர நினைக்குந்தோறும்,

நம் மனம் ஒரு போராட்டக் களமாக அமைந்து விடுகிறது.

மனதைப் பற்றிப் பிடிப்பது தான் பந்தம்;

அதனை விட்டு விடுவது தான் விடுதலை. அதனை நாம் பற்றிப் பிடிக்காமல் விட்டுவிட்டால் அது அப்படியே செயலற்றுப் போய் விடுவதில்லை.

அதனை விட்டுவிட்ட நிலையில் அது விடுபட்டு இயங்குகிறது.

அதன் போக்கில் இயங்குகிறது.

அதில் ஒரு பகுதி இன்னுமொரு பகுதியைக் கட்டுப்படுத்த முயலாமல்

அது முழு மனதாக இயங்குகிறது. மொத்த மனமும் ஒரே திசையில் பிரவாகமாக இயங்குகிறது.

இந்த மன விடுதலையே விடுதலை. இந்த மன விடுதலையே முக்தி.

இந்த மன விடுதலையை - முக்தியை அடைய

சாஸ்திரங்களைக் கற்று பண்டிதராகி இருக்க வேண்டுமா?

ஐப, தபங்களை மேற்கொண்டு சுவாச கதியை ஒழுங்கு படுத்தி யோகியாக இருக்க வேண்டுமா?

எதுவுமே தேவை இல்லை.

நம் மனதின் இயற்கையான நிலையே பிரவாகமான நிலை தான்.

அதை நிர்வகிக்க எண்ணுந்தோறும் நாம் தான்

நமது முக்தி நிலைக்கு, பிரவாகத்துக்கு

தடங்கல் செய்து விடுகிறோம்.

இரமண மகரிஷிக்கு இந்த நிலை கிடைத்த போது அவர் ஒரு சிறுவன்.

16 வயது கூட பூர்த்தி யடையாத -மேஜர் ஆகாத மைனர் பையன்.

அவர் அந்நிலையில் சாஸ்திரங்கள் கூறும் தத்துவங்கள் எவற்றையும் தெரிந்திருக்கவில்லை. தவ - தியானங்கள் எவற்றையும் செய்ததில்லை.

ஆனால், அடைய வேண்டிய விடுதலையை அவர் பெற்றுவிட்டார்.

எப்படி?

திடீரென ஒரு நாள் அவருக்கு மரணபயம் ஏற்பட்டது. அதை என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை.

அந்த பயத்திலிருந்து தப்பித்து ஓட வேண்டும் என்றும் அவருக்குத் தோன்றவில்லை.

பிறகு என்ன செய்தார்?

தனக்கு ஏற்பட்ட மரண பயத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டார்.

மரணம் வந்தால் என்ன நிகழுமோ அது நிகழ்ந்துவிட்டுப் போகட்டும் என மனப்பூர்வமாக அதற்கு அனுமதி வழங்கினார்.

இதனால் என்ன நேர்ந்தது அவருக்கு?

அவர் மனதில் தான் மரண பயம் இருந்தது. அந்த பயத்தை அனுபவித்த மனது

அந்த பயத்திலிருந்து விடுபட எண்ணவில்லை.

பயமாக இயங்கிய மனது மட்டுமே இருந்தது.
அதற்கு எதிராக எந்த மன இயக்கமும் இல்லை.

பயமாக இயங்கிய மனது எதிர்ப்பின்றி
இயங்கியது;

சுதந்திரமாக இயங்கியது.

விடுபட்ட நிலையில் இயங்கியது.

விடுதலையாகவே இயங்கியது.

அவர்

தன்னுடைய மனம் தானாக இயங்கும் விடுதலைப்
பிரவாகத்தைக் கண்டு பிடித்தார்.

தனது விடுதலையைக் கண்டு பிடித்தார்.

தான் எதைக் கண்டு பிடித்தோம் என்பது கூட
அவருக்குப் புரியவில்லை.

பிற்காலத்தில் சாஸ்திர வல்லுநர்களின் அறிமுகம்
கிடைத்த நிலையில் தான்

தனக்கு அன்று ஏற்பட்டது என்ன என்பதே
புரிந்தது.

அவர் அன்று ஆன்மாவையோ, பிரம்மத்தையோ,
உணரவில்லை,

நான் யார்? என்று எதனையும் உணரவில்லை.

அவரது மனம் தாமாக இயங்குவதை மட்டுமே
கண்டு பிடித்தார்.

அது விடுதலையாக இயங்குவதை மட்டுமே கண்டு
பிடித்தார்.

பிற்காலத்தில் அந்த அனுபவத்தை

சாஸ்திர தத்துவங்கள் என்னும் கூண்டுக்குள்
அடைத்த பிறகு தான்

ஆன்மா, ஆன்ம சாட்சாத்தாரம், நான் யார்

என பல விதமான விளக்கங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன.

மனவிடுதலை தான் ஆன்ம ஞானம் என்ற
பெயரைப் பெற்றுவிட்டது.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி வாழ்விலும் இதுதான்
நிகழ்ந்தது.

அவருக்கு என்ன ஏற்பட்டது ?.

ஜே.கிருஷ்ண மூர்த்தியையும் அவரது சகோதரர்
நித்யாவையும் பிரம்ம ஞான சபையினர் எடுத்து
வளர்த்தனர்.

ஜே.கே. உலக போதராக வருவார் என்றும்,
அவரது சகோதரர் அவருக்கு உதவியாளராக இருப்பார்
என்றும் அந்த சபையினர் சில தீர்க்க தரிசனங்களை
வைத்திருந்தனர்.

உலக போதகராக ஜே.கே.யை தயார் செய்தனர்.
அவருக்கு பல விதமான தியானப் பயிற்சிகள்
கொடுக்கப்பட்டன.

தியான அனுபவங்கள், சமாதி நிலைகள், உடலை
விட்டு சூட்சும சரீரமாக வெளிப்படுதல்

போன்ற பலவிதமான அனுபவங்கள் அவருக்குக்
கிடைத்தன.

உலக போதகராக அவரது சபையினர் அவரை

அங்கீகரித்தனர். ஆனால் ஜே.கே. மட்டும் தன்னை அங்கீகரிக்கவில்லை.

விடுதலை அடைந்ததாக அவர் தன்னைக் கருதவில்லை.

விடுதலை என்னும் அனுபவத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்.

விடுதலை என்னும் அந்த அனுபவம் எப்படி இருக்கும் என்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை.

எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்.

அவர் போதி சத்துவ மைத்திரேயராக வெளிப்பட்டு உலகம் உய்வதற்கான போதனைகளை வழங்குவார் என்றும் அவருடைய பன்னிரண்டு தலைமைத் தூதுவர்களில் ஒருவராக ஜே.கே.யின் சகோதரர் நித்யாவும் இருப்பார் என

வானுலகச் செய்தியின்படி அறிவிப்பு வெளியிடப் பட்டது.

நித்யா உடல் நலமற்று படுக்கையிலிருந்த போது, ஜே.கே. உடனிருந்து கவனித்துக் கொண்டார்.

அப்போது சென்னை நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளுமாறு ஜே.கே.யை அன்னி பெசன்ட் அழைத்தார். நித்யாவை மரணமடைய விடமாட்டோம். எனவும், பணிகளை செய்ய நித்யா உயிருடனிருப்பார் எனவும் தெய்விக சக்திகள் உறுதி கூறியதாகக் கூறி அன்னி பெசன்ட் ஜே.கேயை அழைத்தார்.

ஜே.கே யும் அந்த இறைச் செய்தியை நம்பினார். 9.11.1925ல் ஜே. கே கப்பலில் பயணமானார்.

நேப்பில்ஸிலிருந்து புறப்பட்ட கப்பல்
சூயஸ்கால்வாயைக் கடந்து கொண்டிருந்த போது நித்யா
விடமிருந்து தந்தி வந்தது, உடல் நிலை மோசமடைந்து
விட்டதாக.

இறை சக்தியின் மீது ஜே.கே முழு நம்பிக்கையுடன்
இருந்ததால், பயணம் தொடர்ந்தது. ஆனால் அன்று
இரவே நித்யாவின் மரண அறிவிப்பு வந்து விட்டது.

ஜே.கே. முற்றிலுமாக நிலைகுலைந்து
போய்விட்டார்.

நித்யா பிழைத்துக் கொள்வார், அவர் ஜே.கே. யின்
எதிர்காலப் பணிகளுக்கு பிரதான சீடனாக இருந்து
உதவுவார்

- என்ற தெய்வீக அருள்வாக்கு பொய்த்து விட்டது.

தெய்வங்கள் உட்பட அனைவருமே தன்னைக் கை
விட்டுவிட்டதாக எண்ணி நொறுங்கிப் போனார்.

சகோதரனைப் பிரிந்த துயரத்தில் அப்படியே
உறைந்து போனார்.

தன்னுடைய துயரத்திலிருந்து விடுபட தவ-
தியானங்களை சமாதரி நிலையை முயற்சிக்கவில்லை.

அவரை மீறிப் போன அந்த நிகழ்வை அப்படியே
ஏற்றுக் கொண்டார்.

அவரை மீறிப் போன அவரது துயரத்தை
அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டார்.

விளைவு?

மனத்துயரமாக வெளிப்பட்ட அவரது மன
இயக்கம்

எதிர்ப்பின்றி இயங்கியது;

முழு மனதாக இயங்கியது.

அவர் மனம் புதியதொரு பரிமாணத்தில்
இயங்குவதைப் புரிந்து கொண்டார்.

ஆனாலும்

அவர் தனக்கு ஏற்பட்ட மாற்றத்தின்
செயல்பாட்டையும் அறிவியல் நுட்பத்தையும்
தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆனாலும் அவருக்கு ஏற்பட வேண்டிய மாற்றம்
அவருக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

மனம் துயரத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் சரி,
ஏமாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் சரி

அவர் அதன் இயக்கத்துக்கு அவரளவில் எந்த
எதிர்ப்பையும் கொடுக்கவில்லை.

பின் என்ன?

அந்த மனது விடுதலையுடன் இயங்கித் தானே ஆக
வேண்டும்.

இதனை அவர் போக்கில் புரிந்து கொண்டு
அவருக்குத் தெரிந்த மொழியில் வெளிப்படுத்தினார்.

“இப்போது அழுவது எப்படி என்பதைப் புரிந்து
கொண்டேன். அது மனித இயற்கை. வாழ்வில்
உண்மையான அழகுள்ளது. உண்மையின் மகிழ்ச்சி
உள்ளது. இயற்கை வந்து போகிற எந்தப் புற
நிகழ்வினாலும் சிதறடிக்க முடியாது என்பதை அதிக
உறுதிப்பாட்டுடன் அறிந்து கொள்கிறேன்.
நிலைத்திருக்கின்ற இந்தப் பேரன்பு அழிவற்றது; வெல்ல

முடியாதது.”

இப்படி அவர், தான் புரிந்து கொண்டதை எழுத்தாக வெளியிட்டார்.

உண்மையில் அவர் அப்படி எந்த ஒரு அழிவற்ற பேரன்பையும் கண்டு பிடித்திடவில்லை.

மனச் சுதந்திரத்தையே அன்று கண்டு பிடித்தார்.

சுதந்திரமடைந்த மனது,

வேறு ஒரு பரிமாணத்தில் இயங்குவதைக் கண்டுபிடித்தார்.

நம் மனதின் இயற்கையான, இயல்பான நிலையே அது தான்.

அவர் அதற்கு அவரது மொழியில் அழிவற்ற பேரன்பு எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டார்.

உண்மையில் எல்லா முக்தர்களுக்கும் நிகழ்ந்ததே அவருக்கும் நிகழ்ந்திருந்தது.

மனதின் எந்த ஒரு பகுதியும், மனதை எதிர்த்துப் போராடவில்லை.

மனது போராட்டமில்லாமல் முழு மனதாக இயங்குவது தான் விடுதலை; முக்தி.

மகான் அரவிந்தர் தனக்கு நிகழ்ந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“நான் தியானங்கள் பலவற்றைச் செய்து வந்தேன். பிராணாயாமங்கள் செய்து வந்தேன். பிராணாயாமத்தின் விளைவாக எனக்குக் கவிதை எழுதும் ஆற்றல் கூட ஏற்பட்டது. பிராணாயாமத்துக்கும் கவிதைக்கும் என்ன

தொடர்பு என்று எனக்கே தெரியாது. ஆனாலும் அந்த மாற்றம் எனக்குள் ஏற்பட்டது...

“நான் செய்தவற்றையே திரும்பத் திரும்ப செய்து வந்ததைப் போன்ற முன்னேற்றமில்லாத ஒரு தேக்க நிலை தான் ஏற்பட்டது. அடைய வேண்டியதை அடைந்து விட்ட திருப்தி எதுவும் ஏற்படவில்லை. இதனால் எனது தியான முயற்சிகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டேன். ஒரு வருடமாக நான் எதையும் செய்யவில்லை ...

“ஆனால் திடீரென எனக்குள் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அது எப்படி ஏற்பட்டது, எதனால் ஏற்பட்டது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றமோ உண்மையானது. அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் எந்த பயிற்சி முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. அதனால் அந்த மாற்றம் எதனால் ஏற்பட்டது என்று என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அப்போது எனக்கு ஒரு குருநாதர் இருந்தார். அவருடைய ஆசீர்வாதத்தினாலும் மகிமையினாலுந்தான் இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்குமோ என எண்ணினேன் ...

“எனது குருநாதரிடமே சென்று விபரம் கேட்டேன். அவர் எனது மாற்றங்கள் என்னென்ன எனக் கேட்டுப் புரிந்து கொண்டார். பிறகு அவர் சொன்னார். அப்பா! நீ அடைந்த நிலையை நானே இன்னும் அடையவில்லை. பிறகு நான் எப்படி உனக்குக் கொடுத்திருக்க முடியும்? என்று கேட்டார். அப்படியானால் எனக்கு இந்த நிலை எப்படி ஏற்பட்டது? எனது முயற்சியினால் ஏற்பட்டது என்று நான் கூற மாட்டேன். முயற்சி எதனையும் மேற்கொள்ளாதிருந்த நான் எனது முயற்சியினால் தான் ஏற்பட்டது என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? பிறகு இந்த மாற்றத்துக்கு எது

காரணம், யார் காரணம் ? நிச்சயம், நான் வணங்கும் கிருஷ்ண பகவானும், பராசக்தியுமே தான் காரணமாக இருக்க முடியும்.”

இப்படி அவர் தனக்கு ஏற்பட்ட அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறி முடிக்கிறார்.

உண்மையில் அவருக்கு என்ன தான் ஏற்பட்டுள்ளது?

எல்லா ஞானிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும் ஏற்பட்டது தான் அவருக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. அதில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை.

என்ன செய்வது என்று தெரியாத நிலையில் அவர்

தனது மனதை அதன் போக்கில் இயங்க அனுமதித்து விட்டார்.

ஆனாலும் அது அதன் போக்கில் இயங்க ஒரு வருடகால அவகாசம் எடுத்துள்ளது.

நிசர்கதத்த மகராஜ்க்கு ஏற்பட்டது என்ன?

அவர் எத்தனையோ ஆன்மீக தியானப் பயிற்சிகளைச் செய்து வந்தார். எத்தனையோ விதமான அனுபவங்கள் கிடைத்தன. தெய்விக சக்திகளின் தரிசனங்களெல்லாம் ஏற்பட்டன. ஆனால் அவர் தேடிக்கொண்டே இருந்தார். தான் முழுமை பெற்றவராக தன்னை அவர் கருதவில்லை.

“நீ ஒரு நபரல்ல. நீயே மெய்ப்பொருள்” என்று அவரது குருநாதர் அவருக்கு உபதேசித்தார்.

நானே மெய்ப்பொருளாக இருக்கும் பட்சத்தில் நான் வேறு எதனைத் தேடுவது?

இதே சிந்தனையுடன் மூன்று வருட காலம் இருந்து வந்தார்.

திடீரென ஒரு நாள் அவரது தேடுதல் நின்று போனது. தான் முக்தி பெற்றதாக அவர் அறிவித்தார்.

அவருக்கு என்ன நேர்ந்தது?

அவர் தேடிக் கொண்டிருக்கும் வரை அவரே அவருடைய மனதை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

நானே மெய்ப்பொருள் -நானே அது என்ற முடிவுக்கு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வந்த நிலையில்

அவர் எதைத் தேடுவார்?

தேடுவதற்கு எதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

அவர் தனது மனதை இயக்காத நிலையில் அவர் மனது

அதுவாக இயங்கியது.

அதன் போக்கில் இயங்கியது.

அவர் மனது

தன்னையே மெய்ப்பொருள் என கற்பிதம் செய்து கொண்டது.

அந்தக் கற்பிதம் உறுதியான நிலையில் அது தேடுதலை நிறுத்திக் கொண்டது.

அது தேடுதலை நிறுத்திக் கொண்டதால்

அந்த மனம் இயங்காமல் போய்விடுமா?

அது இயங்கத் தான் இயங்கியது.

ஆனால் அது தேடுதல் இல்லாமல் இயங்கியது.

அதன் போக்கில் இயங்கியது.

சுதந்திரமாக இயங்கியது?

விடுபட்ட நிலையில் இயங்கியது

அவர் தனது பக்தர் ஒருவரிடம் கூறிகிறார்.

உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் பொய்யானவை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் ஒருவனே மெய்ப்பொருள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.”

இப்படி அவர் கூறும்போது அவரிடம் அந்த பக்தர் விளக்கம் கேட்கிறார்.

“நானே பரம்பொருள் என்ற ஞானம்- தன்னறிவு Self Realization ஏற்பட்ட பிறகு உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் மாயையாக உங்களுக்குத் தெரிந்ததா?

“அல்லது உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் மாயையாகத் தெரிந்ததால் ஞானம் என்னும் தன்னறிவு உங்களுக்கு ஏற்பட்டதா? எது முதலில் ஏற்பட்டது? எது இரண்டாவது ஏற்பட்டது?”

இப்படி அவர் கேட்டதும் நிசர்கதத்தா கொஞ்சம் யோசிக்கிறார். பிறகு தீர்மானமாகக் கூறுகிறார்.

“தன்னறிவு என்ற ஞானந்தான் நானே மெய்ப்பொருள் என்ற ஞானந்தான் முதலில் ஏற்பட்டது. அதன் பிறகு தான் உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் மாயை என்ற அறிவு ஏற்பட்டது. முதலாவது ஏற்படுவது தன்னறிவு Self Realization; இரண்டாவது ஏற்படுவது தான் ‘உலக அனுபவங்கள் அனைத்தும் மாயை’ என்ற உணர்வு.”

- இப்படி அவர் வரிசைப்படுத்துகிறார்.

அவருக்கு அப்படித் தான் ஏற்பட்டதா?

அவருடைய கூற்றுப்படி

தன்னை பரம்பொருளாக அறியும் தன்னறிவு
ஞானந்தான்

உயர்வானதாகத் தோற்றமளிக்கிறது.

அதன் விளைவாக உலக அனுபவங்களெல்லாம்
மாயையாகத் தெரிவதாக அவருக்குத் தோன்றியிருக்கிறது.

உண்மையில்

தன்னை பரம்பொருளாக அறியும் அறிவு என்று
எதுவும் கிடையாது.

மனது மட்டுமே தான் அவருக்கும் வேலை
செய்திருக்கிறது.

மெய்ப்பொருள் என்ற பெயரில் எதையோ
தேடிக்கொண்டிருந்த அவர் மனது

அவரது குருநாதரின் வார்த்தையில் நம்பிக்கை
வைத்து

நானே பரம்பொருள் - நானே அது என்ற
முடிவுக்கு வந்துள்ளது.

நான் தேடிக் கொண்டிருக்கும் பொருள் நானே
என்று முடித்துக் கொண்ட பிறகு

நான் எதையும் தேட வேண்டியதில்லை.

அடைவதற்கு - தேடுவதற்கு எதுவுமே இல்லாத
நிலையில்

அவரது மனம் அதுபோக்கில் இயங்க
ஆரம்பித்துள்ளது.

மனம் சுதந்திரமாக - எதிலும் தங்கியிருக்காமல்
இயங்கியதை

அவர் அவருடைய மொழியில்
விளக்கியிருக்கிறார்.

உலக அனுபவங்களை மாயையாகக் கருதும்
மனநிலை என விவரித்திருக்கிறார்.

நான் தான் மெய்ப்பொருள் -நான் தான் அது
என்பதை அவர் எவ்வாறு கண்டுபிடித்துள்ளார்?
எவ்வாறு உணர்ந்துள்ளார்?

ஒரு கண்ணாடிக் குவளையில் பாலை
வைத்திருக்கிறோம்.

அதை எடுத்து சுவைத்துக் குடிக்கிறோம்.

அதை சுவைத்துப் பார்த்து அது தான் பால்
என்பதை அறிந்து கொள்கிறோம்.

இப்படி நாம் மெய்ப்பொருளை சுவைத்து அறிய
முடியுமா? அனுபவித்து அறிய முடியுமா?

இப்படி அனுபவித்துத் தான் நானே அது என்பதை
- நானே மெய்ப்பொருள் என்பதை

- நிசர்கதத்தா கண்டு பிடித்தாரா?

அப்படி கண்டு பிடித்தது போன்ற ஒரு தோற்றம்
அவருடைய வார்த்தைகளில் வெளிப்படுகிறது.

ஆனால் அப்படி எதனையும் அவர்
கண்டுபிடித்திருக்கவில்லை. அப்படி எவராலும்
கண்டுபிடிப்பதும் சாத்தியம் இல்லை.

மெய்ப்பொருள் என்பது ஓர் அனுபவம் அன்று.

அனுபவித்து அதை அறிய முடியாது; உணர முடியாது.

பிறகு அவர் அதனை எவ்வாறு தான் அறிந்தார்?

எவ்வாறு தான் தெரிந்து கொண்டார்?

ஒரு கண்ணாடிக் குவளையில் தண்ணீர் இருக்கிறது. இன்னுமொரு கண்ணாடிக் குவளையில் பால் இருக்கிறது.

இரண்டு குவளைகளும் ஒரே மேஜையில் அருகருகே வைக்கப்பட்டுள்ளன.

நாம் பார்த்த மாத்திரத்தில்

இவைகளுள் எது தண்ணீர், எது பால் என்பதைக் கண்டு பிடித்துவிட முடியும். சுவைத்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை.

நாம் நமது அன்றாட வாழ்வில் செயலாற்றும் போது

நம் அனைவருக்குமே “நான்” - “நான் இருக்கிறேன்” என்ற உணர்வு

எப்போதுமே இருந்து கொண்டதான் இருக்கும்.

குருவின் வார்த்தையின் மூலம்

“நான்” என்பது தான் மெய்ப்பொருள் என்ற அபிமானம் ஏற்பட்டு

அதை அப்படியே விசுவாசிக்கும் போது

நானே மெய்ப்பொருள் என்ற நமது எண்ணம் உறுதி பெறுகிறது.

இது நமது எண்ணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றமே தவிர

இது ஓர் அனுபவம் அல்ல.

ஆனால் இந்த மாற்றம் மட்டுமே போதுமானது.

- இது மட்டுமே தேவையானது.

இந்த மாற்றம் ஏற்பட்ட நிலையில்

உலக அனுபவங்கள் சார்ந்த அனைத்து எண்ணங்களும் வலுவிழந்து விடுகின்றன.

விளைவு?

அனைத்து எண்ணங்களும் அவை போக்கில் இயங்க ஆரம்பித்து விடுகின்றன.

ஏனெனில் நாம் எந்த எண்ணங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவற்றைத் தேர்வு செய்வதில்லை.

நாம் ஒரு மனிதரைப் பார்த்தாலும் சரி, அல்லது ஒரு மரத்தைப் பார்த்தாலும் சரி,

அவை அனைத்தும் எண்ணங்களாக்கப்பட்டே நம்மால் புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன.

எண்ணங்களாக்கப்படாத எவற்றையும் நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

நமது செயல்பாடுகள் அனைத்தும் எண்ணங்களின் அம்சமாகவே உள்ளன.

நானே அது - நானே மெய்ப்பொருள் என்பதும் ஓர் எண்ணமே.

ஆனால், அந்த எண்ணத்தின் மீது கொண்ட விசுவாசம்

எண்ணங்களின் இயக்கத்தில் ஒரு சுதந்திரத்தின் தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆனால் பார்வையாளர்களின் மத்தியில் நிசர்கதத்தா ஒரு விசித்திரமான மனிதராகப் பார்க்கப் படுகிறார்.

“நானே அது - நானே பரம்பொருள்” என்னும் ஏதோ ஒரு விசித்திரமான அனுபவத்துடன் இருப்பதைப் போன்று தோற்றமளிக்கிறார்.

அவருக்கு ஏற்பட்ட உண்மையான மாற்றம் என்பது

மன இயக்கத்தின் சுதந்திரம் மட்டுமே.

அந்தச் சுதந்திரம் எத்தனையோ காரணங்களினால் ஏற்படலாம்.

உண்மையில் நம் மன இயக்கத்தின் சுதந்திரம் என்பது

நாம் கொண்டுவர வேண்டிய ஒன்றல்ல.

அது நம் மனதின் இயற்கையே.

நமக்கு ஏற்பட்ட மனமாற்றத்தின் காரணமாக

நாம் நம் மனதின் சுதந்திரத்துக்கு இடையூறு செய்யாமல் இருந்து விடுகிறோம்.

மனதினுடைய எந்த பகுதியையும் நாம் தேர்ந்தெடுக்காமல் இருப்பதால்

மனதின் சுதந்திரம்,

இடையூறுகள் இல்லாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு விடுகிறது .

நாம் அடைய வேண்டிய உன்னதமான நிலை என்பது

நம் மனதின் சுதந்திரமான இயக்கமே

- பிரவாகமான இயக்கமே.

நம் மனதின் இயற்கையான நிலையும் அதுவே.

நம்முடைய இயற்கையான நிலையை,

நாம் நமது அறிவின் துணை கொண்டு, தவறான அணுகுமுறையின் காரணமாக, ஒரு போராட்டக் களமாக மாற்றி விடுகிறோம்.

நம் அறிவின் தேவையற்ற செயலைப் புரிந்து கொள்வது தான்

நம் பிரச்சினைகள் அனைத்துக்குமான உண்மைத் தீர்வாகும்.

அந்தத் தீர்வைப் பெற்ற ஞானிகள் பலரும்

ஒரு விபத்தைப் போலவே அதனைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அதை எப்படிப் பெற்றோம்? எதனை அடைந்துள்ளோம் - என்பது கூட பலருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் அவர்கள் அடைந்தது மட்டும் உண்மை நிலையே. அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.

அதனை அடைந்த ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் அதனை விளக்கியதால்

இயற்கையான இந்த நிகழ்வு கூட பிரம்மாண்டப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

சராசரி மனிதரால் அடைய முடியாத எட்டாக்கனியாக விவரிக்கப் பட்டுவிட்டது.

உண்மையில் சராசரி மனிதரால் மட்டுமே அடையக்கூடிய ஒன்று தான் முக்தி நிலை.

சிலர் சமாதரி நிலையை முக்தரி நிலை எனக்கூறி விளக்கம் கொடுத்து விடுகின்றனர்.

சமாதரி நிலைகள் அனைத்தும் முயற்சியோடு தொடர்புடையவை.

சமாதரி அனுபவங்களின் காரணமாகவும்

நம்முடைய மனம் மென்மையடைந்து போராட்டங்களிலிருந்து விடுபடும் சாத்தியம் உள்ளது.

ஆனால் நாம் நமது சராசரி கடமைகளைக் கூட செய்ய முடியாத அளவில்

நம் மன இயக்கம் அனைத்தும் முடங்கிப் போய்விடும் அபாயமும் அங்குள்ளது.

சமாதரி முயற்சியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மன விடுதலை என்பது இயற்கையானது அல்ல.

- ஆரோக்கியமானது அல்ல.

சமாதரி நிலை பற்றிய மேலும் சில குறிப்புகளை இந்நூலின் அடுத்த பகுதியில் இன்னும் சற்று விரிவாகப் பார்க்க இருக்கிறோம்.

முக்தரி என்பது இயற்கையானதாகவும் எளிதானதாகவும் இருந்தாலும்,

இது தான் வாழ்வின் உயர்நிலையாகவும், உயிர் நிலையாகவும் உள்ளது.

சுதந்திரம் மிகுந்த இந்த நிலையில் நிர்ப்பந்தமோ, வன்முறையோ கிடையாது.

- வலிந்து திணிக்கும் பொறுப்பு எதுவும் கிடையாது.

பிரம்மாண்டத்தையோ, ஆனந்தத்தையோ அடைய வேண்டிய இடமாகக் காட்டி

வசீகரிக்கும் போக்கு கிடையாது.

இது ஓர் அடைவிடம் அல்ல. அதனால் எவரும் இதனைத் தேர்ந்தெடுத்து அடைய முடியாது.

நாம் மனோ அனுபவங்கள் எதனையும் தேர்ந்தெடுக்காத நிலையில்

நாம் தங்கியிருக்கும் அல்லது பிரவசிக்கும் நிலையே இது தான்.

நாம் எதையாவது தேர்ந்தெடுத்தோமாயின்

இந்தப் பிரவாகம், தன்னை அதற்கு விட்டுக் கொடுத்து விடும்.

அதனால் ஆசைப்படுபவர்களோ அடைய நினைப்பவர்களோ

இதனை அடைய முடியாது.

அவர்களுக்கு

இது தனது இருப்பைக் காட்டிக் கொள்ளாத மறை பொருளாகி விடும்.

இது அது என்று கூறுவதால்

அப்படிச் சுட்டிக் காட்டக்கூடிய அளவில் எந்த ஒரு தன்மையும் - நிலையும் அங்கு கிடையாது.

அனுபவங்கள் எவற்றையும் பிடித்து வைக்காத

நிலையில்

அனுபவங்கள் அனைத்தும் பிரவாகமாக மாறிவிடுகிறது.

அனுபவங்களின் பிரவாகமே முக்தி நிலை.

அனுபவங்களே இல்லாத நிலையில் பிரவாகமும் கிடையாது.

அனுபவங்கள் அனைத்தும் மனம் சார்ந்தவை ஆகும்.

ஆகவே முக்தி என்பதும் மனதோடு தொடர்புடைய ஒன்றே ஆகும்.

மனதின் இயக்கம் தடங்கலுடன் இயங்கும் போது அதனைப் போராட்டம் அல்லது பந்தம் எனக் கூறுகிறோம்.

மனமே தடங்கலில்லாமல், ஆசையினால் பந்தப்படாமல் இயங்கும் போது

அதனை முக்தி அல்லது விடுதலை என்று கூறுகிறோம்.

எல்லா முக்தர்களும் இதனையே அடைந்துள்ளார்கள்.

*

முன்றாம் பகுதி

1. வேதங்கள் காட்டும் உண்மை

வேதவேதாந்தங்கள் நமக்கு என்ன கூறுகின்றன?

நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என

நமது வாழ்க்கை தர்மத்தை வேதங்கள் கூறுகின்றன.

ஜீவன் என்பது எது? ஈஸ்வரன் என்பது யார்? பிரபஞ்சம் எனப்படும் இந்த உலகங்களெல்லாம் எப்படித் தோன்றின? பஞ்சபூதங்களெல்லாம் எப்படித் தோன்றின? - என அனைத்து விபரங்களையும் கூறுகின்றன.

இவற்றையெல்லாம் விளக்கிக் கூறிய வேதங்கள், நம்மிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பது என்ன?

வேதம் சொல்கிறது; அதனால் கேட்டுக் கொண்டேன். நேரடியாக எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. வேதம் என்ன சொல்கிறது என்பது எனக்குப் புரிகிறது. வேத வாக்காக இதனை எடுத்துக் கொள்கிறேன். இவையெல்லாம் எனது அனுபவம் அல்ல;

- இப்படி நாம் சொல்ல வேண்டும் என்பதை

வேதங்கள் எதிர்பார்க்கின்றனவா?

“வேதங்கள் சொல்வதையெல்லாம் நான் அனுபவப்பூர்வமாகத் தெரிந்து கொண்டேன். வேதங்கள் கூறுவதெல்லாம் நிதர்சனமாக எனக்கு நேரடியாகவே தெரிகின்றன.”

- இப்படி நாம் கூற வேண்டும் என்பதை வேதங்கள் எதிர்பார்க்கின்றனவா?

ஈஸ்வரன் எப்படித் தோன்றினார், பிரபஞ்சம் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை நேரடியாக எப்படித் தெரிந்து கொள்வது?

ESP எனப்படும் அமானுஷ்யங்களை அறிந்து கொள்ளும்

நம்முடைய திருஷ்டியை - உணரும் சக்தியை நாம் யோக - தியானப் பயிற்சிகள் மூலம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா?

பிறப்பு எப்படி வந்தது? கர்மா எப்படி வந்தது? பாவ - புண்ணியங்கள் எப்படி வந்தன? இவையெல்லாவற்றையும்

அத்தகைய திருஷ்டி மூலம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அப்படி ஒரு வினோதமான திருஷ்டியை நாம் அடைய வேண்டும் என்பதை வேதங்கள் வலியுறுத்தும் பட்சத்தில்

அந்த திருஷ்டியை அடைவது எப்படி என்பதை மட்டும் கற்றுக் கொடுத்தால் போதும்.

அந்த திருஷ்டி ஏற்பட்டால் நாம் எதையெல்லாம்

தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று பட்டியல் போட வேண்டிய தேவையில்லை.

கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனிடம் கண்களைத் திறந்தால் என்னென்ன காட்சிகளை யெல்லாம் பார்க்கலாம்

- என்று மீண்டும் மீண்டும் விவரிப்பதில் பயன் என்ன?

கண்களைத் திறந்தால் அவனே தெரிந்துகொண்டு விடுவான்.

அப்படியொரு பயிற்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வேதங்கள் பேசவில்லை.

அப்படியொரு திருஷ்டியை அடைவதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வேதங்கள் பேசவில்லை.

ஈஸ்வரன் எப்படி வந்தார், பஞ்ச பூதங்கள் எப்படி வந்தன, ஸ்தூல, சூட்சும, காரண சரீரங்கள் எப்படி வந்தன, பிரபஞ்சம் எப்படி வந்தது

- என்பது குறித்து வேதங்கள் சொல்லத்தான் சொல்கின்றன.

அவற்றை அப்படியா என்று கேட்டுக் கொண்டால் போதும்.

அது உண்மையா பொய்யா என ஆய்வு செய்து கண்டு பிடிக்கும் பொறுப்பு எதனையும்

வேதங்கள் நமக்குக் கொடுக்கவில்லை.

இரயிலில் வரும் புதிய நபர் ஒருவரைச் சந்திப்பதற்காக இரயில் நிலையம் செல்லுகிறோம்.

இதுவரை நாம் அவரைப் பார்த்ததில்லை. ஆறடி உயரத்தில் நல்ல சிவப்பு நிறத்தில் இருப்பார். மீசை எதுவும் வைத்திருக்க மட்டார். வயது சுமார் 50 இருக்கும். தலை முடி சற்று நரைத்திருக்கும். கண்களில் எப்போதும் கண்ணாடி அணிந்திருப்பார்.

- இப்படி அவரைப்பற்றி அவருடைய அடையாளங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அவரை எதிர்பார்த்து நாம் இரயில் நிலையத்தில் காத்திருக்கிறோம்.

இந்நிலையில் இரயில் நிலையத்தில் அமர்ந்திருக்கும் யாரோ ஒருவர்

இந்த இரயில் நிலையம் எந்த வருடத்தில், எந்த அரசாட்சி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஏற்படுத்தப்பட்டது, அதில் என்னென்ன வளர்ச்சிகள் - மாற்றங்கள் பிற்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டன

- என அந்த இரயில் நிலையம் பற்றிய சரித்திர கால விபரங்களை யெல்லாம் நம்மிடம் கூறுகிறார்.

இரயிலில் வரும் அன்பரைக் கண்டு பிடிப்பதற்கும்,

அந்த சரித்திரக்கால உண்மைகளுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை.

பொழுது போக்காக வேண்டுமானால் கேட்டுக் கொள்ளலாம்.

இந்நிலையில் அன்பர் வரும் இரயில் வரவும் பயணிகள் இறங்கி வருகின்றனர். நாம் இப்போது நாம் தேடி வந்த நபரைத் தேடுவதில் மும்முரமாகி

விடுகிறோம்!

நாம் தேடிவந்த நபரைக் கண்டு பிடிப்பதில் அக்கறை காட்டாமல் இரயில் நிலையம் ஆரம்பிக்கப் பட்டது இரண்டாம் ஜார்ஜ் மன்னர் காலத்திலா அல்லது முதலாம் ஜார்ஜ் காலத்திலா

- என நாம் விவாதத்தில் ஈடுபடுவோமானால்

நாம் கண்டு பிடிக்க வந்த நபரைக் கோட்டை விட்டு விடுவோம்.

கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டிய நபர்தான் முதலாவது முக்கியத்துவம் உடையது.

மற்றவை அனைத்தும் இரண்டாம் தர விபரங்களே ஆகும்.

அது போல் வேதங்கள் கூறும் பிரபஞ்ச உண்மைகள் இரண்டாம் பட்சமானவை.

அப்படியானல் வேதங்கள் சுட்டிக் காட்டும் பிரதானமான உண்மை எது?

வேதங்களின் அடிப்படையில் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய பிரதானமான உண்மை எது?

நான் யார்? எனது நிஜசொருபம் என்ன?

- என்பது தான் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய பிரதானமான உண்மையாகும்.

- வேதங்கள் கூறும் பிரதான உண்மையாகும்.

நான் யார் என்பதை வேதங்கள் விளக்குகின்றன. வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் விளக்குகின்றன.

நமது நிஜ சொருபம் எது என்பதை அவை தெளிவு

298— 3. 1. வேதங்கள் காட்டும் உண்மை
படுத்துகின்றன.

அதன் மூலம் நாம் யார் என்பதைப் புரிந்து
கொள்ளவேண்டும். நாம் யார் என்பதைத் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டும்.

- இதைத் தான் வேதங்கள் எதிர்பார்க்கின்றன.

நமது நிஜ சொரூபம் உடலோ, மனமோ அல்ல;
நமது நிஜ சொரூபம் ஆத்ம சொரூபம்.

- இப்படி வேதங்கள் கூறுகின்றன. இதை நாம்
இப்படியே புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று

வேதங்கள் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கின்றன.

இதை எப்படி நாம் புரிந்து கொள்வது?

நமது நிஜ சொரூபம் ஆன்ம சொரூபம் என்பதை
நாம் எவ்வாறு தெரிந்து கொள்வது?

வேதங்கள் பொய் சொல்லுமா? வேதங்கள்
சொல்வது உண்மையாகத் தான் இருக்கும். அதனால்
வேதங்கள் சொல்வதை உண்மையென நம்புகிறேன். நான்
ஆன்மாவா, ஆன்மா இல்லையா என்பதெல்லாம்
எனக்குத் தெரியாது. வேதங்கள் சொல்வதை நான் ஏற்றுக்
கொண்டதால் நான் ஆன்மாவே. மற்றபடி என்னைப்
பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாது.

- இப்படி நான் கூறினால் அது சரியா?

இந்த அளவில் நான் தெரிந்து கொண்டால்
போதும் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றனவா?

- எதிர்பார்க்கின்றனவா?

பல் டாக்டரிடம் சென்று பல்லைக் காட்டுகிறோம்.

“பல்லில் என்ன பிரச்சினை?” என பல் டாக்டர் கேட்கிறார்.

எனக்குப் பல்வலி என்று எனது அம்மா கூறுகிறார்.

- இப்படி நாம் டாக்டரிடம் கூறுகிறோம்.

“அம்மா கூறிவிட்டுப் போகட்டும். உனக்கு பல்லில் வலி இருக்கிறதா?”

“எனக்கு எதுவுமே தெரியாது டாக்டர். எங்கள் அம்மா பொய் பேசமாட்டார். அவர் சொல்வதை நான் நம்புகிறேன். அதனால் எனக்கு பல்வலி இருக்கிறது.”

- இப்படி நாம் டாக்டரிடம் பதில் கொடுப்போமானால் அது எப்படி இருக்கும்?

இப்படி ஒரு பதிலைத் தான் வேதங்கள் நம்மிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கின்றனவா?

நான் ஆன்மாவா, இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் வேதங்களை நம்புவதால், வேதங்களின் கூற்றுப்படி என்னை நான் ஆன்மா என நம்புகிறேன்.

- இப்படி நாம் கூறினால் போதுமா? இப்படி தான் வேதங்கள் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கின்றனவா? அதே போன்ற பல் டாக்டர் உதாரணத்திற்கே மீண்டும் வருவோம்.

“இடது பக்கத்து கீழ் நாடிப்பற்களில் வலி இருக்கிறது டாக்டர்,” என டாக்டரிடம் கூறுகிறோம்.

“எத்தனை பற்கள் வலியெடுக்கின்றன?” என டாக்டர் கேட்குகிறார்.

“மொத்தப் பற்களுமே வலியாக இருக்கின்றன,

300— 3. 1. வேதங்கள் காட்டும் உண்மை
டாக்டர். குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியவில்லை.”

- இப்படி அவருக்கு பதில் கொடுக்கிறோம்.

அவர் நமது வாயில் இடது பக்கக் கீழ்
வரிசைப்பற்கள் ஒவ்வொன்றாக அழுத்திப் பார்க்கிறார்.

ஒரு பல்லை அழுத்தும்போது மட்டும் வலி
அதிகமாகின்றது.

வலிக்குக் காரணமான பல்லைக் கண்டு
பிடித்துவிடுகிறார்.

மொத்த பற்களுமே வலிப்பது போல்
தோன்றினாலும், உண்மையில், ஒரே ஒரு பல்தான்
மொத்த பல்வலிக்கும் காரணமாக இருந்துள்ளது.

டாக்டர் ஒவ்வொரு பல்லாக அழுத்திப்
பரிசோதிக்கும் போது தான்,

பிரச்சினைக்குரிய சரியான பல்லைக் கண்டு
பிடிக்க முடிந்தது.

பிரச்சனைக்குரிய பல்லைக் கண்டுபிடித்தது
யார் ?

நாமா?

அல்லது டாக்டரா?

பல்லை அழுத்தியது டாக்டர்; வலியை உணர்ந்தது
நாம்.

இங்கு இருவருடைய பங்கும் உள்ளது.

ஆன்மா என்பது எது என்று சுட்டிக் காட்டும்
பொறுப்பு வேதங்களைச் சார்ந்தது.

அதை அனுபவப் பூர்வமாகப் புரிந்து கொள்ளும் பொறுப்பு நம்மைச் சேர்ந்தது.

டாக்டர் ஒவ்வொரு பல்லாக அழுத்திப் பார்க்கும் போது,

எந்தப்பல்லை அழுத்தும்போது வலி அதிகமாகிறது என்பதை உணர்ந்து தெரியப்படுத்த வேண்டியது நமது கடமை.

இப்படி வேதங்களின் வழிகாட்டுலின் படி

நம்மை நாமே ஆன்மா என உணர்வுப் பூர்வமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எது வலியுள்ள பல், எது வலியற்ற பல் எனப் புரிந்து கொள்வதைப் போல்

எது ஆத்மா, எது அனாத்மா என நமக்குள் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

- எது ஆத்மா எனப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இதைத் தான் வேதங்கள் நமக்குப் போதிக்கின்றன.

இந்தப் பொறுப்பைத் தான்- வேலையைத் தான் - கடமையைத் தான்

வேதங்கள் நம்மீது சுமத்துகின்றன.

வேதங்கள் எவ்வளவோ பேசுகின்றன; எத்தனையோ விபரங்களையும் கொடுக்கின்றன.

அத்தனை விபரங்களையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என அவை நம்மைக் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை.

நான் யார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நான் ஆன்மா என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் அனாத்மா அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த ஒரே ஒரு கோரிக்கையை மட்டுமே வேதங்கள் நமக்கு முன்னால் நீட்டுகின்றன.

வேத வேதாந்தங்களும், அவற்றின் விளக்கங்களும் விளக்கங்களுக்கு விளக்கங்களும் என

அது ஒரு கடலாகவே மாறிவிட்டது.

தெனாலிராமன் கதையைக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள்.

வேதாந்தங்களையெல்லாம் கரைத்துக் குடித்த பண்டிதர் ஒருவர் வாதம் செய்வதற்காக கிருஷ்ண தேவராயர் அரசவைக்கு வந்திருந்தார்.

அவர் கற்காத சாஸ்திரங்கள் கிடையாது. ஆகவே அவர் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் அவரே வெற்றி வாகை சூடி வந்தார்.

அவரை எதிர்கொள்ள அரசவையிலுள்ள பண்டிதர்கள் அனைவரும் நடுங்கினர். விவாதத்துக்கு முன்னமேயே ஓடி ஒளிந்து கொண்டனர்.

அரசருக்கு அந்தப் பண்டிதரை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்பது தெரியவில்லை.

அரசர் தெனாலிராமன் உதவியை நாடினார். தெனாலிராமனோ கொஞ்சமும் பயப்படவில்லை.

“அரசே கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் திலகாஷ்டமகிஷ பந்தனம் எனும்

சாஸ்திரம் தெரிந்தவன் நான் ஒருவன் மட்டுமே. அதனால் அந்த சாஸ்திரம் கூறும் உண்மைகளை எடுத்துக் கூறி நானே வெற்றி வாகை சூடுவேன்!”

- என மார்பை நிமிர்த்திக் காட்டிப் பேசினார்.

வேதாந்த பண்டிதரும் என்னவோ ஏதோ என்ற தடுமாற்றத் துடனேயே சபையில் ஆஜரானார்.

தெனாலிராமனோ மிகப் பெரிய சுவடிக் கட்டு ஒன்றை துணியால் போர்த்தி அலங்கரித்து அந்தக் கட்டுக்கு மாலையும் போட்டு சிறிய பல்லக்கு ஒன்றில் எடுத்து வரச் செய்தார்.

அதைப் பார்த்த பண்டிதன் மேலும் நடுங்கிப் போய் விட்டார்.

இப்படியொரு சாஸ்திரமா? அதுவும் இவ்வளவு பெரியதா? கேள்விப்படவே இல்லையே.

- என தடுமாறிப் போனார். தோல்வி அடைந்து விடுவோமோ என்ற பயம் அவருக்கு நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஆகவே அவர் பணிவுடன் அரசரிடம் விண்ணப்பித்தார்.

“அரசர் அவர்களே! எனது குருநாதர் கற்றுத் தந்த சாஸ்திரங்களில் இந்த சாஸ்திரம் இடம் பெறவில்லை நான். கற்றது வெறும் கைமண் அளவே. நான் கற்காதது உலகளவு.”

- என தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு விவாதம் செய்யாமல் தப்பியோடி விட்டார்.

அரசருக்கும் அது மிகுந்த அதிசயமாக இருந்தது

அசகாய சூரனான அந்தப் பண்டிதரே கற்றிராத அத்தகைய சாஸ்திரத்தைக் கற்றிருந்த தெனாலிராமன் மீது மிகுந்த மரியாதை ஏற்பட்டது.

அத்தகைய விசேடமான அந்தச் சுவடிகளைப் பார்வையிடவும் அரசர் ஆசைப்பட்டார்.

தெனாலிராமன் பல்லக்கிலிருந்த சுவடிக்கட்டை இறக்கி அதில் போர்த்தப் பட்டிருந்த துணியையும் நீக்கிக் காட்டினார்.

அங்கே காய்ந்து போன எள்கருக்கைகள், (எள்செடி) எருமை மாட்டைக் கட்டக் கூடிய கயிற்றினால் கட்டப்பட்டிருந்தன.

திலகாஷ்டம் என்பது எள்கருக்கை . மகிஷ பந்தனம் என்பது எருமை கட்டும் கயிறு.

இதை அவர் இணைத்து சாஸ்திரம் எனப் பெயரிட்டு திலகாஷ்ட மகிஷ பந்தனம் எனக் கூறிவிட்டார்.

வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் எண்ணிக்கையி லடங்காமல் பெருகிவிட்ட காரணத்தில் தான்

திலகாஷ்ட மகிஷபந்தனம் என்று கூட ஒரு சாஸ்திரம் இருக்குமோ என அந்த பண்டிதர் எண்ணி விட்டதில் வியப்பில்லை.

சாஸ்திரங்கள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். உப நிஷத்துகள், பிரம்ம சூத்திரங்கள் என எத்தனை வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும்.

இவை அனைத்தும் கூறும் ஒட்டு மொத்தமான உண்மை ஒன்றே ஒன்று தான்.

நமது நிஜ சொரூபம் ஆன்மசொரூபம்.

அதை நாம் புரிந்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இது தான் வேதங்கள் அனைத்தும் நமக்குக் கூறும்
ஒரே ஒரு உண்மை; மாபெரும் உண்மை.

*

2. ஆன்மசாட்சாத்காரம்

நானே ஆன்மா; எனது நிஜ சொரூபம் ஆன்ம சொரூபம்.

நான் உடலல்ல; நான் மனம் அல்ல; நான் அனாத்மா அல்ல. நான் ஆன்மா.

இப்படி வேதங்கள் கூறிவிட்டன; உபநிஷத்துகள் கூறிவிட்டன; வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் கூறிவிட்டன.

அவைகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கூறிவிட்டதால்

நாம் நம்மை ஆன்மா என்று அறிந்து கொண்டு விட்டோமா?

- அப்படி அறிந்து கொள்ள முடியுமா?

அதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் வேறு ஏதாவது வழிமுறைகள் மற்றும் உபாயங்கள் உள்ளனவா?

நானே ஆன்மா என்ற மாபெரும் உண்மையை நாம் எப்படி அறிந்துகொள்வது?

அனாத்மாக்கள் என்று இருப்பவை எல்லாம்

ஆத்மா அல்ல என்பதை நாம் எவ்வாறு கண்டு பிடிப்பது?

எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தால் மட்டும் போதுமா?

சாஸ்திரங்கள் கூறும் கூற்றுக்களை யெல்லாம் விவாதித்துப் புரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதுமா?

இங்கு வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் நம்மை எவ்வாறு வழிநடத்துகின்றன?

“வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்திடும் தகுதி நம் எவருக்கும் கிடையாது. ஆகவே வேத சாஸ்திரங்களை நாமாகக் கற்று வேதாந்த உண்மையை உணர்ந்து கொள்ள முடியாது.”

- இப்படிக் கூறி விடுகிறார்கள்.

பிறகு மெய்ப்பொருள் உண்மையை எவ்வாறு தான் தெரிந்து கொள்வது?

புரிந்து கொள்ளத் தகுதியே இல்லை. நாம் இந்த மேலான உண்மையை எவ்வாறு தான் புரிந்து கொள்வது?

வேதாந்த சாஸ்திரங்களை குருமுகமாகவே தெரிந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் சாஸ்திரங்களே கூறிவிடுகின்றன.

நாமாகப் படித்துப் புரிந்து கொண்டால் தாறுமாறாகப் புரிந்து கொள்வோம். நாம் எப்படிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையே குருமுகமாகத்தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

குரு என்பது யார்? அவர் எப்படிப்பட்ட குருவாக இருக்க வேண்டும்?

சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் கரைத்துக் குடித்து அது சம்பந்தமான வாதப் பிரதிவாதங்களிலெல்லாம் ஜெயித்தவராக இருக்க வேண்டுமா?

அல்லது அந்த குருநாதர் ஆன்மாவை உணர்ந்து எப்போதும் ஆன்ம போதத்திலேயே அமிழ்ந்தவராக இருக்க வேண்டுமா?

குருவுக்கு சாஸ்திரங்கள் இரண்டு தகுதிகளைக் கொடுக்கின்றன.

அவர் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த ஸ்ரோத்ரியனாக இருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக அவர் எப்போதும் பிரம்மத்திலேயே - ஆன்மாவிலேயே வாழ்ந்து வரும் பிரம்ம நிஷ்டனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இந்த இரண்டு தகுதிகள் தாம் வேத சாஸ்திரங்களினால் சுட்டிக் காட்டப்படும் தகுதிகள் ஆகும்.

தானே பிரம்ம சொரூபம் - ஆன்ம சொரூபம் என்று உணர்ந்தவராக இருக்கவேண்டும். அப்படியானால் தான் அவர் அடுத்தவருக்கு போதிக்கும் தகுதியுடையவராவார்.

ஆனால் அது மட்டும் போதாது. அதை அடுத்தவர்கள் புரியும் மொழியில் வெளிப்படுத்து பவராகவும் இருக்க வேண்டும். அதனால் அவன் சாஸ்திர அறிவு உள்ளவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய இரண்டு தகுதிகள் உள்ள குருவைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர் மூலம்

நம்மை யார் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

- நமது நிஜ சொரூபத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நமக்கு பாடம் நடத்த ஆசிரியர் கிடைத்து விட்டார் என்றே வைத்துக் கொள்வோம்.

இனி நாம் என்ன பாடம் படிக்க வேண்டும். ?

நான் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் தகுதியை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் படிக்க வேண்டிய பாடம் என்பது நமது தகுதியை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது மட்டுமே.

சாதன சதுஷ்டயம் என்ற பெயரில் ஒன்பது விதமான தகுதி நிலைகள் நான்காக வகைப்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவையெல்லாம் என்ன என்பவை நாம் இந்நூலின் முதற்பகுதியில் பார்த்திருக்கிறோம்.

அவற்றுள் பிரதானமானவை விவேகமும் வைராக்கியமுமே ஆகும்.

நான் யார் எனப் புரிந்து கொள்வதற்கு விவேகமும் வைராக்கியமுமே முக்கியமானவை.

விவேகத்துக்கும் வைராக்கியத்துக்கும் உதவியாகத் தான்

மற்ற சாதனங்களான சம, தம, உபரம திதிக்கா, ஸ்ரத்தா, சமாதானம், முமுட்சுத்துவம் ஆகியவை தேவைப்படுகின்றன.

ஆத்மா எது, அனாத்மா எது- நித்யம் எது, அநித்யம் எது என பிரித்துப் பார்ப்பது தான் விவேகம்.

நித்யம் என்பது ஆத்மா; அநித்யம் என்பது

அனாத்மா.

அநித்யம் எனும் அனாத்மாக்கள் எவை எவை என பிரித்துப் பார்த்து அவைகளிலிருந்து விடுபட்டு

ஆன்மாவாக இருத்தல் தான் ஆன்ம சாட்சாத்காரம்.

அநித்யம் எனும் அனாத்மாக்கள் எவை என்று நாம் பிரித்துப் பார்த்தாலும் கூட அவை நமக்குக் கொடுக்கும் சுகத்தில் மோகங் கொள்ளாமல்

அவற்றிலிருந்து விடுபட உதவுவது தான் வைராக்கியம்.

வைராக்கியத்தின் துணை கொண்டு தான் மோகத்திலிருந்து விடுபட முடியும்

அந்த நிலையில் நாம் அடைவது தான் ஆன்ம சாட்சாத்காரம்.

சாஸ்திரங்களில் ஆழ்ந்த பற்றுள்ளவர்கள் எம்மை மன்னிக்க வேண்டுகிறோம்.

விவேக வைராக்கியத்தின் மூலமாக ஆன்ம சாட்சாத்காரம் அடைவது என்பதெல்லாம் ஒரு ஏமாற்று வேலையே;

- ஒரு நாடகமே.

ஆனால் நல்ல நோக்கத்துக்காக நடத்தப்பட்ட ஒரு நாடகம்.

ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தைத் தேடி விவேகத்தையும், வைராக்கியத்தையும் அப்பியாசம் செய்து வருபவர்கள் கண்டிப்பாக ஏமாற்றத்தைத் தழுவினீராவார்கள்.

இப்படி ஒரு கதை.

ஒரு பெரிய வியாபாரிக்கு ஒரே ஒரு மகன். அந்த மகன் செல்வச் சிறப்போடு கஷ்டங்கள் தெரியாமல் வாழ்ந்தான். தீய சகவாசங்களும் தீய நடத்தையுள்ள வர்களுமே அவனுக்குத் துணை.

மகனுடைய நடத்தையினால் மனம் வெறுத்துப்போன வியாபாரி விரைவிலேயே மனம் உடைந்து இறந்துபோனார். அவர் சாகும் போது மகனைக் கூப்பிட்டுக் கூறினார், “மகனே, நீ போகும் வழி சரியல்ல; உனது கூட்டாளிகளும் சரியல்ல. என்னுடைய எல்லா செல்வங்களையும் உன்னை நம்பியே ஒப்படைத்து விட்டுப் போகிறேன். உன் கூட்டாளிகளிடம் மாட்டிக் கொண்டு உனது செல்வத்தையெல்லாம் இழந்து விடாதே...

“எனது அறிவுரைகளையும் மீறி உன்னுடைய தீய சகவாசத்தால் நீ உனது செல்வத்தையெல்லாம் இழந்து கடன் சுமையும் ஏற்பட்டு நீ குடியிருக்கும் இந்த வீட்டையே விற்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுமேயானால் பக்கத்து அறையைத் திறந்து அதில் இருக்கும். பெட்டியிலுள்ள சுவடியை எடுத்துப் படித்து அதில் கூறியபடி நடந்துகொள். அதுவரை அந்த அறையைத் திறக்க வேண்டாம்.”

- இப்படிக்கூறிய அவர் அந்த அறையின் சாவியையும் அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு இறந்து போனார்.

அந்தத் தந்தையின் உபதேசம் அவனுடைய காதுகளிலேயே ஏறவில்லை. அவனுடைய தீய சகவாசத்தால் அவனுடைய வியாபாரம் முடங்கியது.

செல்வமெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறையத் துவங்கின. கடன் வாங்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். அவன் கடன் வாங்க ஆரம்பித்ததும், உதவுவார்கள் என நினைத்த அவனுடைய நண்பர்களெல்லாம் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

அவன் தனித்து விடப்பட்டான். கடன் சுமை அவன் கழுத்தை இறுக்க ஆரம்பித்தது. உதவி கேட்டு எங்கு போனாலும் அவன் துரத்தி அடிக்கப்பட்டான். வீட்டை விற்று, கடன்களை ஓரளவாவது அடைத்து ஊரை விட்டே தப்பிப் போய்விடலாம் என்று எண்ணிய போது தான் தகப்பனாரின் கடைசி அறிவுரை அவனுடைய நினைவுக்கு வந்தது.

இந்த ஆபத்திலிருந்து மீண்டிட ஏதாவது வழி சொல்லியிருப்பார். இனியாவது அவரது வார்த்தையைக் கேட்டு நடப்போம் என முடிவு செய்து அந்த அறையைத் திறந்து அவர் கூறிய படி அவர் எழுதி வைத்த சுவடியை எடுத்து அதில் அவர் எழுதியிருந்ததைப் படித்தான்.

அதில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது :

“அன்பு மகனே! நீ மிகவும் துரதிருஷ்டசாலி. நான் அளவற்ற செல்வத்தையும், இலாபம் தரக்கூடிய வியாபாரத்தையும் உனக்குக் கொடுத்து விட்டு தான் மறைகிறேன். அவை அத்தனையையும் இழந்த நிலையில் தான் நீ யாரை நம்புவது யாரை நம்பக்கூடாது; யாரிடம் சேர்ந்து பழகலாம், யாரிடம் சேர்ந்து பழகக் கூடாது என்பதை யெல்லாம் தெரிந்து கொண்டிருப்பாய். இப்போது கடன் உனது தலைக்கு மேல் போய் விட்டிருக்கும். எதைத் தெரிந்து கொண்டும் உனக்கு எந்த பலனும் இல்லை. வீட்டை விற்றாலும் உனது

கடனெல்லாம் தீராது. புதிய தொழிலும் செய்யமுடியாது. திருடனைப் போல் ஓடி ஒளிந்து தான் நீ கடன் கொடுத்தவர்களிடமிருந்து தப்பி வாழ்ந்தாக வேண்டும். அதனால் எதையும் நீ சாதிக்க முடியாது. இந்நிலையில் நீ உன்னை நீயே மாய்த்துக் கொண்டு உயிர் விடுவது தான் சரியானது. மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்த இந்த வீட்டிலேயே உன் உயிர் பிரிவதுதான் சரியானது. இந்த அறையிலேயே தூக்குக்கயிறு ஒன்றையும் தொங்கவிட்டுள்ளேன். அந்தக் கயிற்றிலேயே உனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு மேலோகத்திலிருக்கும் எங்களிடம் வந்து சேர்ந்திடுவாயாக”

அவன் தன்னைக் காப்பாற்ற தகப்பானார் ஏதாவது வழி சொல்லியிருப்பார் என நினைத்து ஏமாந்து போனான்.

ஆனால் அவன் தகப்பனார் கூறியபடி தற்கொலை செய்து கொள்வது தான் அவனுக்கும் சரியாகப்பட்டது. ஏனெனில் அவன் அந்த அளவுக்கு துரோகங்களை யெல்லாம் சந்தித்து அவமானப் பட்டுப் போனான்.

அவனது தந்தையின் வேண்டுகோளின் படி அந்தத் தூக்குக் கயிற்றில் தலையை மாட்டிக் கொண்டு தொங்கினான்.

அத்தோடு தனது வாழ்வு முடிந்து விட்டது என்று நினைத்த நிலையில்,

அவனது எடை தாங்காமல் அந்தத் தூக்குக் கயிறும் அப்படியே சீழே இறங்கியது.

தூக்குக் கயிறு சீழே இறங்கியதும் தூக்குக் கயிறு பொருத்தப்பட்டிருந்த கதவொன்று திறந்து கொண்டு

அவன்மீது விலை உயர்ந்த நவரத்தின மணிகளாகக் கொட்டின. அவற்றின் மதிப்பு அந்த ஊரையே விலைக்கு வாங்கும் அளவுக்கு இருந்தது.

- இப்படி தற்கொலை செய்யும் அளவுக்குக் கூட்டிச் செல்லும் உபாயமாகத் தான் விவேகம், வைராக்கியம் என்ற சாதனைகள் உபதேசிக்கப் பட்டுள்ளன.

அவற்றின் மூலமாக நாம் என்ன பொக்கிஷத்தை அடையப் போகிறோம்?

ஆத்மசாட்சாத்காரம் என்ற பொக்கிஷத்தை அடைய போகிறோமா?

பொக்கிஷத்தைத்தான் அடையப்போகிறோம். ஆனால் அது ஆன்ம சாட்சாத்காரம் அல்ல.

சாதன சதுஷ்டயங்களெல்லாம் ஏமாற்று வித்தைகள் தாமா?

சாதன சதுஷ்டயங்கள் சரியானவை தான். ஆனால் நாம் அடையப்போகும் ஆன்ம சாட்சாத்காரம் என்பது தான் ஓர் ஏமாற்று வேலை. ஆத்மாவை அறிந்து கொள்வது என்பது தான் ஓர் ஏமாற்று வேலை.

சாதன சதுஷ்டயங்கள் சரியானவை தான் என்றால் அவற்றின் மூலம் நாம் எதைத்தான் அடையப் போகிறோம்?

ஆத்மாவை அறிய முடியாது என்றால் நாம் எதைத்தான் அறியப் போகிறோம்?

ஒரு வியாபாரியின் கதையைப் பார்த்தோம். அதுபோல் இன்னுமொரு வியாபாரி. அந்த வியாபாரிக்கு

மூன்று மகன்கள். அவருக்கும் அளவற்ற சொத்துக்கள் இருந்தன. பிள்ளைகளின் தகுதியறிந்து அந்த சொத்துக்களை பிள்ளைகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். எப்படிக் கொடுப்பது?

அவர் ஒரு உயில் எழுதி வைத்துவிட்டு இறந்து போய் விட்டார்.

அவருக்கு 7 குதிரைகள் இருந்தன. அந்த ஏழு குதிரையை எப்படி அவரது பிள்ளைகள் பிரித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை மட்டுமே அவர் தனது உயிலில் காட்டி இருந்தார். அப்படிப் பிரித்துக் கொடுப்பவர் அந்த வியாபாரியின் மற்ற சொத்துக்களை அந்த மூன்று மகன்களுக்கும் சரிசமமாகப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். குதிரைகளை மட்டும் சமமாகப் பிரிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடவில்லை. மொத்தக் குதிரைகளில் பாதி மூத்த மகனுக்குச் சேர வேண்டும். மூத்தமகனுக்குக் கிடைத்த அளவில் பாதி இரண்டாவது மகனுக்குக் கிடைக்க வேண்டும். இரண்டாம் மகனுக்கு கிடைத்த அளவில் பாதி மூன்றாம் மகனுக்குக் கிடைக்கவேண்டும்.

இதை எப்படிப் பிரிப்பது? இப்படிதான் அந்த உயிலில் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். மூத்தவனுக்கு 7 குதிரைகளில் பாதி கொடுப்பதானால் $3 \frac{1}{2}$ குதிரை கொடுக்க வேண்டும். அதில் பாதி இரண்டாவது மகனுக்கு என்றால் $1 \frac{3}{4}$ குதிரை. அதில் பாதி மூன்றாவது மகனுக்கு என்றால் முழுக்குதிரை கூட கிடைக்காது. எப்படிப்பிரிப்பது?

எங்கெங்கோ சென்று பிரிக்க முடியாமல் கடைசியாக மதி மந்திரி ஒருவரிடம் பிரித்துத் தரச் சொன்னார்கள்.

“நான் உங்கள் வீட்டுக்கே வந்து குதிரைகளை உங்கள் தந்தையின் விருப்பப்படி பிரித்துத் தருகிறேன்” என்று கூறிய அவர் தனது குதிரையில் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அங்கிருந்த 7 குதிரைகளுடன் சேர்த்து தனது குதிரையையும் கட்டினார்.

இப்போது மொத்தம் 8 குதிரைகள் ஆகிவிட்டன.

அவற்றில் பாதி குதிரைகளை மூத்தவனை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினார். 8ல்பாதி 4 குதிரைகளை மூத்தமகன் எடுத்துக் கொண்டான்.

மூத்தவன் எடுத்த அளவில் பாதி இரண்டாமவனுக்கு. மூத்தவன் எடுத்தது 4. அதில் பாதி 2. இரண்டாமவன் 2 குதிரைகளை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினார். அவன் எடுத்துக் கொண்டான்.

இரண்டாமவன் எடுத்த அளவில் பாதி மூன்றாமவனுக்குச் சேரவேண்டும். இரண்டாமவன் எடுத்தவை 2. அதில்பாதி 1. மூன்றாமவனை ஒரு குதிரையை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினார்.

மூத்தவனுக்கு 4; இரண்டாமவனுக்கு 2; கடைசி பையனுக்கு 1, ஆன மொத்த 7. 7குதிரைகளையும் இப்படி மூன்று மகன்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்த பிறகு

அந்த மதி மந்திரி, மீதியாக இருந்த தனது குதிரையில் ஏறி அரண்மனைக்குச் சென்றார். பிறகு அவரே மற்ற சொத்துக்களை மூவருக்கும் சமமாகப் பிரித்துக் கொடுத்தார்.

எட்டாவது ஒரு குதிரை சேர்க்கப்பட்டதன் நோக்கம் 7 குதிரைகளை பிரித்துக் கொடுப்பதற்கே.

எட்டாவது குதிரை வருவது போல் வந்து விட்டு
எப்படி வந்ததோ அப்படியே திரும்பப்போய்
விட்டது.

பிரிப்பதில் பங்கேற்பது போல் பங்கேற்று விட்டு
பிரிவினைக்குள் மாட்டிக் கொள்ளாமலேயே
வெளியேறி விட்டது.

இப்படிதான் ஆத்மாவும்.

எட்டாவது குதிரைதான் இந்த ஆத்ம சாட்சாத்
காரம்.

ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தை அடைவதற்காகவே

சாதன சதுஷ்டயங்கள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

- விவேகமும் வைராக்கியமும் முக்கியத்துவம்
பெறுகின்றன.

விவேக வைராக்கியத்தின் மூலம் நாம்
அனாத்மாவிலிருந்து விடுபட்டு

நாம் ஆன்மாதான் என்ற ஆன்ம
சாட்சாத்காரத்துக்குள் அடியெடுத்து வைத்து விடலாம்
என

நாம் ஊக்குவிக்கப்படுகிறோம்.

ஆன்மசாட்சாத்காரத்துக்காக விவேக வைராக்கியத்தை
மேற்கொள்கிறோம்.

ஆன்மசாட்சாத்காரத்தை அடையத்
தேவையில்லை யென்றிருந்தால்

விவேக வைராக்கியத்துக்கும் தேவை இல்லாமல்
போய்விடும்.

எட்டாவது குதிரை பெயரளவுக்கு வந்து விட்டுப் போய்விட்டது. எட்டாவது குதிரையை என்ன செய்வது, எப்படிப் பிரிப்பது என்பது பிரச்சினை அல்ல.

ஏழு குதிரைகள் தாம் பிரச்சினை.

ஆன்மசாட்சாத்த்காரம் என்பதும் எட்டாவது குதிரையைப்போல்

பெயரளவுக்கு வந்து போகும் ஒன்று தான்.

ஏனெனில்,

ஆன்மசாட்சாத்த்காரம் என்று எதுவுமே கிடையாது.

பிறகு ஏன் ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் என்ற பெயரில்

இல்லாத ஒன்றை அடைய இத்தனை முயற்சி செய்கிறோம்?

நாம் தெரிய வேண்டியது எதுவுமே இல்லையா?

நாம் அடைய வேண்டியது எதுவுமே இல்லையா?

நாம் புரியவேண்டியது எதுவுமே இல்லையா?

நாம் சாதனை செய்து சாதிக்க வேண்டுவது எதுவுமே இல்லையா?

ஆன்ம சாட்சாத்த்காரத்தை நாம் அடையத் தேவையில்லாமல் இருக்கலாம்.

அதற்காக நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்று ஆகிவிடாது.

நாம் ஆன்மசாட்சாத்த்காரம் என்று எதையுமே அடையத் தேவையில்லை என்று ஆனபிறகு

நாம் எதை அடைந்து தான் என்ன இலாபம்?

அடைவதற்கென்று ஏதாவது ஒன்று ஏற்பட்டாலுங் கூட அது தேவையற்ற ஒன்றாகத் தானே இருக்கும்?

ஆன்ம சாட்சாத்த்காரமே இல்லாத ஒன்று - தேவையற்ற ஒன்று என்று ஆகிவிட்ட பிறகு

சாதன சதுஷ்டயங்களால் என்ன தான் இலாபம்?

உண்மையில் 7 குதிரைகளுக்குத் தான் தீர்வு தேவை. 8 வது குதிரைக்கு தீர்வு தேவையில்லை.

7 குதிரைகளின் தீர்வுக்காக வந்தது தான் 8வது குதிரை. 8வது குதிரைக்காக வந்தவையல்ல 7 குதிரைகள்.

7 குதிரைகள் என்பவை தான் சாதன சதுஷ்டயங்களாகும். 8வது குதிரைதான் ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம்.

ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் என்னும் அம்சத்துக்குப் பயன்படுவதாகவே சாதன சதுஷ்டயங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

உண்மையில்,

சாதன சதுஷ்டயங்களுக்கு உதவும் வகையிலேயே

ஆன்மசாட்சாத்த்காரம் எனும் அம்சம் கற்பிதம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அப்படியானால் ?

நாம் அடைய வேண்டுவது ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் அல்ல.

நாம் அடைய வேண்டுவது சாதன சதுஷ்டயங்கள் மட்டுமே.

இது என்ன அர்த்தமற்ற புலம்பல்? அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லாத நிலையில் சாதன சதுஷ்டயங்களுக்கு மட்டும் என்ன வேலை? என்ன அவசியம்?

நாம் வெளியூருக்குப் போகிறோம் அல்லது வெளிநாட்டுக்குப் போகிறோம். நாம் போவதற்கென்று ஓர் இடமிருந்தால் தான் ஏதாவது ஒரு வாகனத்தில் பயணம் மேற்கொள்வோம்.

நாம் எந்த ஊருக்கும் போகவில்லை. இந்நிலையில் நாம் பஸ்ஸில் ஏறிக்கொள்கிறோம் என்றால் கண்டக்டர் நம்மிடம் கேட்பார் “எந்த ஊருக்கு டிக்கட் வேண்டும்?” என்று.

எந்த ஊருக்கும் டிக்கட் தேவையில்லை என்று நாம் சொன்னோமானால் பஸ்ஸை விட்டு கீழே இறங்கச் சொல்லிவிடுவார்.

நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லையென்றால்

பின் சாதன சதுஷ்டயங்கள் தாம் எதற்காக?

சாத்தியம் என்ற அடைவிடத்தை அடைவதற்காகத் தான் முயற்சி என்ற சாதனைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன.

சாத்தியம் என்ற ஆன்மசாட்சாத்காரம் என ஒன்று இல்லாத பட்சத்தில் சாதன சதுஷ்டயங்கள் எதற்காக?

“சாதன சதுஷ்டயங்களால் நீ எதையுமே அடைய முடியாது. சாதன சதுஷ்டயங்களைச் செய்வது தான் உனது கடமை. ஆகவே சாதன சதுஷ்டயத்தையே செய்து கொண்டிரு” என்று எவராவது நம்மிடம் கூறினால் நாம் என்ன செய்வோம்?

“நீ எந்த ஊருக்கும் போய்ச்சேர முடியாது.

ஆனால் நீ பஸ்ஸிலேயே பயணம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்” என்று கூறினால் நாம் என்ன செய்வோம்?

சாதன சதுஷ்டயங்கள் மூலம் ஆன்மசாட்சாத்காரம் என எந்த பலனும் கிடைக்காது என்ற நிலையில்

சாதனசதுஷ்டயங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டிய அவசியம் தான் என்ன?

சரி, ஆன்ம சாட்சாத்காரம் என ஒன்று இருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அந்த ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தையும் நாம் அடைந்த விட்டதாகவே வைத்துக் கொள்வோம்.

அப்படி அந்த ஆன்மசாட்சாத்காரத்தை நாம் அடைந்து விடுவதால் நமக்கு என்னதான் பலன்?

பஸ்ஸில் ஏறவும் ஒரு காரணம் இருக்கிறது என்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஏதோ ஒரு ஊருக்குப் போவதற்காகவே பஸ்ஸில் ஏறுவதாகவே வைத்துக் கொள்வோம்.

அப்படி அந்த ஊருக்கு நாம் செல்வதால் நமக்குக் கிடைப்பது தான் என்ன?

ஆத்மசாட்சாத்காரத்தை அடைய வேண்டும் என்று அனைவரும் கூறுவது எதற்காக?

ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தை நாம் அடைந்தோமானால் நமக்குக் கிடைப்பது தான் என்ன?

நாம் ஆன்மா தான் என உணர்ந்து புரிந்து கொள்வதன் மூலம்

நமக்கு முக்தி கிடைப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

பந்தம் எனும் சம்சாரத்திலிருந்து விடுதலை கிடைப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

அப்படியானால்?

நாம் அடைய வேண்டுவது உண்மையில் முக்திதானே தவிர ஆன்ம சாட்சாத்காரம் அல்ல.

ஆன்ம சாட்சாத்காரம் அடைந்தால் முக்தி கிடைக்கும் - சம்சாரத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும்

- என்ற காரணத்துக்காகவே நாம் ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தை அடைய விரும்புகிறோம்.

வேடிக்கையாக ஒரு கதையைக் கூறுவார்கள்.

ஒருவர் விநாயகக் கடவுளைக்காண வேண்டும் என விரும்பினார்.

குருநாதர் ஒருவர் அவருக்கு மந்திரோபதேசம் செய்தார்.

“நீ இந்த மந்திரங்களை ஒரு லக்ஷம் தடவை ஜபித்தாயானால் சாட்சாத் விநாயகப் பெருமானே உனக்கு முன்னால் காட்சியளித்து உனக்குத் தேவையான வரங்களையும் தருவார்.”

-இப்படி அவர் செயல் முறையையும் கூறினார்.

பக்தர், சிரத்தையுடன் ஜபம் செய்து வந்தார். -

அவர் ஐம்பதாயிரம் தடவை ஜெபம் செய்து முடித்த நிலையிலேயே விநாயகக் கடவுள் அவர் முன்பு காட்சி கொடுத்தார். “பக்தா! உனக்கு என்ன வேண்டும் கேள்”, என்று விநாயகர் கேட்டார்.

பக்தர் பணிவாகக் கூறினார்.

“பகவானே! தாங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நான் இன்னும் ஒரு லட்சம் தடவை மந்திரங்களை சொல்லி முடிக்கவில்லை. ஐம்பதாயிரம் மட்டுமே சொல்லி இருக்கிறேன். பாக்கி ஐம்பதாயிரம் சொல்லும் வரை தயவு செய்து தாங்கள் அமைதியாகக் காத்திருக்குமாறு அன்புடனும் பணிவுடனும் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

- இப்படி ஒரு விண்ணப்பத்தை வைத்தார்.

முக்தியை அடைவதற்காகத்தான் ஆன்ம சாட்சாத்த்காரமே தவிர

ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் என்பது முடிவிடம் அல்ல.

விநாயகர் தரிசனத்துக்கு தான் மந்திர ஜெபமே தவிர,

விநாயகரே தரிசனம் தந்த பிறகு மந்திர ஜெபத்தின் அவசியம் என்ன ?

பக்கத்துத் தெருவிலிருக்கும் நண்பரைப் பார்க்க நினைத்து

நமது வீட்டுக்கு வெளியே வருகிறோம்.

நாம் நம் வீட்டுக் கதவைத் திறந்து பார்த்தால்

நாம் பார்க்க நினைத்த நண்பர் நம்மைத் தேடி நம் வீட்டு வாசலுக்கே வந்து விட்டது தெரிகிறது.

“நான் உன்னைத்தேடித் தான் உன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டு போகிறேன். உன் வீட்டுக்குச் சென்று நீ அங்கே இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு திரும்பும் வரை நீ இங்கேயே தயவு செய்து எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிரு”

- இப்படி நாம் நம் நண்பரிடம் கூறுவோமானால் அது எப்படி இருக்கும்?

இங்கு நாம் என்ன கூற வருகிறோம்?

ஆன்ம சாட்சாத்காரம் அடையாமலேயே

ஆன்ம சாட்சாத் காரத்தின் பலனான முக்தியை அடைந்து விட முடியும்.

- இப்படி நாம் கூற வருகிறோமா?

இப்போது நமது கவனம் முக்தியின் மீது திரும்பியுள்ளது.

நாம் அடையவேண்டிய முடிவான நிலை முக்தி தான் என்பதில்

நமக்கோ அல்லது சாஸ்திரங்களுக்கோ எந்தக் கருத்து வேறுபாடும் இல்லை.

நாம் அடைய வேண்டிய உயர் நிலை, முக்தி தான் என்பது நமது கருத்தாகவும் உள்ளது.

சாஸ்திரங்களின் கருத்தாகவும் உள்ளது.

இனிதான் அடுத்த கேள்வி ஆரம்பமாக உள்ளது.

முக்தி எவருக்குத் தேவை?

முக்தி அடைய வேண்டியது யார்?

முக்தி எங்கே ஏற்பட வேண்டும்?

ஆன்மாவுக்கு முக்தி தேவைப்படுகிறதா? பிரம்மத்துக்கு முக்தி தேவைப்படுகிறதா?

எவர் பந்தத்திலிருக்கிறாரோ அவருக்குத் தான் முக்தி தேவை.

எவர் சம்சாரத்திலிருக்கிறாரோ, அவருக்குத் தான் முக்தி தேவை.

நமக்கு பந்தமோ, சம்சாரமோ இல்லாத பட்சத்தில் நமக்கு முக்தி தேவை இல்லை.

இங்கு பந்தத்தில் இருப்பது யார்?

சம்சாரத்தில் இருப்பது யார்?

ஆன்மா பந்தத்தில் உள்ளதா? ஆன்மா சம்சாரத்தில் உள்ளதா?

அப்படி இருந்திடும் பட்சத்தில் ஆன்மாவுக்கு தான் முக்தி தேவை.

ஆனால் ஆன்மாவுக்கு பந்தமோ சம்சாரமோ கிடையாது. ஆகவே பந்தத்திலிருந்து விடுபட வேண்டிய அவசியம் எதுவும் ஆன்மாவுக்கு இல்லை.

ஆகவே ஆன்மாவுக்கு முக்தி தேவையில்லை.

சிறையில் இருப்பவருக்குத் தான் விடுதலை தேவை. சிறைக்கு வெளியே இருப்பவருக்கு விடுதலை தேவையில்லை.

அப்படியானால் சிறையில் இருப்பது யார்?

பந்தத்தில் இருப்பது யார்?

சம்சாரத்தில் இருப்பது யார்?

முக்தி தேவைப்படுபவர் யார்?

எவருக்கு முக்தி தேவை?

ஆன்மா பந்தத்தில் இல்லை;

- சம்சாரத்தில் இல்லை.

ஜீவனாகிய நாம் தான் பந்தத்தில் உள்ளோம்.
ஜீவன் தான் சம்சாரத்தில் உள்ளது.

ஜீவனாகிய நமக்குத்தான் விடுதலை
தேவைப்படுகிறது - முக்தி தேவைப்படுகிறது.

ஜீவன் என்பது யார்? ஜீவனாகிய நாம் யார்?
ஜீவனாகிய நான் யார்?

ஆன்மாவும், அனாத்மாவும் கலந்த கலவை தான்
ஜீவன்.

ஜீவனுக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினை - பந்தம் -
சம்சாரம் அனைத்தும்

ஆன்மாவுக்கு ஏற்பட்டதாகக் கொள்ள முடியுமா?

ஆன்மாவுக்கு ஏற்பட்டதாகக் கொள்ள முடியாது.
ஆன்மா என்பது சுத்த சைதன்யம்.

இத்தனை பிரச்சினைகளும் அனாத்மாவுக்கு
ஏற்பட்டதாகக் கொள்ள முடியுமா?

அப்படியும் கொள்ள முடியாது.

ஏனென்றால் ஆன்மாவைத் தவிர மற்ற
அனைத்தும் அசேதனமே - ஜட அம்சமே.

ஜடத்துக்கு ஏது பிரச்சினை? ஆன்மாவுக்கும்
பிரச்சினை இல்லை, அனாத்மாவுக்கும் பிரச்சினை
இல்லையென்றால்

பிறகு யாருக்குத் தான் பிரச்சினை உள்ளது?
ஜீவனுக்குத் தான் பிரச்சினை என்றால் அந்த ஜீவன் யார்?

ஜீவன் என்பது ஆன்மாவா?

- அல்லது அனாத்மாவா?

ஜீவன் என்பது ஆத்மா என்றால் ஜீவனுக்கும் பிரச்சினை இருக்க முடியாது.

ஜீவன் என்பது அனாத்மா என்றாலும் ஜீவனுக்கு பிரச்சினை இருக்க முடியாது.

அப்படியானால் ஜீவன் என்பது யார்?

அது ஆத்மாவும் இல்லை, அனாத்மாவும் இல்லை என்றால்

ஜீவன் என்பது யார்?

மரத்தினடியில் மரத்தின் நிழல் ஏற்படுகிறது. அந்த நிழல் மரத்தின் வடிவிலேயே இருக்கிறது.

இந்த நிழலுக்கு எது காரணம்?

மரம் காரணமா?

அல்லது சூரியன் காரணமா?

மரம் இல்லாமலும் மரத்தின் நிழல் இல்லை;

சூரியன் இல்லாமலும் மரத்தின் நிழல் இல்லை.

இரண்டும் சேர்ந்த நிலையில் ஏற்படும் அம்சந்தான் மரத்தின் நிழலாக உள்ளது.

மரமாக முயன்று நிழலை உண்டாக்குகிறதா என்றால் அப்படி உண்டாக்கவில்லை.

சூரியனாக முயன்று தனது ஒளியினால் நிழலை உண்டாக்குகிறதா என்றால் அப்படியும் உண்டாக்கவில்லை. சூரிய ஒளிபடாத இடத்தில் தான் நிழலே இருக்கிறது.

மரமும், சூரியனும் சேர்ந்த நிலையில் மரத்தின்

வடிவில், மரத்தின் பிம்பமாக அந்த நிழல் அமைந்து விடுகிறது.

இப்படிதான் ஆன்மாவின் சந்நிதியில் அனாத்மாவின் அம்சமாக ஜீவன் தோன்றிவிடுகிறான்.

இந்த ஜீவன்,

மனோ விருத்தியின் வடிவாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் காட்டிக்கொள்கிறது. உடல் மற்றும் மனோ அனுபவங்களின் மூலமாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது.

இந்த அனுபவங்களே நமது ஜீவனாக இருக்கின்றன.

அனுபவங்களுக்கு ஆதாரமான ஆத்மாவோ, அனாத்மாவோ நேரடிக் காரணங்கள் அல்ல.

நமது அனுபவங்களாக இருக்கும் இந்த ஜீவன் தான்

தன்னை ஒரு ஜீவனாகக் கற்பித்துக் கொள்கிறது.

- தனக்கு பந்தம் இருப்பதாகவும், சம்சாரம் இருப்பதாகவும் கற்பித்துக் கொள்கிறது.

நமது அனுபவங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மா நேரடியான காரணமாக இல்லாவிட்டாலும் கூட

ஏதோ ஒரு வகையில் ஆன்மாவும் ஒரு காரணமே.

ஆகவே ஆன்மாவின் சத் (இருப்புத் தன்மை) அம்சமும், சித்உணர்வு - அறிவு அம்சமும்

நம்முடைய ஒவ்வொரு அனுபவத்திலும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் ஆன்மாவின் மூன்றாவது அம்சம் அனந்தம் - எல்லையற்றது - முடிவற்றது ஆகும்.

நம்முடைய அனுபவங்களில் அனாத்மாவின் அம்சமும் மறைமுகமாக இடம் பெறுவதால்,

நம் அனுபவங்கள் யாவும் ஓர் எல்லையோடு உள்ளன.

- ஓர் அளவுக்குள் உட்பட்டுள்ளன. கணத்துக்குக் கணம் புதிது புதிதாக ஏற்படும் நிலையற்ற அனுபவங்களாகவே உள்ளன.

அனுபவங்கள் என்றாலே அவை தோன்றி மறையக் கூடியவையே.

அசைவற்ற அனுபவம், மாறாத அனுபவம், மறையாத அனுபவம் என்று எதுவும் கிடையாது.

அனுபவம் என்றால் ஓர் அலைதான். அலை அலையாக ஏற்படுவதையே அனுபவம் என்று கூறுகிறோம்.

அப்படி ஓர் அலையாக - அனுபவமாகத் தோன்றி தன்னைக் காட்டிக் கொள்வது தான் ஜீவன்.

இது சத்தும் கிடையாது; அசத்தும் கிடையாது.

இரண்டின் சேர்க்கையாக சத் + அசத் = சதசத்தாக அமைந்துள்ளது.

இந்த ஜீவன் தான், தான் பந்தப்பட்டுள்ளதாக

தான் சம்சாரத்திலிருப்பதாக

எண்ணிக் கொள்கிறது.

- அதிலிருந்து விடுபட முயல்கிறது.

இந்த ஜீவன் தான் சாஸ்திரங்களைக் கற்று

சாதன சதுஷ்டயங்களைப் பயிற்சி செய்து வருகிறது.

- விவேக வைராக்கியங்களைப் பழகி வருகிறது.

விவேகமும் வைராக்கியமும் ஆன்மாவுக்கு தேவையா?

-சாதன சதுஷ்டயங்கள் ஆன்மாவுக்குத் தேவையா?

ஆன்மாவுக்கு எதுவும் தேவையில்லை.

இவை அனைத்தும் ஜீவனுக்குத் தான் தேவைப்படுகின்றன.

விவேகத்தையும், வைராக்கியத்தையும்

ஜீவனாகிய நாம் சாதனைகளாகப் பழகி வருகிறோம்.

உண்மையில் விவேகமும், வைராக்கியமும் சாதனைகளல்ல.

நாம் அடைய வேண்டிய சாத்யங்களே அவை தாம்.

நாம் அடைய வேண்டிய இலக்கே அவைதாம்.

ஞானம் என்பதும் விவேகம் என்பதும் வேறு வேறல்ல.

முக்தி என்பதும் வைராக்கியம் என்பதும் வேறுவேறல்ல.

ஞானந்தான் விவேகம் என்ற பெயரில் விவரிக்கப்படுகிறது.

முக்தி தான் வைராக்கியம் என்ற பெயரில் விவரிக்கப்படுகிறது.

ஜீவனின் இலக்கு வைராக்கியமே. வைராக்கியத்துக்கான வழியே விவேகம்.

ஆன்மாவுக்கும் சாதன சதுஷ்டயங்களுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை.

அவை அனைத்தும் ஜீவனோடு மட்டுமே தொடர்புடையவை.

விவேகம் என்பது என்ன? என்ன விவேகம் நமக்கு ஏற்படவேண்டும்?

நித்தியம் எது, அநித்தியம் எது என்பதை நாம் பிரித்துப்பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளும் அறிவை விவேகம் என்று கூறுகிறோம்.

இருப்பது போல் தோற்றமளிக்கும் இல்லாத ஒன்றைப் புரிந்து கொண்டு

அந்த மயக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதை விவேகம் என்று கூறுகிறோம்.

கயிற்றைப் பார்த்து பாம்பு எனப்புரிந்து கொள்கிறோம். பாம்பு என்பது இல்லாத ஒன்று. கயிறுதான் உண்மையில் உள்ளது.

கயிற்றைப் பார்க்கும் போது பாம்பின் அனுபவம் நமக்குக் கிடைக்குமானால்

நாம் தவறாகப் புரிந்து கொண்டோம் என்பது பொருள்.

கயிறை, கயிறாகவே சரியான முறையில் புரிந்து

கொள்ளும் போது

பாம்பு சம்பந்தமான அனுபவம் -பயம் நம்மை விட்டுப் போய்விடுகிறது.

கயிறை பாம்பென்று புரிந்து கொள்வது நம்மை ஜீவன் என்று புரிந்து கொள்வதாகும்;

- நம்மை அனாத்மா எனப் புரிந்து கொள்வதாகும்.

கயிறை பாம்பென்று புரிந்து கொள்ளாமல் கயிறைக் கயிறாகவே புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கயிறைக் கயிறாகப் புரிந்து கொள்வது, ஜீவனாகிய நம்மை ஆன்மா எனப்புரிந்து கொள்வதாகும்.

சத் ஒன்றே இருப்புத்தன்மை உடையது.

ஏதாவது ஒன்று இருக்கிறது என்றால் அதனை சத் எனத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கயிறு என்பது சத் அம்சம். அது இல்லாமல் போகாது. அது இருப்புத்தன்மை உடையது.

பாம்பு என்பது இல்லாத ஒன்று. அது கயிறு என்னும் இருப்பை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு தோற்றமே.

வெளிச்சத்தில் பார்க்க பாம்பு எனும் தோற்றம் மறைந்துவிடும்.

ஜீவனாகிய நாம், இருக்கிறோம் என்ற இருப்புணர்வோடு இருக்கிறோம்.

அந்த இருப்புணர்வு தான் நமது சத் அம்சம். அது தான் நம் ஆன்ம அம்சம்.

நாம் நமக்கு பல பெயர்களையும், தகுதிகளையும்

கற்பித்துக் கொள்வதால்

நாம் ஒரு தனி நபர்த் தன்மையை அடைந்து விடுகிறோம்.

நம்முடைய இருப்புத்தன்மை - இருக்கிறேன் என்ற இருப்புத்தன்மை நமக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது.

நான் உடலோடு கூடியவன் ; எனக்கு மனம் இருக்கிறது; நான் ஒரு டாக்டர் ; நான் ஓர் ஆசிரியர்; நான் தகப்பனார்; எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது; எனக்கு வருத்தம் ஏற்படுகிறது.

- இப்படி நான் எனது இருப்புணர்வோடு சேர்த்து சில தகுதிகளையும் ஏற்றி வைத்து விடுகிறேன்.

கயிற்றின் மீது பாம்பு எனும் தோற்றத்தை ஏற்றி வைத்து விடுவது போல்

நாம் நமது இருப்புணர்வின் மீது இத்தனை விதமான தன்மைகளையும்,

இன்னும் எத்தனையோ விதமான தன்மைகளையும் ஏற்றி வைத்து விடுகிறோம்.

கயிற்றை நாம் பாம்பாகப் புரிந்து கொண்டதால்,

கயிறு நம்மோடு சண்டைக்கு வருவதில்லை.

- என்னை நீ எப்படி பாம்பாகப் புரிந்து கொள்ளலாம் என சண்டைக்கு வருவதில்லை.

ஆனால் நாம் தான் இதனால் பயந்து போய் விடுகிறோம்.

ஆன்மா எனும் இருப்புத் தன்மை மீது சில தகுதிகளையும், தன்மைகளையும் நாம் ஏற்றி வைத்து

விடுவதால்

நம் ஆன்மா எனும் இருப்புத் தன்மை நம்முடன் சண்டைக்கு வருவதில்லை

- என்னை எப்படி அனுபவங்கள் மற்றும் தன்மைகளை உடையவனாக எடுத்துக் கொள்ளலாம் என சண்டைக்கு வருவதில்லை.

ஆனால் நமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களும், தன்மைகளும்,

வெறும் தோற்றம் மட்டுமே என்பதைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிடுவதால்

சுய முரண்பாடு, போராட்டம், வேதனை என்னும் சுழலில் சிக்கிவிடுகிறோம்.

- அதுவே பந்தம் என பேசப்படுகிறது.

- அதுவே சம்சாரம் என பேசப்படுகிறது.

பந்தத்திலிருந்தும், சம்சாரத்திலிருந்தும் விடுபட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

அது தான் முக்தி என்று கூறப்படுகின்றது.

கயிறை பாம்பாக எடுத்துக் கொண்டதால் பயம் யாருக்கு ஏற்படுகிறது ?

- கயிற்றுக்கா?

கயிறு ஒரு போதும் தன்னை பாம்பாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. கயிறு எப்போதும் கயிறாகவே இருக்கிறது.

ஆகவே கயிறு, தன்னை பாம்பாக எடுத்துக் கொண்டு பயப்படுவதில்லை.

ஆகவே பயத்திலிருந்து விடப்பட வேண்டிய அவசியம் எதுவும் கயிற்றுக்கு இல்லை.

சம்சாரத்திலிருந்து - பந்தத்திலிருந்து, மயக்கத்திலிருந்து

விடுபட வேண்டிய அவசியம் எதுவும் ஆன்மாவுக்கு இல்லை.

- முக்தி அடைய வேண்டிய அவசியம் எதுவும் ஆன்மாவுக்கு இல்லை.

இங்கு யாருக்கு பயம் ஏற்பட்டுள்ளது? யாருக்கு பிரச்சினை ஏற்பட்டுள்ளது ?

பிரச்சினை ஏற்பட்டது கயிற்றுக்கு இல்லை யென்றால்,

பிரச்சினை ஏற்பட்டது பாம்புக்கா?

பாம்புக்கும் பிரச்சினை இல்லை. ஏனெனில் பாம்பு என்று எதுவுமே அங்கு இல்லை.

பிறகு யாருக்குத் தான் பிரச்சினை ஏற்பட்டுள்ளது?

யாரோ ஒருவர் தான் கயிற்றை பாம்பெனப் புரிந்து கொண்டுள்ளார்.

அவர் தான் கயிற்றை பாம்பென எண்ணி பயமடைந்துள்ளார்.

அப்படி பயமடைந்துள்ள அவர் யாரோ?

அவர் கயிறா?

அவர் பாம்பா?

அல்லது பிரிதொருவரா?

இங்கு மூன்று அம்சங்கள் உள்ளனவா?

கயிறு, பாம்பு, பார்ப்பவன் - என மூன்று அம்சங்கள் உள்ளனவா?

உண்மையில் இரண்டு அம்சங்கள் மட்டுமே இருக்கமுடியும்.

கயிறு இருக்கலாம். கயிற்றைப் பார்ப்பவனும் இருக்கலாம்.

கயிறும், கயிற்றைப் பார்ப்பவனும் மட்டுமே உண்மை.

கயிற்றை கயிறாகப் பார்க்காமல் பாம்பாகப் பார்ப்பது என்பது பார்ப்பவனுடைய தவறான செயல்.

அப்படி அவன் தவறாகப் பார்ப்பதால் பயம் என்னும் பிரச்சினை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பிறகு அதிலிருந்து விடுபட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

இங்கு கயிறு என்பது ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது.

கயிற்றை பாம்பாகப் பார்ப்பவன் என்பவன் ஜீவனான நம்மைக் குறிக்கிறது.

கயிற்றை கயிறாகப் பார்ப்பது எவ்வாறு ?

ஆன்மாவை ஆன்மாவாகப் பார்ப்பது எவ்வாறு?

ஜீவனாகிய நமது நிஜ சொரூபம் தான் இந்த ஆன்மா ?

நம்முடைய நிஜ சொரூபத்தைப் பார்ப்பது எவ்வாறு?

‘கயிற்றை பாம்பாகப் பார்க்காமல் கயிறாகப் பார்க்க வேண்டும்’

- எனும் உதாரணம் மிகவும் எளிமையாக இருக்கிறது.

இந்த மாபெரும் உண்மையை விளக்க வந்த சாஸ்திர வல்லுநர்கள் பலரும் இந்த உதாரணத்தை விளக்கி விளக்கி

இந்த உதாரணம் மிகுந்த மெருகேறி உள்ளது.

ஆனால் கயிற்றை கயிறாகப் பார்ப்பது எவ்வாறு?

ஆத்மா என்பது காணப்படும் பொருளா?

அது காணப்படும் பொருளாக இருக்கும் பட்சத்தில்

அது காண்பவனுக்குக் கட்டுப்பட்டதாகவே இருக்க முடியும்.

கயிற்றைப் பார்க்கலாம். ஆன்மாவைப் பார்க்க முடியுமா?

கயிறு நமது பார்வைக்குள் அடங்கியது. நாம் அறியும் எல்லைக்குள் அடங்கியது.

ஆன்மா நமது பார்வைக்குள் அடங்கியதா? நாம் அறியும் எல்லைக்குள் அடங்கியதா?

நான் ஆன்மா தான் என ஆன்ம சாட்சாத்தாரம் அடைவது தான் ஆன்மாவை அறிவதா?

இது தான் விவேகம் எனப்படுவதா?

நாம் நமது விரலால் நெருப்பைத் தொடுகிறோம்.

என்ன ஆகும்?

விரலில் வெப்பம் தாக்கிவிடுகிறது. நெருப்பின் வெம்மையை விரலால் உணர்கிறோம்.

இப்போது விரலை ஐஸ் தண்ணீரில் விடுகிறோம். விரலில் குளிர் தெரிகிறது.

விரலை வைத்து எதை உணர்கிறோம்?

நெருப்பையா?

ஐஸ் தண்ணீரையா?

நெருப்பை விட்டு விரலை எடுத்த பிறகும், விரலில் நெருப்பினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

தண்ணீரைவிட்டு விரலை எடுத்த பிறகுங் கூட தண்ணீரின் ஜில்லிப்பு விரலில் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

நெருப்பைத் தான் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்றால், நெருப்பைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது தான் அது உணரப்பட வேண்டும்.

தண்ணீரை உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறோமென்றால் தண்ணீரைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது தான் அது உணரப்படவேண்டும்.

அங்கிருந்து விரலை வெளியே எடுத்த பிறகும் அந்த உணர்வு தொடர்கிற தென்றால்

நாம் நெருப்பை உணர்கிறோமா?

அல்லது விரலை உணர்கிறோமா?

நாம் நீரை உணர்கிறோமா அல்லது விரலை

உணர்கிறோமா?

உண்மையில் விரலை மட்டுந்தான் நம்மால் உணர முடியுமே தவிர

நெருப்பையோ, தண்ணீரையோ நம்மால் உணர முடியாது.

விரலில் ஏற்படும் உணர்ச்சிகளுக்கு நெருப்பு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் ;

- தண்ணீர் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்

ஆனால் நாம் அறிவது நம் விரலில் உள்ள உணர்ச்சியை மட்டுமே.

நெருப்பையோ, நீரையோ நம்மால் அறிய முடியாது.

அதற்காக

நெருப்பைத் தொடும் போது நான் விரலை அறிகிறேன் என்று சொல்வதில்லை.

நெருப்பை அறிவதாகத்தான் சொல்கிறோம்.

நீரைத் தொடும் போதும் நான் விரலை அறிகிறேன் என்று சொல்வதில்லை.

தண்ணீரை அறிவதாகத் தான் கூறுகிறோம்.

உண்மையில் நாம் விரலை அறிகிறோமா அல்லது நெருப்பையோ நீரையோ அறிகிறோமா?

நெருப்பை அறிவதாகக் கூறிக் கொண்டு

விரலைத் தான் அறிகிறோம்.

தண்ணீரை அறிவதாகக் கூறிக் கொண்டு விரலைத்தான் அறிகிறோம்.

விரலின் உணர்ச்சியை மட்டுமே நாம் அறிந்து
கொண்டிருக்கிறோம்

அப்படியானால்

நாம் அறிவது விரலின் உணர்ச்சியையா?

- விரலின் தன்மையையா?

விரலின் உணர்ச்சியை மட்டுமே நம்மால் உணர
முடியும். விரலில் ஏற்படும் மாற்றத்தை மட்டுமே நம்மால்
உணரமுடியும்.

ஆகவே நாம் உணர்வது விரலை மட்டுமே.

- விரலின் உணர்ச்சியை மட்டுமே.

விரல் என்பது என்ன?

ஒவ்வொன்றுக்கும் ஓர் இயல்பு உண்டு.
நெருப்புக்கு வெப்பமும், விளக்குக்கு ஒளியும்,
தண்ணீருக்கு குளிர்ச்சியும் இயல்புகளாக இருப்பது
போல்

விரல் என்பதற்கும் ஓர் இயல்பு இருக்க
வேண்டாமா?

விரலின் இயல்பு என்ன?

வெப்பமா?

குளிரா?

நாம் நெருப்பை உணரவில்லை, தண்ணீரை
உணரவில்லை, விரலை மட்டுமே உணர்கிறோ
மென்றால்

விரலை எவ்வாறு உணர்கிறோம்?

அதனுடைய இயல்பான தன்மை என்ன?

அது என்ன உணர்வாக இருக்கிறது?

அது வெப்பத்தைக் காட்டுவதால் அதனுடைய இயல்பு வெப்பம் எனக் கூறிவிடலாமா?

அது குளிரைக் காட்டுவதால் அதனுடைய இயல்பு குளிர்ச்சி என்று கூறிவிடலாமா?

உண்மையில் நம் விரல்

ஓர் உணருந் தன்மையோடு இருக்கிறது.

அந்த உணருந் தன்மை தான் வெப்பமாக மாறிக் கொள்கிறது.

குளிராக மாறிக் கொள்கிறது.

அதன் வெளிப் பாட்டின் மூலமே அந்த உணருந் தன்மையைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

மற்றபடி அந்த உணரும் தன்மை, தன்னை தனியாகக் காட்டிக் கொள்வதில்லை.

நம்முடைய இருப்புணர்வும் இப்படிதான் உள்ளது.

நம்முடைய இருப்புணர்வு,

தான் இருப்பதாகக் கூட தன்னைக் காட்டிக் கொள்வதில்லை.

ஆன்மா என்பது சுத்தமான இருப்புணர்வு.

அது தான் மன உணர்வாகவும், உடல் உணர்வாகவும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும்போது ஜீவனாகத் தோற்ற மளிக்கிறது.

இப்போது நம் பிரச்சினை என்ன?

கயிறைக் கயிறாக உணர வேண்டும். கயிற்றை பாம்பாக உணரக் கூடாது.

கயிறைக் கயிறாக உணர்வது என்பது நம்மை ஆன்மாவாக உணர்வதாகும்.

நம்மை ஆன்மாவாக உணர்வது என்பது என்ன?

நமது நிஜ சொரூபம் இருப்புணர்வான - சத்- சித் அம்சம் என உணர்வதைத்தான்

நமது ஆன்மாவை உணர்வதாகக் கூறுகிறோம்.

இப்படி உணரமுடியுமா?

அப்படி உணர முடியுமானால்

உணர்வது யார்?

இருப்புணர்வு தான் தன்னை அறிய முயன்று தன்னை உணர்ந்து கொள்கிறதா?

அல்லது

அனுபவமாக வெளிப்பட்ட ஜீவன்தான் தனது ஆதாரமான இருப்புணர்வை அறிகிறதா?

நமது நிஜசொரூபம் ஆன்ம சொரூபந்தான் என்பதை

ஜீவன் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

ஜீவன் என்பது ஒரு வெளிப்பாடு மட்டுமே.

அந்த வெளிப்பாடு தான் தனது ஆதாரத்தைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமா?

ஜீவன் என்பது - ஜீவனாக நம்மை எடுத்துக்

கொள்வது என்பது

ஒரு மனோ அனுபவமே.

அந்த மனோ அனுபவந்தான் தனக்குள் ஒரு பகுதியாக

தனது ஆதாரமான இருப்புணர்வைப்புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

நம் இருப்புணர்வானது

நம் மனோ அனுபவத்துக்குள் அடங்கியதா?

எல்லா அனுபவங்களும் ஆன்மாவினால் சாத்தியமாகின்றன.

ஆனால் ஆன்மா என்பது ஓர் அனுபவம் அல்ல.

அனுபவங்கள் அனைத்தும் விளைவுகளே. அவை காரணம் அல்ல.

இப்போது நாம் எதை அறிய வேண்டும்?

ஆன்மாவை அறிய வேண்டுமா?

ஆன்மாவை அறிய வேண்டும், அறிய வேண்டும் என சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும், மீண்டும், மீண்டும் கூறினாலும்

ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்று அதே சாஸ்திரங்கள் கூறிவிடுகின்றன.

எச்சில் படாதது பிரம்மம் ஒன்றே என சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் ஏகோபித்து கோஷிக்கின்றன.

ஒருபொருள் - ஓர் அனுபவம் இருக்கிறதென்றால்

ஆன்மா இல்லாமல் எதுவும் இருப்பதற்கு

சாத்தியமில்லை.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள் அனைத்தும் ஆன்மாவாலேயே சாத்தியம்.

விரலே இல்லையென்றால் நெருப்பின் அனுபவமும், நீரின் அனுபவமும் சாத்தியம் அல்ல.

வெப்பமாக உணர்வதும், குளிராக உணர்வதும் விரல் அனுபவம் மட்டுமே.

ஜீவனாக வெளிப்படுவதும் ஆன்மாவே.

வெப்பம் மட்டும் விரல் உணர்வல்ல.

குளிர் மட்டும் விரல் உணர்வல்ல.

ஜீவனாக வெளிப்படுவது ஆன்மாவாக இருந்தாலும் ஜீவன் மட்டுமே ஆன்மா அல்ல.

ஆனால் ஜீவனும் ஆன்மாவே.

வேதாந்த சாஸ்திர விளக்கங்களில் இரண்டு விதமான நிலைப்பாடுகளை எடுத்துக் கொள்கின்றனர்.

பாம்பு என்னும் அனுபவத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும்.

கயிறை கயிறாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆன்மா எனும் உண்மையை அறிய வேண்டும்; ஜீவன் என்னும் பொய்யிலிருந்து விடுபட வேண்டும்.

நமது கண்களுக்கு பாம்பு தெரியக் கூடாது. கயிறு மட்டுமே தெரிய வேண்டும்.

கயிற்றின் காட்சி தெரிவதுபோல் ஆன்மாவின் காட்சி ஏற்பட வேண்டும். கயிற்றின் தரிசனம்

ஏற்படுவது போல் ஆன்மாவின் தரிசனம் ஏற்பட
எளவேண்டும்.

- இப்படி சாஸ்திரங்கள் கோருகின்றனவா?

அல்லது

பாம்பின் காட்சி தான் ஏற்படுகிறது; அதுவும்
கயிற்றின் தோற்றம் என எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

- இப்படி கோருகின்றனவா?

இரண்டு விதமாகவும் கோருகின்றன.

முதலாவது கூற்றைப் போல்,

கயிறை அறிய வேண்டும், ஆன்ம சாட்சாத்தாரம்
அடைய வேண்டும் ஆன்மதரிசனம் பெற வேண்டும்

-என்றே சாஸ்திரங்கள் பெரும்பாலும் கூறுகின்றன.

சாஸ்திரங்களைக் கற்பவர்களும் ஆன்மாவை
அறிந்து விடலாம் என்ற ஆவலுடன் விடாமுயற்சியில்
இறங்கி விடுகின்றனர்.

ஆனால் சாஸ்திரங்கள் அவர்களது ஆசையை
நிராசையாக்கிவிடுகின்றன.

“அறியப்படும் பொருள் இருக்கும் வரை

ஆன்மா தன்னை அறிபவனாகவோ

அல்லது சாட்சியாகவோ வைத்துக் கொள்கிறது.

அறியப்படும் பொருளே இல்லாதபோது

ஆன்மாவை அறிபவன் என்றோ, சாட்சி என்றோ
கூறமுடியாது,”

- என கைவிரித்து விடுகின்றன.

ஆன்மாவை அறியலாம் என்ற ஆசையை ஏற்படுத்தி அதனை வளர்த்து வந்த சாஸ்திரங்கள்,

ஆன்மாவை அறியவே முடியாது என கூறுவதற்கு மிகவும் தயங்குவதால்,

சாஸ்திரங்களைக் கற்பவர்கள் தடுமாறி விடுகிறார்கள்.

“நம்முடைய அனுபவங்கள் அனைத்தும் தற்காலிகமானவை; தோன்றி மறையக் கூடியவை; தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டவை; இருப்புத்தன்மை அற்றவை...”

“இவற்றுக்கு ஆதாரமான ஆன்மாகவே உண்மையில் உள்ளது; அதுவே இருப்புத் தன்மை உடையது ; அதுவே அறிவுத் தன்மை உடையது,”

- என்று எத்தனையோ உவமானங்களுடன் ஆன்மாவை நிரூபிக்க சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் போராடுகின்றன.

விளக்கங்களுக்கு மேல் விளக்கமாகக் கூறுகின்றன.

அவ்வளவு தூரம் சிரமப்படும் சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும்

‘ஆன்மாவை அறியவே முடியாது என்ற உண்மையை மட்டும்

ஏதோ ஒரு முக்கியத்துவமற்ற ஒன்றைக் கூறுவது போல்

எந்த அக்கறையும் காட்டாமல்

ஏனோதானோ வென்று கூறிவிட்டு ஓடி ஒளிந்து

கொள்கின்றன.

ஆன்மாவை அறியவே முடியாது என்பதை ஆணித்தரமாக எங்கேயும் கூறாமல்,

சாஸ்திரங்களைப் படிப்பவர்களை யெல்லாம் குழப்பி விடுகின்றன.

‘ஆன்மாவை உணர முடியும்; ஆன்மாவுக்கென தனித்த ஒரு தன்மை உள்ளது; அதை நாம் அறிய முடியும்’

- என்றே அவர்கள் எண்ணி விடுகின்றனர்.

அந்த எண்ணத்துக்கு உயிர் கொடுப்பது போன்றே சாஸ்திரங்களும் பேசி வருகின்றன.

ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் என ஒன்றும் கிடையாது என ரமணர் கூறிவிட்டார்.

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் சாஸ்திர வல்லுநர்கள் கூற்று இன்னும் சற்று வேடிக்கையானது.

“இரமண மகரிஷியை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.”

- இப்படி அவர்கள் புன்முறுவலுடன் கூறிவிடுவார்கள்.

இரமண மகரிஷியும் சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றி நாம் ஆன்ம சாட்சாத்த்காரம் அடையவேண்டும் எனவே கூறிவந்தார்.

பிறகு ஆன்மசாட்சாத்த்காரத்தை எப்படி அடைவது, பிரத்தியட்ச பாவமாக ஆன்ம சாட்சாத்த்காரத்தை அடைய முடியுமா என அவரை வினவும் போது தான்,

“ஆன்ம சாட்சாத் காரம், ஆன்ம தரிசனம் என்று எதுவுமே கிடையாது. அஞ்ஞான நாசத்தையே ஆன்ம சாட்சாத்காரம் என்று கூறுகிறோம்.”

- என்று கூறிவிட்டார்.

இரமண மகரிஷியை விட்டு விடுவோம்.

சாஸ்திரங்கள் ஆன்மாவைப்பற்றி என்ன தான் கூறுகின்றன?

ஆன்மாவானது சத்தாகவும், சித்தாகவும், ஆனந்தமாகவும் இருப்பதாகக் கூறுகின்றன.

சத் என்பது உண்மை.

சித் என்பது அறியும் அறிவு.

ஆனந்தம் என்பது நிறைவு - பூரணம்.

இந்த மூன்றிலும் சித் என்பது தான் ஒரு தன்மையாக உள்ளது.

அந்த சித் அம்சந்தான் சத்தாக உள்ளது - பூரணமாக உள்ளது என்று கூறுகின்றன.

ஆக ஆன்மா என்பது சித் என்பதையே குறிக்கிறது.

இந்த அறிவு - சித் என்பது என்ன?

சாஸ்திரங்கள் இதனை எப்படித் தான் விளக்குகின்றன?

இந்த சித் அம்சந்தான் அனைத்துக்கும் ஆதாரம் என்பதைக் கூறுகின்றன.

ஆனால் இந்த சித் அம்சத்தை அறிவது எது?

அதை அறிய முடியுமா?

அதை அறிய வேண்டிய அவசியம் எவருக்கு உள்ளது?

இதனால் தான் ஆன்மாவால் ஆன்மாவை அறிக என்று உபநிஷத் கூறிவிட்டு அமைதியாகிவிட்டது.

ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாவை அறிய வேண்டிய அவசியம் என்ன?

ஜீவனாக தன்னைக் கருதும் ஏதோ ஒன்றுக்குத் தான்,

ஆன்மாவை அறிய வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

அந்த ஏதோ ஒன்று எப்படித் தான் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வது?

எதைக் கொண்டு அது ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ளும்?

ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ளும் கருவி, கரணங்கள் எவையேனும் அதனிடம் உள்ளதா?

ஆன்மாவை ஆன்மா என உணர்ந்து அறியக் கூடிய தகுதி எதற்குமே கிடையாது.

ஆன்மாவை ஓர் அனுபவமாக்கி அறிய முடியாது.

அப்படியானால் சாஸ்திரங்களின் அணுகுமுறை அனைத்தும் தவறானவையா?

*

3. சச்சிதானந்தம்

சத், சித், ஆனந்தம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து
சச்சிதானந்தம் எனப்படுகிறது.

ஆன்மாவின் இயற்கையான சொரூபமும்,

பிரம்மத்தின் இயற்கையான சொரூபமும்

இந்த சச்சிதானந்த சொரூபம் எனக் கூறப்படுகிறது.

சத் என்றால் உள்ளது, இருப்பது என்று பொருள்.

பாம்பு - கயிறு உதாரணத்தில், கயிறு என்பது
மட்டுமே உள்ளது.

அது சத் எனக் கூறப்படுகிறது.

பாம்பு என்பது இல்லாத ஒன்று. ஆனால் அது
இருப்பது போல் தோற்ற மளிக்கிறது.

பாம்பு என்பது சத் கிடையாது. கயிறு மட்டுமே
சத்.

கயிறு இருப்பது; பாம்பு இல்லாதது.

இப்படி இருப்புத் தன்மையோடு இருப்பது தான்
சத்.

இது தான் ஆன்மாவின் - பிரம்மத்தின்
இயற்கையான அம்சம்;

- ஆன்மாவின் சுய அம்சம்;

- ஆன்மாவின் சுய ரூபம்;

- ஆன்மாவின் சொரூபம்;

அப்படி இருக்கும் அந்த ஆன்மா - அந்த சத்

ஒரு ஜடப்பொருளா?

அல்லது ஓர் உணர்வுப் பொருளா?

ஜடம் என்பது தன்னுணர்வற்றது.

ஒரு மனிதனையோ, மிருகத்தையோ ஜடப்
பொருள் என்று கூறுவதில்லை.

மனிதன், தான் இருப்பதை அறிகிறான். மிருகமும்
தான் இருப்பதை அறிகிறது. இது தன்னுணர்வோடு
கூடிய நிலை.

நாம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நூல்
தன்னுணர்வோடு இருக்கிறதா?

நாம் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் நாற்காலி
தன்னுணர்வோடு உள்ளதா?

இவையெல்லாம் தன்னுணர்வோடு இல்லை.
இவற்றை ஜடம் எனக் கூறுகிறோம்.

ஆன்மா ஒரு ஜடம் அல்ல. அது அறியும்
தன்மையோடு உள்ளது.

அறியும் தன்மை தான் ஆன்மாவின் இயற்கையான
அம்சம் ஆகும்.

- இயற்கையான சொரூபம் ஆகும்.

இருப்புத் தன்மை என்பது சத்.

அறியும் தன்மை என்பது சித் ஆகும்.

ஆன்மா - பிரம்மம் என்பது சத் ஆகவும் சித் ஆகவும் உள்ளது.

சத் என்றால் என்ன என்பது நமக்குத் தெரிகிறது சித் என்றால் என்ன என்பது நமக்குத் தெரிகிறது.

சத் என்பது இருக்கும் தன்மை.

கயிறு -பாம்பு உதாரணத்துக்கே வருவோம். கயிறு என்பது உள்ளது; இருப்பது.

இதை ஆன்மாவுக்கு உதாரணமாகக் கூறுகிறோம்.

கயிறு இருப்பது நமக்கு நேரடியாகத் தெரிகிறது.

இப்படி ஆன்மா உள்ளதா? அது இருக்கிறது என்றால் எப்படி இருக்கிறது?

கயிறு இருப்பதை நீங்களும் பார்க்கலாம், நானும் பார்க்கலாம். அதனால் அது இருப்பது நமக்குத் தெளிவாகிறது.

இப்படி ஆன்மா இருக்கிறதா? இருப்புத் தன்மையுடைய ஆன்மா, எப்படித் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது?

நெருப்பை நாம் பார்க்கிறோம். நெருப்பினுடைய தன்மை வெப்பம்.

நெருப்பு இருப்புத் தன்மையோடு இருக்கிறது. அது வெப்பத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

நெருப்பு ஆதாரமாக உள்ளது.

அதன் வெளிப்பாடு வெப்பமாக உள்ளது.

இப்படி -

ஆன்மா ஓர் இருப்புத் தன்மையோடு
இருந்துகொண்டு

உணருந் தன்மையை வெளிப்படுத்திக்
கொண்டிருக்கிறதா?

அல்லது

உணருந் தன்மை தான்

இருப்பு நிலையா ?

சத் ஆதார நிலையாக உள்ளதா?

அல்லது சித் ஆதார நிலையாக உள்ளதா?

ஆன்மாவின் அடுத்த அம்சம் ஆனந்தம்.

ஆனந்தம் என்பது மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடு.

ஆன்மா எப்போதும் மகிழ்ச்சியை
வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறதா?

அது எப்போதும் ஆனந்த அனுபவத்தை
ஏற்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறதா?

ஆன்மாவின் ஆனந்தம் என்பது ஓர் அனுபவமா?

அந்த ஆனந்த அனுபவம் எவருக்கு ஏற்படுகிறது?

ஆன்மாவின் இந்த மூன்றாவது அம்சமான
ஆனந்தத்தை,

அனந்தம் என்றும் கூறுவதுண்டு.

அனந்தம் என்றால், அந்தம் இல்லாதது

முடிவற்றது, எல்லையில்லாதது என்று பொருள்.

எந்தப்பொருளாக இருந்தாலும் அதனை எல்லைப்படுத்தினால் மட்டுமே,

அதனை ஒரு பொருளாகவோ

அல்லது அனுபவமாகவோ எடுத்துக் கொள்ள முடியும்.

ஆன்மாவை எல்லைப்படுத்தி அறிய முடியாது என்பதால்

அதனை அனந்தம் எனக் கூறுகிறார்கள்.

ஆனந்தம் என்று கூறினால் அங்கு அனுபவம் சார்ந்த எல்லை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

ஆனால் அனந்தம் என்ற பொருள் ஆன்மாவோடு சரியாகப் பொருந்தி விடுகிறது.

எல்லையிட்டு விவரிக்க முடியாத தன்மையில் ஆன்மா உள்ளது என்று கூறும் போது

அது அனந்தமாகிறது.

இப்போது இந்த அனந்தம் எனும் அம்சத்தை

ஆன்மாவின் சத் அம்சத்தோடும், சித் அம்சத்தோடும்

பொருத்திப் பார்த்தால் என்ன ஆகும்?

ஆன்மாவின் சத் அம்சம் உள்ளது. ஆனால் அதனை எல்லைப்படுத்த முடியாது.

ஆன்மாவின் சித் அம்சம் உள்ளது; ஆனால் அதனை எல்லைப்படுத்தி விவரிக்க முடியாது.

அப்படி நம்மால் விவரிக்க முடிந்தால் அவை அனைத்தும்

எல்லைப்படுத்தப்பட்டுவிடும்.

- அனந்தம் என்பதற்குள்ள தகுதியை இழந்து விடும்.

பிறகு ஆன்மாவை எப்படித்தான் அறிவது?

ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ளவே முடியாதா?

ஆன்மா என ஒன்று உள்ளது என்பதை எப்படித்தான் அறிந்து கொண்டார்கள்?

கயிறு - பாம்பு உதாரணத்துக்கு மீண்டும் வருவோம்.

கயிற்றை ஒருவர் பாம்பு என எண்ணிக் கொள்கிறார்.

கயிறு தன்னை பாம்பாக எண்ணிக் கொள்ளவில்லை.

கயிறும் இருக்கிறது; கயிற்றைப் பார்ப்பவனும் இருக்கிறான்.

இந்த இரண்டும் மட்டுமே உண்மை.

பாம்பு என்பது ஒரு தோற்றமே; ஓர் அனுபவமே.

அந்த அனுபவம் கயிற்றுக்கு ஏற்படவில்லை.

கயிற்றைப் பார்ப்பவனுக்குத் தான் ஏற்படுகிறது.

கயிற்றை கயிறாகப் பார்க்கும்போது

பாம்பும் மறைந்து விடுகிறது;

பாம்பால் ஏற்பட்ட பயமும் மறைந்து விடுகிறது.

பிரச்சினை கயிற்றிலும் இல்லை ; பாம்பிலும் இல்லை.

கயிற்றை பாம்பாகப் பார்ப்பவனிடம் தான் பிரச்சினை.

அவனைத் தான் நாம் ஜீவன் என்று விவரித்தோம்.

பாம்பு கயிறு உதாரணத்தின் மூலம் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்தி என்னவென்றால்,

ஜீவனாகிய நாம் யார்?

ஜீவனாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட நாம் உண்மையில் யார்?

நமது நிஜ சொரூபம் என்ன?

- இதைத்தான் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஜீவன் என்பது நமது கற்பிதமே தவிர, நமது உண்மையான சொரூபம்

ஆன்ம சொரூபமே.

நமது நிஜ சொரூபம் கயிறே தவிர பாம்பல்ல.

நம்மைக் கயிறு எனத் தெரிந்து கொள்வதன் மூலம் பாம்பு எனும் அனுபவத்திலிருந்து விடுபடுகிறோம்.

நம்மை ஆன்மா என்று புரிந்து கொள்வதன் மூலம்

நாம் ஜீவன் மற்றும் சம்சாரம் எனும் அனுபவத்திலிருந்து விடுபடுகிறோம்.

கயிற்றைக் கயிறு என்று பார்ப்பது போல் ஆன்மாவை ஆன்மா என்று பார்ப்பது எவ்வாறு?

அவ்வாறு பார்க்க முடியுமா?

அல்லது பாம்பு என எதுவுமே இல்லை எனத் தெரிந்து கொள்வதன் மூலம்

பாம்புக்கு ஆதாரமான கயிற்றைப் பார்த்து விட்டதாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமா?

ஜீவன் என்று எதுவுமே இல்லை என்று புரிந்து கொள்வதன் மூலம்

நமது நிஜசொருபம் ஆன்மா என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

நாம் கயிறு தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

அல்லது நாம் பாம்பல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

நாம் ஆன்மா என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

அல்லது நாம் ஜீவனல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா ?

நமது கண்களுக்கு பாம்பு மட்டுந்தான் தெரிகிறது; கயிறு தெரியவில்லை.

நமக்கு ஜீவன் மட்டுந்தான் தெரிகிறது; ஆன்மா தெரியவில்லை.

அரைகுறை வெளிச்சத்தில் கயிறு பாம்பாகத் தெரிகிறது. சரியான வெளிச்சத்தில் பாம்பு மறைந்து கயிறு புலப்படுகிறது.

அறியாமையின் காரணமாக ஜீவன் தோன்றுகிறது. அறிவு விளக்கத்தினால் ஜீவன் மறைகிறது. ஜீவனுடைய

ஆதாரமான ஆன்மா புலப்படுகிறது.

- இப்படித்தானா?

அறியாமை என்றால் என்ன, தெளிவான அறிவு என்பது என்ன?

அறிவைத் தான் சித் அம்சம் எனக் கூறுகிறோம்.

சித் என்பது என்ன?

அறிவு என்பது என்ன?

மனிதனை மனிதன் என்றும், மிருகத்தை மிருகமென்றும், மரத்தை மரம் என்றும் அறிவது தான் அறிவா?

இது தான் சித் என்பதா?

மரத்தை மனிதனென்றும், மனிதனை மரம் என்றும் தவறாகப் புரிந்து கொள்வது தான் அறியாமையா? கயிறை பாம்பென்று புரிந்து கொள்வது தான் அறியாமையா?

நம் அனைவருக்கும் அறிவு இருக்கிறது. அறிவை பயன்படுத்தித் தான் நாம் நமது பணிகளை யெல்லாம் செய்து வருகிறோம்.

நம் அறிவு செயல் புரியாவிட்டால் இந்த நூலில் என்ன கூறப்பட்டுள்ளது என்பதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

அது மட்டுமல்ல. நமது அறிவு செயல்படா விட்டால் நமது அன்றாட வாழ்வைக் கூட வாழ்ந்திட முடியாது.

நம்முடைய அறிவு என்றால் என்ன என்பதைத்

தெரிந்து கொள்வதற்குக் கூட நமக்கு அறிவு தேவை.

நமக்கு மிகவும் நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும் அந்த அறிவு என்பது என்ன?

நமது அறிவு எப்படி இருக்கிறது?

அது எவ்வாறு செயல்படுகிறது?

நாம் சாலையில் நடந்து செல்கிறோம். நமக்கு எதிரே வாகனங்கள் பாய்ந்து வருகின்றன.

அவற்றை வாகனங்கள் என்று நாம் புரிந்து கொண்டால் மட்டுமே நாம் அவற்றுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வோம்.

அவற்றை வாகனங்கள் எனப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் என்ன நடக்கும்?

அவற்றுக்கு நம்மால் வழிவிட முடியாது. அவற்றின் ஓட்டுநர்கள் நம்மைப் பார்த்து 'உனக்கு அறிவிருக்கிறதா?' என, திட்டிவிட்டுப் போவார்கள்.

சில வாகனங்கள் நம் மீது மோதிவிடும் நிலைமை கூட ஏற்பட்டுவிடும்.

நிகழ்வதை பார்ப்பதை, புரிந்து கொள்வதைத் தான் அறிவு என்று கூறுகிறோம். புரியாவிட்டால் அதனை அறியாமை என்று கூறுகிறோம்.

இப்படிப் புரிந்து கொள்வது தான் அறிவா?

இது தான் சித் அம்சமா?

நாம் புதிதாக புத்தகம் ஒன்றை வாங்குகிறோம். அந்தப் புத்தகத்தின் பின்பக்க அட்டையில் மிகச் சிறிய எழுத்தில் ஏதோ சிலகுறிப்புகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

எழுத்துகள் சிறியதாக இருப்பதால் நம்மால் படிக்க முடியவில்லை.

பூதக் கண்ணாடி ஒன்றை எடுத்து வந்து பார்க்கிறோம். இப்போது எழுத்துகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

இங்கு என்ன நடந்துள்ளது?

நம் பார்வையில் எந்தக் குறைபாடும் கிடையாது. எல்லோரையும் போன்ற சராசரித் தன்மையிலேயே நம் கண் பார்வை அமைந்துள்ளனது.

வெறும் கண்களால் பார்க்க முடியாதவற்றை லென்ஸ் உதவி கொண்டு பார்க்கிறோம்.

இதில் அறிவு என்பது எது?

எழுத்துகளைத் தெளிவாக அறிவது தான் அறிவா அல்லது அறியும் தன்மை தான் அறிவா?

உண்மையில்

அறிவு என்பது நம் கண்களின் அறியும் தன்மையையே குறிக்கிறது.

அந்த அறியும் தன்மையை லென்ஸ் வழியே செலுத்தும்போது எழுத்துகள் பெரிதாகத் தெரிகின்றன.

பூதக் கண்ணாடியானது, நம்முடைய பார்க்கும் தன்மையை மாற்றியமைப்பதில்லை.

அது பொருளை மட்டுமே பெரிதுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

அது அறிவை மாற்றியமைக்கவில்லை. அது பொருளை மட்டுமே பெரிது படுத்திக் காட்டுகிறது.

அது அறிவை மாற்றியமைக்கவில்லை; அறியப்படும் பொருளைத்தான் மாற்றியமைக்கிறது.

இங்கு அறியும் தன்மைதான் மாறுதலற்ற அறிவு.

இந்த அறியும் தன்மையால் அறியப்படும் பொருட்கள் மாறுதலுக்குட்பட்டவை.

இந்த அறியும் தன்மையில் எழுத்துகளை அறியலாம்; பொருட்களை அறியலாம்; மனிதர்களை அறியலாம்.

- மாற்றி மாற்றி அறியலாம்; புதிது புதிதாக அறியலாம்.

ஆனால் அறியும் தன்மையில் மாற்றம் கிடையாது.

அது இயற்கையானது; மாற்றமில்லாதது.

அறிதல் தான் அறிவு.

அறிதல் என்பது அறியப்படும் பொருளை குறிப்பிடவில்லை; அறியும் அறிதலையே குறிப்பிடுகிறது.

- அறியும் அறிவையே குறிப்பிடுகிறது.

இந்த அறியும் தன்மை தான் உணரும் திறனுடையது; உயிர்த்தன்மையுடையது.

இது தான் முதல்நிலை அம்சமாக உள்ளது.

காணப்படும் - அறியப்படும் மற்றவை அனைத்தும் இரண்டாம் நிலை அம்சமுள்ளவையே ஆகும்.

மரம் பார்க்கப்பட்டாலும் சரி, மனிதன் பார்க்கப்பட்டாலும் சரி,

- இரண்டுமே இரண்டாம் நிலை அம்சமே.

பார்ப்பது தான் உயிர் அம்சம்;

பார்க்கப்படுவது பொருள் அம்சம்;

- ஜட அம்சமே.

அறியும் தன்மை - அறிவு இல்லாவிடில் எதனையும் அறிந்து கொள்ள முடியாது.

அறியும் தன்மை ஒன்றே ஒன்று தான். அறியப்படும் பொருட்கள் தாம் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஓர் உதாரணம்.

நல்ல இரவு நேரம். நாம் நமது கையில் டார்ச் விளக்கு ஒன்றை வைத்துள்ளோம்.

டார்ச் வெளிச்சத்தை ஒரு நபர் மீது பாய்ச்சுகிறோம். டார்ச் வெளிச்சத்தில் அவர் மட்டும் தெரிகிறார். மற்றவை யெல்லாம் இருளாக இருக்கின்றன.

நாம் இப்போது வெளிச்சத்தை ஒரு மரத்தின் மீது திருப்புகிறோம். இப்போது மனிதன் மறைந்து விட்டார்; மரம் மட்டுமே வெளிச்சத்தில் தெரிகிறது.

இருட்டுக்குள் நாம் இப்படி ஒவ்வொரு பொருளாக டார்ச்சை அடித்துப் பார்க்கிறோம். ஒவ்வொன்றாகத் தெரிகின்றன.

இப்போது எதன் மீதும் திருப்பாது ஆகாயத்தின் வெட்ட வெளியை நோக்கி ஒளியைத் திருப்புகிறோம். ஒளி இப்போது எதன் மீதும் மோதவில்லை.

இப்போது நாம் எதைப் பார்க்கிறோம்?

எதையும் பார்க்க முடியாது.

ஆகாயத்தை நோக்கிப் பாயும் ஒளியில் ஏதாவது தூசுகளோ அல்லது புகையோ குறுக்கிட்டால் மட்டுமே ஒளி இருப்பது கூடத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் ஒளி இருப்பது கூடத் தெரியாது.

காணப்படும் பொருள் ஏதாவது தென்படும் பட்சத்திலேயே காணும் ஒளி தென்படும்.

இவ்வாறு தான் நாம் காணும் அறிவு -நாம் அறியும் அறிவு அமைந்துள்ளது.

அது அதனளவில் தன் இருப்பைக் காட்டிக் கொள்வதில்லை.

காணப்படும் பொருளை அறிந்து கொள்ளும் வகையிலேயே அதன் வெளிப்பாடு அமைந்துள்ளது.

இப்படிக் காணும் அறிவாக அமைந்துள்ளது தான் நம்முடைய சித் அம்சம்.

சித் அம்சமே காணும் அறிவாகும்.

நம் சித் அம்சம் எதனை அறிகிறது?

நம்முடைய சித் அம்சமும் ஒரு லென்ஸ் மூலமே அறிகிறது.

- ஒரு பூதக் கண்ணாடி மூலமே அறிகிறது.

அந்தப் பூதக் கண்ணாடி என்பது வேறு எதுவுமில்லை, நமது பொறி புலன்களே.

நம்முடைய சித் அம்சமே நமது ஐந்து வகையான பொறி புலன்களின் மூலம்

ஐந்து விதமான அனுபவங்களை அறிகிறது.

பார்க்கிறோம், கேட்கிறோம், சுவைக்கிறோம், முகர்கிறோம், தொட்டு உணர்கிறோம்.

- இப்படி ஐந்து விதமான அனுபவங்கள் இந்த லென்ஸ் மூலமாக ஏற்படுகின்றன.

இந்த அனுபவங்கள் யாவும் அறியப்படும் பொருட்களே தவிர,

அறியும் சித் அல்ல.

இவை அனைத்தும் முதல் நிலையாக இருக்கும் அறியும் அறிவல்ல; அறியும் சித் அல்ல.

இவை அனைத்தும் இரண்டாம் நிலையாக இருக்கும் அறியப்படும் பொருட்களே ஆகும்.

லென்ஸ் மூலமாக எதைப் பார்க்கிறோம்? விளக்கமாகாத எழுத்துகளை விளக்கமாகப் பார்க்கிறோம்.

அப்படி விளக்கமாகப் பார்ப்பதன் மூலம் அதில் கூறப்பட்ட செய்தியையும் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நமது கண்கள் ஒரு காட்சியை தெளிவுபடக் காட்டுகின்றன.

அந்தக் காட்சியை நாம் என்ன காட்சி எனப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

கண்கள் காட்டும் காட்சியை கருத்தால் புரிந்து கொள்கிறோம்.

கண்கள் ஒருவரைக் காட்டுகிறது. அவரை நமது நண்பர் என நம்முடைய கருத்துகளினால் புரிந்து கொள்கிறோம்.

கண்கள் இன்னும் ஒருவரைக் காட்டுகிறது. அவரை நமக்கு வேண்டாதவர் என நம் கருத்துகளால் புரிந்து கொள்கிறோம்.

அறிவது ஒன்று; புரிவது மற்றொன்று.

ஆனால் இரண்டும் இணைந்து செயல்படுகின்றன.

சித் அம்சந்தான் மெய்யான அறிவு. அது தான் முதலாவது நிலை.

சித் அம்சம், புலன் வழி அனுபவமாகத் தெரிவது இரண்டாம் நிலை.

புலன்களின் மூலம் அறிவதை நம் கருத்துகளால் புரிந்து கொள்வது மூன்றாம் நிலை.

புலன்களின் மூலம் ஒருவரைப் பார்க்கிறோம். அந்தப் புலன் காட்சி அனுபவந்தான் இரண்டாம் நிலை.

புலன்கள் நமக்குக் காட்டிய உருவத்தை நமது கருத்துகளின் உதவியுடன்

நமது நண்பர் எனப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

- இது மூன்றாம் நிலை அனுபவம்.

அவரை நண்பர் எனப்புரிந்து கொண்டதும் நம் மனதில் ஒருவித மகிழ்ச்சி அனுபவம் ஏற்படுகிறது.

- இது நான்காம் நிலை அனுபவம்.

இந்த அடுக்குகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ள முதல் நிலை மட்டுமே சித் அம்சமாகும்.

- அக அம்சமாகும்.

மற்றைய மூன்று அம்சங்களுமே புறம்

சார்ந்தவையாகும்.

- புறப்பொருள் சார்ந்தவையாகும்.

ஆனால் நாம் நம்முடைய நடைமுறை வாழ்க்கையில் அறிவு என்று கூறுவது வேறு.

நம்முடைய அனுபவம் மற்றும் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அறிவுப்பூர்வமாக நாம் எதையாவது புரிந்து கொள்வதையே

அறிவு என்று கூறுகிறோம்.

பார்ப்பது, கேட்பது போன்ற புலனறிவைக் கூட நாம் அறிவாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

அவற்றையெல்லாம் நாம் வெறும் புலன் உணர்வாக மட்டுமே எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

நாம் எதைப் பார்க்கிறோம், எதைக் கேட்டுகிறோம், எதை உணர்கிறோம் என்பதை

நம் கருத்துகளின் அடிப்படையில் பிரித்துப் பார்த்து

கருத்தாக்கி - மனிதன் மிருகம், மரம், எனது நண்பர், எனக்கு வேண்டியவர் எனக்கு வேண்டாதவர் என கருத்துகளின் வடிவமாக்கி புரிந்து கொள்வதையே அறிவு என்று கூறுகிறோம்.

அப்படிப் புரிந்து கொள்ளத் தவறுவோமானால் நம் அறிவு சரியாகச் செயல்படவில்லை எனக் கூறுகிறோம்.

கயிறு பாம்பு உதாரணம் கூட இத்தன்மையில் தான் அமைந்துள்ளது.

கயிற்றை பாம்பு என தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது; கயிற்றைக் கயிறு தான் என சரிவரப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

- இப்படி தான் அங்கு கூறப்படுகிறது.

அறிவுப் பூர்வமாகப் புரிந்து கொள்வது என்பது கருத்துப் பூர்வமாக - கருத்துத் தெளிவோடு, சந்தேகம் இல்லாத நிலையில்

சரியான பொருளில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையே குறிப்பிடுகிறது.

ஆனால் இவை அனைத்தும் மூன்றாம் நிலை அனுபவங்களேயாகும்.

நம்முடைய சாஸ்திர ஆய்வுகளும், அதனைப் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியும்

இந்த மூன்றாவது தளத்திலேயே நடைபெறுகின்றன.

அறிதல் என்னும் சித் அம்சம் மட்டுமே முதல் நிலையாக - முதல் தளமாக உள்ளது.

முதல் தளத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இரண்டாவது மூன்றாவது தளங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

அவற்றின் மூலம் முதல் தளத்தை அறிவது சாத்தியம் இல்லை.

லென்ஸ் மூலம் எழுத்தை அறிந்து கொள்ளலாம். அதை வைத்து, பார்க்கும் அறிவை அறிய முடியாது.

நமது புலன்கள் அனைத்தும் புற அம்சங்களைக் காட்டும் வகையிலேயே வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பார்ப்பதற்காக வடிவமைக்கப்பட்ட கண்களால் காட்சிகளை மட்டுமே பார்க்க முடியும். சப்தங்களை அவற்றால் கேட்க முடியாது.

அதுபோல் கேட்பதற்கு மட்டுமே வடிவமைக்கப்பட்ட காதுகளால் சப்தங்களை மட்டுமே கேட்டு அறிய முடியும். அவற்றால் எந்தக் காட்சிகளையும் பார்த்து அறிய முடியாது.

எல்லா புலன்களுக்கும் ஆதார அம்சமான சத் அம்சத்தையும் ஓர் அனுபவமாக்கி அறியும் அளவில்

எந்தவொரு புலனும் வடிவமைக்கப்படவில்லை.

நம் புலன்கள் எவற்றைக் காட்டுகிறதோ அவற்றை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும்.

மனிதனை மனிதரென்றும், மரத்தை மரம் என்றும் அடையாளம் கண்டு புரிந்து கொள்வது எவ்வாறு?

நண்பரை நண்பர் எனப் புரிந்து கொள்வது எவ்வாறு?

நாம் எதையாவது அறிகிறோம் என்றால். அது நம்முடைய புலன்கள் நமக்குக் காட்டும் காட்சியை மட்டுமே.

புலன்களால் காட்டப்படாத எதனையும் நம்மால் அறிய முடியாது. எவராலும் அறிய முடியாது.

நம் புலன்கள் யாவும் ஒரு கண்ணாடியைப் போல் இருந்து கொண்டு

தன் எதிரே வரும் காட்சிகளை - அனுபவத்தை பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன.

எவற்றையும் அவை பிடித்து வைத்துக் கொள்வதில்லை.

நாம் புலன்கள் மூலம் பார்த்த - அனுபவமான காட்சிகள் யாவும்

நினைவுக்குறிப்புகளாக - **Memory** ஆக நம் மனதில் மட்டும் பதிவுகளாகி விடுகின்றன.

நம் மனப்பதிவுகள் அனைத்தும், நம் புலன் நுகர்ச்சியை ஆதாரமாகக் கொண்டவையே. ஆனால் அவை அனைத்தும் முடிந்து போன அனுபவப் பதிவுகளே.

இந்த மனப் பதிவுகளின் உதவியோடு

நாம் நமது புலன் உணர்வுகளை - புலன்களின் மூலமாக ஏற்படும் காட்சிகளைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

இதன் மூலமே மனிதரை மனிதர் என்று புரிந்துகொள்கிறோம். மிருகத்தை மிருகமென்று புரிந்து கொள்கிறோம். நண்பரை நண்பர் என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

மனப் பதிவுகளின் மூலம் நிகழ்வுகளைப் புரிந்து கொள்வது அனைத்தும்

மூன்றாவது தளத்தில் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

இங்கு நாம் சேமித்து வைத்துள்ள செய்திகள் தாம் நம்முடைய அறிவாக இருந்து செயல்படுகின்றன.

புலன்களில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புகள் யாவும் கணப்பொழுதில் ஏற்பட்டு

கணப்பொழுதில் மறைந்து விடுகின்றன.

முடிந்து போன அனுபவங்கள் எவையும் நம்முடைய புலன்களில் சேமித்து வைக்கப்படுவதில்லை.

நம் மனது தான் ஒரு சேமிப்புக் கிடங்காக இருந்து செயல்படுகிறது.

சேமிக்கப்பட்ட செய்திகளின் மூலம் அது செயல்படுகின்றது.

சிந்தித்துப் பார்க்கிறது; புரிந்து கொள்கிறது.

தெரிந்ததைக் கொண்டு,

தான் தெரியாததைக் கூட அனுமானம் செய்து கொள்கிறது.

மற்றவர்களுடைய மனப்பதிவுகளைக் கூட இரவல் வாங்கிக் கொள்கிறது.

மூன்றாம் தளத்தில் செயல்படும் நம் மனது தான் ஆன்மாவைத் தெரிந்து கொள்ள முயல்கிறது; சித் அம்சத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயல்கிறது.

தனக்குத் தெரிந்த செய்திகளைக் கொண்டு சித் அம்சத்தை அனுமானம் செய்து கொள்கிறது.

இந்த முயற்சியை நம் சித் அம்சம் செய்வதில்லை.

இரண்டாம் தளமாகச் செயல்படும் புலன்கள் கூட இந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவதில்லை.

மூன்றாம் தளம் என்பது முடிந்து போன அனுபவங்களின் சேமிப்பு; எரிந்து போன சாம்பலினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு மாளிகை.

இந்த மூன்றாம் தளத்தில், கற்பனையும், கனவுகளும் மட்டுமே சாத்தியம்.

நிகழ்கால அனுபவங்கள் அனைத்தும் புலன்களில் மட்டுமே சாத்தியம்; இரண்டாம் தளத்தில் மட்டுமே சாத்தியம்.

நம் புலன்கள் தனது ஆதாரத்தை பிரதிபலித்துக் காட்ட முயல்வதில்லை. இந்த இரண்டாவது தளம், தனக்கு ஆதாரமான முதல் தளமான சித் அம்சத்தை அறிந்திட முயல்வதில்லை.

தன்னிடம் எதிர்ப்படுவதை மட்டுமே பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

இந்த மூன்றாம் தளம் மட்டுமே சற்று வித்தியாசமானது.

நம்முடைய அன்றாட வாழ்வில் இந்த மூன்றாம் தளம் மட்டுமே முக்கியத்துவம் உடையதாக உள்ளது. இந்த மூன்றாம் தள செயல்பாட்டையே நாம் நம்முடைய சிறப்பான அறிவாகக் கருதுகிறோம்.

அதுவும் ஒரு வகையில் சரியாகவே உள்ளது.

முதல் இரண்டு தளங்களைப் பொறுத்த அளவில் மனிதனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இடையே எந்த வேறுபாடும் கிடையாது.

முதல் தளத்தில் இருக்கும் சித் அம்சத்திலும் வேறுபாடு இல்லை.

இரண்டாம் தளத்தில் இயங்கும் புலன் அம்சத்திலும் வேறுபாடு இல்லை.

அனுபவங்களைச் சேமித்து செயல்படும் இந்த மூன்றாவது தளத்தைப் பொறுத்துத் தான் மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்குமிடையே வேறுபாடு ஏற்படுகிறது.

மனிதனுடைய இந்த மூன்றாவது தளம் மட்டும் பகுத்தறிவு என்று சொல்லக் கூடிய அளவில் சற்று வித்தியாசமாகச் செயல்படுகிறது.

சேமித்து வைக்கப்பட்ட அனுபவப் பதிவுகளைக் கொண்டு நாமாகச் சிந்தித்து நாமாக செயல்படும் ஒரு செயல்திறனை நாம் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளோம்.

ஒரு மிருகமோ, பறவையோ நம்மைப்போல் சிந்தித்து செயல்படுவதில்லை. எப்படி படைக்கப் பட்டதோ அப்படியே வாழ்ந்து மறைந்து விடுகிறது.

நாம் அப்படி இல்லை. நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டு அதன்படி நம் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்கிறோம். இதனால் நம்முடைய வாழ்வை அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கை - அறிவுப் பூர்வமான வாழ்க்கை என கூறிக்கொள்கிறோம்.

நம்முடைய நினைவு என்னும் அம்சந்தான் ஒவ்வொன்றையும் பிரித்துக் காட்டி விளக்கம் தருகிறது; நம்மை விளங்க வைக்கிறது.

நாம் நம்முடைய நினைவின் - சிந்தனையின் உதவியோடு தான்

நாம் வேறு, சாலையில் நமக்கு எதிராக வரும் வாகனம் வேறு எனப் பிரித்து புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்

- அப்படிப் பிரித்துத் தெரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்

நமக்கு எதிர்ப்படும் வாகனத்துக்கு நம்மால் வழிவிட்டு ஒதுங்க முடியாது.

இப்படிப் பிரித்துப் புரிந்து கொள்வதன் மூலமே நாம் நமது செயல்களை முறையாக செயல்படுத்த முடிகின்றது.

பிரித்துப் புரிந்து கொள்வது என்பது என்ன?

நாம் சேகரித்து வைத்துள்ள செய்திகளைக் கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகப் பிரித்து எல்லைப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

நாம் சேகரித்து வைத்த செய்திகளைக் கொண்டும், நமது கருத்துகளைக் கொண்டும் தான்

நாம் இப்படி ஒவ்வொன்றையும் எல்லைப் படுத்திப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நெருப்பைத் தொடுவதால் நெருப்பைத் தெரிந்து கொண்டதாக எண்ணுகிறோம்.

உண்மையில் நாம் நெருப்பைத் தெரிந்து கொள்வதில்லை. நெருப்பினால் நம் கைகளில் ஏற்படும் எதிர்விளைவைத்தான் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

நெருப்பை நாம் பார்ப்பதாக எண்ணுகிறோம். உண்மையில் நெருப்பு நம் பார்வைக்குள் அடங்கிய ஒன்றல்ல.

நெருப்பின் தோற்றம் நம் கண்களில் பிரதிபலிக்கின்றது. அந்தப் பிரதிபலிப்பை மட்டும் தான் நாம் அறிகிறோமே தவிர, நெருப்பின் தோற்றத்தை நாம் அறிவதில்லை.

நம் புலன்களில் பிரதிபலிக்கும் பிரதிபலிப்பு ஒன்று மட்டுமே நமக்குத் தெரிகின்றது. அந்தப் பிரதிபலிப்புக்குக் காரணமானவற்றை நாமாக அனுமானம் செய்து கொள்கிறோம்.

நம் புலன்களில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புகளும், எதிர் விளைவுகளுமே நமது அனுபவமாக உள்ளது.

நம்முடைய அனுபவங்கள் அனைத்தும் எல்லைப்படுத்தப்பட்டவையே; நமது புலன்களால் எல்லைப்படுத்தப்பட்டவையே.

அப்படி எல்லைப்படுத்தப்பட்ட நம்முடைய புலன் அனுபவங்களை

நாம் நம்முடைய கருத்துகளால் மேலும் எல்லைப்படுத்தி விடுகிறோம்.

இப்படி எல்லைப்படுத்தி அறிவதையே பகுத்தறிவு எனப் போற்றுகிறோம்.

நடைமுறை வாழ்வில் இப்படி எல்லைப்படுத்தி அறிவதையே அறிவு என்ற பெயரில் அழைக்கிறோம்.

நாம் சித் என்று கூறுவது இந்த பகுத்தறிவை அல்ல.
- எல்லைப்படுத்தி அறியும் அறிவை அல்ல.

ஆதாரமாக இருக்கும் அறியும் தன்மையையே சித் என்று கூறுகிறோம்.

அது எல்லைப்படுத்தப்படாமல் அனந்தமாக உள்ளது.

இந்த அறியும் தன்மைதான் ஆன்மாவின் சொருபமாக - இயல்பாக உள்ளது.

இந்த உண்மையான அறியுந் தன்மையை

நாம் நமது நடைமுறை வாழ்வில்

அறிவு எனப் பொருள்படுத்துவது இல்லை.

நடைமுறை வாழ்வில் நாம் அறிவு என்று கூறும்

பகுத்தறிவைக் கொண்டு

நாம் எந்த ஒரு பொருளையும் அறிய முடியாது.

ஆனால் அறிந்து விட்டது போன்ற ஒரு மயக்கத்தில் மட்டுமே இருக்கிறோம்.

நமக்கு எதிரே ஒரு மரம் இருக்கிறது என்றால் உண்மையில் நாம் அந்த மரத்தை அறிவது இல்லை. அந்த மரத்தைத் தவிர வேறு எவருமே அந்த மரத்தை அறிய முடியாது. அந்த மரம் எப்படி இருக்கிறது என்று எவருக்குமே தெரியாது.

ஆனாலும் நாம் அந்த மரத்தை அறிகிறோம். எப்படி அறிகிறோம்?

அந்த மரமானது நம் விழித்திரையில் ஏற்படுத்தும் பிரதிபலிப்பை மட்டுமே நாம் அறிகிறோம்.

அந்தப் பிரதிபலிப்புகளெல்லாம் வெறும் நிழல் தோற்றங்களே.

ஆனால் மரம் என்ற பெயரில் நாம் அறிவது அந்த மரத்தின் பிரதிபலிப்பு நிழலை மட்டுமே ஆகும்.

அந்தப் பிரதிபலிப்பு நிழலையும் அப்படியே அறிவதில்லை. முடிந்து போன அனுபவங்களின் சாம்பலான நினைவுகளைக் கொண்டு

அந்தப் பிரதிபலிப்பு நிழல்களுக்கு வர்ணம் பூசுகிறோம்.

அந்த மரத்தை ஆலமரம் அல்லது அரசமரம் என அடையாளம் காணுகிறோம்.

ஒரு கிரிக்கெட் வீரர் அபாரமாக விளையாடி நூறு

ரன்களுக்கு மேல் எடுத்து வெற்றி வீரராக ஆடுகளத்துக்கு வெளியே வந்தார்.

அனைவரும் தங்களது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து அவரைப் பாராட்டினார்கள்.

ஒரு நபர் மட்டும் அந்த வீரரைப் பார்த்து,

“ஏன் இப்படி ஏமாற்றி விட்டீர்கள்?” என வருத்தும் தோய்ந்த முகத்துடன் கேட்டார்.

அந்த வீரருக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

“நான் நன்றாகத் தானே விளையாடினேன். நான் எப்படி உங்களை ஏமாற்றினேன்?” என, அவர் அந்த நபரிடம் கேட்டார்.

அதற்கு அந்த நபர் விளக்கம் சொன்னார்.

“வழக்கமாக நீங்கள் இப்படி விளையாட மாட்டீர்கள். அதனால் நான் எனது நண்பரிடம் நீங்கள் 100 ரன் எடுக்க மாட்டீர்கள் என பந்தயம் கட்டியிருந்தேன். ஆனால் நன்றாக விளையாடி என்னை ஏமாற்றி விட்டீர்கள். உங்களால் எனக்கு பத்தாயிரம் ரூபாய் நஷ்டம்!”

உண்மையில் அந்த நபர் யார் என்பதே அந்த வீரருக்குத் தெரியாது. இவரை வைத்து அந்த நபர் பந்தயம் கட்டினால் அதற்கு இவர் பொறுப்பாக முடியுமா?

இப்படித் தான் நமக்கு முன்னாலிருக்கும் மரத்துக்கும் நம்மை யார் என்றே தெரியாது. அந்த மரத்தின் பிரதிபலிப்பு நம் கண்களில் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதோ, அந்தப் பிரதிபலிப்பு உருவத்துக்கு நாம்

அரசமரம் எனப்பெயர் கொடுத்துள்ளதோ

அந்த மரத்துக்குத் தெரியாது.

அந்த மரத்தினால் நமக்குள் ஏற்பட்ட பிரதிபலிப்பைத் தவிர

அந்த மரத்தைப் பற்றியும் நேரடியாக வேறு எதுவும் நமக்குத் தெரியாது.

நமக்குத் தெரிவதெல்லாம் நம் புலன்களில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புக் காட்சிகள்

மற்றும் நாம் அவற்றுக்கு நம்முடைய நினைவுக் குறிப்புகள் மூலம் கொடுக்கும் கற்பிதத் தோற்றங்கள்,

- இவை மட்டுமே.

- இவற்றின் காரணமாக நமக்குள் ஏற்படும் இன்பதுன்ப அனுபவங்கள் மட்டுமே.

நமக்குள் இயங்குவது சித் அம்சமான முதல்நிலை.

ஆனால் அது அதனளவில் ஓர் அனுபவமல்ல.

அது நமது எல்லாவித அனுபவங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது.

அந்த ஆதாரத்தின் காரணமாக நமது புலன்களில் ஏற்படக்கூடிய அனுபவங்கள் யாவும் இரண்டாம் நிலையாக உள்ளது.

உலகிலுள்ள எதை அறிந்தாலும் இப்படிப் புலன் உணர்வுகளாக்கி - இரண்டாம் நிலையாக்கி மட்டுமே அறிய முடியும்.

நமக்கு வெளியே உள்ள புறப்பொருட்கள் யாவும் நம் புலன்களில் பிரதிபலிப்பதன் மூலம்

நம்முடைய புலன் உணர்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன.

நெருப்பானது நம்முடைய உடலிலுள்ள தொடு உணர்ச்சியிலும் பிரதிபலிக்கிறது, கண்களிலும் பிரதிபலிக்கிறது.

நெருப்பின் வெம்மையை, நமது தொடு உணர்ச்சி மூலம் அறிகிறோம்;

அதன் காட்சியை விழித்திரையில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பைக் கொண்டு அறிகிறோம்.

இப்படி தண்ணீரை அறிகிறோம். ஒவ்வொரு பொருளையும் அறிகிறோம்.

ஒவ்வொன்றும் ஏதோ ஒரு வகையில் நம்முடைய புலன்களில் ஏதோ ஒரு தனித்தன்மையுடன் பிரதிபலித்து தன்னுடைய விளக்கத்துக்குக் காரணமாக இருந்து கொள்கின்றன.

நெருப்பு வெம்மையைக் காட்டுகிறது; வெளிச்சத்தைக் காட்டுகிறது.

நீர் குளிர்ச்சியைக் காட்டுகிறது; சுவையையும், தனக்கென தோற்றத்தையும் காட்டுகிறது.

இப்படி புறப் பொருட்களெல்லாம் தமக்கென ஏதோ ஒரு தனிப்பட்ட தன்மையை

நமது இரண்டாம் நிலையான புலன்களில் வெளிப்படுத்த துவதைப் போல்

முதல் நிலையான சித் அம்சமும் தன்னுடைய தனிப்பட்ட அம்சத்தை - தன்னுடை சத் - சித் ஆனந்த அம்சத்தை

நம்முடைய இரண்டாம் நிலையான புலன் அம்சத்தில் வெளிப்படுத்திக் காட்டுமா?

சித் அம்சமானது ஏதாவது ஒரு தனிப்பட்ட புலன் உணர்வாக தன்னை வெளிப்படுத்திக்காட்டுமா?

இது நெருப்பினால் ஏற்பட்ட புலன் உணர்வு, இது நீரினால் ஏற்பட்ட புலன் உணர்வு எனப் புரிந்து கொள்வது போல்,

இது சித் அம்சத்தால் ஏற்பட்ட புலன் உணர்வு எனக் கூறுவதுபோல்,

ஏதேனும் ஒரு விசேடமான புலன் உணர்வு உள்ளதா?

ஏனெனில் நாம் அறிவது அனைத்தும் நமது புலன்கள் நமக்குக் காட்டுவதை மட்டுமே.

நமக்கு ஏற்படும் இன்ப துன்ப அனுபவங்கள் அனைத்தும் நமது நரம்பு மண்டலங்களில் ஏற்படும் புலன் அனுபவங்களே.

புலன் அனுபவங்களைத் தவிர வேறு எதுவுமே நமக்குத் தெரியாது.

நம்முடைய முதல் நிலையான சித் அம்சம், தனக்கென விசேடமான ஏதாவது ஒரு புலன் உணர்வை வெளிப்படுத்துமா?

மரத்தை நாம் பார்க்கும் போது மரத்தை நாம் பார்ப்பதில்லை. அது நமக்குள் ஏற்படுத்தும் பிரதி பலிப்புக் காட்சியை மட்டுமே அறிகிறோம்.

நெருப்பை நாம் நேரடியாக அறிவதில்லை; அது நமது புலன்களில் ஏற்படுத்தும் பிரதிபலிப்புக் காட்சியை

மட்டுமே நாம் அறிகிறோம்.

மரத்தையோ, நெருப்பையோ அல்லது வேறு
எதையுமோ -

அவற்றை நம்மால் நேரடியாக அறிய முடியாது.

அவையெல்லாம், அவற்றின் நிலையில்,

எப்படி உள்ளன என்பதே நமக்குத் தெரியாது.

நமக்குத் தெரிந்தவையெல்லாம் அவற்றின்
பிரதிபலிப்பு மட்டுமே.

- நமது புலன்களில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பு
மட்டுமே.

இதைப்போன்று,

சித் அம்சத்தை நாம் நேரடியாகக் கூட
அறியாமலிருக்கலாம்.

அது எப்படி இருக்கிறது என்று கூடத்
தெரியாமலிருக்கலாம்.

ஆனால் அது தனக்கென தனிப்பட்டதொரு
வெளிப்பாட்டை நமது புலன்களில் ஏற்படுத்துமா?

புலன் உணர்ச்சியாக வெளிப்படும் அனைத்து
வெளிப்பாடுகளும்

சித் அம்சத்தின் வெளிப்பாடுகளே தவிர,

சித் அம்சத்துக்கென பிரத்தியேகமாக எந்தவிதத்
தனியான வெளிப்பாடும் கிடையாது.

‘நான் இருக்கிறேன்,’ என்ற இருப்புணர்வு கூட நம்
மன இயக்கத்தின் காரணமாக ஏற்படும் புலன் உணர்வே
தவிர,

அதற்கும் சித் அம்சத்துக்கும் நேரடியான எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

பார்த்தல், கேட்டல் போன்று ஐந்து விதமான புலன் நுகர்ச்சிகள் - புலன் உணர்ச்சிகள் நமக்கு ஏற்படுகின்றன.

இவையெல்லாம் எவ்வாறு வேலை செய்கின்றன?

எல்லா புலன்களும் ஒரே நேரத்தில் ஒட்டு மொத்தமாக வேலை செய்கின்றனவா,

அல்லது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வேலை செய்கின்றனவா?

ஒரு புலன், ஒரு காட்சியை அல்லது உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்போது

மற்ற புலன்கள் வேலை செய்வதில்லையா?

நாம் எவற்றை உணர்கிறோம்?

எவற்றை நாம் உணர்வதில்லை?

உதாரணமாக, நாம் ஓர் இசையைக் கேட்டு இரசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இதற்கு நமது செவிப்புலன் உதவி செய்கிறது.

செவிப்புலன் இவ்வாறு பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது மற்ற புலன்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றன?

அவை எவற்றையும் பிரதிபலிக்காமல் ஓய்வில் உள்ளனவா?

உண்மையில் நம்முடைய அனைத்து புலன்களும் திறந்தே இருக்கின்றன. எல்லா புலன்களிலும் அவை

சம்பந்தப்பட்ட பிரதிபலிப்பு அம்சங்களும் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன.

ஆனால் நம் மனம் எதில் ஈடுபாடு கொண்டு எந்தப் புலன் உணர்ச்சியோடு பொருந்திக் கொள்கிறதோ

அந்த உணர்ச்சியை மட்டுமே நாம் பிரதானமாக அறிகிறோம்.

மற்றைய புலன் உணர்ச்சிகள் பகல் நிலவைப் போல் முக்கியத்துவம் இழந்து காணப்படுகின்றன.

மனம் இவ்வாறு பொருந்துவதைத்தான் மன ஈடுபாடு, கவனித்தல், கவனம் செலுத்துதல் எனக் கூறுகிறோம்.

ஆர்வம் உள்ள இடத்தில் இந்தக் கவனம் அதுவாக பொருந்திக் கொள்கிறது. ஆர்வம் இல்லாத பட்சத்தில் நாமாக முயன்று தான் இந்த கவனத்தை இணைக்க வேண்டியதுள்ளது.

தியானப்பயிற்சிகள் அனைத்தும் இந்த கவனத்தை ஏதோ ஒன்றில் நிலை பெறச் செய்வதாகவே அமைந்துள்ளன.

நமது சுவாசத்தைக் கவனிக்கலாம். நமது சிந்தனையைக் கவனிக்கலாம். நம் உடலின் இயக்கத்தைக் கவனிக்கலாம். உடலில் ஏதோ ஒரு புள்ளியில் கவனத்தை நிலை நிறுத்தலாம், இந்த கவனத்தையே கூட கவனிக்கலாம்.

- இப்படி எத்தனையோ விதமாக இந்த கவனத்தின் செயல்பாடு அமைந்துள்ளது.

இந்த கவனம் என்பது என்ன?

நாம் எதைத் தெரிந்து கொண்டாலும் இந்த கவனத்தின் உதவி இல்லாமல் தெரிந்து கொள்ள முடியாது.

- இப்படி அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக செயல்படும் இந்த கவனந்தான்

ஆன்மாவின் சித் அம்சமா?

இதுவும் சித் அம்சத்தின் வெளிப்பாடே தவிர இதுவும் சித் அம்சம் அல்ல.

இந்த கவனமும்.

நம்முடைய மன இயக்கத்தின் பகுதியே.

நம் விருப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு இதனை நகர்த்திக் கொள்ளலாம்.

இந்த கவனம் என்பது என்ன?

இதன் செயல்பாடு யாது?

இதைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் நம்முடைய தூக்கம்- உறக்கம் பற்றிய சில செய்திகளையும் தெரிந்து கொள்வது உதவியாக இருக்கும்.

நனவு, கனவு, தூக்கம் என மூன்று வகையான அனுபவங்கள் ஏற்படுவதை நாம் அறிந்துள்ளோம்.

நனவு என்பது நாம் தூங்காமல் விழித்திருக்கும் நிலை. நனவு நிலையில், நடப்பதெல்லாம் நமக்குத் தெரியும். நாம் என்ன செய்கிறோம், நாம் எதனோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளோம் என அனைத்தையும் அறிகிறோம். இங்கு நமது கவன உணர்வுதான்

முழுமையாகச் செயல்படுகிறது. நமது கவன உணர்வானது நமது புலன்களின் செயல்பாட்டையும், மனதின் செயல்பாட்டையும் சரிவரப் புரிந்து கொள்கிறது.

இதன் மூலமே நாம் நம்முடைய அன்றாட வாழ்வின் அனைத்து பணிகளையும் எதிர்கொள்ள முடிகிறது.

நம்முடைய கனவுநிலை என்பது நம்முடைய கவனமும், நம்முடைய நினைவுகளும் மட்டும் இணைந்து வெளிப்படும் நிலை.

இங்கு நமது புலன்கள் அனைத்தும் ஓய்வில் உள்ளதால்

புலன்களில் எந்தப் பிரதிபலிப்புகளும் ஏற்படுவதில்லை.

இங்கு நமது உடல் மட்டும் தூக்கத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே உடலோடு தொடர்புடைய எவையும் நம் கவனத்துக்கு வராது. இங்கு மனம் மட்டுமே விழித்துக் கொண்டுள்ளது. அங்கு தாமாக ஏற்படும் நினைவுகளோடு மட்டும் நமது கவனம் பொருந்திக் கொள்கிறது. இது தான் நமது கனவு நிலையாகும்.

கனவற்ற தூக்கத்தில் உடலுடன் சேர்ந்து மனமும் ஓய்வில் உள்ளது.

உடலும், மனமும் ஓய்வு கொண்டிருக்கும் போது மனதோடு சேர்ந்த கவனமும் எதனையும் பிரதிபலிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறது. எதனோடும் சேர்ந்து எதனையும் வெளிப்படுத்திக் காட்ட முடியாமல் போய் விடுகிறது. ஆனாலும் இந்த கவன உணர்வு அங்கே

இருக்கிறது; எதையும் காட்டாமல் இருக்கிறது. தூக்கத்தில் நாம் இந்த கவனம் மாத்திரமாக இருப்பதால்

இந்த நிலையில் இருக்கும் நம்மை **பிராக்ஞன்** என்று பெயரிட்டு சாஸ்திரங்கள் அழைக்கின்றன.

பிராக்ஞை என்றால் உணர்வு - கவனம் என்று பொருள்.

தூக்கத்தின் போது நாம் இந்த கவனத்தின் வடிவில் இருக்கிறோம்.

அது எதையும் காட்டாததால் நாம் எதையும் அறியாத நிலையில் இருக்கிறோம்.

இந்த உறக்கத்தை ஒரு சுகமான அனுபவம் என்று சிலர் விவரிக்கின்றனர். இந்த உறக்கத்தை நம்முடைய ஆனந்தமய கோசத்தின் அம்சமாக நமது சாஸ்திரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆனால் தூக்கத்தின் போது நமக்கு எந்த விதமான அனுபவங்களும் கிடைப்பதில்லை. கனவின் போது நமக்குச் சில அனுபவங்கள் கிடைக்கலாம். ஆனால் கனவற்ற உறக்கத்தின் போது நமக்கு எந்த அனுபவமும் கிடைப்பதில்லை.

பிறகு தூக்கத்தை எப்படி சுகமானதாக - ஆனந்த மயமானதாகக் கூறமுடியும்?

எதுவுமே தெரியாத நிலையில் சுகத்தை எப்படி அறிய முடியும்?

- ஆனந்தத்தை எப்படி அறியமுடியும்?

ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்.

உங்கள் வீட்டில் ஒரு திருமண நிகழ்ச்சி. அதனால் உங்களுக்கு மூன்று நாட்களும் உறக்கமில்லை. மூன்று நாட்களாக ஓய்வில்லாத வேலை. இந்த மூன்று நாட்களும் நீங்கள் சரிவரத் தூங்கவில்லை. அதுவும் கடைசி நாளில் நீங்கள் கொஞ்சங்கூட தூங்கவில்லை.

மூன்று நாட்களோடு, நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் முடிவடைந்து விடுகின்றன.

நான்காவது நாளில் உங்களுக்கு வேலை எதுவும் இல்லை. அந்த நாளை நீங்கள் உங்களுடைய ஓய்வுக்காக ஒதுக்குகிறீர்கள்.

காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு, படுத்து ஓய்வெடுக்கிறீர்கள். மூன்று நாட்கள் சரிவர தூங்காத தாலும் ஓயாத பணிகளினால் ஏற்பட்ட களைப்பினாலும் நீங்கள் படுத்த இரண்டாவது நிமிடத்திலேயே ஆழ்ந்த உறக்கத்துக்குப் போய் விடுகிறீர்கள்

பத்து நிமிடங்கள் தான் நீங்கள் தூங்கியிருப்பீர்கள். இன்றும் ஒரு முக்கியமான வேலை பாக்கியிருப்பதாகக் கூறி யாரோ ஒருவர் உங்களைத் தட்டி எழுப்பி விடுகிறார்கள். அதுவும் முக்கியமான வேலை தான். அது சம்பந்தமாக நீங்கள் தான் வெளியே சென்றாக வேண்டும்.

ஆனால் உங்களுடைய உறக்கம் அரை குறையாக இருக்கிறது. குறைந்தது இரண்டு மூன்று மணி நேரமாவது நீங்கள் தூங்கினால் தான் உங்களுடைய சோர்வு நீங்கும்.

தூக்கத்தை நீங்கள் தொட்டுவிட்டு அதை நீங்கள் அரை குறையாக விட்டுவிட்டதால் தூக்கம் உங்களை தூக்கத்துக்கு இழுக்கிறது.

அதே நேரம் பணி உங்களை வேலைக்குக்

கூப்பிடுகிறது.

தூக்கம் உள்ளே இழுக்கிறது; பணி வெளியே இழுக்கிறது.

இந்த நிலையை நீங்கள் கவனித்துப் பார்ப்பீர்களேயானால்

தூக்கத்தின் தன்மை உங்களுக்குத் தெரியவரும்.

தூக்கம் கலைந்தும் கலையாமலும் இருக்கும் போது தான் தூக்கத்தின் ஆனந்தமான - சுகமான அம்சம் உங்களுக்குப் புலப்படும்.

தூக்கம் என்பது ஓர் ஆனந்த உணர்வாக -சுக உணர்வாக உங்களுக்குள் வீற்றிருப்பதை உங்களால் உணர முடியும். இத்தகைய அனுபவத்தை பகலில் தூங்கும்போது மட்டுமே உணர்ந்தறிய முடியும்.

இந்த கவனம் -கவன உணர்வு என்பது தான் ஆனந்த மய கோசமாக உள்ளது.

தியானப் பயிற்சிகள் அனைத்தும் ஆனந்தமய கோசத்தை செயல்படவைக்கும் முயற்சிகளே ஆகும்.

நாம் நம் கவனத்தை நம் கவனத்தின் மீதே திருப்பி நம்முடைய ஆனந்த உணர்வுகளைச் செயல்படுத்த முடியும். அந்த உணர்வுகளும் செயல்படாது, வெறும் கவன உணர்வாக மாத்திரமும் நாம் இருந்து கொள்ளலாம்.

அனுபவங்கள் எதுவுமற்ற கவனத்தை மாத்திரம் நாம் நமது முயற்சிகளின் மூலமாகக் கொண்டு வருவதையே நிர்விகர்ப்ப சமாதி என்று கூறுகிறோம்.

நமது சமாதி நிலையில் நாம் எதையும்

அறியாதிருந்தாலும், ஆனந்தப் பரவச நிலையை மட்டும் அறிந்து கொண்டிருந்தால்

அதனை பாவ சமாதி என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

இவை அனைத்துமே நம் மன அம்சத்தின் வெளிப்பாடுகளே.

அனைத்துக்கும் ஆதாரம் நம்முடைய சித் அம்சமாகவே இருந்தாலும் கூட

வெளிப்பாடுகள் அனைத்தும் மனதின் அம்சமாகவும், புலன் உணர்வுகளின் அம்சமாகவும் மட்டுமே

உணர்ந்தறியப் படுகின்றன.

சித் அம்சத்தைப் பொறுத்த அளவில்

அது அனைத்து அனுபவங்களுக்கும் ஓர் ஆதாரமே தவிர

அது அதனளவில் ஓர் அனுபவம் அல்ல.

- தனித்தன்மையான ஓர் அனுபவம் அல்ல.

ஆன்மா மற்றும் பிரம்மத்துடைய சித் அம்சத்தைப் பற்றி பலவாறாக விவரிக்கும் சாஸ்திரங்கள் இப்படி ஒரு முடிவுரையை வழங்கிவிடுகின்றன.

“பார்ப்பது, பார்க்காதது இரண்டையும் விட்டு எவர் தானே தனித்த ஸ்வரூபத்துடன் நிலைத் திருக்கிறாரோ அவர் பிரம்மத்தை அறிந்திருக்க வில்லை; அவரே பிரம்மமாக இருக்கிறார்.”

“எவருக்கு விசேஷபமே இல்லையோ அவருக்கு பிரம்மத்தை அறிந்தவர் என்ற பெயர் கொடுக்கப்

படுவதில்லை. அவர் பிரம்மமே யாவார் என்று கரைகண்ட முனிகள் கூறுகிறார்கள்.”

(பஞ்ச தசி - 4.68, 67)

சித் அம்சமான ஆன்மா, தன்னை மறந்திருந்து விட்டு, பிறகு தன்னை மீண்டும் அறிந்து கொள்வதில்லை.

ஆன்மா, சம்சாரம் எனும் பந்தத்தில் இருந்து விட்டு பிறகு விடுபட்டு முக்தியை அடைவதில்லை.

ஜீவன் என்று தன்னைக் கருதுபவன் தான் முக்தியை அடைய வேண்டியதுள்ளது.

ஜீவன் தன்னுடைய ஜீவன் என்னும் இயல்பை விட்டு விலகுவது தான்,

தன்னுடைய சுயமான சித் அம்சத்தை அங்கீகரிப்பதாகும்.

சித் அம்சந்தான் நம்முடைய புலன் உணர்வாகவும்

மன உணர்வாகவும் பிரகாசிக்கின்றது.

நம்முடைய புலன்களில் இன்பதுன்ப உணர்ச்சிகள் இருக்கின்றன. நம்முடைய உடல் உணர்வுகளில் சில விரும்பக் கூடியவையாக உள்ளன. சில விரும்ப முடியாதவையாக உள்ளன.

நம்முடைய நாக்கை எடுத்துக் கொள்வோம். இனிப்பான சுவை நம்முடைய நாக்கை மகிழ்வடையச் செய்கிறது; கசப்பான சுவை சிரமத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அதற்காக நம்முடைய நாக்கு “நான் இனிப்பை மட்டுந்தான் காட்டுவேன்; கசப்பைக் காட்டமாட்டேன்” எனக் கூறி தகராறு செய்வதில்லை.

ஆனால் நம் புலன்களோடு சேர்ந்து செயல்படும் மனது தான்,

புலன் நுகர்ச்சிகளையெல்லாம் தனது நுகர்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்டு,

சில உணர்ச்சிகளை வைத்துக் கொள்ளவும், சில உணர்ச்சிகளிலிருந்து விடுபடவும் விரும்புகின்றது.

சித் அம்சத்துக்கு பிரச்சினை கிடையாது. அதனால் சித் அம்சத்துக்கு முக்தி தேவை இல்லை.

புலன் உணர்ச்சிகளில் பிரச்சினைகள் இருந்தாலும், புலன்கள் எவையும் முக்தி கோருவதில்லை.

நம்முடைய சித் அம்சம் நான்கு நிலையாக- நான்கு தளங்களாக இயங்குவதைப் பார்த்தோம்.

நம்முடைய சித் அம்சம், சித் அம்சமாகவே இருப்பது தான் முதல் தளம்.

இரண்டாவது தளத்தில் நம்முடைய புலன்கள் இயங்குகின்றன.

நாம் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்போது நமக்கு எதிரே ஒருவர் வருகிறார்.

நம்முடைய புலன்களின் உதவியினால் தான் அவரை, அவரது உருவத்தை நாம் பார்க்கிறோம்.

இவையெல்லாம் இரண்டாவது தளத்தில் ஏற்படும் புலன் அனுபவங்கள்.

அப்படி நாம் பார்த்த அவர் நம்முடைய நெருங்கிய நண்பர் என்பதை நம்முடைய மனதின் மூலமும் மனதிலுள்ள பதிவுகள் மூலமும்

புரிந்து கொள்கிறோம்.

- இவ்வாறு நடப்பது தான் மூன்றாவது தளம்.

அவ்வாறு நாம் பார்த்த அவர் நம்முடைய நெருங்கிய நண்பர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும்,

நம்முடைய மனதில் மகிழ்ச்சியும், ஒரு கலகலப்பான உணர்வும், நமக்குத் தேவையான ஒருவரை சந்தித்த திருப்தியுமாக

- ஓர் அனுபவம் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

இத்தகைய அனுபவங்கள் ஏற்படுவது தான் நான்காவது தளம்.

இந்த நான்கு தளங்களிலும்

பந்தம் - சம்சாரம் - பிரச்சினை எங்கே உள்ளது?

முதல் இரண்டு தளங்களும் இயற்கையானவை. அவை அப்படித் தான் இருக்கும்.

அவை அப்படிதான் செயல்படும்.

அங்கு மாற்றங்கள் எவையும் சாத்தியமில்லை.

மூன்றாவது நான்காவது தளங்கள் செயற்கையானவை. இயற்கையான அம்சத்தில் செயற்கையும் இணைந்துள்ளது.

சித் அம்சமானது நம்முடைய புலன்களிலும் மனம் என்னும் புலனிலும்

அறியுந்தன்மையாக வெளிப் படுகிறது.

இரண்டாவது தளத்தில் செயல்படும் புலன்களிலும் அறியும் தன்மை தான் செயல்படுகிறது.

- புலன்களின் மூலம் அறியும் தன்மை செயல்படுகிறது.

முக்தி அடைந்தாலும் அடையாவிட்டாலும் நமது புலன்கள் இவ்வாறு தான் செயல்படும்.

நம் புலன்களுக்கு முன்னால் எவை எதிர்ப்படுமோ அவற்றை அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டுவது தான் புலன்களின் பணி.

முக்திக்கும், புலன்களின் பணிக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

அதுபோல் பந்தத்துக்கும் புலன்களுக்கும் எந்தத்தொடர்பும் கிடையாது.

நாம் பந்தத்திலிருந்தாலும் சரி, முக்தியிலிருந்தாலும் சரி

நம்முடைய புலன்கள் மாறுதல் எதுவும் இல்லாமல் எப்போதும் போலவே இயங்கும்.

மூன்றாவது தளத்தில் நம் மனது ஒவ்வொன்றையும் தனது நினைவுக் குறிப்புகளைக் கொண்டு வகைப்படுத்துகின்றன.

முதல் இரண்டு தளமும் இயற்கையானது. ஆகவே அது அனைவருக்கும் பொதுவானது. எல்லோருடைய புலன்களும் ஒன்று போலவே இயங்குகின்றன.

ஆனால் இந்த மூன்றாவது தளம் இயற்கையானது அல்ல.

- இது செயற்கையானது.

ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர்களுடைய

அனுபவத்தைக் கொண்டு சேமித்து வைக்கப்பட்ட நினைவுக் குறிப்புகளின் உதவியோடு இது செயல்படுகிறது.

இங்கு நம்முடைய பங்களிப்பு அதிகமாக உள்ளது. ஆகவே இது செயற்கையானது.

நம் கண்கள் தன் முன்னால் எதிர்ப்படும் ஒருவரை பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

அவரை நீங்கள் உங்கள் நண்பர் எனப்புரிந்து கொள்கிறீர்கள். நான் அவரை எனக்கு வேண்டாதவராக அடையாளம் கண்டு கொள்கிறேன்.

அந்த நபர் உங்களுக்கு நண்பராகிறார்; எனக்கு வேண்டாத ஒருவராகிறார்.

அவரைச் சந்தித்ததால் உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி உணர்வு ஏற்படுகிறது.

அவரைச் சந்தித்ததால் எனக்கு வெறுப்பு உணர்வு ஏற்படுகிறது.

இவையெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் வேறு படுகின்றன.

உங்களுடைய மனப்பதிவுகளுக்கேற்ற அனுபவங்கள் உங்களுக்கு ஏற்படுகின்றன. என்னுடைய மனப்பதிவுகளுக்கேற்ற அனுபவங்கள் எனக்கு ஏற்படுகின்றன.

இந்தப் பதிவுகள் நமக்கு மகிழ்ச்சியையும் கொண்டு வருகின்றன; துக்கத்தையும் கொண்டு வருகின்றன.

இவற்றின் விளைவாகவே நாம் நம்முடைய

சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டதாகவும்

நாம் பந்தப் பட்டுள்ளதாகவும் அறிகிறோம்

இங்கு தான் நமக்கு சுதந்திரம்- விடுதலை
தேவைப்படுகிறது.

நம்முடைய மூன்றாவது நான்காவது தளம்
சம்பந்தப்பட்டது தான் நம்முடைய முக்தி.

*

4. விவேகமும் வைராக்கியமும்

ஒரு நாட்டின் படைத் தளபதி தனது இரண்டு குமாரர்களையும் ஒரு குரு குலத்தில் சேர்த்தார். இரண்டு குழந்தைகளும் குருகுலத்தில் குரு நாதருக்கு சேவை செய்து கொண்டு எல்லா விதமான கல்விகளையும் கற்று வந்தனர்.

அந்தத் தளபதி மட்டும் எப்போதாவது ஒரு தடவை அங்கே வந்து தனது புதல்வர்களைப் பார்த்துச் செல்வார். அந்தக்குழந்தைகள் ஓரளவு விபரம் தெரிய ஆரம்பிக்கும் போது தான் தன்னுடைய பொறுப்புக்களைப் பற்றி குழந்தைகளிடம் எடுத்துக்கூறினார்.

“குழந்தைகளே, நம் நாட்டை எதிரிநாட்டு மன்னன் கைப்பற்றிவிட்டான். நம் நாட்டு மன்னர் மந்திரியுடன் தலைமறைவாகி விட்டார். நானும் தலைமறைவாகி விட்டேன். நாட்டை எதிரியிடமிருந்து மீட்டு நமது மன்னரிடம் மீண்டும் ஒப்படைக்க வேண்டும். என்னால் முடிந்த முயற்சிகளில் நான் ஈடுபட்டு வருகிறேன். ஒரு வேளை என்னுடைய வாழ்நாளில் எனது கடமைகளை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாமல் போய்விட்டால் எனது பொறுப்பை நீங்கள்

இருவரும் ஏற்று, இந்த நாட்டை மீட்டு, நம் மன்னரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். இது தான் இந்தத் தகப்பனுடைய வேண்டுகோள்.”

- தளபதி தனது நிலையையும், தனது பிள்ளைகளின் பொறுப்பையும் விளக்கமாகக் கூறினார்.

தளபதியின் குமாரர்களும் தங்களது பொறுப்பை உணர்ந்து தங்களுடைய தகுதிகளை விரைவாக உயர்த்திக் கொண்டனர். அவர்கள் இருவரும் தங்களது தகப்பனாருடன் சேர்ந்து கொண்டு வெகு சுலபமாக எதிரியிடமிருந்து நாட்டை மீட்டுவிட்டனர்.

இனிமேல் ஒரே ஒரு கடமை தான் பாக்கி உள்ளது. காணாமற்போன அரசரையும் மந்திரியையும் கண்டு பிடித்து நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை அவர்களிடம் ஒப்படைக்கும் வேலை ஒன்று தான் பாக்கி உள்ளது.

பாக்கியாக இருந்த அந்த வேலையை அவர்களது தகப்பனாரான தளபதியே முடித்து வைத்தார்.

அவர் தனது குழந்தைகளிடம் கூறினார்,

“நீங்கள் இருவரும் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். உங்களைப் பாதுகாத்து ஆளாக்க வேண்டும் என்ற காரணத்துக்காக நான் தான் உங்களது தகப்பனார் என பொய் கூறிவிட்டேன் ...

“உண்மையில் நீங்கள் இருவரும் எனது பிள்ளைகள் இல்லை. உங்களில் மூத்தவர் அரசகுமாரன்; இளையவர் மந்திரியின் குமாரன். அரசரும், மந்திரியும் எதிரி மன்னனால் கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். அதை உங்களிடம் மறைத்து விட்டேன்...”

“இந்த நாட்டை ஆளும் உரிமை உங்களுக்கே உள்ளது. நீங்களே அரசராகவும், மந்திரியாகவும் இருந்து ஆட்சி செய்யும் தகுதி அனைத்தையும் நீங்கள் சிறப்பாகவே பெற்றுள்ளீர்கள். மூத்தவர் அரச பதவியையும், இளையவர் மந்திரி பதவியையும் ஏற்று இந்நாட்டையும் இந்நாட்டு மக்களையும் காப்பாற்று மாறு வேண்டுகிறேன்.”

- இப்படிக்கூறிய தளபதி, மூத்தவர் அரச பதவியையும், இளையவர் மந்திரி பதவியையும் ஏற்கும்படி செய்தார்.

ஆன்மாவைக் கண்டுபிடிக்கும் சேவகர்களாகத் தான் விவேகமும், வைராக்கியமும் விவரிக்கப் பட்டுள்ளன.

உண்மையில் விவேகந்தான் மந்திரி குமாரன்; வைராக்கியந்தான் இளவரசன்.

மன்னரைக் கண்டுபிடித்து அவரிடம் ஆட்சி ஒப்படைக்க எண்ணுவது போல்

அவர்கள் இருவரும் ஆன்ம சாட்சாத்தாரத்துக்காக முயற்சி செய்கிறார்கள்.

உண்மையில் அவர்களே தான் தங்களுக்கு முடிசூட்டிக் கொள்ளப்போகிறார்கள்.

சாதன சதுஷ்டயம் என்பதெல்லாம் நல்ல நோக்கத்துக்காக

நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் வித்தைதான்.

நாம் அடைய வேண்டிய உயர்ந்த நிலை என்பது ஆன்ம சாட்சாத்தாரம் அல்ல.

நாம் அடைய வேண்டிய உயர்ந்த நிலை முக்தியே.
நாம் அடைய வேண்டிய உயர்ந்த நிலை ஞானமே.

விவேகம் என்பது ஞானத்தையும், வைராக்கியம் என்பது முக்தியையும் குறிக்கிறது.

விவேகமும், வைராக்கியமும் சாதனங்களைப் போல் தோன்றுகின்றன. ஆனால் அவை உண்மையில் சாதனங்களல்ல; சாத்தியமே.

- அடைய வேண்டிய இலக்கே.

விவேக - வைராக்கியத்தில் அப்படி என்ன தான் உள்ளது?

விவேகம் என்பது என்ன?

வைராக்கியம் என்பது என்ன?

நித்தியம் எது அநித்தியம் எது இரண்டையும் பிரித்துப் பார்ப்பது தான் விவேகம். ஆத்மா என்பது எது ஆத்மா அல்லாதது எது என பிரித்துப் பார்ப்பது விவேகம்.

இப்படிப் பிரித்துப் பார்ப்பதன் மூலம், நாம் பொய்யிலிருந்து விடுபட்டு மெய்மைக்குள் வந்து விடுகிறோம். அனாத்மாவை ஒதுக்கி ஆத்மாவாக இருந்து விடுகிறோம்.

வைராக்கியம் என்பது போகங்களில் விருப்பங் கொள்ளாமல் அவற்றிலிருந்து விலகி இருப்பது ஆகும்.

இவ்வுலகத்தில் ஏற்படும் சுகபோகமாயினும் சரி, பரலோகத்தில் ஏற்படும் சுகபோகமாயினும் சரி, அவற்றில் மோகங் கொள்ளாமல் அவற்றிலிருந்து விலகியிருப்பதே வைராக்கியமாகும்.

- இப்படி விவேகம் வைராக்கியம் பற்றி விவரித்துக் கூறப்படுகிறது.

முதலில் விவேகம் என்றால் என்ன என்பதை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வோம்.

நித்தியத்தையும் , அநித்தியத்தையும் பிரித்துப் பார்ப்பது இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது.

நாம் நிலைக் கண்ணாடியின் முன்னால் நிற்கிறோம். நம்முடைய பிரதிபிம்பம் நிலைக் கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கிறது.

கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பது என்பது ஒரு நிழல் போன்றது. அது உண்மையில் ஒரு பொருளல்ல. பொருளினுடைய பிரதிபலிப்பான நிழலே அது.

கண்ணாடியின் முன்னால் நிற்கும் நாம் தான் உண்மையான ஒன்று. கண்ணடிக்குள் தெரிவது ஒரு பொருளல்ல; அது ஒரு தோற்றமே.

கண்ணாடிக்கு வெளியே இருப்பதும் நாம் தான்; கண்ணடிக்குள் தெரிவதும் நாம் தான்.

ஒருவரான நாம் எப்படி இருவரானோம்?

உண்மையில் நாம் இரண்டாகவில்லை. நாம் எப்போதும் ஒருவராகவே இருக்கிறோம். கண்ணாடிக்குள் தெரிவது இன்னுமொரு நான் அல்ல.

அது நம்முடைய பிரதிபலிப்புத் தோற்றம் மட்டுமே.

“என்னைப் போலவே இருக்கும் நீ எனக்குப் பதிலாக அலுவலகம் சென்றுவிட்டு வா!,” என்று நாம் அந்த உருவத்திடம் கூறினால்

அந்த உருவம் என்ன செய்யும்?

அது அங்கே தான் இருக்கும். அதற்கென தனியாக எந்த இயக்கமும் செயல்பாடும் கிடையாது.

ஆனால் கண்ணாடிக்கு வெளியே இருக்கும் நாம் நினைத்தால் எங்கேயும் சென்று வரமுடியும். தேவைப்பட்ட செயல்கள் அனைத்தையும் செய்ய முடியும். ஏனெனில் நாம் வெறும் தோற்றமல்ல; நிழல் அல்ல. நம்மால் அங்கிருந்து நகர்ந்து செல்லமுடியும். நாம் நிஜத்தன்மையுடைய ஒருவர்.

நாம் நகரும் போது தான் கண்ணாடிக்குள் தெரிந்த நமது பிரதிபிம்பமும் நகர முடியும்.

நமக்கு நம்மையும் தெரிகிறது, கண்ணாடிக்குள்ளிருக்கும் நமது பிரதிபிம்பமும் தெரிகிறது.

இதில் உண்மை எது, பொய் எது என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதில் சிரமமா ?

பொருள் எது, பிரதிபிம்பம் எது என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதில் சிரமம் உள்ளதா?

வெகு சுலபத்தில் கண்டு பிடித்துவிட முடியும்.

இப்படி வித்தியாசப்படுத்தி அறிவது ஒரு குழந்தைக்குக்கூட சாத்தியம்.

இப்படி நித்தியத்தையும் அநித்தியத்தையும், ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் அறிய முடியுமா?

உண்மை எது பொய் எது என்பதை அறிவது கடினமான ஒன்றா?

உண்மை தானே வெளிப்படையாகத் தெரிய வேண்டும்?

உண்மை அப்படி வெளிப்படையாகத் தெரிகிறதா?

கண்ணாடிக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கும் நிஜமான ஒருவர் தான்

கண்ணாடிக்குள் தெரியும் தனது உருவத்தைப் பார்க்கிறார்.

நிஜமான ஒருவர்தான் நிஜத்தையும் பார்க்கிறார், நிழலையும் பார்க்கிறார்.

அப்படி ஆத்மாவையும், அனாத்மாவையும் பார்ப்பது யார்?

ஆத்மா தான் தன்னையும் தனது நிழலான அனாத்மாவையும் பார்க்கிறதா?

ஆத்மாவுக்கு தான் விவேகம் தேவையா?

ஆத்மா தான் தன்னையும், அனாத்மாவையும் பிரித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

இப்படித் தான் சித்தாந்தக் கருத்துகளிலும் ஒரு முயற்சி கூறப்படுகிறது.

பசு - பதி- பாசம் என மூன்றாகப் பிரித்து விளக்குகிறார்கள். பசு என்பது ஆன்மா: பதி என்பது பரம் பொருளான இறைவன்; பாசம் என்பது மாயை அல்லது மலம்.

ஆன்மாவானது பாசத்தைச் சார்ந்திருப்பதனால் அது பந்தப்பட்டு விடுகிறது. அது இறைவனைச் சார்ந்திருப்பதன் மூலம் பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறது.

பாசத்தைச் சார்ந்திருக்கும் நமக்கு இறைவனைச் சார்ந்திட வேண்டிய பொறுப்பு கொடுக்கப்படுகிறது.

இறைவனைச் சார்வது எப்படி என்பது அடுத்த கேள்வி.

இறைவனை எங்கே சென்று பார்ப்பது?

எப்படி அவரைச் சேர்வது?

இறைவனை அறிய முடியுமா? அவர் அறியப்படும் பொருளா?

இறைவன் அறியப்படும் பொருள் அல்ல என சித்தாந்தமும் கூறிவிடுகிறது. இறைவன் உயிருக்கு உயிராக இருக்கிறார் என்றும் கூறிவிடுகிறது.

அப்படி உயிருக்கு உயிராக இருக்கும் இறைவனை அறிவது எப்படி? சார்ந்திடுவது எவ்வாறு?

வேதாந்தமும் இப்படித்தான் ஆத்மாவையும் அனாத்மாவையும் பிரித்துப் பார்க்கும் படி கூறுகிறது.

ஆத்மா தான் தன்னையும், அனாத்மாவையும் பிரித்துப் பார்க்கிறதா?

அல்லது அனாத்மா தான் தன்னையும் ஆத்மாவையும் பிரித்துப் பார்க்கிறதா?

ஆத்மா குழப்பத்தில் உள்ளதா? ஆன்மா மயக்கத்தில் உள்ளதா? ஆத்மா பந்தத்தில் உள்ளதா?

அல்லது அனாத்மா தான் அறியாமையிலும், பந்தத்திலும் உள்ளதா?

ஆத்மா உயிர்ப் பொருள்.

அனாத்மா ஜடப் பொருள்.

ஆன்மாவிலும் பிரச்சினை இல்லை. ஜடமாக இருக்கும் அனாத்மாவிலும் பிரச்சினை கிடையாது என்று

பார்த்தோம்.

ஆத்மாவும் அனாத்மாவும் கலந்திருக்கும் ஜீவன் எனும் அம்சத்தில் தான் பிரச்சினை என்று பார்த்தோம்.

அந்த ஜீவன் தான் தன்னை பந்தப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதாகவும்.

அந்த ஜீவன் தான் தனது பந்தங்களிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதையும்

ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.

அந்த ஜீவன் தான் ஆன்மாவையும். அனாத்மாவையும் பிரித்து அறிய வேண்டும்.

அந்த ஜீவன் தான் தன்னிடம் வெளிப்பட்டிருக்கும்

ஆத்ம அம்சத்தையும்

அனாத்ம அம்சத்தையும்

பிரித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நமக்குள்ளிருக்கும் ஆன்ம அம்சம் எது?

- அனாத்ம அம்சம் எது?

சித் அம்சந்தான் ஆன்ம அம்சமாகும்.

அந்த சித் அம்சம் உடல் உணர்வாகவும் மன உணர்வாகவும் வெளிப்படுவது தான் அனாத்ம அம்சமாகும்.

சித் அம்சத்தை நான்கு அடுக்குகளாகப் பார்த்தோம்.

அந்த நான்கு அடுக்குகளில் முதல் நிலை மட்டுமே

404— 3. 4. விவேகமும் வைராக்கியமும்
சித் அம்சமாகும்.

மீதியுள்ள மூன்று தளங்களும் அனாத்மாவின்
வெளிப்பாடுகளே ஆகும்.

இப்படிப் பிரித்து அறிந்து கொள்வது ஆன்மாவா?

- அல்லது அனாத்மாவா?

இப்படிப் பிரித்து அறிந்து கொள்வது அனைத்தும்
அனாத்மாவைச் சார்ந்தது. அது தான் பிரித்து
வகைப்படுத்தி அறியும் தன்மை கொண்டது.

விவேகம் என்பது ஆத்மாவைச் சார்ந்தது அல்ல.

அது அனாத்மாவைச் சார்ந்தது.

அனாத்மாவுக்கு சித்தை அறியும் வல்லமை எதுவும்
கிடையாது.

தான் அறிந்ததைக் கொண்டு, தன்னால் அறிய
முடியாத,

தனக்குள் அடங்காத ஒன்றை

- அனுமானித்துக் கொள்வது மட்டுமே
அனாத்மாவால் முடியும்.

- அனாத்மாவின் அம்சத்தால் முடியும்.

முதல் நிலையாக இருக்கும் சித் அம்சம் தன்னை
விளக்கிக் காட்டவில்லை. தன்னுடைய இயல்பு என்ன,
தன்னுடைய சக்தி என்ன தன்னுடைய சொரூபம் என்ன
என்பதை அது எவரிடமும் விளக்கிக் காட்ட வில்லை.

அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு செயல்படும்
புலன்களும் மனதும் தான் அந்த சித் அம்சத்தை
விளக்குவதற்கு முயல்கின்றன.

சத் அம்சத்தைப் புரிந்து கொள்ளத்தான் அனாத்மா ஆறுவிதமான பிரமாணங்களின் மூலம் முயல்கின்றது. ஆறு வித பிரமாணங்கள் என்ன என்பதை முதலாவது பகுதியிலுள்ள ஆறாவது அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம்.

கடைசி பிரமாணமான ஆப்த வாக்கியமும் இங்கு தேவைப்படுகிறது.

வேத பிரமாணத்தின் மூலமாகவும் பெரியவர்களின் உபதேசங்களின் மீதுள்ள நம்பிக்கை காரணமாகவும்,

சித் அம்சத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது.

நித்ய இருப்பு நிலையான சத் அம்சம் தன்னை நித்யம் என்று விளக்கிக் காட்டாத நிலையில்

சித் அம்சத்தின் நித்ய சொரூபத்தை ஜீவனாகச் செயல்படும் நம்மால் புரிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை;

- விளக்கிக் கூறவும் முடியவில்லை.

அனாத்ம அம்சமாக செயல்படும் நம்முடைய உடல் மற்றும் நம்முடைய மனது ஆகியவை எப்போதும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது மட்டும் நமக்குத் தெரிகிறது.

உடல் மாற்றமடைவதைப் பார்க்கிறோம். மனதின் எண்ணங்கள் தோன்றி மறைவதைப் பார்க்கிறோம். உடல் உணர்வுகளும், மன உணர்வுகளும் தோன்றி மறைவதைப் பார்க்கிறோம்.

இவையெல்லாம் நமக்கு நேரடியாகத் தெரிகின்றன.

நாம் அறிந்து புரிந்து கொள்ளும் வகையில் நம்முடைய அனுபவமாகவே இருக்கின்றன.

நம்முடைய அனுபவத்துக்குள் எட்டுவதெல்லாம் மாறுதலுக்கு உட்பட்டவை என்பது நமக்குத் தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிகிறது. அதில் நமக்கு சந்தேகமே இல்லை.

ஆனால், மாறுதலடைந்து கொண்டிருக்கும் அநித்தியமான ஒன்றைக் கொண்டு

மாறுதலடையாத நித்தியமான ஒன்றை அறிந்து கொள்ள முடியுமா?

நியாயமான காரணங்களைக் கொண்டு அனுமானித்துக் கொள்ளலாம்.

ஊகங்கள் அனைத்தும் நிச்சயத் தன்மை இல்லாதவையே.

ஊகங்கள் அனைத்தும் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை.

அது சரியாகவும் இருக்கலாம்; தவறாகவும் இருக்கலாம்.

அப்படி ஒரு சித் அம்சத்தை இப்படி நாம் ஊகித்து, அனுமானிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?

நம்முடைய நிஜ சொரூபம் - ஆன்மாவின் நிஜ சொரூபம் நித்தியமானது என்பதை அனுமானிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?

நமக்கு அழிவே கிடையாது என முடிவெடுத்து நாம் சாப்பிடுவதற்கான முயற்சிகள் அனைத்தையும் நிறுத்தி விடலாமா?

சித் அம்சம் மட்டுமே நித்தியமானது என்று புரிந்து கொள்வது நமக்கு எந்த வகையில் உதவுகிறது?

அனாதம் அம்சங்கள் அனைத்தும் அநித்தியமானது என அறிவது தான் முக்கியமானதாகும்.

அநித்திய அம்சங்களை அநித்தியம் என புறக்கணிப்பதன் மூலமே,

அனாதம் அம்சங்களின் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியும்.

நித்தியமான ஏதோ ஒன்று உள்ளது என்ற உண்மை

நாம் அநித்திய அம்சங்களிலிருந்து விடுபட உதவுகிறது.

நாம் மாடிப்படிக்கட்டில் ஏறுகிறோமென்றால்,

இரண்டாவது படியில் காலை வைத்த பிறகு தான் முதலாவது படியிலிருந்து காலை எடுக்கிறோம்.

எதையாவது நாம் விட வேண்டுமென்றாலும், நாம் காலாற்ற ஏதாவது தேவைப்படுகிறது.

இப்படித் தான் நமது வாழ்வே அமைந்துள்ளது; நம் வாழ்க்கை முறையே - வாழும் முறையே அமைந்துள்ளது.

நாம் பிடித்துக் கொள்ள எதுவோ தேவைப்படுகிறது.

முதல் நிலையிலிருக்கும் சித் அம்சத்துக்கு எந்தத் தீர்வும் தேவைப்படவில்லை.

மூன்றாவது, நான்காவது தளமாகச் செயல்படும் மனோ அம்சத்துக்குத் தான் தீர்வு தேவைப்படுகிறது.

தன்னுடைய தீர்வுக்காக செயல்படும் இந்த மனோ அம்சந்தான்,

தனது தீர்வின் நிமித்தமாக, முதல் நிலையை - சித் அம்சத்தை அறிய - அதனைச் சார்ந்திருக்க முயல்கின்றது.

ஆனால் அந்த முதல் நிலையானது, தனது எல்லைக்குள் அடங்காத காரணத்தால்

அது எத்தனையோ பிரமாணங்களை துணைக்கு அழைக்கின்றது.

நம் மனோ அம்சத்தின் செயல்பாடுகளைப் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே பார்த்துவிட்டோம்.

இரண்டாவது நிலையாக செயல்படும் புலன்களில் பிரதிபலிப்பதை மட்டுமே நாம் அனுபவங்களாகக் கொண்டிருக்கிறோம்.

அப்படிப் பிரதிபலித்தவைகளைப் பதிவு செய்து நினைவுகளாக்கி அதன் மூலம் ஒவ்வொன்றையும்

மூன்றாவது அடுக்கில் அடையாளம் கண்டு புரிந்து கொள்கிறோம்.

இந்த மூன்றாவது பகுதி, தான் தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொன்றையும் மனோமயமாக்கியே தொடர்பு கொள்கின்றது.

புலன்களில் ஏற்படும் புலன் உணர்வுகள் அனைத்தையும் மனோரீதியான அம்சமாக்கிக் கொள்கிறது.

தான் அறியாத ஒன்றை அணுகுகிற போது கூட,

தான் அறிந்த செய்திகளின் அடிப்படையில்

மனோ அம்சமாக்கியே தொடர்பு கொள்கிறது.

இந்த வரிசையில் ஆன்மாவானாலும் சரி, பிரம்மமேயானாலும் சரி, சித் அம்சமாயினும் சரி,

தான் அறிந்ததைக் கொண்டு மனோ ரீதியான கற்பிதமாக்கியே செயல்படுகிறது.

எல்லாவற்றையும் கற்பிதமாக்கித் தொடர்பு கொண்டு பழகிய நமக்கு

ஆன்மாவை கற்பிதப் படுத்துவதும் எளிதாகி விடுகின்றது.

இந்தக் கற்பிதத்துக்கு சாஸ்திரங்களும், மகான்கள் பலரும் ஆதரவு கொடுப்பதால்

இந்தக் கற்பிதங்கூட உயிர்த்தன்மை பெற்றுவிடுகிறது.

இதனால் அறிய முடியாத ஒன்றை அறிந்து விட்டது போன்ற ஒரு மனத் திருப்தி சிலருக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது.

விளைவு?

அவர்களும் முக்தி அடைந்து விடுகிறார்கள். அந்த முக்தியை நாம் குறைத்து மதிப்பிட்டு விடமுடியாது.

அவர்கள் அடைந்த முக்தி உண்மையானது; பூரணமான தன்மையுடையது.

இப்படி கற்பிதம் செய்து முக்தியடைந்து விடமுடியுமா?

சரணாகதி அனைத்தும் கற்பிதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. நம்முடைய

சரணாகதியானது எத்தகைய கற்பிதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும் சரி,

அது நம்முடைய பூரணமான விசுவாசத்தோடு அமைந்திருக்குமேயானல்

அது முக்தி நிலையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

எத்தனையோ மகான்கள் இந்தச் சரணாகதியின் மூலம் முக்தி நிலைக்கு வந்துள்ளார்கள்.

அறிய முடியாத சித் அம்சத்தை கற்பிதத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்வது கூட பயன்படுகிறது.

இது எப்படி சாத்தியம்? இது சாத்தியமே. ஏனெனில் நமது பந்தம் அனைத்தும் கற்பிதங்களால் ஆக்கப்பட்டவையே.

கற்பிதங்களே இல்லாத பட்சத்தில் பந்தம் ஏது? சம்சாரம் ஏது? பிரச்சினைகள் ஏது?

ஆகவே சித் அம்சம் சார்பாக நாம் செய்திடும் கற்பிதங்களும் உதவி புரிகின்றன;

- தீர்வைக் கொடுக்கின்றன.

உண்மையான நித்தியம் நமக்குத் தெரியாது; அதை அறிய முடியாது.

கற்பிதமான நித்தியத்தை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும்.

- அறிந்ததாகக் கற்பிதம் செய்து கொள்ள முடியும்.

ஆனால் கற்பிதம் என்ற பெயர் நமக்குப் பிடிப்பதில்லை.

ஆகவே கற்பிதம் என்ற பெயரை மிகவும்

சாமர்த்தியமாக நாம் அப்புறப்படுத்தி விடுகிறோம்.

கற்பிதம் என்ற ஒன்றுக்கு அறிவு - பகுத்தறிவு என்ற பெயரைக் கொடுப்பதில் மிகவும் மகிழ்வடைகிறோம்.

உண்மை அறிவு என்பது முழுக்க முழுக்க கற்பிதமே.

இறந்துபோன அனுபவங்களால் உருவாக்கப்பட்ட நினைவுகளால் எழுப்பப்பட்ட கட்டிடமே அறிவு.

நினைவுகளால் அறியப்படுபவை அனைத்தும் கற்பிதமே. அவை யதார்த்தம் அல்ல. அவை சிலவேளை யதார்த்தத்தோடும் ஒத்துப்போகலாம்; சில வேளைகளில் யதார்த்தத்தைத் தவறவிடவும் செய்யலாம்.

அன்பர் ஒருவர் மொபைல் போனில் சில துணுக்குகளை அனுப்பியிருந்தார்.

1000 எண்ணுடன் 40 ஐச் சேருங்கள்; அதன் பிறகு இன்னுமொரு 1000 ஐக் கூட்டிக் கொள்ளுங்கள்; பிறகு ஒரு 30 ஐச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்; இன்னும் ஒரு 1000 ஐச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்; அதனோடு ஒரு 20ஐச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

இன்னும் ஒரு 1000 ஐச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்; கடைசியாக ஒரு 10 ஐச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். மொத்தம் எவ்வளவு வருகிறது? 5000 ந்தானே?

ஆனால் கால்குலேட்டரில் கணக்கிட்டுப் பாருங்கள், உண்மை தெரியும்.

இது போன்று இன்னுமொரு சிந்தனைத் துணுக்கு.

Mary யின் தகப்பனாருக்கு ஐந்து பெண் குழந்தைகள். அவருக்கு ஆங்கில இலக்கணத்தில் மோகம்

அதிகம். அவர் தனது முதல் குழந்தைக்கு NaNa என்று பெயரிட்டார். இரண்டாவது குழந்தைக்கு NeNe எனப் பெயரிட்டார். மூன்றாவது குழந்தைக்கு NiNi எனப் பெயரிட்டார். நான்காவது குழந்தைக்கு NoNo எனப் பெயரிட்டார். ஐந்தாவது குழந்தைக்கு அவர் என்ன பெயரிட்டிருப்பார்? NuNU வா?

எவருடைய தகப்பனார் இப்படியெல்லாம் பெயரிடுகிறார் என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை படித்தால் புரியும்.

நம்முடைய அறிவு உதவத்தான் செய்கிறது. ஆனால் அவசரப்பட்டு சில முடிவுகளுக்கு வந்து விடுகிறது. அதனால் யதார்த்தங் கூட புறக்கணிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

யதார்த்தம் என்பது எப்படி இருக்கிறதோ அப்படி அறிவது என்று பொருள்.

உண்மையில் எப்படி ஒரு பொருள் இருக்கிறதோ அதனை அப்படி அறிவதற்கு சாத்தியமே இல்லை.

நமக்கு முன்னால் நிற்கும் ஒரு மரத்தைப் பார்ப்பதாகவும், மரம் என்பது யதார்த்த உண்மை என்றும் எண்ணுகிறோம்.

உண்மையில் நாம் மரத்தின் யதார்த்தத்தை அறிகிறோமா?

எவராலுமே மரத்தை அறிய முடியாது.

அந்த மரமானது நமது கண்களில் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறதோ அவ்வாறு தான் அறிகிறோம்.

கண்களில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பைக் கொண்டு

மரத்தை அனுமானித்துக் கொள்கிறோம்.

நெருப்பைத் தொடும் போது அது சூடாக இருப்பதை உணர்கிறோம்.

நாம் உணர்வது நெருப்பையா, அல்லது நம் கைகளில் பிரதிபலிக்கும் உணர்ச்சியையா?

எந்த ஒரு பொருளையும் நேரடியாக நம்மால் அறிய முடியாது.

அந்தப் பொருள் நம் உடலில் -புலனில் ஏற்படுத்தும் பிரதிபலிப்பை மட்டுமே நம்மால் அறிய முடியும்.

புலன் உணர்வில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பு, நம் மனதில் இன்னுமொரு பிரதிபலிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

மனதில் ஏற்படும் இந்த இரண்டாவது பிரதிபலிப்பைக் கொண்டே

ஒவ்வொரு பொருளையும் பெயரிட்டு வகைப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

நம்முடைய ஒவ்வொரு பிரதிபலிப்பும் ஒவ்வொரு விதமான கற்பிதமே.

புலன்ரீதியான கற்பிதமே முதலாவது கற்பிதம்.

மன ரீதியான கற்பிதம் இரண்டாவது கற்பிதம்.

நம்முடைய செயல்பாடுகள் அனைத்தும் கற்பிதத்தின் வடிவிலேயே அமைந்துள்ளன.

ஆகவே கற்பிதத்தைக் கூட நாம் தாழ்வாக எண்ணத் தேவையில்லை.

கற்பிதத்துடன் செயல்படுவது தான் நம்முடைய

414— 3. 4. விவேகமும் வைராக்கியமும்
யதார்த்தமான செயல்பாடாகவும் உள்ளது.

நம்முடைய கார்களில் பின்னால் வரும்
வண்டிகளைக் காட்டக் கூடிய வகையில் பின்னோக்கிக்
கண்ணாடிகள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன.

அவற்றின் உதவியோடு நாம் நமக்கும் பின்னால்
வரும் வாகனங்களையும் கண்டு கொள்கிறோம்.

நம்முடைய காரை பின் பக்கமாக நகர்த்தும்
போதெல்லாம் இந்த பின்னோக்கிக் கண்ணாடிகளே
உதவி செய்கின்றன.

இப்படி -

யதார்த்த உலகத்தைக் கூட கற்பிதங்கள்
மூலமாகவே தொடர்பு கொள்ள வேண்டியதுள்ளது.

கற்பிதங்கள் உதவி செய்யாவிடில் நாம் நமது
நினைவுகளைக் கொண்டு எதனையும் புரிந்து கொள்ள
முடியாது.

புரிந்து கொள்வது என்பதே கற்பிதப்படுத்திப்
புரிந்து கொள்வதே.

இந்நிலையில்

கற்பிதங் கடந்த ஒன்றை எவ்வாறு அறிவது?

எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான சித் அம்சத்தின்
நித்ய சொரூபத்தை எவ்வாறு அறிவது?

அரை அடி ஸ்கேலால் ஆகாயத்தை அளவிட
முடியுமா?

அளந்து விட்டதாக கற்பனை வேண்டுமானால்
செய்து கொள்ளலாம்.

விவேகம் என்பது உண்மையில் நித்தியத்தையும் அறிந்து கொள்வதில்லை.

அநித்திய அம்சத்தின் அநிந்தியமான தன்மையைப் புரிந்து கொண்டு

அநித்திய வஸ்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கா மலிருப்பது தான்

நித்திய வஸ்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகும்.

பாசத்திலிருந்து விடுபடுவது தான் பதியைச் சார்ந்திடுவதாகும்.

பதி என்பது அறியப்படும் பொருளன்று;

- அடையப்படும் பொருளன்று.

பாசத்தைச் சார்ந்திருக்கலாம்;

பாசத்திலிருந்து விடுபட்டிருக்கலாம்.

பாசத்திலிருந்து விடுபட்ட நிலையில் நாம் இருக்கும் இடமே பதிதான்.

ஏனெனில் பதி தான் உயிருக்கும் உயிராக இருக்கிறது. அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக அனைத்தையும் தாங்கி இருக்கிறது.

விவேகம் என்பது உண்மையில் இந்தபாசத்தைப் புரிந்து கொள்வதே.

நித்தியம் என்றால் என்ன, அநித்தியம் என்றால் என்ன என்பதை நமது சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வகையில் புரிந்து கொள்வது மட்டுமே விவேகம் ஆகும்.

இந்த விவேகம் போதுமானது. வேறு ஏதோ

வகையான விவேகம் தேவை என எண்ணி நாம் குழம்பிக் கொள்ளத் தேவை இல்லை.

இனி நாம் பார்க்கப் போவது தான் இந்நூலின் மையமான பகுதி.

இது தான் மனித வாழ்வின் மையமான பகுதி.

இதை விளக்குவதற்குத் தான் வேத வேதாந்தங்களும், சித்தாந்தங்களும் முயல்கின்றன.

இதைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தான் விவேகத்தின் உதவி தேவைப்படுகிறது.

அவ்வளவு கஷ்டமானதா இது?

இல்லை; இது எளிதானது.

- எளிதினும் எளிதானது.

அதனால் தான் இதனை மிகச் சுலபமாகத் தவற விட்டுவிடுகிறோம்.

அப்படித் தவறவிட்டு விடாமல் இதனை சரியாகப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தான்

விவேகம் உதவி செய்கிறது.

அவ்வளவு விசேடமான இந்த மையப் பகுதி தான் வைராக்கியம்.

தளபதியால் குருகுலத்தில் விடப்பட்ட அரச குமாரன் இவரே.

இவருக்கு தான் மன்னராக முடி சூட்டப் போகிறோம்.

இந்த வைராக்கியம் என்பது என்ன?

“இக அமுத்ர போகே விராகக வைராக்ய”.

“இந்த உலகத்திலுள்ள சுகபோகங்களிலும், ஸ்வர்க்கம் முதலான பரலோக சுகபோகங்களிலும் மோகங்கொள்ளாது அதிலிருந்து விலகி இருப்பது வைராக்கியம்.”

- என்று சாஸ்திரங்கள் வைராக்கியம் பற்றி விளக்கம் கொடுக்கின்றன.

இந்த வைராக்கியத்தில் அப்படி என்ன விசேடம் இருக்கிறது என்பது போல் தோன்றுகின்றது.

ஆனால் மனித வாழ்வின் இரகசியமே இதற்குள் தான் அடங்கி இருக்கிறது.

ஆன்மிக வாழ்வின் இரகசியமே இதற்குள் தான் அடங்கியிருக்கிறது.

சுக போகங்களிலிருந்து விலகியிருப்பதில் அப்படியென்ன சிறப்பு இருக்கிறது?

சுகபோகங்களே இல்லாத வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா?

நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவர் தன்னை மருத்துவப் பரிசோதனை செய்து கொண்டார்.

அவருக்கு எந்த நோயும் இல்லை.

அவர் மருத்துவரிடம் ஆலோசனை கேட்டார்;

“நான் நூறு வருடங்கள் வாழ்ந்திடுவதற்கு நான் என்னென்ன வழிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும்?”

மருத்துவர் அந்த நபரின் நடவடிக்கைகளின் வாழ்க்கை முறை எப்படி உள்ளது எனத் தெரிந்து கொள்ள

விரும்பினார். அப்படித் தெரிந்து கொண்டால் ஆரோக்கியமாக வாழ்ந்திடுவதற்கு வேண்டிய குறிப்புகளைக் கொடுக்கலாம்.

“மது அருந்தும் பழக்கம் உங்களுக்கு உண்டா?”

“எங்கள் குடும்பத்தில் எவரும் மது அருந்துவதில்லை.”

“புகை பிடிக்கும் பழக்கம் உண்டா?”

“அதுவும் கிடையாது.”

“மாமிச உணவுகளை விரும்பிச் சாப்பிடுவதுண்டா?”

“நாங்கள் சைவம். மாமிச உணவுகளை எடுத்துக் கொள்வதில்லை.”

“எண்ணையில் பொரித்த உணவுகளை விரும்பிச் சாப்பிடுவீர்களா?”

“எண்ணையில் பொரித்த உணவுகளையே சாப்பிடுவது கிடையாது.”

“பெண்களுடன் தொடர்பு உண்டா?”

“அப்படிப்பட்ட விருப்பங் களெல்லாம் எனக்குக் கிடையாது.”

கேளிக்கை நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டு வெகு நேரம் தூங்காமல் விழித்திருப்பதுண்டா?”

“கேளிக்கை நிகழ்ச்சிகளிலேயே நான் கலந்து கொள்வதில்லை.”

இப்போது அந்த மருத்துவர் நிமிர்ந்து உட்காந்தார். பிறகு அவர் கேட்டார்.

“பிறகு நூறு வருடங்கள் வாழ்ந்து என்ன தான் செய்யப் போகிறீர்கள்?

சுகபோகங்களே இல்லாத வாழ்க்கை; அதென்ன வாழ்க்கை?

உப்புச் சப்பில்லாத அப்படியொரு வாழ்க்கைதான் வைராக்கியம் என்பதா?

நம்முடைய உடலின் மூலமும், மனதின் மூலமும் எத்தனையோ இன்பங்களை நாம் அனுபவிக்கிறோம்.

ஸ்வர்க்கம் நரகம் பற்றிக் கேள்விப் பட்டு தான் இருக்கிறோமே தவிர அங்குள்ள சுகம் பற்றி நமக்கு எதுவுமே தெரியாது-

எதுவுமே தெரியாத சுகத்திலிருந்து - போகத்திலிருந்து எப்படி விடுபடுவது?

சுவை மிகுந்த ஒரு வகை உணவு இருக்கிறது.

அதை நாம் சுவைத்துச் சாப்பிடுகிறோம். அப்படி அதை நாம் சுவைத்துச் சாப்பிடுவதே நமக்கு இன்பமாக இருக்கிறது; சுகமாக இருக்கிறது.

நாம் விரும்பிய பொருளை சுவைப்பதன் மூலம் அதனோடு நாம் தொடர்பு கொள்கிறோம். நாம் நமது விருப்பத்தின் மூலம் அதனோடு தொடர்பு கொள்கிறோம்.

இப்படி நாம் விருப்பத்தின் மூலம் தொடர்பு கொள்வதற்குப் பதிலாக

வைராக்கியத்தின் மூலமாக பொருட்களுடன் தொடர்பு கொள்வோமானால் நமக்கு சுகம் கிடைக்குமா?

ஒரு பொருளுடன் விருப்பத்தோடு தொடர்பு

420— 3. 4. விவேகமும் வைராக்கியமும்
கொள்வது என்றால் என்ன என்பது நமக்குத் தெரிகிறது.

வைராக்கியத்துடன் ஒரு பொருளோடு தொடர்பு
கொள்வது என்றால் என்ன என்பது நமக்குப்
புரியவில்லை.

சுவைக்காக உணவை விரும்புவது விருப்பத்தோடு
ஈடுபாடு கொள்வது.

சுவையை விரும்பாத நிலையில் உணவோடு
தொடர்பு கொள்வது - சுவையில் ஈடுபாடு காட்டாது
தொடர்பு கொள்வது வைராக்கியத்துடன் தொடர்பு
கொள்வதாகும்.

“ஒரு பொருளோடு விருப்பத்துடன் தொடர்பு
கொள்வதால் ஏற்படும் சுகத்தைவிட

ஒரு பொருளோடு வைராக்கியத்துடன் தொடர்பு
கொள்வதால் ஏற்படும் சுகமானது

நூறு மடங்கு உயர்வானது.”

- இப்படி சாஸ்திர வல்லுநர்கள் விளக்கம்
கொடுக்கிறார்கள்.

ஒரு பொருளை விருப்பத்துடன் அணுகி சுகம்
பெறுவது என்றால் என்ன என்பது நமக்கு சுலபமாகப்
புரிகிறது.

ஆனால் வைராக்கியத்தின் மூலம்
பொருட்களோடு தொடர்பு கொண்டு சுகம் பெறுவது
என்றால்,

அது என்னவென்பதே நமக்குப்புரியவில்லை.

நூறு மடங்கு உயர்வானது என்று ஒரு வேளை
அவசரப்பட்டு தவறாகக் கூறியிருப்பார்களோ?

நிச்சயமாக தவறாகத் தான் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அவசரத்தில் தவறாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

நூறுமடங்கு உயர்வானது என்ற கூற்று தவறானதே.

ஆயிரம் மடங்கு உயர்வானது என்று கூறினால் தான் அது சரியாக இருக்கும்.

இதென்ன விளக்கம் ?

நடைமுறைக்குச் சாத்தியமில்லாத விளக்கமாக இருக்கிறதே ?

என்ன செய்வது? இது இப்படித்தான் இருக்கிறது. அவசரத்தில் தவறாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

ஏதாவது ஒன்றைத் தேர்வு செய்யுமாறு கூறி இரண்டு வித வாய்ப்புகள் உங்களுக்குக் கொடுப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

முதலாவது வாய்ப்பு இப்படி அமைகிறது.

“இன்பமும், துன்பமும் உங்களுக்கு ஏற்படத்தான் செய்யும். இரண்டுமே ஏற்படத் தான் செய்யும். இன்பம் ஏற்படும்போது மகிழ்ச்சி அடைகிறீர்கள். அந்த மகிழ்ச்சி எப்போதும் நீடிக்க வேண்டும், அது உங்களை விட்டுப் போய்விடக்கூடாது என எண்ணுகிறீர்கள்.

துன்பம் ஏற்படும்போது மிகவும் சங்கடப் படுகிறீர்கள். தாங்க முடியாமல் துவண்டு போகிறீர்கள். துன்பம் உங்களை விட்டுப்போன பிறகும் அது எங்கே திரும்பி வந்து விடுமோ என பயப்படுகிறீர்கள்.

- இது முதலாவது வாய்ப்பு.

அடுத்ததாக வருவது இரண்டாவது வாய்ப்பு.

முதலாவது வாய்ப்பில் உள்ளது போன்றே இங்கும் இன்பமும் துன்பமும் உங்களுக்கு ஏற்படத்தான் செய்கிறது.

இன்பம் ஏற்படும்போது மகிழ்ச்சி அடையத் தான் செய்கிறீர்கள். அது போல் துன்பம் ஏற்படும் போது வருத்தமடையத்தான் செய்கிறீர்கள்.

ஆனால் இன்பத்தையும் எளிதாக ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள்; துன்பத்தையும் எளிதாக ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள்.

இன்பம் உங்களை விட்டுப்போய் விடுமோ என பயப்படுவதில்லை. அதுபோல் துன்பம் திரும்ப வந்துவிடுமோ என பயப்படுவதில்லை.”

இப்படி இரண்டு வித வாய்ப்புகள் நமக்குக் கொடுக்கப்படும் போது

அவற்றுள் நாம் எந்த வாய்ப்பைத் தேர்வு செய்வோம்?

இப்படி இரண்டு விதமான தன்மையில் நம் மனது இயங்குவதாக வைத்துக் கொண்டால்

எந்த வகை மனோ இயக்கத்தை நாம் விரும்புவோம்.

இந்த இருவகை செயல்பாட்டையும் இன்னும் ஒருமுறை கூட படித்துப் பார்த்து விட்டு நாம் முடிவு செய்யலாம்.

முதலாவது வகை செயல்பாட்டில் இன்ப துன்பங்கள் உங்களை ஆட்டிப் படைக்கின்றன.

இன்பதுன்பங்களுக்கிடையே நீங்கள் அலைக்கழிக்கப் படுகிறீர்கள்.

இரண்டாவது வகை செயல்பாட்டிலும் இன்பதுன்பங்கள் உள்ளன. ஆனால் அவை எவையும் உங்களை ஆட்டிப்படைப்பதில்லை.

இதில் நாம் எந்த வகையான மனோ இயக்கத்தைத் தேர்வு செய்வோம்?

இந்த இரண்டாவது வகை செயல்பாட்டைத் தான் வைராக்கியத்துடன் செயல்படுவதாகக் கூறுகிறோம்.

இங்கு எல்லா அனுபவங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் நாம் எந்த அனுபவத்தோடும் பந்தப்படுவதில்லை. நாம் அந்த அனுபவங்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்து விடுகிறோம்; அந்த அனுபவங்களும் நமக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்து விடுகின்றன.

“இன்பம் மட்டுமே வேண்டும், துன்பமே இருக்கக்கூடாது.”

- என்ற மனநிலை ஏற்படும் போது தான் நாம் போகத்தின் பிடியில் மாட்டிக் கொள்கிறோம்.

“துன்பத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தயார்,”

- எனக் கூறும் தகுதியை அடையும் போது நாம் போகத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுவிடுகிறோம்.

போகத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவது தான் வைராக்கியமாகும்.

போகத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட கணத்திலேயே

துன்பத்தின் பிடியிலிருந்தும் விடுபட்டு விடுகிறோம்.

முதல் வகையான செயல்பாட்டில் நாம் இன்ப துன்பங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு விடுகிறோம்.

இரண்டாவது வகை செயல்பாட்டில் நாம் எதற்கும் அடிமைப்படுவதில்லை.

அறிவுள்ள ஒருவர் இந்த இரண்டாம் நிலையையே தேர்வு செய்திடுவார்.

இந்த இந்த இரண்டாம் நிலை தான் வைராக்கிய நிலையாகும்.

முதலாவது நிலை தான் பந்தங்கள் உள்ள சம்சார நிலையாகும்.

இந்த இரண்டாம் நிலையைத் தேர்வு செய்வதைத் தான் வைராக்கியம் என்று கூறுகிறாமோ?

வைராக்கியத்துடன் செயல்படவேண்டும் என்று கூறப்படுவதெல்லாம்,

இந்த இரண்டாவது நிலையைத் தேர்வு செய்வதைத்தானா?

இல்லை; நிச்சயமாக இல்லை.

இந்த இரண்டாம் நிலையைத் தேர்வு செய்வது வைராக்கியமல்ல.

நாம் பொருட்கள் வாங்குவதற்காக ஒரு கடைக்குப் போகிறோம்.

கடையென்று இருந்தால் அங்கு பல வகையான பொருட்கள் இருக்கும். நமக்குத் தேவையானவையும் இருக்கும், தேவையில்லாதவையும் இருக்கும்.

நமக்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் தேர்வு செய்கிறோம். அவற்றுக்கு பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு அவைகளை நாம் எடுத்து வருகிறோம்.

இப்படி வைராக்கியமாகச் செயல்படும் மனதை நாம் தேர்வு செய்து கொள்வதா?

அப்படித் தேர்வு செய்து வைராக்கியத்தை நாம் கடைப்பிடிக்கிறோமா?

ஏனெனில்

வைராக்கியம் என்பது ஒரு சாதனையாக விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. சாதனை என்றால் அங்கு முயற்சி பயிற்சிகளுக்கு இடம் இருக்க வேண்டுமல்லவா?

அப்படி நாம் இந்நிலையை சாதனை செய்து கொண்டு வரவேண்டுமா?

சாதன சதுஷ்டயங்கள் எனப்படும் பலவகையான பயிற்சிகளை நாம் அனுஷ்டித்த பிறகே

நம்முடைய நிஜ சொரூபமான ஆன்மாவை அறிந்து

அதன் விளைவாக நாம் முக்தியை அடைகிறோம் எனக்கூறப்படுகிறது.

இவையெல்லாம் உண்மை கிடையாது.

இவையனைத்தும் பொய்யாக அரங்கேற்றப்பட்ட ஒரு நாடகமே.

- ஆனால் கபடநாடகமல்ல.

நல்ல நோக்கத்துக்காக நடத்தப்பட்டுள்ள ஒரு நல்ல நாடகம்.

ஆனால் நாடகமே உண்மை யென்று ஏமாந்து விடக் கூடாது.

இந்த இரண்டாம் நிலையை நாம் தேர்வு செய்ய முடியாது; இதனை சாதனையாகவும். செய்ய முடியாது.

ஆனால் இந்த இரண்டாம் நிலையாக விவரிக்கப் படுவது தான் வைராக்கிய நிலை என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. வைராக்கிய நிலை என்பது இந்த இரண்டாம் நிலையே.

- இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் ஈடுபாடு காட்டாத இந்த இரண்டாம் நிலையே வைராக்கிய நிலையாகும்.

அதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

இதை நாம் தேர்வு செய்யாத பட்சத்தில் இதை எப்படித்தான் அடைவது?

இந்த இரண்டாம் நிலைக்கு எப்படித்தான் வருவது?

வைராக்கிய நிலையை எப்படித்தான் செயல்படுத்துவது?

நாம் எந்த நிலைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காத நிலையில்

நாம் இயல்பாக - இயற்கையாக இருக்கும் நிலை தான் இந்த இரண்டாம் நிலையாகும்.

- இந்த வைராக்கிய நிலையாகும்.

நாம் எதையுமே தேர்வு செய்யாத போது நிகழும் நிலை தான் இந்த இரண்டாவது நிலை; இந்த வைராக்கிய நிலை.

ஏனெனில் நாம் எதைத்தேர்வு செய்தாலும் அது இன்பத்தைத் தேர்வு செய்ததாகவே அமையும்.

இன்பத்தைத் தேர்வு செய்வது என்பது துன்பத்தைப் புறக்கணிப்பதே ஆகும்.

அது போல் துன்பத்தைப் புறக்கணிப்பது என்பதும் இன்பத்தைத் தேர்வு செய்வதே ஆகும்.

நமது தேர்வு அனைத்தும் வைராக்கியத்துக்கு விரோதமானவையே;

- இரண்டாம் நிலைக்கு எதிரானவையே.

நாம் நமது அறியாமையின் காரணமாக இன்பத்தைத் தேர்வு செய்து விடுகிறோம்.

இதனால் இந்த இயல்பான வைராக்கிய நிலை புறக்கணிக்கப்பட்டுவிடுகிறது.

நம்முடைய அறியாமை மட்டுமே நமது அகப்பிரச்சினைகள் அனைத்துக்கும் காரணமாக இருக்கிறது.

நாம் அறியாமையிலிருந்து விடுபட்டு விட்டால் நாம் இவ்வாறு தேர்வு செய்ய மாட்டோம்.

அறியாமையிலிருந்து விடுபடுவது தான் முக்கியத்துவம் மிகுந்ததாக உள்ளது.

அறியாமை என்றால் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால் மட்டுமே

அறியாமையிலிருந்து விடுபட முடியும்.

நாம் சேமித்து வைத்திருக்கும் நினைவுக் குறிப்புகளின் உதவியோடு ஒவ்வொன்றையும் பிரித்துப்

பார்த்து, பகுத்தறிந்து புரிந்து கொள்வதையே அறிவுடமை என்று கூறுகிறோம்.

இத்தகைய அறிவு இல்லாவிடில் - இப்படி பிரித்துப் பார்க்கத் தெரியாவிடில்

மனிதனையும், மரத்தையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாமல் போய்விடும்.

அறிவு - பகுத்தறிவு என்பது புற உலகைச் சார்ந்தது.

புற உலகச் செயல்களைச் செய்திடுவதற்காக ஏற்பட்டது.

இந்த பகுத்தறிவை நாம் நம்முடைய அக உலகிற்குக் கொண்டு செல்லும் போது

இந்த பகுத்தறிவே அறியாமையாக மாறிவிடுகிறது.

பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாத இடத்தில் பிரித்துப் பார்த்து செயல்பட்டு விடுகிறது.

தேர்வு செய்ய வேண்டாத இடத்தில் தேர்வு செய்து விடுகிறது.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் எது அறிவாக இருக்கிறதோ

அது அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அறியாமையாக இருக்கிறது.

பகல் வெளிச்சத்தில் ஒரு பொருளைத் தெளிவாகப் பார்க்கிறோம். சூரிய ஒளியில் பொருட்கள் அனைத்தும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. சூரிய ஒளியில் எதனையும் தெளிவாகப் பார்க்க முடியும் எனப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

திரையரங்கில் பகல் நேரக்காட்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. கதவுகளையெல்லாம் மூடி அரங்கத்தையே இருட்டாக்கி விடுகிறார்கள்.

“கதவுகளையும் திறந்திடுங்கள், நான் திரைப் படத்தை சூரிய வெளிச்சத்தில் பார்க்க வேண்டும்”, என்று நாம் கூறினால் அது எப்படி இருக்கும்?

அறிவென்னும் வெளிச்சம் நம் வாழ்க்கைக்குத் தேவை. - நம் செயல்களுக்கெல்லாம் தேவை.

அறிவில்லாமல் நாம் எச்செயலையும் சரிவரச் செய்ய முடியாது.

ஆனால் அதே அறிவு தான் நம் அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அறியாமையாக உள்ளது.

அகத்தினுள் அறிவைக் கொண்டு வந்தோமெனில் அங்கே கணக்கு வந்து விடும்.

- கபடம் வந்துவிடும்.

அக உலகம் என்பதும், அக உலக அனுபவங்கள் என்பவையும் இயற்கையானது.

- நினைவுகளின் கலப்பில்லாதவை.

புற உலகம் என்பது அப்படி அல்ல.

புற உலகம் என்பது செயல்களால் ஆக்கப்பட்டது. பலரோடு தொடர்புடையது. பலரும் அங்கே பங்கேற்கிறார்கள்.

அக உலகம் என்பது நம்முடைய மனதினுள் மட்டும் செயல்படுகிறது.

அது இயற்கையான மெய்ப்பொருள் அன்று.

கண்ணாடியில் தோன்றும் நிழல் அனுபவங்களே நம்முடைய அக உலகமாகும்.

இந்த நிழல்களை நாமாக ஏற்படுத்தி நாமாக நிர்வாகம் செய்ய முடியாது. அவற்றை நிழல்களாகக் கருதுவது மட்டுமே போதுமானது.

நம் மனதில் ஏற்படும் அனுபவங்கள் எனும் இந்த நிழல்களில்

உயர்ந்தது - தாழ்ந்தது, நல்லது - கெட்டது, புனிதமானது - இழிந்தது என

நம்முடைய பகுத்தறிவால் பிரித்துப் பார்ப்பது தான் அறியாமை.

“நான்” என நம்மை நாமே ஒரு நாம ரூபத்துக்குள் எல்லைப்படுத்தி அறிவதும்

நம்முடைய பகுத்தறிவை நமக்குள் செலுத்தி,

நம்முடைய மனோ அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியை

“நான்” எனக் கற்பிதப்படுத்திக் கொள்வதே ஆகும்.

அக அனுபவத்தைப் பொறுத்த அளவில் ஒரே ஒரு அனுபவம் மட்டுமே ஒரு கணத்தில் ஏற்படுகிறது.

ஒவ்வொரு அனுபவமும் ஒரேயொரு கணம் மட்டுமே நிலைத்திருக்கிறது. கணந்தோறும் புதுப்புது மன அனுபவமே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

இங்கு -

“நான்” என்று ஓர் அனுபவமும்,

“எனக்கு ஏற்படுவதாக” இன்னுமொரு அனுபவமும் ஏற்படுவதில்லை.

கோபம் ஏற்படும் போது கோபம் மட்டுமே உள்ளது; பயம் ஏற்படும் போது பயம் மட்டுமே உள்ளது. துயரம் ஏற்படும் போது துயரம் மட்டுமே உள்ளது.

ஆனால் நம் அறிவு உள்ளே நுழையும் போது இந்த அனுபவங்களையெல்லாம்

இரண்டாகப்பிரித்து

எனக்கு ஏற்பட்ட பயம், எனக்கு ஏற்பட்ட கோபம், எனக்கு ஏற்பட்ட துயரம் என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

விளைவு?

அனுபவமே அனுபவத்திலிருந்து விடுபட வேண்டிய

அக நெருக்கடி ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

அனுபவமே அனுபவத்தை கட்டுப்படுத்தி நிர்வாகம் செய்திட வேண்டிய நெருக்கடி - சமை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

இன்பத்தைத் தேடுவதும், துன்பத்தை விரட்டுவதுமாக வாழ்க்கை ஒரு போராட்டக்களமாகி விடுகிறது.

இதையே சம்சாரம் என்று கூறுகிறோம். அஞ்ஞானத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகிறோம்.

இந்த அஞ்ஞானத்துக் கெல்லாம் காரணம் நம்முடைய அறிவை அகத்துக்குள் கொண்டு சென்றதே ஆகும்.

எதை அறிவு என்று அனைவரும் போற்றிக் கொண்டாடுகின்றோமோ

அதுவே, இங்கு அஞ்ஞானமாக இருப்பது தெரியாமல் தடுமாறிவிடுகிறோம்.

இந்த அறிவிலிருந்து - அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபடுவது ஒன்றே

வைராக்கிய நிலை செயல்படுவதற்கான வழி.

அறிவை எவ்வாறு செயல்படாமல் செய்வது?

பிரித்துப் பார்த்தால் மட்டுமே அறிவு செயல்படும். பிரித்துப் பார்க்க முடியாவிட்டால் அறிவு செயல்படாமல் போய் விடும்.

அறிவை இப்படி பிரித்துப் பார்க்க முடியாமல் பண்ண முடியுமா?

கைதி ஒருவன் சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டான். காவலர்கள் அவனைத் தேடினார்கள்.

கைதிக்கு ஏதாவது சுலபமான அடையாளம் உண்டா? அப்படி ஏதாவது இருந்தால் சுலபமாக அவனைக் கண்டு பிடித்து விடலாம்.

அவன் மொட்டை போட்டிருப்பான். இது அவனுடைய வெளிப்படையான அடையாளம்.

மொட்டைபோட்டிருக்கும் அவனைப் பற்றி விசாரித்த காவலர்களுக்கு அவனைப் பற்றி தகவல்கள் பல வந்துகொண்டே இருந்தன.

அவனை அங்கே பார்த்தோம், அவனை இங்கே பார்த்தோம் என பல தகவல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன.

தப்பியோடிய கைதி திருப்பதி கோயிலுக்குச் சென்று அங்குள்ள பக்தர்களோடு கலந்து விட்டான்.

இப்போது அவனைப் பற்றிய எந்த தகவலும் காவலர்களுக்கு வரவில்லை.

எல்லா பக்தர்களுமே மொட்டையடித் திருக்கும் போது எவரை தனிமைப் படுத்தி அறிவது?

இப்படி அனைத்து அனுபவங்களுக்கும் ஒரே வர்ணம் பூசிவிட்டால்

அதில் வேண்டியது - வேண்டாதது எனத் தேர்வு செய்ய முடியாத நிலையில்,

அறிவு செயலற்றுப் போய்விடும்.

அப்படி நம்முடைய அனைத்து அனுபவங்களுக்கும் என்ன வர்ணத்தைப் பூசலாம்?

புதிதாக நாம் எதையும் பூசத் தேவையில்லை. ஏற்கெனவே இந்த வழியில் பலர் வர்ணத்தைப் பூசியிருக்கிறார்கள்.

ஆதி சங்கரரும் தனது விவேக சூடாமணியில் இப்படியொரு வர்ணத்தைப் பூசியிருக்கிறார்.

என்ன வர்ணம்?

“நமக்கு ஏற்படும் அனைத்து அனுபவங்களும் சித் அம்சத்தின் வெளிப்பாடே. நம்முடைய அனைத்து அனுபவங்களும் ஆன்மாவின் அனுபவங்களே” -என அவர் கூறிவிடுகிறார்.

“சர்வம் பிரம்ம மயம்.

“அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது.”

“எல்லாம் அவன் செயல்.”

- எப்படி எத்தனையோ அணுகு முறைகள்

நம்முடைய அனைத்து அனுபவங்களையும் ஒரே வர்ணத்துக்குள் கொண்டு வருவதற்காக அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

இதனால்?

இதனால் வேண்டியது வேண்டாதது, நல்லது-கெட்டது, உயர்ந்தது - தாழ்ந்தது

- என நம்மால் பிரித்துப் பார்க்க முடிவதில்லை.

பிரித்துப் பார்க்க முடியாத நிலையில் நமது அறிவு அமைதியாகி விடுகிறது.

- பகுத்தறிவென்னும் அஞ்ஞானம் அமைதியாகி விடுகிறது.

அறிவு அமைதியாகிவிட்ட நிலையில், அது நமது மனோ இயக்கத்தை இயக்குவதற்கு முயல்வதில்லை.

அது நம்முடைய மனோ இயக்கத்துக்கு நிர்ப்பந்தம் கொடுப்பதில்லை.

நம்முடைய மன இயக்கமும்

நம்முடைய அறிவின் குறிக்கீடு எதுவும் இல்லாமல்

அதுவே அதன் போக்கில் இயங்குகின்றது.

அதுவே அதுவாக அதன் போக்கில் இயங்கும் இயக்கந்தான் வைராக்கியம் என அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த வைராக்கியத்துக்கு இன்னுமொரு பெயரும் உண்டு.

அது தான் முக்தி; அது தான் விடுதலை; அது தான் Liberation.

முக்தி வேறு, வைராக்கியம் வேறு அல்ல; இரண்டும் ஒன்றே.

இது இயற்கையான நிலை.

முக்தி - மோட்சம்- விடுதலை எனக் கூறப்படும் இதனை நாம் முயன்று கொண்டு வர முடியாது.

இது இயற்கையாகவே, எப்போதும் நம்முடன் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

இதனை நாம் முயன்று கொண்டு வரத்தேவையில்லை. உண்மையில் நமது முயற்சிகள் அனைத்தும் இதற்கு இடையூறாகவே உள்ளன; எதிராகவே உள்ளன.

வைராக்கிய நிலையை பயிற்சி செய்வது என்பது இயற்கைக்கு எதிரானது.

வைராக்கிய நிலை இயற்கை யானது என்றால்,

அது சம்பந்தமாக நாம் எதுவுமே செய்ய வேண்டியது இல்லை என்றால்,

பிறகு அது சம்பந்தமாக நமது தரப்பில் என்ன தான் செய்ய வேண்டும்?

நாம் செய்வதற்கென்று ஏதாவது உள்ளதா?

வைராக்கியம் சம்பந்தமாக நாம் செய்வதற்கு ஏதாவது உள்ளதா?

விவேகம் வரையிலுந்தான் நமது செயல்பாடு உள்ளது. விவேகத்தின் உதவியோடு தான் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பொறுமையாகவும், நிதானமாகவும், திறந்த

மனதுடனும் சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டியது

- புரிந்து கொள்வது நமது கடமை;

- நமது பொறுப்பு.

நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகந்தான் விவேகம் எனப் பார்த்தோம்.

நித்தியமானதை நம்மால் அறிய முடியாது என்பதையும் பார்த்தோம்.

நாம் தொடர்பு கொள்வது, அனுபவிப்பது அனைத்தும் தற்காலிகமானவை - மாறுதலுக்குட்பட்டவை -மறையக் கூடியவை என்றும் பார்த்தோம்.

அநித்தியத்தை அநித்தியமாகப் பார்ப்பது தான் விவேகம். மனோ அனுபவங்கள் அனைத்தும் அநித்தியமானது என்பது நமக்கு தெரியத்தானே செய்கிறது. இதில் விவேகம் என்று கூறக்கூடிய வகையில் அப்படி யென்ன சிறப்பு உள்ளது. ?

அநித்தியம் என்று புரிந்து கொள்வதிலும் கூட

சிறப்பாக ஏதோ ஒரு வகையில் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதுள்ளதா?

நான் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு முக்தியடைவதே நம்முடைய இலக்காக உள்ளது.

மனோ ரீதியான பந்தங்களையும், துயரங்களையும் சம்சாரம் என்ற பெயரில் குறிப்பிடுகிறோம். அதிலிருந்து விடுபடுவதையே விடுதலை அல்லது முக்தி எனக் கூறுகிறோம்.

ஆன்மாவின் சித் அம்சந்தான் நம்முடைய

அனுபவங்களாக வெளிப்படுகின்றன.

அந்த சித் அம்சந்தான் ஆதாரமானது. மற்றவை எல்லாம் அதன் வெளிப்பாடுகளே.

அந்த ஆதாரமான சித் அம்சந்தான் நித்தியமானது; அதன் வெளிப்பாடுகளெல்லாம் தற்காலிகமானவையே - அநித்தியமே.

சித் அம்சம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை அதனால் ஏற்பட்ட வெளிப்பாட்டினால் அறிய முடியாது. சித் அம்சத்தை அறிய சாத்தியமே இல்லை.

- இப்படியெல்லாம் பார்த்து முடித்துள்ளோம்.

இப்போது சித் அம்சத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட அநித்தியமான மனோ அனுபவங்கள் மட்டுமே உள்ளன.

இந்த அநித்திய அம்சத்தை அநித்தியமாகக் கருதி அணுகும் நிலையில் என்ன தான் பிரச்சினை?

இந்த அநித்திய அம்சத்தை அநிந்தியம் என்று அணுகுவதற்குப் பதிலாக

அதனை நித்தியம் எனக்கருதி அதனை அணுகிவிடுகிறோம்.

அதெப்படி சாத்தியம்?

அநித்தியம் என்பது மிகவும் வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது.

நித்தியம் என்னும் சித் அம்சம் வேண்டுமானால் வெளிப்படையாகத் தெரியாம லிருக்கலாம்.

ஆனால் நம்முடைய மனோ அனுபவங்கள் அனைத்தும் அநித்தியமானவை என்பது தான் மிகவும்

வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றனவே? அதை எப்படி நாம் நித்தியம் என எடுத்துக் கொள்வோம்?

ஆனால் நித்தியம் என்று தான் அதனை எடுத்துக் கொள்கிறோம். ஆகவே மீண்டும் ஒருமுறை இங்கு வேறு ஒரு பரிமாணத்தில்

நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகம் தேவைப்படுகிறது.

அதென்ன வித்தியாசமான பரிமாணம்?

அநித்தியமான நமது மனோ அனுபவங்களை எவ்வாறு நித்தியம் என எடுத்துக் கொள்கிறோம்?

நின்று கொண்டிருக்கும் ஒரு வாகனத்தில் நாம் ஏறிக் கொள்வோம். ஓடிக் கொண்டிருக்கும் வாகனத்தில் நாம் ஏறுவோமா?

நம்முடைய மனோ அனுபவங்கள் அனைத்தும் அநித்தியமானவை தாம் - நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் வாகனங்கள் தாம்.

ஆனால் அவற்றை நித்தியம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் நம்மையறியாமல் எடுத்துக் கொள்கிறோம். நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் வாகனத்தை, நின்று கொண்டிருக்கும் வாகனமென நம்மையறியாமல் எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

அதெப்படி?

மகிழ்ச்சியான அனுபவங்கள் நீடித்திருக்க வேண்டும் என்பதில்

நம்மையறியாமலேயே ஆர்வம் காட்டுகிறோம்.

அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்?

அது நித்தியமாக நம்மோடு இருப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளது என நாம் அதனை

நம்மையறியாமலேயே எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

அதுபோல் துன்பமான மன அனுபவங்கள் நம்மை விட்டுப் போய்விட வேண்டும் என விரும்புகின்றோம்.

இதன் பொருள் என்ன?

துன்பங்கள் நித்தியமாக நம்மிடம் இருந்துவிடும் எனவும்

நாம் ஏதாவது செய்தால் தான் அது அநித்தியமாகி நம்மை விட்டுப் போகும் எனவும்

- புரிந்துகொள்கிறோம்.

இதனால் நம்மையறியாத ஏதோ ஒரு தன்மையினால் நாம் இப்படிப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

மன அனுபவங்கள் நித்தியமானவை என்ற அர்த்தத்தில் செயல்பட்டு விடுகிறோம்.

இது நம்மையறியாமலேயே நடந்து விடுகிறது.

மகிழ்ச்சியான அனுபவங்களே நமக்கு மன நிறைவைக் கொடுக்கிறது.

அதனையே இன்பமான அனுபவமாக எடுத்துக் கொண்டு அதனை அடையவும், அதனை நிலைப்படுத்தவும் முயற்சி செய்கிறோம்.

மனோ அனுபவங்கள் அனைத்துமே ஓடும் ஆற்றினைப் போன்றதே. ஆர்ப்பரித்து ஓடும் ஒரு

440— 3. 4. விவேகமும் வைராக்கியமும்
ஆற்றினை நாம் மறித்துப் பிடித்தால் என்ன ஆகும்?

நமக்கும் ஆற்றுக்கும் இடையே ஒரு இழுபறிப்
போராட்டமே ஏற்பட்டுவிடும்.

இன்பத்தை நாடும் போக்கு தான் ஒரு நிரந்தரத்
தன்மையை - நித்திய அம்சத்தைக் கோருகிறது.

அநித்திய அம்சமான நம்முடைய மன
அனுபவங்களைப் பொறுத்த அளவில்

இத்தகைய நித்திய அம்சத்தைத் தேடும் போக்கு
தான் பிரச்சினைக்குரிய ஒன்றாக உள்ளது.

அநித்திய அம்சம் பிரச்சினையல்ல. அதிலுள்ள
நித்திய அம்சந்தான் பிரச்சினை.

- நித்திய அம்சத்தை உருவாக்கும் முயற்சி தான்
பிரச்சினை.

இன்பத்தை நாடுவது, இன்பத்தில் திளைத்
திருப்பதை போகம் என்று கூறுகிறோம்.

போகங்களின் மீதுள்ள விருப்பந்தான் இன்ப
நாட்டம் ஆகும்.

அது தான் அநித்திய வஸ்துகளில் நித்தியத்தைத்
தேடுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது.

அநித்தியத்தை அநித்தியமாகக் காண்பது தான்
அநித்தியத்தின் உண்மையை அறிவதாகும்.

அநித்தியத்தில் ஏதோ ஒரு பகுதியை
நித்தியமாக்கும் முயற்சி தான்

அநித்தியத்தை அநித்தியமாகக் காண்பதைத்
தடுக்கிறது;

- உண்மையைத் தடுக்கிறது;
- பிரச்சினையைக் கொண்டு வருகிறது.
- வேதனையைக் கொண்டு வருகிறது;
- பந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது;
- சம்சாரத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

அக உணர்ச்சிகளைப் பொறுத்த அளவில் மன அனுபவங்களைப் பொறுத்த அளவில்

நாம் தேடுவதற்கோ, அடைவதற்கோ எதுவுமே கிடையாது.

நாம் எதையாவது தேடுகிறோமென்றால்

அது தான் இன்ப நாட்டம்.

- அது தான் நித்தியமாக்கும் முயற்சி.

அநித்தியத்தில் நித்தியத்தைக் கற்பிக்கும் போக்கு தான் தவறானது.

அந்தத் தவறைப் புரிந்து கொள்வது தான் உண்மையான விவேகம்.

- இது தான் உண்மையான
- நமக்குத் தேவையான
- நடைமுறை சாத்தியமான

நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகம்.

போகத்தைப் பொறுத்த அளவில், இகலோக போகம், பரலோக போகம் எனப் பிரித்துக் கூறுகிறார்கள்.

அதை உடல் ரீதியான போகம், மனோரீதியான

442—3. 4. விவேகமும் வைராக்கியமும்
போகம் எனப்பொருள் கொள்வதே போதுமானதாகும்.

உடல் ரீதியான இன்பங்களை இகலோக போகம் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்திரியங்கள் மூலமாக ஏற்படும் சுகங்களெல்லாம் இகலோக போகங்களாகும்.

மனதின் மூலமாக ஏற்படும் மகிழ்ச்சி, அமைதி போன்றவைகளை பரலோக சுகங்கள் அல்லது போகங்கள் எனக் கூறலாம்.

தியானப் பயிற்சி போன்றவைகளில் ஏற்படும் பரவசநிலைகள் போன்றவையும் கூட மனோ அம்சமானவையே.

நம்முடைய அனுபவங்கள் சிலவற்றை மன அனுபவங்கள் எனப் பிரித்து நாம் கூறினாலுங் கூட

அவை நமது உடலிலுள்ள நரம்பு மண்டலத்தின் உதவியோடு தான் வெளிப்படுகின்றன.

இருந்த போதிலும் அவற்றை மனோ அனுபவங்கள் என பிரித்துக் கூறுவதிலும் தவறில்லை.

மொத்தத்தில்

இன்பத்தின் மீது -போகத்தின் மீது ஏற்படும் விருப்பத்தின் காரணமாகவே

ஆற்றினைப் போல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் அனுபவங்களின் போக்கில் - ஓட்டத்தில்

ஒரு தடங்கலை ஏற்படுத்தி விடுகிறோம். போகத்திலிருந்து விலகியிருப்பது தான் சரியானது

என்று புரிந்து கொள்வதே விவேகம் ஆகும்.

அதன் மூலம் போகத்திலிருந்து விலகியிருக்கும்

வைராக்கிய நிலை செயல்படுகிறது.

எதையும் தேர்ந்தெடுத்து அதில் தங்கி இருக்காத விடுதலை என்னும் முக்தி நிலை செயல்படுகிறது.

விவேகம் என்பதும், விடுதலை என்பதும் முக்தி என்பதும் ஒரே நிலையைத் தான் குறிப்பிடுகின்றது.

நம்முடைய மனோ அனுபவங்கள் யாவும் ஒரு ஆற்றைப் போல்

தடங்கலில்லாமல், பிரவாகமாகப்

பிரவகிப்பதையே குறிக்கின்றது.

வைராக்கிய நிலை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மன உணர்ச்சி அல்ல.

ஒரு குறிப்பிட்ட மனோ அனுபவம் அல்ல.

அது எல்லா மன உணர்ச்சிகளும்,

எல்லா மனோ அனுபவங்களும் ஓர் ஆற்றைப் போல் பிரவாகமாகப்

பிரவகிப்பதுவே ஆகும்.

இதுதான் விடுதலை; இது தான் முக்தி.

இதற்குக் காரணமான விவேகம் என்பது தான் ஞானம்.

ஞானம் என்பதும், விவேகம் என்பதும் ஒன்றே.

வைராக்கியம் என்பதும், முக்தி என்பதும் ஒன்றே.

இதற்கு அன்னியமாக ஏதோ ஒரு வினோதமான ஞானத்தையோ, முக்தியையோ தேடுவது என்பது

நடைமுறை உண்மை அல்ல. முக்தி என்பது நமது

444— 3. 4. விவேகமும் வைராக்கியமும்
இயற்கையான நிலை. அதை அடையத் தேவையில்லை.

முக்தி நிலையைப் புரிந்து கொண்டு அதற்கு
எந்தவொரு இடையூறும் செய்யாமலிருப்பது மட்டுமே
போதும்.

*

5. ஜீவன் முக்தி

ஆன்மிக உலகின் இலட்சியம் முக்தி என்று கூறப்படுகிறது.

முக்தி என்பது மோட்சம், விடுதலை எனவும் கூறப்படுகிறது.

சம்சாரம் என்னும் உலக விவகாரங்களிலிருந்து - மனத்துயரங்களிலிருந்து விடுபடுவதையே முக்தி அல்லது விடுதலை என்று கூறுகிறோம்.

இதற்கு நமது வேதாந்தம் கூறும் வழிமுறை என்னவென்றால்

நாம் நம்மை ஆன்மா என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அப்படி நம்மை ஆன்மாவாக எடுத்துக் கொள்ளும் போது நாம் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட்டு விடுகிறோம்.

நம்மை அனாத்மாவாக - உடலாகவும், மனதாகவும் எடுத்துக் கொள்ளும் போது தான்

நாம் பாதிக்கப்பட்டதாக நாம் உணர்கிறோம்.

இப்படி ஒரு விளம்பரத்தைக் காட்டுவார்கள்.

ஒருவர் நம்மை நோக்கி வாளியொன்றில் தண்ணீரை வீசி அடிப்பதைப்போல் காட்டுவார்கள்.

தண்ணீர் நம்மீது பட்டு நம்மைக் குளிப்பாட்டிவிடுமோ என்று நினைக்கும்போது நமக்கும் தண்ணீருக்கும் இடையில்

இருப்பதுதெரியாமல் இருந்து கொண்டிருக்கும் கண்ணாடியால் ஆன தடுப்புச் சுவர் அந்த தண்ணீர் அனைத்தையும் தடுப்பதாகக் காட்டுவார்கள்.

இப்படி நமது நிஜ சொரூபமான ஆன்மாவுக்கு எந்தப்பாதிப்பும் கிடையாது என நாம் உணரும் போது.

நமக்கு ஏற்படும் மனப்பாதிப்புகளுக்கு நாம் பொறுப்பு ஏற்காமல்

அந்தப் பாதிப்புகளிலிருந்து விடுபட்டு விடுகிறோம்.

நமக்கு எந்தப் பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை என்ற நிம்மதியை அடைந்து விடுகிறோம்.

இதுவே சம்சாரத்திலிருந்து விடுபடுவதாகவும், விடுதலை என்றும் கூறப்படுகிறது.

ஆனால் நாம் தான் ஆன்மா என்பதை நம்மால் உணர்ந்து அறியமுடியாது என்பதைப் பார்த்தோம்.

நாம் ஆன்மாவாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்று புத்தி பூர்வமாக மட்டுமே அனுமானித்துக் கொள்ள

தீர்மானம் செய்து கொள்ள மட்டுமே முடியும் என்பதையும் பார்த்தோம்.

இப்படி புத்தி பூர்வமாக நாம் எடுக்கும் முடிவு எந்த அளவுக்கு நமக்கு பயன்படுகிறது?

நம்முடைய பிரச்சினை என்பது

நம்முடைய சம்சாரம் என்பது நம்முடைய மனோ அனுபவங்களே.

நம்முடைய மனோ அனுபவங்கள் பிரச்சினைக்குரியதாக - நம்மைத் துன்பப்படுத்து பவைகளாக இருக்கும்போது மட்டும் தான்.

பிரச்சினைகள் அனைத்தும் பிரச்சினைகளாக உள்ளன.

ஒருவர் நம்மிடம் அநாகரீகமாக நடந்து கொண்டார் என்னால்

அதனால் நம் மனம் வருத்தமடைந்தால் மட்டுமே அந்த நிகழ்வு பிரச்சினைக்குரிய தான ஒன்னாகும்.

நம் மனம் பாதிக்கப்படாத பட்சத்தில் எதுவும் நமக்குப் பிரச்சினை இல்லை.

புறத்தில் நிகழும் நிகழ்வு, பிரச்சினைக்குரிய நிகழ்வாக இருந்த போதிலும்

மனதில் அது ஒரு துயரத்தை ஏற்படுத்தாத பட்சத்தில் அது ஒரு பிரச்சினையாகவே கருதப்படாது.

முக்தி - விடுதலை என்பதும் மனம் சார்ந்த ஒன்றே தவிர

புறம் சார்ந்த ஒன்று அல்ல.

மனதில் ஏற்படும் முக்தி என்பது என்ன?

ஜீவன் எனப்படும் நாம் சம்சாரம் என்னும்

கட்டுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பது எதனைக் குறிக்கிறது?

நம்முடைய மனோரீதியான பிரச்சினைகளில் ஜீவன் என்பது எது? ஜீவனுடைய முக்தி என்பது எது?

நாம் துயரத்திலிருக்கிறோம்;

அல்லது பயத்திலிருக்கிறோம்.

இது நம்மைப் பாதிக்கிறது. அதிலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்று நினைக்கிறோம்.

அப்படி விடுபடமுடிந்தால் அது தான் நாம் விடுதலை அடைந்து விட்டதாக அர்த்தமா?

ஜீவனாகிய நாம், நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள துயரத்திலிருந்து - சம்சாரத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமா?

நமக்குள் ஜீவன் என்பது எது? சம்சாரம் என்பது எது?

நம் சிந்தனையின் - **Thought** - ன் உதவியோடு எல்லாவற்றையும் பிரித்துப் பார்ப்பதாகப் பார்த்தோம்.

நாம் ஒரு மரத்தைப் பார்ப்போமாயின் நாம் வேறு நாம் பார்க்கும் மரம் வேறு என்று பிரித்துக் காட்டுவது தான் நமது சிந்தனை.

நம்மைக் காட்டுவதற்கென தனியே ஒரு சிந்தனையும், மரத்தைக் காட்டுவதற்கென ஒரு சிந்தனையும் கிடையாது.

ஒரேயொரு சிந்தனையே தனக்குள் இரண்டையும் காட்டுகிறது. நம்மையும் காட்டுகிறது; நாம் காணும் பொருளையும் காட்டுகிறது.

இதுபோல் இன்பம் அல்லது துன்பம் என ஏதாவது ஓர் அனுபவம் ஏற்படும் போதும்

நமது சிந்தனை இப்படி தான் ஒரு பிரிவினையை ஏற்படுத்துகிறது.

அனுபவம் எனும் ஓர் அம்சத்தையும் அனுபவிப்பவன் என்னொரு அம்சத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது.

ஏற்படுவதோ ஒரே ஒரு அனுபவம் மட்டுமே. அது இன்பமாக இருக்கலாம் அல்லது துன்பமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் அது நினைவின் வழியாக அறியப்படும் போது

அனுபவிப்பவனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவமாக மாறிவிடுகிறது.

பிறகு என்ன ஆகிறது?

அந்த அனுபவிப்பவன் உயிர் பெற்றுவிடுகிறான். அனுபவங்களிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்று கோறுகிறான்.

உண்மையில் அனுபவங்கள் அனைத்தும் கணந்தோறும் புதுப்புது அனுபவங்களாகவே ஏற்படுகின்றன.

நினைவுகள் அனைத்தும் கணந்தோறும் புதுப்புது நினைவுகளாகவே ஏற்படுகின்றன.

ஆனால் நிரந்தரமாக ஏதோ ஒருவர் இருந்து கொண்டிருப்பதைப் போன்று ஒரு பிரம்மை மட்டும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

அந்த அனுபவிப்பவன், தனது அனுபவத்தைச் சீரமைக்கும் பொறுப்பைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் தோறும்

அவன் பலம் பெற்றுவிடுகிறான்.

அனுபவங்கள் அனைத்தும் தானாச் வந்து தானாகவே மறைந்து விடுகின்றன; அவை சம்பந்தமாக நமக்கு எந்த வேலையும் கிடையாது.

இதனை நாம் புரிந்து கொண்டாலும் கூட

அனுபவத்தோடு தொடர்புடைய அனுபவிப்பவன்

அனுபவங்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுக்கும் பொறுப்பையாவது எடுத்துக் கொள்கிறான்.

பல பஸ்களில் இரண்டு வாசல்கள் இருக்கும்.

பின் வாசல் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு முன் வாசல் வழியாக வெளியே இறங்க முயற்சி செய்தோமானால் என்ன ஆகும்?

ஜீவன் தன்னுடைய சம்சாரத்திலிருந்து - தன்னுடைய துயரங்களிலிருந்து விடுபட நினைத்தால்

அது இப்படி தான் இருக்கும்.

அனுபவிப்பவன் என்பதும் அனுபவத்தின் ஓர் அம்சமே

ஆனால் அனுபவத்துக்கு அன்னியமாக அனுபவிப்பவன் என்று ஒருவர் நிரந்தரமாக இருப்பது போன்ற பிரம்மை நம் எல்லோருக்கும் உள்ளது.

ஜீவன் என நாம் உணர்ந்து அறிவது இந்த

அனுபவிப்பனை மட்டுமே.

அனுபவிப்பவன் என்ற இந்த அனுபவத்தை மட்டுமே.

உண்மையில் தோன்றி மறையும் அனுபவம் மட்டுமே உள்ளது.

அது தான் அனுபவமாகவும் உள்ளது. ஜீவனாகவும் உள்ளது.

“ நாம் துயரத்திலிருந்தும், பயத்திலிருந்தும் விடுபட வேண்டும்” என்னால் அது நியாயமாகத் தெரிகிறது.

“ நாம் ஜீவனிலிருந்து விடுபட வேண்டும் ” என்று கூறினால் அது அபத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

ஆனால் உண்மையான விடுதலை இப்படி தான் ஏற்படுகின்றது.

ஜீவன் சம்சாரத்திலிருந்து விடுபடுவது ஜீவன் முக்தி அல்ல.

ஜீவனே ஜீவனிலிருந்து விடுபடுவதுதான் ஜீவன் முக்தி

ஜீவனிலிருந்து விடுபட என்ன செய்ய வேண்டும்?

எதைச் செய்தாலும் விடுதலை ஏற்படாது.

எதைச் செய்தாலும் பொறுப்பு ஏற்பட்டு விடும்; சுமை ஏற்பட்டு விடும் ; எதிர்காலம் ஏற்பட்டுவிடும்.

பந்தம் ஏற்பட்டு விடும்

சம்சாரம் ஏற்பட்டுவிடும்

பந்தம், சம்சாரத்திலிருந்து விடுபட நினைப்பதால்
விடுபட நினைக்கும் ஜீவன் பலம்
பெற்றுவிடுகிறான்.

ஜீவனையும் விடுவிக்க வேண்டும் என்று
நினைக்கும் போதும்

அதனை விடுவிக்கநினைக்கும் இன்றுமொரு ஜீவன்
உருவாகி விடுகிறான்.

பொறுப்புகள் தாம் ஜீவனை உருவாக்குகின்றன,
பொறுப்புகள் தாம், எதிர்காலத்தையும் பந்தத்தையும்
உருவாக்குகின்றன.

பொறுப்புகள் இருக்கும் தோரும் ஜீவன் என்ற
கட்டு பந்தம் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கும்.

பொறுப்பற்ற தன்மை மட்டுமே ஜீவனுக்கு
விடுதலை கொடுக்கிறது.

பொறுப்பற்ற தன்மை மட்டுமே ஜீவனுடைய
பந்தங்களை - கட்டுகளை நீக்குகின்றது.

நாம் எப்போது பொறுப்பை எடுத்துக்
கொள்கிறோம்?

நமக்கு எதுவாவது தேவைப்பட்டால் மட்டுமே

அதனை சாதிப்பதற்கான பொறுப்பை எடுத்துக்
கொள்கிறோம்.

நமக்கு என்ன தேவை?

நாம் விரும்புவது நமக்குக் கிடைக்க வேண்டும்

அல்லது

நாம் விரும்பாதது நம்மை விட்டுப் போய்விட வேண்டும்.

இன்பத்தை வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம்; துன்பத்தை அப்புறப்படுத்த விரும்புகிறோம்.

- இதுதான் நமக்குத் தேவை.

இந்தத் தேவையை நோக்கி தான்

நாம் பொறுப்புகளை எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

பொறுப்புகள் இருக்கும் தோறும் ஜீவன் பலம் பெருகிறோன்

- ஜீவன் என்னும் கட்டு பலம் பெறுகிறது.

பொறுப்புகள் அனைத்தும் மறையும் போது ஜீவனுடைய கட்டுகளும் தளர்வடைகின்றன.

கட்டுகளின் இறுக்கம் தளர்வடைந்த நிலையில் ஜீவனும் விடுபடுகிறேன்.

விடுதலை அடைகிறோன்.

முக்தியடைகிறோன்

பொறுப்பற்ற நிலையை நாம் எவ்வாறு அடைவது.

பொறுப்பற்றநிலையை அடைய விரும்புவதும் பொறுப்பையே ஏற்படுத்துகிறது.

ஆகவே, நமது விருப்பத்தாலும், முயற்சியாலும் இது சாத்தியமாவது இல்லை.

விருப்பத்தாலும் முயற்சியாலும் சாத்தியமாகாத ஒன்று

பிறகு எப்படிதான் சாத்தியமாகிறது?

அது எப்படி சாத்தியமாகிறது என்பதை இன்னுமொரு கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்போம்.

எந்தப் பொறுப்பும் இல்லாதவர் எப்படி இருப்பார்? எப்படிச் செயல்படுவார்?

பொறுப்பையே எடுத்துக் கொள்ளாத சோம்பேறியைக் கற்பனை செய்து கொள்ளாதீர்கள்.

பொறுப்பான ஒருவர் , பொறுப்புக்களையெல்லாம் விட்டு விட்டால் எப்படி இருப்பார்?

மாலையில் நாம் வாக்கிங்போவதாக வைத்துக் கொள்வோம். போக்குவரத்துகள் குறைவான தெருக்கள் சிலவற்றின் வழியாக நடந்து செல்வது தான் நமக்கு வழக்கம்.

அப்படி ஒரு நாள் வாக்கிங் செல்கிறோம்.

நாம் வழக்கமாகச் செல்லும் தெருவில் உள்ள டெய்லர் கடையில், நாம் போகும் போது ஒரு துணியைக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு உள்ளது.

வழக்கமாக அந்தத் தெரு நடமாட்டமில்லாமல் காலியாகக் கிடக்கும். ஆனால் நாம் போகும் அந்த நாளில் நாம் தெருவுக்குள் நுழைய முடியாதபடி ரோட்டை ஒரு பகுதியில் தோண்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

டெய்லர் கடைக்கு நாம் போக வேண்டுமானால் வேறு தெருவின் வழியாகத்தான் சுற்றிவர வேண்டும். அதனால் துணியைக் கொடுப்பது அன்று ஒரு வேலையாக ஆகிவிட்டது.

இந்த உதாரணத்தையே வேறுவிதமாகப்

பார்ப்போம். இப்படித் தான் நாம் வாக்கிங் செல்கிறோம். வழக்கமான பாதையிலேயே செல்கிறோம். ஆனால் போடும் வழியில் நமக்கு எந்த வேலையும் கொடுப்பது போன்ற எந்த வேலையும் கிடையாது.

நாம் போகும் வழக்கமான தெரு ஒன்றில் பாதையை மறித்து தோண்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள். நாம் அந்தத் போட்டிருக்கிறோர்கள். நாம் அந்தத் தெருவுக்குள் நுழைந்தாக வேண்டும். என்ற கட்டாயம் எதுவும் நமக்கு இல்லை. ஆகவே நாம் அந்தத் தெருவை விட்டுவிட்டு வேறு தெருவின் வழியாக வாக்கியங்கைத் தொடருகிறோம்.

முதலாவது உதாரணத்தில் பொறுப்பு இருக்கிறது. அதை நிறைவேற்றுவதில் ஏற்படும் இடையூறு நமக்கு சிரமத்தைக் கொடுக்கின்றது.

இரண்டாவது உதாரணத்தில் நமக்கு எந்தப் பொறுப்பும் கிடையாது. அதனால் நமது செயலில் ஒரு சுதந்திரம் இருக்கிறது. அந்தத் தெரு சரி இல்லையென்னால் அடுத்த தெரு என சுலபமாக அதனை நாம்மால் எடுத்துக் கொள்ள முடிகிறது.

பொறுப்புகள் இல்லாத நிலையில் நாம் ஒருவித சுதந்திரத்தை உணர்கிறோம்.

இப்படி

பொறுப்புகள் எதனையும் எடுக்காத ஜீவன் -நாம்

“நாம் எப்படியும் இருந்து கொள்ளலாம்” என்ற ஒரு சுதந்திரத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது.

சுதந்திரமடைந்த ‘நான்’ என்னும் ஜீவனும் ஒரு பிரவாகமாக மாறி விடுகிறது.

அனுபவங்களை எப்படி பிரவாகமாகச் செல்ல
அனுமதித்தோமோ

அப்படி அனுபவிப்பவனாகிய ஜீவனையும்

பிரவாகமாக விட்டு விடுகிறோம்.

இந்த

ஜீவன் பிரவாகமாவது தான் ஜீவன் முக்தி.

இந்த ஜீவன் முக்தி எவ்வாறு சாத்தியமாகிறது?

இந்த ஜீவன் தன்னை சச்சிதானந்த சொரூபமாகக்
கருதுமேயானால்

அது எந்தப் பொறுப்பையும் எடுத்துக்
கொள்ளாமல் இருந்து விடுகிறது.

சாஸ்திரங்கள் கொடுக்கும் விளக்கத்தின்
உண்மையையும், நியாயத்தையும் நம்பி,

தன்னை ஆத்மாவாக விசுவாகித்துக் கொள்வதால்

நமது ஜீவன் சுதந்திரமடைந்து விடுகிறது.

ஜீவனாக செயல்படும் நம் மனது,

தனக்குத் தெரிந்த மொழியில் தன்னை
சச்சிதானந்த சொரூபமாக எடுத்துக் கொண்டால்
போதுமானது.

மொத்தத்தில்,

நம் மன இயக்கத்தின் மையமான பகுதி

அனுபவிப்பவன் என்ற மையப்பகுதி

ஜீவன் என்ற மையப்பகுதி

- சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டும்

- சுதந்திரப் பிரவாகமாக இயங்க வேண்டும்

அல்லது

சாஸ்திரங்களின் அணுகு முறைப்படி 'நான்' என்னும் இந்த ஜீவனை

-குணங்களுடனும், விவகாகங்களுடலும் கூடிய இந்த ஜீவனை

அனாத்மா என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அனாத்மாவின் இந்தத் தன்மை கயிற்றில் தோன்றிய பாம்பின் தோற்றமே

- ஒரு நிழலே

என எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்

நிழல் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும் என

அந்த நிழலுக்கு

- "நான்" என்ற அந்த நிழலுக்கு

முழுச் சுதந்திரம் வழங்கி விட வேண்டும்.

நாள் என்ற இந்த ஜீவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் இயங்கி விட்டுப் போகட்டும் என்ற

எந்தப் பொறுப்பும்

- எந்த வேலையும்

இல்லாமல் இருந்து விட வேண்டும்.

- சும்மா இருந்து விட வேண்டும்.

அக உணர்ச்சிகளைப் பொருத்த அளவில், அக அனுபவங்களிப் பொருத்த அளவில்

நாம் எந்த வேலையும் இல்லாமல் இருந்து விடலாம்.

புறச் செயல்களைப் பொருத்த அளவில் நாம் எந்த வேலையும் இல்லாமல்

- எந்தப் பொறுப்பும் இல்லாமல்

சும்மா இருந்துவிட முடியுமா?

அக உணர்ச்சிகளைப் பொருத்த உணர்ச்சிகளில் - அனுபவங்களில் உயர்ந்தவை தாழ்ந்தவை கிடையாது.

அவை அனைத்தும் நிழல் போன்ற அம்சங்களே. தோன்றிய மறையும் உண்மையற்ற தோற்றங்களே.

அவற்றை நாம் எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை.

அவை அனைத்தும் தரமாக வந்துதாமாக மறைந்து விடுகின்றன.

ஆனால் புறச் செயல்கள் அப்படியில்லை. அவை வெறும் தோற்றமல்ல.

- அக உணர்ச்சிகளைப் போன்ற தற்காலிகத் தோற்றமல்ல.

அவை அனைத்தும் உண்மையானவை.

நாம் காணும் மனிதர்களும், மரங்களும் நிஜமானவை. உண்மையானவை ; உயிருள்ளவை.

அக நிகழ்வுகள் அனைத்தும் தோற்றமே . நிழல்களே.

புற நிகழ்வுகள் அனைத்தும் நிஜமானவை ;
உண்மையானவை.

அகநிகழ்வுகள் அனைத்தும் தாமாக மாறக்
கூடியவை ; அங்கு நமக்கு எந்த வேலையும் கிடையாது.

ஆனால் புற நிகழ்வுகள் அப்படி அல்ல. அவை
தோன்றி மறையக் கூடிய தற்காலிக தோற்றமல்ல.

அகத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளும்,
நிகழ்வுகளும்,

கயிற்றில் தோற்றமளிக்கும் பாம்பைப் போன்றது
இல்லாத ஒன்று. வெளிச்சம் வந்தால் இல்லாமல்
போய்விடும்.

ஆனால் புறத்தில் நாம் ஒரு பாம்பைப்
பார்த்தேமானால் அது வெறும் தோற்றமில்லை
வெளிச்சம் இருந்தால் பாம்பின் காட்சி மேலும்
தெளிவாகத் தெரியும்.

புறத்தில் தெரியும் இந்தப் பாம்பை நாம் ஏதாவது
செய்து அப்புறப்படுத்தினால் அது அங்கிருந்து போகும்.

ஏனெனில் அது வெறும் தோற்றம் அன்று; அது
உண்மையானது.

இனி இதன் அடுத்த கட்டத்துக்கு வருவோம்.

நமக்கு பயமோ , வருத்தமே ஏற்படுகிறது.

அடுத்து நாம் என்ன செய்கிறோம்?

நமக்கு பயமோ, வருத்தமோ ஏற்பட்டதாக
உணர்கிறோம்.

அந்த பயமும், வருத்தமும் நமக்கு பிடிக்கவில்லை என்று உணர்கிறோம்.

அவற்றிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என விரும்புகின்றோம்.

பயமோ, வருத்தமோ ஏற்படுவது முதல் நிலை அனுபவமாக உள்ளது.

அந்த உணர்ச்சிகள் “எனக்கு ஏற்பட்டவை” என்பது இரண்டாம் நிலை அனுபவமாக உள்ளது.

பயமும், வருத்தமும் முதல் நிலை.

நான் என்பது இரண்டாம் நிலை.

பயம் என்பது அனுபவமாக இருக்கிறது.

நான் என்பது அனுபவிப்பவனாக இருக்கிறது.

அனுபவம் என்பது முதல் நிலை.

அனுபவிப்பவன் என்பது இரண்டாம் நிலை.

இதை சற்று மனதில் பதிய வைத்துக் கொள்ளுங்கள்

இனி அடுத்ததைப் பார்ப்போம்.

இப்போது நான் உண்மையிலேயே ஒரு பாம்பைப் பார்க்கிறேன்

இது புறக் காட்சி

இது ஒரு புற நிகழ்வு

இங்கு பாம்பு என்பது முதல் நிலை.

அதைப் பார்க்கும் நான் என்பது இரண்டாம் நிலை.

நான் பாம்பைப் பார்க்கலாம், மரத்தைப் பார்க்கலாம் அல்லது மாலையைப் பார்க்கலாம்.

நான் எவற்றையெல்லாம் பார்க்கிறேனோ அவற்றை யெல்லாம் நாம் முதல் நிலையாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

அவற்றைப் பார்க்கும் நம்மை இரண்டாம் நிலையாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

இப்போது அக நிகழ்வையும் புற நிகழ்வையும் இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

அகமாயினும் சரி, புறமாயினும் சரி,

நான் என ஓர் அம்சம் ஏதாவது ஒன்றுடன் தொடர்பு கொள்கிறது.

நான் என்பது, நம்முடைய அகக் காட்சியைப் பொருத்த வரையிலும்

அனுபவிப்பவனாக இருக்கிறது.

எனக்கு ஏற்பட்ட பயமாக அல்லது துயரமாக எனது அக அனுபவங்களை நான் அனுபவிக்கிறேன்

இந்த அனுபவிப்பவனாகிய நான் அகத்தைப் பொருத்த வரையில் இரண்டாம் நிலை அனுபவமாக உள்ளது.

புறத்தைப் பொருத்த வரையிலும் கூட இந்த நான் இரண்டாம் நிலையாகத் தான் உள்ளது.

புறத்தைப் பொருத்த வரையிலும் இந்தவி இரண்டாம் நிலையான நான்

பாம்பைப் பார்ப்பவனாகவோ,

பாம்பை விரட்டு பவனாகவோ உள்ளது.

-செயல் படுபவனாக உள்ளது.

அகத்தில்

அனுபவிப்பவனாக உள்ளது.

புறத்தில் “செய்பவனாக” உள்ளது.

அகத்தில் உள்ள அனுபவங்களும், அந்த அனுபவங்களை அனுபவிப்பவனும்

-ஒரு மனோ அனுபவமே.

- தோன்றி மறையும் தற்காலிக மனோ இயக்கமே.

புறத்தில் செயல்படும் இந்த “செய்பவன்” யார்?

பாம்பு எப்படி உண்மையோ, அப்படி பாம்பைப் பார்த்தவனும், பாம்பைத் துரத்து பவனாமாகிய

- இந்த செய்பவனாம் உண்மையிலேயே உள்ளவனா?

நான் என்னும் அனுபவம், அது அனுபவிப்பவனாக ஏற்பட்டாலும் சரி

அல்லது செய்பவனாக ஏற்பட்டாலும் சரி,

இரண்டும் மனோ அனுபவமே

மனோ அம்சமே

நிழல் அம்சமே

இந்த நான் என்னும் ஜீவன் அகத்தோடு தொடர்பு கொண்டாலும் சரி

அல்லது புறத்தோடு தொடர்பு கொண்டாலும் சரி

அவன் மனதால் உருவான ஒரு தற்காலிகத் தோற்றமே.

நம் நினைவுகளால் வடிமைக்கப்பட்ட ஒரு நிழல்தோற்றமே.

நான் எனும் இந்த ஜீவன் அகத்தைச் சீரமைக்கும் பொறுப்பு எதுவும் இல்லாதவன்.

ஆகவே அகத்தைப் பொருத்த வரையிலும்

அவன் பொறுப்பற்றவன்.

அவன் பொறுப்புகள் எவையும் இல்லாத நிலையில்

அவனுடைய அனுபவங்கள் அனைத்தும் பிரவாகமாக ஓடி மறைந்து விடுகின்றன.

அனுபவிப்பவனாகிய அவனும் பிரவாகத்துடன் கலந்து ஓடி மறைந்து விடுகிறான்.

ஆனால் இந்த புறத்தைப் பொருத்த வரையிலும் அவனுடைய நிலை என்ன?

புறத்தைப் பொருத்த அளவில் இந்த ஜீவனுக்கு பொறுப்பு உள்ளது.

- செயல்கள் உள்ளன.

செயல்புரிந்து தான் அவன் செயல்களைச் சீரமைக்க முடியும்.

செயல்கள் எவையும் தாமாக சரியாகாது. சரி செய்தால் தான் சரியாகும்.

செயல்கள் முதல்நிலையாக உள்ளன.

செயல்களைச் “செய்பவன் என்னும் நான்

”இரண்டாம் நிலையான உள்ளான்.

அகத்தைப் பொருத்த அளவில்

அனுபவம் முதல் நிலையாக உள்ளது.

அனுபவிப்பவன் எனும் நான் இரண்டாம் நிலையாக உள்ளது.

அகத்தோடு சேர்ந்த “அனுபவிப்பவனும்”

புறத்தோடு சேர்ந்த “செய்பவனும்” வேறுவேனா?

- அல்லது ஒருவரா?

இருவரும் ஒருவரே

அவர் அகத்தோடு தொடர்பு கொண்டு
“அனுபவிப்பவன்” என்ற பெயரோடு இருந்தாலும் சரி

அல்லது புறத்தோடு தொடர்பு கொண்டு
“செய்பவன்” என்ற பெயரோடு இருந்தாலும் சரி.

-இருவரும் ஒருவரே.

ஜீவன் என்பது மனோ அம்சமே.

நான் என்பது மனோ அம்சமே.

நமக்கு பயம் ஏற்படும் போது நாம் பாதிக்கப்பட்டதாக உணர்ச்சிறோம். துயரம் ஏற்படும் போது பாதிக்கப்பட்டதாக உணர்கிறோம்.

இதுபோல் நமக்குப் பிடிக்காத நிகழ்ச்சிகள் நடந்தால் நாம் பாதிக்கப்பட்டதாக உணர்கிறோம். நமது கருத்துகளுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தால் நாம் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக உணர்கிறோம்.

பாதிக்கப்படுவதாக உள்ள இந்த நபர் தான் ஜீவன்.

இந்த ஜீவன் தான் முக்தி அடைய வேண்டும்.

பாதிக்கப்படும் இவர் தான் விடுதலை அடைய வேண்டும்.

அவரை நிர்வாகம் செய்யும் பொறுப்பு எதனையும்

அவர் எடுத்துக் கொள்ளாமல்

அவரைச் சுதந்திரமாக விட்டு விட்டால் போதும்.

அவர் தாமாகவே விடுதலை அடைந்து விடுவார்.

தாமாகவே அவர்முக்தி அடைந்து விடுவார்.

புறத்தைச் சீரமைப்பதற்காக அவர் தன்னை நிலை நிறுத்தத் தேவையில்லை.

தனக்கு முக்கியத்துவமளிக்காமல், தன்னைச் சுதந்திரமாக விட்டு விடுவதே

ஜீவனுக்கும் நல்லது

அவர் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் செயலுக்கும் நல்லது.

நாம் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் புறச் சூழ்நிலையானது.

பிரச்சினைக்குரிய ஒன்னா இருக்கலாம்.

அந்தப் பிரச்சினையும் கூட தீர்வு பெறாமல்

அப்படியே கூட இருந்து கொண்டிருக்கலாம்.

ஆனால் அந்தப் பிரச்சினையோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கும்

இந்த ஜீவன் உண்மையான தன்று.

இது கணந்தோறும் புதிது புதிதாக ஏற்படும் மனோ அம்சமே.

அனாத்மாவின் அம்சமே.

- நிரந்தரமற்ற மனோ அம்சமே

இந்த ஜீவன் கணந்தோறும் மாறிக் கொண்டிருப்பது தான்

அதற்கான விடுதலை.

அது அப்படிதான் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த ஜீவனை இழப்பது தான் “தன்னை இழந்த நலம்” என்று சாஸ்திரங்கள் விவரிக்கின்றன.

அகத்தைப் பொருத்த வரையில் இந்த ஜீவன் வெற்றி வீரனாக இருப்பது தான் தவறு.

அது எப்போதும் தன்னை இழந்திடவே தயராக இருக்க வேண்டும்.

அகத்தைப் பொருத்த அளவில் தோல்வி தான் வெற்றி.

தன்னை இழந்தல் தான் வெற்றி.

ஜீவன் ஒரு பிரவாகமாக இருப்பது தான் வெற்றி.

நிரந்தரத்தான் தன்மையை விட்டு விட்டு விடுதலை அடைவது தான் வெற்றி.

முக்கி அடைவது தான் வெற்றி.

ஜீவன் இப்படி முக்தியடைந்தால்,

அதுபுறத்தில் செய்ய வேண்டிய செயல்கள் பாதிக்கப்பட்டு விடுமா?

“செய்பவன்” இப்படி முக்தியமைந்துவிட்டால்
அவன் செய்ய வேண்டிய புறச் செயல்கள்
பாதிக்கப்பட்டுவிடுமா?

உண்மையில் ‘செய்பவன்’ முக்தி யடைந்திடும்
நிலையில் தான்

அவன் சம்பந்தப்பட்ட புறச் செயல்கள்.

செம்மையாகச் செய்து முடிக்கப்படுகின்றன.

சுதந்திரமடைந்த மனது தான் செயல்களுக்கும்
உதவியாக இருக்கின்றது.

ஜீவனானது முக்தியை அடைவதற்கு அந்த ஜீவன்
தான் தன்னைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அது தன்னை ஆன்மா என்று புரிந்து
கொண்டாலும் சரி,

அல்லது அனாத்மா என்னு புரிந்து கொண்டாலும்
சரி

ஏதாவது ஒன்னாகத் தன்னைப் புரிந்து கொள்ள
வேண்டும்.

இப்படியா அப்படியோ என்று தடுமாறினால்
முக்தியும் பாதிக்கப்பட்டு விடும்.

ஜீவன், தான் கண்டு பிடித்ததில் விசுவாசம் பெற்ற
நிலையில்

ஜீவன் முக்தியும் சாத்தியமாகிறது.

6. சத்யம் வத; தர்மம் சர

தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றை யெல்லாம் தெரிந்து கொண்டாயிற்று. புரிய வேண்டியதை எல்லாம் புரிந்து கொண்டாயிற்று.

இனி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தான் தைத்திரிய உபநிஷதம் கூறுகிறது.

உண்மையைப் பேசுங்கள்; (சத்யம் வத)

தர்ம வழியில் செல்லுங்கள் (தர்மம் சர)

- இவை தான் நாம் செய்ய வேண்டியது.

உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதும். அங்கு செயல்பட எதுவுமே இல்லை. நாம் தெரிந்து கொண்ட உண்மையை நம்மோடு மட்டும் வைத்துக் கொள்ளத் தேவையில்லை. நாமும் தெரிந்து கொண்டு அதனை மற்றவர்களுக்கும் தெரிவிக்கலாம்.

நாம் என்ன உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்? நாம் என்ன உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டோம்?

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதத்தின் சாந்தி மந்திரம் இவ்வாறு கூறுகிறது;

“ஓம் பூர்ணமத பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணமுதச்யதே
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமே வாவசிஸ்யதே.

ஓம் சாந்தி ... சாந்தி ... சாந்தி ...”

இதன் பொருள் என்ன?

“இறைவன் முழுமையானவர் - உண்மை முழுமையானது. இந்த உலகம் முழுமையானது. அந்த முழுமையிலிருந்தே இந்த முழுமை தோன்றியுள்ளது. முழுமையிலிருந்து முழுமை வெளிப்பட்ட பிறகும். முழுமை தான் மீதமாகவும் எஞ்சியுள்ளது. அமைதி. அமைதி. அமைதி.”

- இதுதான் அதனுடைய பொருள்.

நாம் இந்த உலகத்தோடும், உலகத்து நிகழ்வுகளோடும் தொடர்பு கொள்கிறோம்.

அவற்றை நமக்குள் நம்முடைய அக அனுபவமாக்கினால் மட்டுமே அவற்றை நம்மால் அனுபவிக்க முடியும்.

நெருப்பு வேறு; தண்ணீர் வேறு.

இரண்டும் எதிர் எதிரான தன்மை உடையவை. ஆனால் இரண்டையுமே நாம் நமது கைகளால் தொட்டு இரண்டு விதமாக அறிகிறோம்.

நாம் இரண்டு விதமாக அறிவதால் நமக்கு இரண்டு விதமான தன்மையுள்ள கைகள் உள்ளன என்று பொருள் அல்ல.

கை ஒன்று தான். ஆனால் அறியப்படும் அம்சம் தான் வேறு. அவ்வாறு வேறுபடுத்தி அறிவதன் நோக்கம்?

வெளியே நாம் தொடர்பு கொள்ளும் பொருளை வேறுபடுத்தி அறிவது தான் நோக்கம்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் நம்முடைய அக அனுபவங்கள் அனைத்தும் நம்முடைய முதல் நிலையான சித் அம்சத்தினால் மட்டுமே சாத்தியமாகிறது.

அகத்தில் நாம் அறிவது அனைத்தும் சித் அம்சத்தின் வெளிப்பாடே.

வெளியே இருக்கும் தண்ணீரைத் தொடுவதால் நமக்குப் பாதகம் எதுவும் இல்லை. ஆனால் நெருப்பைத் தொடுவது அப்படியல்ல. அது நம் கைகளையே பொசுக்கிவிடும்.

ஆகவே நெருப்பிலிருந்து நாம் தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும். நீரைத்தொடாமல் இருக்க வேண்டியதில்லை.

இப்படி ஒன்றை ஏற்றுக்கொண்டு, பிரிதொன்றைப் புறக்கணிக்க வேண்டியது ஏற்பட்டு விடுகிறது.

இதற்கான செயலும் நம்முடைய அகத்திலிருந்தே ஏற்படுகின்றது.

இதனால் தண்ணீரினால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். நெருப்பினால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தைப் புறக்கணிக்கிறோம்.

இப்படி நாம் நமது அகத்தினுள்ளேயே இரண்டு விதமாக செயல்படுகிறோம்.

இதனுடைய நோக்கம் அனைத்தும் நாம் புறப்பொருளை - உலகத்து நிகழ்வுகளை எவ்வாறு எதிர் கொள்வது என்பதற்காக மட்டும்.

நமது கைகளோ, மனதோ இரண்டு விதமாகச் செயல்பட்டுவிட்டதால்

நாம் நமக்குள் இரண்டாகி விடுவதில்லை.

இவையெல்லாம் புற நிகழ்வுகளைச் சீரமைக்கும் நிமித்தமாகவே நமக்குள் ஏற்படும் அக நிகழ்வுகளாகும்.

அக நிகழ்வுகள் அனைத்தும் சித் அம்சத்தின் செயல்பாடு மட்டுமே.

நமக்கு ஏற்படும் அக அனுபவங்கள் அனைத்தும் நமக்குள் ஏற்படும் ஓர் பிரதிபலிப்பு அம்சம் மட்டுமே.

இந்தப் பிரதிபலிப்பை நாம் சீரமைக்கத் தேவையில்லை.

நாம் கண்ணாடியைப் பார்த்து நம்முடைய கலைந்த தலையை வாரிக் கொள்கிறோம்.

கண்ணாடிக்குள் தெரியும் தலைமுடியும் கலைந்து உள்ளது. அந்த பிரதிபலிப்புத் தலையை நாம் வாரிச் சீர்படுத்தத் தேவையில்லை.

கண்ணாடியில் தெரியும் பிரதிபலிப்புகள் அனைத்தும் கண்ணாடி மாத்திரமே. கண்ணாடியில் தெரியும் அனைத்து உருவங்களும் கண்ணாடி மாத்திரமே.

வெளியில் தான் கலைந்த தலையைச் சீரமைக்கவேண்டும். அதற்கு உதவியாக கண்ணாடியில் தெரியும் பிரதிபலிப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

பிரதிபலிப்பு உருவத்துக்கு எந்தச் சீரமைப்பும் தேவையில்லை.

நம் அக உலகில் தோன்றும் இன்ப துன்ப அனுபவங்கள் அனைத்துமே புற உலகத்துக்காக - புற உலகத்து நிகழ்வுகளைச் சீரமைப்பதற்காக மட்டுமே

உருவாகி உள்ளன.

அகச் சீரமைப்பு தேவையே இல்லை.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அனைத்தும் சித் அம்சமே.

அனைத்தும் பூரணமே என எடுத்துக் கொண்டு அமைதியடைவது - சாந்தியடைவது மட்டுமே

அகத்துக்குப் போதும்.

இங்கு புரிந்து கொள்வது மட்டும் போதும்.

உண்மையைப் புரிந்து கொள்வது மட்டும் போதும்.

அகத்தில் இரண்டு இருப்பது போலவும், மாற்றம் தேவைப்படுவது போலவும், குறையுள்ளது போலவும், நிறைவடைய வேண்டும் என்பதுபோலவும்

- ஒரு தோற்றம் உள்ளது.

ஆனால் இது வெறும் தோற்றம் மட்டுமே.

உண்மையில் அனைத்தும் சித் அம்சமே.

- பூரணத்தின் அம்சமே.

பூரணத்திலிருந்து என்ன வெளிப்பட்டாலும், எப்படி வெளிப்பட்டாலும்

பூரணத்தில் எந்தக்குறையும் ஏற்படச் சாத்தியமில்லை.

ஆகவே அகத்தைப் பொறுத்த வரையில் நாம் கலவரமடையத் தேவையில்லை.

-இவ்வாறு நாம் புரிந்து கொண்டு சாந்தியடைவது போதுமானது.

இந்த உண்மையை நமக்குள் உணர்ந்து கொள்ளலாம். அடுத்தவர்களிடமும் பேசிப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம்.

சத்தியம் - உண்மை என்பது

புரிந்து கொள்வதற்காகவும் ஒருவருக்கொருவர் உரையாடிப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காகவும் மட்டுமே உள்ளது.

அகத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் எல்லாம் ஒன்றே; எல்லாம் நன்றே.

இதை நாம் புரிந்து கொள்வோமாக.

இதை நாம் பகிர்ந்து கொள்வோமாக.

அக உலகத்தை இப்படி ஒன்றாகவே எடுத்துக் கொள்வதைப் போல் புற உலகத்தையும் பிரிவற்றதாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா?

நீரையும், நெருப்பையும் தொட்டு விடும் கையை-கையின் அனுபவத்தை ஒன்று என

- ஒரே கையின் அனுபவமென எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

அதற்காக நீரையும், நெருப்பையும் ஒன்று என

எடுத்துக் கொள்ள முடியுமா?

நீரை ஊற்ற வேண்டிய இடத்தில் நெருப்பை அள்ளிப் போட முடியுமா?

நெருப்பைச் சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் நீரைத் தெளிக்கமுடியுமா?

புற உலகம் என்பது வேறுபாடுகள் உள்ளது. அங்கு நல்லது - கெட்டது, சரியானது - தவறானது, தேவையானது - தேவையற்றது, உயர்ந்தது- தாழ்ந்தது

- அனைத்துமே உண்டு.

- பிரிவுகள் அனைத்துமே உண்டு.

அங்கு நல்லதைச் செய்ய வேண்டும் அல்லாததைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

சரியானதைச் செய்யவேண்டும்; அல்லாததைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

புற உலகில் நாம் செயல்பட வேண்டிய வழி முறைக்குப் பெயர்தான் தர்மம்.

தர்மம் என்பது ஒரு ஒழுங்கு முறை.

எல்லா செயல்களுக்கும் அவற்றுக்கென சில ஒழுங்குமுறை உள்ளது.

சத்தியத்தைப் பொறுத்த அளவில்- உண்மையைப் பொறுத்த அளவில்

அதனைப் புரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதும்.

அதனை செயல்படுத்தத் தேவையில்லை.

அங்கு செயல் எதுவும் தேவைப்படவில்லை.

ஆனால் புற உலகம் அவ்வாறு அமைந்ததல்ல. புற உலக நிகழ்வுகள் அவ்வாறு அமைந்ததல்ல.

அங்கு புரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது. புரிந்து கொண்டதை செயல்படுத்துவதும் அவசியமானது.

புரிந்து கொண்டதைப் பேசிப் பகிர்ந்து கொள்வதால் செயல்களைச் சீரமைக்க முடியாது.

செயல்களினால் மட்டுமே செயல்களைச் சீரமைக்க முடியும்.

நமக்குப் பசி ஏற்பட்டால், அதனை நாம் உணவை உண்டு தான் சரி செய்ய வேண்டும்.

வெளியூருக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் வாகனத்தில் பயணம் செய்து தான் ஆக வேண்டும்.

உலகத்து நிகழ்வுகளையும், செயல்களையும் பிரிக்க முடியாது. செயல்களின் மூலமாக மட்டுமே உலகத்து நிகழ்வுகள் சீரமைக்கப்படுகின்றன; -நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

ஒருவர் தன் வீட்டுப் புழக்கடைத் தோட்டத்தில் முருங்கை மரம் ஒன்றை வளர்த்து வந்தார்.

ஒரு நாள் மாலையில் வந்து பார்க்கும் போது முருங்கை மரத்தின் சிறிய கிளை ஒன்று ஒடித்து அகற்றப் பட்டிருந்தது. அந்தக்கிளையில் ஏழெட்டு முருங்கைக் காய்கள் கூட இருந்தன. இலைகளும், பூக்களும், காய்களுமாக உள்ள அந்தக் கிளையை பக்கத்து வீட்டுக் காரர் தான் ஒடித்திருக்கவேண்டும். அவர் காம்பவுண்டுச் சுவர் தான் அருகில் உள்ளது.

இவர் பக்கத்து வீட்டக்காரரைக் கேட்டார். அவரும் அவருடைய மனைவியும் தெரியவே தெரியாது என்று கூறிவிட்டனர்.

அவர்கள் போனதும் அவர்களுடைய குழந்தையை அழைத்து, “உங்கள் வீட்டில் இன்று என்ன சாம்பார், என்ன கூட்டு ?” எனக்கேட்டார்.

அந்தச்சிறுவன் கூறினான். இன்று முருங்கைக் காய் சாம்பார், முருங்கைக் காய் கூட்டு, முருங்கை இலைப்பொரியல், முருங்கைப் பூ ரசம்,”

- இந்தப் பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் செயல்பாடு சரியானது தானா?

நாம் நம்முடைய தேவைக்காக எப்படி வேண்டுமானாலும் செயல்பட்டுக் கொள்ளலாமா?

எந்த நெறிமுறைகளையும் பின்பற்றாமல் அவரவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை அவரவர் விருப்பம் போல் செயல்படுத்திக் கொண்டால்,

இந்த சமுதாயம் எப்படி இருக்கும்?

அலங்கோலமாகத் தான் இருக்கும்.

புற உலக நடவடிக்கைகளுக்கு சுதந்திரம் தேவைதான். ஆனால் அவை அனைத்தும் ஓர் ஒழுங்குமுறைக்கு உட்பட்டதாக அமைய வேண்டும்.

இந்த ஒழுங்கு முறையைத் தான், தர்மம், நியாயம், அறம் என்றெல்லாம் கூறுகிறோம்.

பாவ - புண்ணியங்கள், கர்ம வினைகள் அனைத்தும் நம்முடைய புறச்செயல் சம்பந்தமாகவே ஏற்படுகின்றன.

சமுதாயத்தில் அங்கமாக இருக்கும்
ஒவ்வொருவரும்

அந்த சமுதாயம் சார்ந்த கடமைகளில் ஈடுபட
கடமை உள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

இவை அனைத்தும் வியவகாரிய சத்தியம் எனக்
கூறப்படுகிறது. வியவகாரிய சத்தியமே தர்மம்
எனப்படுகிறது.

பரமார்த்திய சத்தியமே ஞானம், முக்தி எனக்
கூறப்படுகிறது.

இரண்டும் உண்மைகளே.

ஒன்று புரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை.

மற்றது செயல்படுத்த வேண்டிய உண்மை.

நாம் இரண்டையும் இணைத்து வைத்துக்
குழம்பிக் கொள்ளக்கூடாது.

ஆன்மிகத்தில் அர்த்தவாதம் என்று ஒரு
அணுகுமுறை உண்டு.

நல்ல நோக்கத்துக்காகக் கொடுக்கப்படும்
பொய்யான செய்தியை நம்பும்படி செய்வது தான் அர்த்த
வாதம்.

ஒவ்வொரு மதங்களிலும், ஒவ்வொரு நம்பிக்கை
அமைப்புகளிலும் இத்தகைய அர்த்த வாதத்துக்கு இடம்
உண்டு.

சிலர் எதையாவது பிடித்துக் கொண்டு
பிடிவாதமாக இருப்பார்கள். திறந்த மனதுடன்
உண்மையை அணுக மறுத்து விடுவார்கள்.

அவர்களை எவ்வாறு நெறிப்படுத்துவது?

அவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டது தான் இந்த அர்த்த வாதம்.

“கங்கையில் குளித்தால் நம்முடைய பாவங்களெல்லாம் போய்விடும்” என்பது ஒரு நம்பிக்கை.

இது உண்மையா? அல்லது பொய்யா?

‘சில தீர்த்தங்களில் நீராடினால் புண்ணியம்; சில கோயில்களுக்குச் சென்றால் புண்ணியம்;’

- இப்படி யெல்லாம் கூறப்படுகிறது.

இது உண்மை தானா?

ஒருவர் கொலை செய்து விடுகிறார். அவர் தண்டிக்கப்படக்கூடிய குற்றத்தைச் செய்துள்ளார். அவர் கங்கையில் குளித்து விட்டுக் கூறுகிறார். “நான் கங்கையில் குளித்து விட்டேன். எனது குற்றங்களெல்லாம் மன்னிக்கப்பட்டுவிட்டன. எனது பாவங்களெல்லாம் என்னை விட்டுப் போய்விட்டன. அதனால் கொலை செய்த குற்றத்துக்காக என்னை எவரும் கைது செய்யக்கூடாது; என்னைத் தண்டிக்கவும் கூடாது!”

- இப்படி அவர் கூறினால் அதனை நாம் எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்வது?

பாவங்களெல்லாம் போய்விட்டால் குற்றம் ஏது? பிறகு எப்படி அவரைக் கைது செய்ய முடியும்?

- எப்படி தண்டிக்க முடியும்?

கங்கையில் குளித்த பிறகும் அவரைக் கைது செய்வார்களேயானால்

அவர் செய்த பாவங்கள் நீங்கவில்லை என்று அர்த்தமா?

அர்த்தவாதம் என்றாலே அங்கு இப்படியெல்லாம் ஆய்வு செய்யக்கூடாது.

கங்கையில் குளித்தால் பாவம் போய் விடும் என்பதை மனப்பூர்வமாக நம்பவேண்டும்.

இதனால் மனதளவில் நமக்கு விடுதலை கிடைக்கிறது.

மன விடுதலை என்பது முக்தி நிலையே.

அது எப்படி கிடைத்தால் என்ன?

முக்தி கிடைப்பது தான் சிறப்பு. அதற்கு அர்த்த வாதம் உதவி செய்தால் அதையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் அங்கு நாம் எதுவும் செய்திடக் கூடாது. ஆய்வில் இறங்கினோமானால் அர்த்தவாதம் என்ற கட்டிடமே நொறுங்கிப் போய்விடும்.

ஆய்வுக்குப் பதிலாக அர்த்தவாதக் கருத்துகள் மீதோ அல்லது அந்தக் கருத்துக்களை கூறுபவர் மீதோ அல்லது கூறும் நூல்களின் மீதோ, நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் வைத்திடுவது தான் மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

இத்தகைய அர்த்த வாதக் கருத்துகள் பல நூல்களிலும், ஏன் பகவத் கீதையில் கூட இடையிடையே கூறப்பட்டுள்ளன.

“அனைத்தையும் நானே செய்விக்கிறேன்; நீ வெறும் கருவி மாத்திரமே,” என்பது போன்ற பல

கருத்துகள் அங்கு இடம் பெற்றுள்ளன.

“எல்லாம் அவன் செயல்.”

“விதிக்கப்பட்டபடி தான் அனைத்தும் நடக்கும். நமக்கு இச்சா சுதந்திரம் கிடையாது.”

- இப்படி பலவிதமான கருத்துகள் நமக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இவை அனைத்தையும் அக நிகழ்வைக் கூறும் உண்மையாக எடுத்துக் கொள்வோமாயின்,

இவை அனைத்துமே முழு உண்மையாகும்.

நமது பொறுப்புகளை நம்மிடமிருந்து அப்புறப்படுத்தும் இத்தகைய கருத்துகள்

அக விடுதலையை ஏற்படுத்துவதற்கு உதவி செய்கிறது.

அதே நேரம் புறச் செயல்களை யெல்லாம் முடக்கிப் போடுவதற்கும் ஒரு காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில், அனைத்துப் பொறுப்புகளிலிருந்தும் விடுபடுவது மிகமிக அவசியம். அங்கு பொறுப்புகள் தான் நஞ்சாக அமைந்துள்ளன.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் பொறுப்புகளும் கடமைகளுந்தான் அமிர்தமாக இருந்து இந்த உலகையே வாழ வைக்கின்றன.

இதனால் தான் தைத்திரீய உபநிஷதும் இவ்வாறு கூறுகிறது.

“நன்மை தருபவற்றிலிருந்து விலகாதீர்கள்.

நற்செயல்களிலிருந்து விலகாதீர்கள்.”

“ஒரு பிரச்சினைக் குரிய சூழ்நிலையில் அல்லது பிரச்சினைக்குரிய ஒரு நபருடன் உங்கள் கடமை என்னவென்பதோ, அந்தச் சூழ்நிலையில் நீங்கள் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதோ உங்களுக்குக் குழப்பமாக இருக்குமேயானால் நீங்கள் அப்போது சான்றோர்களின் உதாரணத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும். மன ஒருமைப்பாட்டுடன் நிதானமாகவும் தீர்க்கமாகவும் சுதந்திரமாகவும், கபடபுத்தி இல்லாமலும் சிந்தித்து நல்வழியில் நடக்கும் சான்றோர்கள் அந்தச் சூழ்நிலையில், அந்த விஷயங்களில் எப்படி நடந்து கொண்டார்களோ அப்படி நீங்களும் செயல்படுங்கள். இதுவே வேத இரகசியம். இதுவே இறை ஆணை. இவ்வாறு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறே செய்யப்பட வேண்டும்.”

நாம் செய்யக்கூடிய செயல்கள் நற்செயல்களாக அமைய வேண்டும். மளிகை சாமான்களை விற்றால் குறைந்த வருவாய் தான் கிடைக்கிறது. மதுவை விற்றால் அதிக வருவாய் கிடைக்கிறது.

மளிகைப் பொருட்கள் அனைவருக்கும் தேவையானது. அதை விற்பனை செய்வதில் தவறு கிடையாது. மது அப்படியல்ல. மதுவினால் பலரும் கெட்டுப்போவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது. அத்தகைய செயல்களிலிருந்து நாம் ஒதுங்கி விட வேண்டும்.

சில நேரங்களில் நமது செயல் நல்லதா கெட்டதா என தீர்மானிக்க முடியாது.

நாம் ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கிறோம். சக ஊழியர்களில் சிலர் ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தாங்கள் செய்யும் பணிகளிலும்

பலவிதமான ஊழல் செய்கிறார்கள்.

அவர்களோடு சேர்ந்து தான் நாம் பணியாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம்.

இப்போது நாம் எந்த அளவுக்கு அவர்களோடு இணைந்து செயல்படுவது, எந்த நிலையில் விலகிவிடுவது

- என்பதில் தெளிவான முடிவுக்கு வர முடியாது.

இந்த நிலையில்,

நல்ல நெறிமுறையோடு வாழ்ந்திடும் அறிஞர் ஒருவர் இதே சூழ்நிலையில் செயல்பட நேர்ந்தால்

அவர் எப்படி நடந்து கொள்வாரோ அப்படி நாமும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில், நல்லது கெட்டது, தர்மம் அதர்மம் என்ற எதுவும் கிடையாது.

அங்கு அனைத்தையும் நிழல் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி.

அல்லது அனைத்தையும் சித் அம்சம்

- இறை அம்சம் என எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி.

- அனைத்தையும் சமமாகப் பார்ப்பதே அங்கு தேவை.

அனைத்தையும் சமமாகப் பார்க்கும் போது

அங்கு எதையுமே மாற்றத்தேவையில்லை.

நாம் எந்த மாற்றத்தையும் அங்கு செயல்படுத்தாத போது

இயற்கையான மாற்றம், தானாகவே

நிகழ்ந்திடுகின்றது.

அதன் இயற்கையான செயல்பாடு தான் முக்தி நிலையாக உள்ளது.

புறத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் தர்ம நெறியோடு வாழ்ந்திடுவதே நமது கடமை.

இங்கு எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்க்கக்கூடாது.

நல்லது கெட்டது, உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என பேதப்படுத்தித் தான் பார்க்க வேண்டும்.

அவற்றில் நல்லவற்றையும், உயர்ந்தவற்றையும் பின்பற்றிச் செயல்படுவதே

தர்மத்துடன் வாழ்வதாகும்.

“மாறுகின்ற இயல்புடைய இவ்வுலகில் அனைத்தும் இறைவனால் நிறைக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய தியாக சிந்தனையுடன் உலகை அனுபவித்திடுவாயாக.”

“கடமைகளைச் செய்தபடியே நூறு ஆண்டுகள் வாழ விரும்புவாயாக. கடமைகள் உன்னைப் பற்றுவதில்லை.”

- அகத்தில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் புறத்தில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதை

ஈசவாஸ்ய உபநிஷதும் இவ்வாறு கூறி நிறைவு செய்கிறது.

*

வெளிவாயில் ...

எல்லாவற்றையும் சுற்றிப்பார்த்து விட்டு

இப்போது நாம் வெளி வாயிலுக்கு வந்துவிட்டோம்.

வேதாந்தம் என்ன கூறுகிறது என்பதைப் பார்த்தோம். நாம் நமது கருத்தாக என்ன கூறுகிறோம் என்பதையும் பார்த்தோம். அதன் பிறகு இரண்டு கருத்துகளையும் அவற்றின் பிரதான பகுதிகளில் எவ்வாறு உடன்படுகிறது, எவ்வாறு முரண்படுகிறது என்பதையும் பார்த்தோம்.

நாம் என்ன தெரிந்து கொண்டோம்?

வேதாந்தத்தை வாதிட்டு ஜெயித்துக் காட்டியுள்ளோமா?

வேதாந்தம், தனக்குரிய பாணியில் உண்மையை விளக்குகிறது.

அதனுடைய வார்த்தைகள் அனைத்தும் வேதாந்தத்தை பிரம்மாண்டப்படுத்துகின்றன.

அந்த பிரம்மாண்டத்தோடு ஒப்பிடும் போது நமது கருத்துகள் மிகவும் சாதாரணமானவை.

வேதாந்தத்தை நமது கருத்துகளோடு ஒப்பிட்டால்

இமயமலையையும் எட்டுக்கால் பூச்சியையும் ஒப்பிட்டது போலவே தோன்றும்.

அனைவருடைய முயற்சியும் முக்தி நிலையை அடைவதற்காகவே உள்ளது.

அவ்வாறு முக்தி நிலையை அடைந்தவர்கள் தாங்கள் தெரிந்து கொண்டதை தங்களது நடையில் அதனை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

நோக்கம்?

அவர்கள் அடைந்ததை- தரிசனம் செய்ததை

அடுத்தவர்களும் அடைய வேண்டும்; தரிசிக்க வேண்டும்.

மொழிகள் வேறுபடலாம். நோக்கம் ஒன்று தான்.

மொழிகளுக்குள் சிக்கிக் கொள்வோமேயானால் நம்முடைய விழிகள் பிதுங்கிவிடும்.

எந்தக் கண்ணாடியை நீங்கள் பார்த்தாலும் சரி,

அதில் உங்கள் முகம் தெரிய வேண்டும்.

அது உங்களுடைய முகத்தைக் காட்டுவதற்குப் பதில் வேறெதையோ காட்டுமேயானால்

அது கண்ணாடியே அல்ல.

அது சரியான கண்ணாடியாகவே இருந்தாலுங்கூட.

அது உங்கள் முகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் அதனை நீங்கள் கையாண்டால் மட்டுமே

அது உங்களைக் காட்டும்.

எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குக் காட்டிவிட்டு உங்களை வெளிவாயிலுக்கே கூட்டி வந்துவிட்டோம்.

மீண்டும் மீண்டும் நீங்கள் உள்ளே சென்று வரத் தேவையில்லை.

உள்ளே உங்களுக்கு இனி எந்த வேலையும் இல்லை.

உங்களுக்கான வேலை அனைத்தும் உங்களிடம் மட்டுமே உள்ளன.

நீங்களே உங்களுக்கு நண்பன். நீங்களே உங்களுக்கு எதிரி.

உங்களது வெற்றியும் தோல்வியும் உங்கள் கையிலேயே உள்ளது.

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதம் இப்படி பிரார்த்திக்கிறது.

“உண்மையின் முகம் பொன்மயமான திரையினால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. சூரிய தேவா! உண்மையை உணர்ந்து கொள்ள உண்மையையே தியானித்து வரும் எனக்கு உண்மையை தரிசனம் செய்வதற்காக அத்திரையை விலக்கி அருள்வாயாக!”

ஐயா அவர்களின் பிற நூல்கள்

1. கவலைகள் அனைத்திற்கும் தீர்வு	₹. 100
2. ஞானமலர்வு	₹. 40
3. தீயானத்தை விடு ! ஞானத்தைப்பெறு !	₹. 150
4. ஞானவிடுதலை	₹. 100
5. நான் யார் ?	₹. 20
6. சூன்யப்பிரவாஹம்	₹. 90
7. ஞானப் பட்டறை	₹. 150
8. ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு	₹. 100
9. தேடிப்போக வீடு இல்லை !	₹. 30
10. சும்மா இரு	₹. 70
11. ஸ்ரீ பகவத் பார்வையில் ஜென் கதைகள்	₹. 40
12. நீங்களும் ஞானியாகலாம்	₹. 70
13. சத் தரிசனம்	₹. 100
14. தீய பழக்கங்களை விட முடியுமா ?	₹. 10
15. ஆன்ம ஞான ரகசியம்	₹. 60
16. அனுஷ்டான ஆன்மிகம்	₹. 300
17. ஆத்ம ஞானி தேனிசுவாமிகள் வரலாறும் உபதேசமும்	₹. 70
18. ஆகாமிய கர்மா	₹. 100

English Books

1. Don't Delay Enlightenment	₹. 100
2. Give up Meditation ! Get Enlightenment!	₹. 300
3. Renounce God ! Be God !	₹. 200
4. Absolute Reality	₹. 150

Audio Books

1. ஞானவிடுதலை	₹. 100
2. நீங்களும் ஞானியாகலாம்	₹. 100
3. Don't Delay Enlightenment	₹. 100

Audio CD & Video CD

4. ஞான மலர்வு - பகவத் ஐயா உரை (Audio CD)	₹. 100
5. கர்ம வினைகளுக்கு அறிவியல் ரீதியான பரிகாரங்கள் - பகவத் ஐயா உரை (Video)	₹. 100
6. ஸ்ரீ பகவத் வீடியோ உரைகள் (Video) Vol - I, II, III (ஆன்மீகத்தில் தெளிவைத் தரக்கூடிய 20 கேள்வி - புதில்கள்)	₹. 300
7. Sri Bagavath Video Talks. English Vol - I, II, III, IV, V	₹. 400
8. ஸ்ரீ பகவத் மற்றும் தேனிசாமி கலந்துரையாடல்	₹. 200
9. தேனிசாமியின் "நீயே கடவுள்"	₹. 100
10. சேலம் திருவருட் சோலையில் "ஞான முகாம்"	₹. 100

நூல்களைப் பெற ...

1. ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், தலைமையகம்
31, இராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை. சேலம் - 636 003.
Cell : 99942 05880, 94432 90559, 97891 65555
2. ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், சென்னை மையம்
23/10, பழைய பரோடா வங்கி தெரு,
செக்ரட்டரியேட் காலனி, அம்பத்தூர். சென்னை - 600 053.
Cell : 9884097438, 9952071525.
3. ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், சேலம் மையம்
அம்ருதா ஹோமியோ கிளினிக்,
8A/189, சரஸ்வதி தெரு, அத்தைத ஆஸ்ரமம் ரோடு,
புதிய பஸ் நிலையம் எதிரில், சேலம்.
Cell : 9488694453, 9894377433, 9443290559
4. ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், திருப்பூர் மையம்
ஸ்ரீ பாலகுமரன் நிட்ஸ், 40, தட்டான் தோட்டம்,
4-வது தெரு, பல்லடம் ரோடு, திருப்பூர் - 4.
Cell : 9944044988, 9442215248, 9865623709
5. ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், பரமத்தி வேலூர் மையம்
270, பொத்தனூர் ரோடு, முருகன் தீயேட்டர் எதிரில்,
பரமத்தி வேலூர், நாமக்கல்.
Cell : 9360579181, 9360110755, 9787253751
6. ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்,
P. இராஜவேலன்
புரணி கேஸ் ஏஜென்ஸி,
மாரியம்மன் கோவில் அருகில், அக்கூர் அஞ்சல்,
மயிலாடுதுறை வழி, நாகப்பட்டினம் - 609 801.
Cell : 91504 05092

பிற இடங்கள்

- சேலம் : அஜந்தா புக் சென்டர் ☎ : 0427 - 2417755
வள்ளலார் புக் ஷாப் ☎ : 93611 24798
- திருச்சி : Zen Sangh அக நூலகம்
☎ : 0431 -2701239, 98940 12639
- திண்டுக்கல் : வாழ்க வளமுடன் புத்அக மையம் ☎ : 0451-2423311
- சென்னை : ஸ்ரீவித்யா புக் சென்டர், மைலாப்பூர்.
☎ : 044 - 24611345, 24511141
முரளி பப்ளிகேஷன், ☎ : 94440 50089, 044 - 24350089
- கோவை : விஜயா பதிப்பகம் ☎ : 0422 - 2394614, 2382614
- திருவண்ணாமலை : ஸ்ரீசேஷாத்ரீரி சுவாமிகள் ஆசிரமம்
திரு. ரங்கராஜன் ☎ : 94434 23495
- மதுரை : ஞானவேல் புக்சென்டர், தெப்பக்குளம்,
மதுரை - 625 009
☎ : 91504 13502, 91504 87399
சர்வோதய இலக்கிய பண்ணை ☎ : 0452 - 2341746
சித்தாஸ்ரமம் ☎ : 0452 - 2310570, 99943 88566
- திருநெல்வேலி : அருள் நந்தி சிவம் ☎ : 0462 - 2339692
ஈகிள் புக் ஸ்டோர் ☎ : 0462 - 2578899
- தூத்துக்குடி : ஈகிள் புக் ஸ்டோர் ☎ : 0461 - 2392333
- தஞ்சை : திரு. T.K. சதானந்தன், ரெய்கி மாஸ்டர்
☎ : 98947 26162
- திருப்பூர் : வையகம் இயற்கை அங்காடி
திரு. மு. கதிர்முருகன் ☎ : 98422 73433
- கேரளா : திரு. ரகுமான், திருவனந்தபுரம் ☎ : 098470 40786
- மும்பை : திரு. சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ☎ : 98202 49653

1. ஞானவிடுதலை

கடுகினுள் ஏழுகடலைப்புகட்டியதாக திருக்குறளைப்பற்றி ஒளவை கூறியதைப் போல், ஆன்மீக உலகத்தையே பொதிந்து சிறு குளிகையாக்கிக் கொடுக்கப்பட்டது தான் இந்நூல்.

இந்த நூற்றாண்டை உய்விக்க இயற்கை வழங்கிய அரிய கொடைதான் இந்நூல். இந்நூல் பலருக்கு ஞான ஒளியை வழங்கியுள்ளது. இந்நூலின் முழுப் பெயர் : எளிது எளிது ஞான விடுதலை மிகவும் எளிது.

இந்நூல் ஆடியோ சிடி ஆகவும் உள்ளது.

2. Don't Delay Enlightenment

ஞான விடுதலை எனும் நூலே ஆங்கிலத்தில் இவ்வாறு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் ஆடியோ சிடி ஆகவும் உள்ளது.

3. கவலைகள் அனைத்திற்கும் தீர்வு

நமது கவலைகள் தாம் நம் வாழ்வை நாசமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. கவலைகளிலிருந்து நாம் விடுபட்டோமானால் நமது மொத்த வாழ்வுமே வசந்த காலமாகி விடும்.

நமது கவலைகள் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றின் ஆணிவேரைக் கண்டு பிடித்து அதனை நீக்கிடும் வழியை மனோதத்துவ முறையில் விளக்குகிறது இந்நூல்.

பலருடைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கண்டு, பலருக்கு தெளிவு முடிச்சையும் வழங்கியுள்ளது இந்நூல்.

4. தியானத்தை விடு, ஞானத்தைப் பெறு !

பட்டிமன்றத் தலைப்பல்ல. யதார்த்த உண்மையை விளக்கி உங்ககளையும் ஞானியாக்கும் ஒப்பற்ற நூல் இது.

அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு அன்றோ ?

அதுபோல் தியானத்தின் தன்மை, அதனுடைய எல்லை, அதனுடைய இயலாமை ஆகியவற்றை விளக்கி, தியானங்கடந்த ஞானத்தையும் விளக்கி, உங்ககளையும் ஞானியாக்குகிறது இந்நூல்.

5. Give up Meditation ! Get Enlightenment !

தியானத்தை விடு ஞானத்தைப் பெறு எனும் நூலின் ஆங்கில வடிவந்தான் இந்நூல்.

6. ஞானப்பட்டறை

ஸ்ரீ பகவத் ஐயா அவர்களுடன் பலர் தங்களது சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்துள்ளனர். பல ஊர்களிலும் நிகழ்ந்த ஞான சம்பாசனையின் தொகுப்பாக வெளிவந்ததுதான் இந்நூல்.

இந்த உரையாடல்களில் பங்கு பெற்ற பலர், தற்போது ஞானியராய் மலர்ந்துள்ளனர். ஐயாவின் மற்ற நூல்களில் புரிந்தும் புரியாததுமாக அமைந்துள்ள கேள்விகளும், சந்தேகங்களும் இந்த நூலின் மூலம் தெளிவாகின்றன.

7. ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு

ஆன்மா என்றால் என்ன என்பது ஒரு புரியாத புதிராக உள்ளது. ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியுமா ? ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வது எவ்வாறு ?

பொறி புலன்களாலும், மனதாலும், அறிவாலும் ஆன்மாவை அறிந்திட முடியாது என்று சாஸ்திரங்கள் ஆன்மாவை விவரிக்கின்றன.

பிறகு எதைக் கொண்டு எவர்தான் எப்படித்தான் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வது ? சாஸ்திரங்கள் கூறும் ஆன்மாவை அனுபவப் பூர்வமாக அறிந்திடுவது சாத்தியமா ?

இது சம்பந்தமான முரண்பாடான கருத்துகளையெல்லாம் சீரமைத்து,

ஒரு புதிய பரிமாணத்தில், உங்களது ஆன்மாவை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறது இந்நூல்.

8. Renounce God ! Be God !

ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு ! என்னும் தமிழ் நூலின் ஆங்கில வடிவந்தான். **Renounce God ! Be God !** எனும் இந்நூல்.

9. சத் தரிசனம்

உண்மையை விளக்குவதற்காக நமது சாஸ்திரங்கள் எத்தனையோ வார்த்தைகளைக் கூறி விளக்கம் கொடுக்கின்றன.

அவற்றை சரியான பொருளில் விளங்கிக் கொள்ளாவிடில், விளக்கத்துக்குப் பதில் குழப்பமே மிஞ்சி விடும்.

மெய்ப்பொருள் உண்மையை குழப்பமில்லாமல் விளக்குகிறது இந்நூல்.

ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு என்னும் நூலோடு சேர்த்துப் படிக்க வேண்டிய நூல் இது.

இந்த இரண்டு நூல்களும் சாஸ்திர ரீதியான அணுகுமுறையை நடைமுறையதார்த்தங்களோடு எடுத்துக்கூறும் நூல்களாகும்.

10. Absolute Reality

“சத்தரிசனம்” எனும் தமிழ் நூலின் ஆங்கில வடிவந்தான், **Absolute Reality** எனும் இந்நூல்.

11. ஆகாமிய கர்மா

கர்மா, கர்மவினை என ஏதாவது உள்ளதா ? கர்ம வினைகள் தாம் நம்மை ஆட்டிப் படைக்கின்றனவா ?

ஜாதக ஜோதிடங்கள் உண்மை தானா ? நவக்கிரகங்களுக்கு சக்தி உண்டா ? தெய்வங்களுக்கு சக்தி உண்டா ? இவற்றையெல்லாம் எப்படி நாம் தெரிந்து கொள்வது ?

இவை அனைத்தையும் விஞ்ஞான பூர்வமாக விளக்குகிறது இந்நூல். இந்நூல் படித்தால், இதுபற்றிய ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு நீங்களும் வந்து விடமுடியும்.

இந்நூலைப்படித்த ஜோதிட ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர், இந்நூலைப் பலருக்கும் பாடமாக எடுத்து வருகிறார்.

இந்த நூலைப் படித்த பிறகு தான் உங்களுக்குத் தெரியும்,

இந்த நூல் தனிமனித மாற்றத்துக்கு மட்டுமல்லாமல், சமுதாய மாற்றத்துக்கே தேவையான நூல் இது என்று.

12. நீங்களும் ஞானியாகலாம்.

ஒரு சராசரி மனிதனும் ஞானியாக முடியும் என்பதை விளக்குகிறது இந்நூல்.

ஞானம் பெறுவதற்கு எது தடையாக இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி

எவ்வாறு செயல்படும் போது ஞானம் சாத்தியமாகிறது என்பதை விளக்கி,

பலரை ஞானியாக்கியுள்ளது இந்நூல். இந்நூல் ஆடியோ புத்தகமாக, சிடி ஆகவும் உள்ளது.

13. ஞான மலர்வு

ஸ்ரீ பகவத் அய்யா சேலத்தில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் தொகுப்பு தான் இந்நூல்.

அவரது கருத்துகள் அனைத்தின் சாரத்தையும் இங்கே காண முடியும். இதனால் இந்தச் சிறு நூலைப் படிப்பதன் மூலம் அய்யாவுடைய அனைத்து நூல்களைப் படித்ததன் பலனையும் அடைந்தீட முடியும்.

இந்தச்சிறு நூலின் மூலம் பலர் ஞான ஒளி பெற்றுள்ளார்கள் என்பது ஓர் ஆச்சரியமான உண்மை.

14. சும்மா இரு

ஞான மலர்வு நூலைப்போல், இதுவும் பலருக்கு ஞானத்தெளிவை வழங்கியுள்ளது.

சும்மா இரு என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருள் என்ன என்பது இந்நூலில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

சும்மா இருப்பது எங்கே, செயலோடு இருப்பது எங்கே என அறிவியல் ரீதியாக விளக்கி அகத்தையும், புறத்தையும் வெற்றிகரமாக நிர்வகிக்கும் வழியைக் காட்டுகிறது இந்நூல்.

15. நான் யார் ?

நான் யார் என்னும் கேள்விதான் ஆன்மிகத்தின் மையமான கேள்வி. இதை ஆன்மிகமாகவும், அறிவியல் ரீதியாகவும் விளக்குகிறது இந்நூல்.

இராமண மகரிஷியைப் பின்பற்றியோ, சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றியோ எழுதப்பட்ட நூல் அல்ல இது.

இதை சரியான கோணத்தில் புரிந்து கொண்டால், ஆன்மிக உண்மைகளும் நடைமுறை உண்மைகளும் புரிந்து விடும்.

எப்படிப் புரிந்து கொண்டால் இது நமது வாழ்வுக்குப் பயன்படுமோ அப்படி இதனை விளக்குகிறது இந்நூல்.

16. தேடிப்போக வீடு இல்லை

வீடு இருந்தால் அதனைத் தேடித்தான் நாம் சென்றாக வேண்டும். நாம் தேடிப்போக அப்படியொரு வீடே இல்லாவிட்டால்,

நான் என்ன செய்வோம் ?

எதுவும் செய்யாமல் சும்மா இருந்து விடுவோம்.

அதனை சரியான கோணத்தில் விவரித்து ஞானத்தெளிவை வழங்குகிறது இந்நூல்.

17. ஸ்ரீ பகவத் பார்வையில் ஜென் கதைகள்

ஜென் கதைகள் அனைத்தும் ஆன்மிக உண்மைகளை விளக்கும் புதிர்க்கதைகள்.

அவற்றைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால், அவற்றின் ஒளியை அனைவராலும் அறிந்து கொள்ள முடியும். சரியாக விளக்கப்படாத நிலையில் அவற்றில் பல, கடைசி வரையிலும் புதிராகவே அமைந்து விடுகின்றன.

இந்நூலில் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம், பலருக்கு ஞானத்தெளிவையே ஏற்படுத்தி உள்ளது என்பது நம்பமுடியாத, ஆனால் நடந்த உண்மை.

18. சூன்யப் பிரவாகம்

சூன்யம் என்பது இல்லாத ஒன்று. அது பிரவகீத்தால் எப்படி இருக்கும்?

ஸ்ரீ பகவத் அய்யாவுடைய நூல்களையும், கருத்துகளையும் தெரிந்த கொண்ட ஒருவர் எப்படி முதலில் அந்தக் கருத்துகளால் பாதிக்கப்பட்டார் என்பதையும் பிறகு எப்படித் தெளிவு பெற்று ஞானம் அடைந்தார் என்பதையும்,

கதை வடிவில் கூறும் ஒரு விநோதமான காவியம் இந்நூல்.

நீங்களும் ஞானியாக முடியும் என்பதற்கு இது ஒரு வாழும் உதாரணம் (Living Example)

19. ஆன்ம ஞான இரகசியம்

ஸ்ரீ பகவத் அய்யா எழுதிய முதல் நூல் இது. இதைப் படித்தவர், இப்படி ஒரு நூல் எப்படி வெளியே தெரியாமல் இருந்து விட்டது என அதிசயப்படுகின்றனர்.

ஆன்ம ஞானம் அறிவியலாக மாற்றப்பட்டுள்ள அதிசயத்தை இந்நூலில் நீங்களும் காணலாம்.

20. அனுஷ்டான ஆன்மிகம்

ஆன்மிகம் எத்தனையோ கோணங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது.

ஆன்மிக சாதகர்கள் எதனைப் புரிந்து கொள்வது, என்ன விதமான ஆன்ம சாதனைகளில் ஈடுபடுவது என,

அனைத்துக் கோணங்களிலும் ஆன்மிகத்தை விவரிக்கும் ஒரு களஞ்சியமாக விளங்குவது இந்நூல்.

20. “ஞான வாழ்வின் நடைமுறை யதார்த்தங்கள்”

(பொது விற்பனைக்கல்ல)

பொருள் :

ஞானம் என்பதும், முக்தி என்பதும், ஆன்ம சாதகர்கள் பலருக்கும் எட்டாக்கனியாக இருந்து வந்தன. ஐயாவின் நூல்களும், கருத்துகளும், பலருக்கு ஞானத்தெளிவையும், விடுதலையையும்

வழங்கியிருக்கின்றன. அப்படித் தெளிவு பெற்றவர்கள் தற்போது என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள்? தற்போது அவர்கள், தங்களுடைய ஞானத் தெளிவிற்கு பிறகு எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் என்ன? இன்னும் அவர்களுக்கு வழிகாட்டல் தேவைப்படுகிறதா? அல்லது அவர்களே தங்களுக்கு ஒளிவிளக்காக இருக்கிறார்களா? - இவற்றை விவாதித்து விவரிக்கின்றது இந்நூல்.

கட்டுப்பாடு :

இது எல்லோரும் கட்டாயம் படிக்கவேண்டிய நூல் என்பதில் சந்தேகமே கிடையாது. ஆனால் படிப்பவர்களின் நலன் கருதி இந்நூலை, நாங்களே தடை செய்திருக்கின்றோம். ஐயாவின் நூல்களைப் படித்து அவரது கருத்துக்களில் தெளிவு பெறாதவர்கள் இப்புதிய நூலைப் படிக்க நேர்ந்தால், தேவையற்ற குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஆகவே இந்நூல் கடைகளிலோ, நூல் நிலையங்களிலோ, வலைத் தளங்களிலோ கிடைக்காது. எங்களது நேரடி கண்காணிப்பில் மட்டுமே இந்நூல் விநியோகம் செய்யப்படும்.

விண்ணப்பிக்கும் முறை :

இதற்கான விண்ணப்பப் படிவத்தைப்பெற்று, அதில் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு பிறருடைய உதவி இல்லாமல், விண்ணப்பதாரர் மட்டுமே தெளிவான பதில் கொடுக்க வேண்டும்.

விண்ணப்பதாரரின் தகுதியை நிர்ணயம் செய்தபிறகே, இந்த நூலின் பிரதி, விண்ணப்பதாரருக்கு வழங்கப்படும். ஐயாவின் மற்ற அனைத்து நூல்களையும் நீங்கள் வழக்கம்போல் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஐயாவின் மற்ற நூல்களைப் படித்து தெளிவு பெறுவதற்கு முன்னால் இந்த நூலைப் பெற்றிட எவரும் ஆர்வம் காட்டவேண்டாம் என அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

விண்ணப்பம் கிடைக்குமிடம்

ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்

31, இராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை.

சேலம் - 636 003.

